

വാട്ടുകര

കുറുപ്പു നാളിക

THE MANGALADAYAM PRESS, TRICHUR.

പാട്ടുകൾ

I

1. തിരുവാതിരപ്പാട്ട്
2. കൈകൊട്ടിക്കുളിപ്പാട്ട്
3. ഉഴിഞ്ഞാൽ പാട്ട്
4. കുറത്തിപ്പാട്ട്

പ്രസാധകൻ
യോഗക്ഷേമം കമ്പനി ട്രസ്റ്റ്

തൃശ്ശിവപേരൂർ

(Copyright)

1103—N 27

Printed at
The Mangalodayam Press
Trichur.

Price 1—8—0

വില 1—8—0

പാട്ടുകൾ—നോം വാക്യം

അനുക്രമണിക

1. ഗുരുവായൂരപ്പൻ	1
2. ശക്തജാവാക്യം	19
3. ദേവയാനീപരിണയം	33
4. സോമവാരം	51
5. മോഹിനീമഹേശ്വരം	67
6. കാളിയമർത്തം	105
7. ദേവയാനീപരിണയം	119
8. തദ്രാക്ഷമാഹാത്മ്യം	149
9. ചണ്ഡാലീമോക്ഷം	159
10. സുഭദ്രാഹരണം	205
11. രാമീണീസ്വയംവരം	229
12. വാമനാവതാരം	243
13. കുമ്പഭവുത്തം	277
14. കല്യാണസൗഗന്ധികം	289
15. രാമായണം	303
16. ഉത്തരാരായണം	313
17. പാതാളരാമായണം	329
18. കിരാതം	351
19. ശ്രീകരുണയമ്മ	373

പ്രസ്താവന .

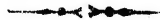
ഞങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ പെട്ടു കിടക്കുന്ന ഈ പണ്ഡിതപാമരന്മാർക്കു് കരുപോലെ വിശേഷാവസരങ്ങളിൽ പാടിക്കളിപ്പാനും വായിച്ചുരസിപ്പാനുമായി പ്രസിദ്ധന്മാരും സരസന്മാരായ പല കവികളും നിർമ്മിച്ച ഈ ആയ പഴയ പാട്ടുകളാണു് ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളതു്. കേരളത്തിൽ പണ്ടുകാലം മുതൽക്കു പ്രചാരത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള പാട്ടുകൾ പല മട്ടിലും ക്രമവികാസമുണ്ടു്. സ്ത്രീകൾ പാടുന്ന പാട്ടുകളെന്നും പുരുഷന്മാർ പാടുന്ന പാട്ടുകളെന്നും പാട്ടുകളെ രണ്ടു തരമാക്കി തിരിച്ചു ഒന്നാംപാട്ടുത്തിൽ സ്ത്രീകൾ പാടുന്ന പാട്ടുകളും രണ്ടാംപാട്ടുത്തിൽ പുരുഷന്മാർ പാടുന്ന പാട്ടുകളുമാണു് ചേർത്തിട്ടുള്ളതു്. പരിഷ്കാരത്തിന്റെ തള്ളിച്ചുകൊണ്ടു് ഇത്തരം പാട്ടുകളും അതിന്നു യോജിച്ചു വിനോദങ്ങളും നാമാവശേഷമായിപ്പോകുന്നുണ്ടെന്നു അനുഭവപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഓണക്കാലത്തെ കൈകൊട്ടിക്കളിയും തിരുവാതിരക്കാലത്തെ ഉഴിഞ്ഞാൽപ്പാട്ടും വെള്ളം തുടിയും മറ്റും സാധാരണയായിരുന്നതു ഇപ്പോൾ ദുർല്ലഭമായിപ്പോയിട്ടുള്ളതുതന്നെ ഇന്നൊരു ദൃഷ്ടാന്തമാണു്. കുറച്ചു കാലം കഴിഞ്ഞാൽ ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള ചിത്രങ്ങൾ നോക്കിയാൽ മാത്രമെ ഇങ്ങിനെ ചില വിനോദങ്ങൾ കേരളത്തിൽ പണ്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറവാൻ സാധിക്കയുള്ളു. ഇതാണു പ്രത്യേകം ചിത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിച്ചു് ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചേർക്കാൻ കാരണമായതു .

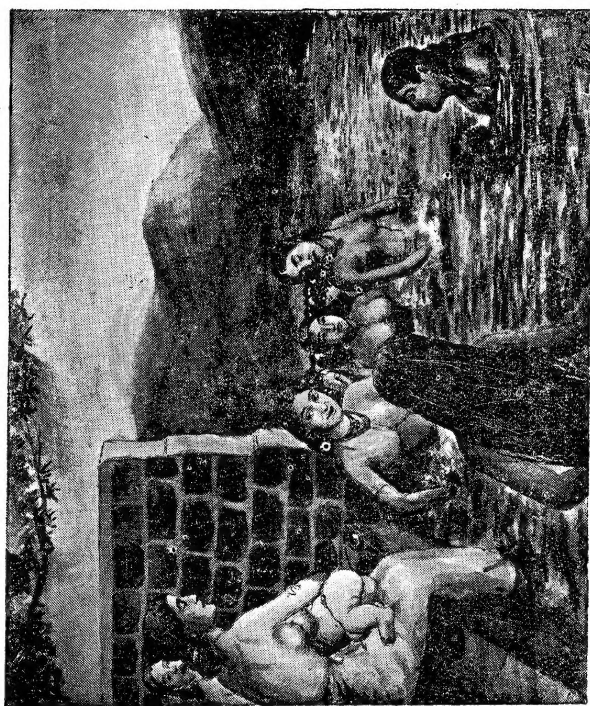
ഞങ്ങളുടെ ആവശ്യപ്രകാരം ഈ പുസ്തകത്തിന്നു വശ്യമായ ചിത്രങ്ങൾ വരുത്തുന്ന ആർട്ടിസ്റ്റ് മിസ്റ്റർ ജി.കൃഷ്ണവാരിയരുടെ മനോധർമ്മത്തെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾ വിശേഷിച്ചൊന്നും പറയേണ്ടതില്ല. ചിത്രമെഴുത്തിൽ പ്രസിദ്ധി നേടിയ മിസ്റ്റർ വാരിയർ പുസ്തകങ്ങൾ “ഇല്ലസ്റ്ററേറ്റ്” ചെയ്യാനും പ്രാവീണ്യമുണ്ടെന്നും മലയാള അച്ചുകൂടങ്ങളിൽ ഇത്തരം പുസ്തകങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതെന്നു പ്രാവശ്യമാണെന്നും പുസ്തകം വായിക്കുന്നവരെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതില്ലെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു.

മംഗളോദയം പ്രസ്സ്കാർ തുടങ്ങിവെച്ച പുതിയ പ്രസ്സറാത്തിലെ നാലാമത്തെ വാല്യമാണ് ഇത്. ഈ വാല്യപുസ്തകത്തിന്റെ രണ്ടാംഭാഗം പൂർണ്ണമാക്കുവാൻ അച്ചടി കഴിയാമായിട്ടുണ്ട്. ചൊതുരജ്ഞങ്ങളുടെ സഹകരണത്തിന്നു യോജിച്ചവിധം ഈ ഗ്രന്ഥാവലിയിൽ വലുതായ പുസ്തകങ്ങളും വെട്ടത്തുവാൻ ഞങ്ങൾ ഏല്പാടുകൾ ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്.

തൃശ്ശിവപേരൂർ
1-4-2003

മംഗളോദയം പ്രവർത്തകന്മാർ

തിരുവാതിരപ്പുറം — ജലക്രിഡ.

ഗുരുവായൂരപ്പൻ.

പത്തു പത്തം .

തിരുവാതിരപ്പാട്ട്.

“മധുരമൊഴി” എന്നുപോലെ.

ഒരുദിവസം നാരിമാരെത്തുകൂടി
പ്പരമഗുരു ഗുരുവായൂരപ്പൻ തന്റെ
ചരിതമതു വന്നായിപ്പാടിക്കേൾപ്പാൻ
ഒരു കിളിയെ മെല്ലെ വിളിച്ചിരുത്തി.
“പരമരസം തന്തേ! വരികരിക്കിൽ
പൊരിയവിലും തേനും തെളിഞ്ഞു ചെമ്മേ
ഒരുപടി നീ തിന്ന സുഖിച്ചശേഷം
പരിചിനൊട്ടു പാട്ടൊന്നു പാടിടേണം.
മുരമഥനൻ, കൃഷ്ണൻ, ജഗന്നിവാസൻ,
അരിക ഗുരുവായൂർ വാണീടും ദേവൻ
കരളതെളിഞ്ഞിഷ്ടം നൽകുന്നമട്ടായ്
വരണമതു ഞങ്ങൾക്കു കേൾക്കാൻ മോഹം.”
അതുപൊഴുതു മെല്ലവേ ചൊല്ലി തത്ത
മതിയിലിതു നിങ്ങൾക്കു തോന്നിയല്ലോ.
അതു സുകൃതം ധാക്കിയാൽ നാരിമാരേ!

കഥ പറയാം നിങ്ങളോടിയുപോലെ.
 പരമസുഖം പാലാഴിമദ്ധ്യത്തിങ്ക-
 ലിരുമരിപ്പിമാരെത്തു പാമ്പിൻമീതെ
 പരമമളം മാധവൻ നിങ്ങൾക്കെല്ലാം
 പരമമളിക്കത്തോത്തു രക്ഷിച്ചീടും.
 വിരവിനൊട്ടു നിങ്ങൾ മനസ്സിൽനി-
 ്പ്പായുമൊരു സാരം ഗ്രഹിച്ചുകൊൾവിൻ
 'ഒരു ചെറിയ പാട്ടാണിതെന്നുസാരം'
 കരുതരുതേ! ലേശവുമിപ്രകാരം.
 നടുവധരാഭേവനാം പുത്രനായ്ക്കു
 പടുമതിമാൻ തീർത്താം പത്തുവൃത്തം
 വടിവിനൊട്ടു നിങ്ങൾക്കു ചൊല്ലിത്തരാം;
 ഡടിതിയിതു കേട്ടു പഠിച്ചുകൊൾവിൻ.
 അതിരസമാണിപ്പാട്ടു കേട്ടുവെന്നാൽ.
 മതി കുളിരും മങ്കമാർ നിങ്ങൾക്കെല്ലാം
 അതിരസികൻ വിദ്യാനാദേഹത്തിന്റെ
 കൃതിയതു നന്നാകാതെയാകാ നൂറാം
 ഗുരുപവനാഗാരേശൻ കൃഷ്ണനേയും
 ഗുരുവിനെയും വന്ദിച്ചു തത്ത മെല്ലേ
 പരിചിനൊട്ടു താളം കുണങ്ങിക്കൊണ്ടു
 കരകവിയും ഭക്തിയാൽ പാടിയേവം.

വൃത്തം ൨.

“പുതികമാസം” എന്നു പറയെ.

തിരുമുടികെട്ടിച്ചുറ്റം പീലികൾ
 തിരുകിബ് ഭംഗിയൊടതിലിടയിൽ
 പരിമളമിളകും പൂക്കളണിഞ്ഞഴ -
 കരുതേ വാഴ്ത്തൻ ഗോവിന്ദ!
 പഞ്ചമിനാളിലുദിച്ച മൃഗാകര
 നെഞ്ചകമെരിയം പാലത്തിൽ
 കിഞ്ചിൽ കുറുവിര കുറുകനെയിളകി -
 തഞ്ചിന വടിവിനു കൂപ്പുനേൻ.
 തണ്ടലറമ്പൊടുത്തു കളിക്കും
 രണ്ടുശരാസനമെന്നോണം
 കണ്ടുവരും തവ ചില്ലിദപയമൽ -
 കണ്ണയൊടടിയൻ കൂപ്പുനേൻ.
 മരുഭാവാസം തന്നിൽ വിളങ്ങും
 സുരതരു സന്നിഭ! ഗോവിന്ദ!
 പരിചിൽ തൊട്ടൊരു ഗോപിക്കുറിയും,
 പരചിന്തുത്തേ! കൂപ്പുനേൻ.
 ഭക്തിവിശുദ്ധത, പരചിത്തതപം
 മുക്തിവിദഗ്ദ്ധത, വൈരാഗ്യം,
 തക്കമൊഴിവകയൊക്കെയുമുതകും
 തൃക്കണ്ണടിയറിലെറിയേണം.
 തൃക്കൺകോണിൻ മന്ദിരകളാക്കുമ -

ശക്തം മായവ! വണ്ണിപ്പാൻ.
 ഭക്തജാഗ്രിയ! സകലജനത്തിനു
 റിക്കുളിയിതൊന്നത്രേ.
 മൂക്കും നല്ലൊരു തിലസുമെല്ലൊഴും -
 മൂക്കുശമിച്ചു നമിച്ചീടും
 മൂക്കിന്നു താണു വണങ്ങുന്നതിയൊ -
 യോക്കണമറിതെന്നൊല്ലൊഴും.
 മകരമഹാമണികണ്ഡലകാന്തികൾ
 സുകരമിണങ്ങളും സുകപോലം
 അകമതിൽ മല്ലുനീക്കൂദന! കരുതു -
 നാഗതികവിടന്നാലംബം
 തൊണ്ടിപ്പഴവും പവിഴവുമങ്ങിനെ
 കണ്ടു മിറണ്ടു മയങ്ങീടും.
 ചുണ്ടിനു താണു വണങ്ങുന്നിവിവി
 കൊണ്ടു പുലമ്പുക കാരുണ്യം.
 പിച്ചുകൊട്ടിനു പിച്ചു പിടിക്കും
 നൽച്ചെറുപല്ലുകൾ മല്ലാരേ! -
 റിച്ചല്ലുമടിയനു കാണുന്നതിവി -
 ങ്ചുത! സംഗതിയാക്കേണം.
 അഞ്ചുമൊരൊമ്പതുമുലകളുഖിലം
 തഞ്ചത്തിൽ പരിപാലിക്കും
 പുഞ്ചിരിയൊതകുറി കാണണമടിയനു -
 ദഞ്ചിതകുതുകം മല്ലാരേ!

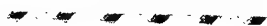
വൃത്തം ൩.

‘താമരക്കണ്ണൻ’ എന്ന പാലം

ജ്ഞാനാസാധാരണമായ തിരു -
 വാനാം സച്ചിദാനന്ദം
 കാണിനോരെന്നാകിലും കൃഷ്ണ!
 കാണുവാൻ കഴിയാതേണം.
 ശംഖംകൾ തല തല്ലിടും ഗുരു -
 ത്തിങ്കൽ ചാത്തിടും കൌസ്തുഭം
 പങ്കജേക്ഷണം! കാണണം മമ
 സങ്കടങ്ങളൊഴിയുണം
 വസനാമടിയത്തിനു, നൽശ്രീ -
 വത്സലാഞ്ജനാമൊത്തോരം
 അസ്സലായ്വിരിഞ്ഞുജ്ജ്വല മാംസം
 മത്സ്യവിഗ്രഹം! കാണണം
 മായയെപ്പരിപാലിക്കും പല്ലോ -
 രായതമായ കൈകളാൽ
 ആയുസ്സേകിയനഗ്രഹം ഗുരു -
 വായുരൂപ! വീ നൽകേണം
 കാലി മേയുന്ന വൈതപേ! അര -
 യാലിപരോലെ ശോഭിക്കും
 ചേലൊത്ത വയറൊന്നുടെ ദുഃഖ -
 ജാലമൊക്കെയും ചോരക്കേണം
 കൃഷ്ണസ്വപ്നത്തെക്കാട്ടിലും ബഹു -
 കൃഷ്ണവണ്ണമായ രാജിക്കും

കൈകൊട്ടിക്കൂളിപ്പാട്ടുകൾ

കൂണ്ണ! നിൻ്റെ രോമരാജിയും നിത്യം
 കൂണ്ണസാരഥേ! കൂപ്പുന്നേൻ.
 കട്ടിയാം കടീദേശവും, ചട -
 ചൊട്ടിയ മധ്യഭാഗവും
 പുഷ്പിയാം നാഭിപത്മവും പച്ച -
 കൂട്ടിയാമെന്നെക്കാട്ടേണം
 നഷ്ടയാവല്ലിത്താർമകൾ നിത്യം
 തൊട്ടു തലോടും തൃപ്പാദം
 മുട്ടിടും പടി! ചാത്തിയ മഞ്ഞ -
 പട്ടിറും കൂണ്ണ! കൂപ്പുന്നേൻ.
 മെല്ലവേ മതിബിംബമെടുത്തു
 തല്ലിപ്പൊട്ടിച്ചു വച്ചതാം
 ചൊല്ലെഴും നഖപങ്ക്തിയുമുള്ളി -
 ലെല്ലാനേരവുമോക്കുന്നേൻ
 മുക്തരാം മുനിമുഖ്യരും, ദേവ -
 സിദ്ധഗന്ധർവ്വസാധ്യരും,
 ഉത്തമാംഗത്തിൽ ചൂടീടും പാദ -
 ശുദ്ധപാംസുക്കുളാലംബം
 മാറേണമെന്റെ ഭീനങ്ങളുഴ -
 ലാറേണം, തൃക്കണ്ഠപാക്കേണം.
 ഉഗ്രാമായുരഭാലയം വാഴും
 പോരാടി! വിജയനെപ്പോറേണം

വൃത്തം—൪.

പാത.

പണ്ടു വേദത്തെക്കൊട്ടൊരു ദൈത്യനാഥം
 തണ്ടുതപ്പിയെക്കൊല്ലുവാനായിട്ടു.
 ഇണ്ടലെന്നിയേ മത്സ്യവടിവാണ്ടു..
 കൊണ്ടതും മധുസൂദന! വീര്യല്ലോ.
 മന്ദരംകടകോലാക്കിപ്പാൽക്കടൽ,
 മൂന്നും ദേവകൾ നിന്നു കരയുമ്പോൾ,
 അന്നു താണൊരു മന്ദരം കൂമ്മമാ—
 സ്തന്നപൊക്കിക്കൊടുത്തതും വീര്യല്ലോ.
 ഭൂതലം പണ്ടു പന്നിത്തടിയാ—
 സ്താതാളം പൂക്കു തോരയിൽ താങ്ങുമ്പോൾ
 ജാതരോഷമെതിത്ത ഹിരണ്യാക്ഷ—
 യാതുധാനാക്കൊന്നതും വീര്യല്ലോ.
 നാരസിംഹവടിവാണ്ടു പണ്ടതി—
 കൂരായ ഹിരണ്യകശിപുവേ,
 മാറിടത്തെപ്പിളന്നു വധിച്ചതും,
 വീരജേഷ്ണവേ! ഭവാവല്ലോ.
 പണ്ടു വാമാനമുത്തിയാൽ മൂന്നടി—
 കൊണ്ടുളന്നു പിടിച്ചു ജഗത്രയം,
 അണ്ടർകോനിൽ കവിവാണ്ടു മാണിംഗി—
 ജ്ഞിണ്ടൽ ചേർത്തതും ദേവ! ഭവാവല്ലോ.
 മൂന്നും ഭാഗ്യവരാമനായ്, രാപ്പകൽ
 ദുന്ധത്താൽ തിളയ്ക്കും മഹീശരേ
 കൊന്നുകൊന്നു കലുങ്ങാതിരിപത്തി—

യൊന്നുവട്ടം മുടിച്ചതും നീയല്ലോ.

ഭാഷാധികിയ രാവണരാക്ഷസ -

വിട്ടുമുപ്പാരു വട്ടം തിരിയ്ക്കവേ,

ശിഷ്ടരാക്ഷണം ചെയ്യുവാൻ രാമനാ -

തിട്ടു വന്നു പിറന്നതും നീയല്ലോ.

ധീരനായ ബലദേവരാമായ്

ഭൂരിനന്മ ജഗത്തിനു ചേക്കുവാൻ

വീരനാം കാമപാലനെന്നുള്ളൊരീ -

പ്പേരിനാസ്സദമായതും നീയല്ലോ.

വിക്രമത്തിനാൽ കംസാവനിയിലെ -

മുക്തശ്ചാസം വലിപ്പിച്ചിഴയ്ക്കവേ,

അക്രമം തീർത്തു കാക്കുവാൻ കൃഷ്ണനാ -

യ് ചക്രപാണേ! പിറന്നതും നീയല്ലോ.

മുഹൂർത്തകൊണ്ടു ജനങ്ങളിവിപ്പര -

ചക്രംകൊണ്ടു തിരിഞ്ഞു വലയുമ്പോൾ

കല്പിയാതിപ്പിറപ്പാനിരിപ്പതും

ഭക്തവത്സല! കൃഷ്ണ! ഭവാനല്ലോ.

എന്നു വേണ്ടോ ചരാചരമൊക്കെയും

വിന്നിലല്ലോ ലയിപ്പതും മാധവ!

വന്നു വിത്രിവു നിൻകഴൽ കമ്പിട്ടു -

ന്നെന്നെയെന്തിനു കഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നു?

വൃത്തം—3.

“സുന്ദരിമാർമണി” എന്ന പേരെ.

മായാമനോഹര ദേവ! മറി-
 മായങ്ങളുള്ള മുക്കുന്ദ!
 ആയുരാരോഗ്യം തരേണം ഗുരു-
 വായൂരമരണ കൃഷ്ണ!
 ലോകങ്ങൾക്കൊക്കേയും വിശ്വേ ശക്തി-
 ശോകമൊഴിഞ്ഞു സുഖിപ്പാൻ
 ആകയാലൊപ്പൊഴം കൃഷ്ണ! ചത്തു-
 പോകിലും വന്നു തുണയ്ക്കു.
 മായകൊണ്ടിട്ടുമിരട്ടം പെരു-
 തായൊരീസ്സംസാരം വിങ്ങാൻ
 സ്ത്രീയമോടല്ലം തുണപ്പാൻ മറ-
 സ്സായെങ്കിൽ കാര്യം ജയിച്ചു.
 ഇന്നു ധാരാളം കാണും പദാത്ഥം വാളെ-
 യ്ക്കൊന്നുമേയില്ലാതെയാക്കും
 എന്നല്ല മറ്റൊന്നാൽ കാട്ടും കളി
 വന്നു വന്നെന്റെ മുരാരേ!
 മാളികകേരിയിരിക്കും വിട്ടു-
 പ്പാളയെടുത്തു വാടക്കും
 ആളുകളിങ്ങിനെ ചുറ്റും വിന്റെ
 കേളികളെത്തു പറയൂ.
 പ്രാണമുതൽ തമ്മിൽ ഫലിതം പാ-
 ണ്തിച്ചുമാണ്ണാണു പോകും

പെട്ടെന്നു വീണു മരിയ്ക്കും കുളി -
 മട്ടൊട്ട കൊള്ളാം മുകുന്ദ!
 ലോകങ്ങൾ റീ താൻ ചമയ്ക്കും നല്ല
 വാകത്തിലൊക്കെയും കാക്കും;
 ആകവേ, പിന്നെ മുടിയ്ക്കും പേടി -
 യാകാത്തതാക്കീ പ്രഭാവം.

താമരപ്പൂമകൾ പുൽകും തവ
 കോമളമായൊരു രൂപം
 കാണാണെവിടയ്ക്കു നിദാനം തര -
 മാമോ മുകുന്ദ! മുരാമേ!

ശുദ്ധമാം ചിത്തിന്റെ സന്തേ! ലോക -
 വൃദ്ധിക്കു വാച്ചൊരു വിന്തേ!
 വിശ്വവുമാനമുത്തേ! കവി -
 വൊത്തു വിളക്കുക ചിന്തേ.
 ഒന്നിനുമുള്ള കൃഷ്ണ! മന -
 സ്സന്നിലവിടെക്കില്ലനാൽ,
 എന്നും തുണയ്ക്കു റാമിയ്ക്കും മുച -
 കുന്ദൊപ്പോറിയ പോററി!

വൃത്തം—നൃ.

“അതുനേരം മനവന്മാർ” എന്നുചോലെ

ശിഷ്യനായ നാരായണഭട്ടപ്പാദപ്രിയ! ദേവ!
 കർമ്മകാലമൊഴിഞ്ഞുനൊക്കുകയില്ലെന്നും.

ജനമേജയനെന്നുള്ള ജനനാഥപ്രിയ കൃഷ്ണ!
 ജനിമൃതിയൊഴിച്ചെന്നെജയിപ്പിക്കേണം.
 ബലത്താലേ 'കുരമ്മ' കലത്തിലിട്ടുചോറോ!
 അലമെന്നിൽ തുണയ്ക്കേണമലിവിനോടേ.
 ഭൃസുരനാം 'പുന്താന'ത്തിൻ ദാസനായ ദാമോദര!
 വാസുദേവ! മറക്കൊല്ലേ മറാസ്സു വേണം.
 സത്തായ കചേലന്റെ ഭൃത്യനായ ജഗന്നാഥ!
 നിത്യമെന്നെത്തുണയ്ക്കേണം വിഗമവിതേ!
 അജനായ കൃഷ്ണ! സാക്ഷാലജാമിളപ്രിയ! ദേവ!
 ഭജിച്ചിടുമടിയനെ തൃജിച്ചിടൊല്ലേ.
 നന്ദഗോപകുടിയനായ് വിനിമിതന മുകിൽവണ്ണ്!
 എന്നെയിട്ടു വലയ്ക്കാല്ലേ ഭവാനാഥ!
 ക്ഷിതിപാലനജ്ജനന്റെ കതിരകാരനാം കൃഷ്ണ!
 ചിതമോടിങ്ങൊരിക്കം സൽഗതി തരേണം.
 പുകഴാന്നാദ്രേവകിയ്ക്കു മകനായിപ്പിറന്നോറോ!
 അഗതിയാമടിയറെപ്പകറ്റിക്കൊല്ലേ.
 വിപലമംഗലത്തെ സ്വാമിയാക്കു പുഷ്പാഞ്ജലി ചെല്ലാൻ
 നല്ല പുഷ്പമുപ്പോറോ! നമിച്ചിടുനേൻ.
 ദനുജനാം പ്രഹ്ലാദന്റെ മഹസ്സിണങ്ങിയ തോഴ!
 കനിവേറും കടൽവണ്ണ്! കടാക്ഷിക്കേണം.
 ദിനംതോറും ഗോപാദീജാമിട്ടുകൊട്ടയാട്ടം
 മനുജവിഗ്രഹ! ദേവ! മറന്നിടൊല്ലേ.
 മതിയതിൽ ഭീഷ്മകുതിരിതനായ മുകിൽവണ്ണ്!
 ചേതമുണ്ടോ? കൃപയെന്നിൽ ചെലുത്തിയെന്നാൽ.

കിളിമൊഴി! പാഞ്ചാലിതൻ വിളിപ്പറഞ്ഞുവോവോ!
 വളരെ നാൾ വലയ്ക്കൊല്ലേ നളിനാഭ!
 ഉരത്തുവന്നമ്മ മുന്നമുരലിന്മേൽ തളച്ചോവോ!
 ഭൂമിതം തീർത്തരം സുഖം തരണം നാഥ!
 വിരേതരം ഭവാനാ വന്നാരം തവ ചെയ്യുമെന്നിൽ
 താരം തെളിഞ്ഞെന്നേ കൃഷ്ണ! വാരം തരാത്തു?

—o—

പുത്തം—ഒ.

“ക.ലാ.നി.ച.ഉ.വാ.ഉ.” എന്നപോലെ

പൊന്നിൻ പൂമാതിരുള്ള പുണ്യമേ! തിരുമുടി—
 തന്നിപ്പെണ്ണമേ ചൂടാൻ കൃപവേണം.
 ഇന്ദിരാമണവാള! ധന്യമാം പാദപാസു
 എന്നമെൻ വിടിപത്തിൽ ചേർന്നീടേണം.
 ഹേത്രങ്ങൾ രണ്ടും തവ ഗാത്രത്തെക്കണ്ടുകൊണ്ടു
 മാത്രമിരിപ്പാൻ കൃപ ചെയ്തിടേണം.
 മുകിനും മുഖഗന്ധമേല്ക്കുവാൻ വഴിയാക്കി—
 ത്തീക്കേണം ഗുരുവായുരപ്പ! ശൗഭം!
 നാവിനാ പാമജപമാവട്ടെ ജോലി കണ്ണും
 കേവലം “കൃഷ്ണഗാഥ” കേട്ടീടട്ടേ.
 കയ്യുകൾ തവ പൂജ ചെയ്യട്ടേ, കണ്ണത്തിങ്കൽ
 മെയ്യണിത്തിരുമാലയണിഞ്ഞീടട്ടേ.
 വീരിൽത്താർമകൾ പൂശും മാനത്തെയ്യുടെ പച്ചാർ
 പോട്ടേ നിത്യമെന്റെ മാറിടത്തിൽ.

വൃത്തിയോടെന്റെയഹോവൃത്തിയ്ക്കു വിവേദിച്ചു
സത്താകം പാൽപ്പായസമൊത്തിടട്ടേ.

കാലത്തുമുതൽക്കെന്റെ കാലുകളുമ്പലത്തിൽ
മാലാരാൻ പ്രദക്ഷിണം വെച്ചിടട്ടേ.

ചൊല്ലുവാൻകൂടിയും പാടില്ലാത്ത വിഷയങ്ങൾ
ചൊല്ലിപ്പാഞ്ഞലയുന്ന മാനസത്തെ

മല്ലനാക്കിടിത്തീയം മല്ലലോചന! കൃഷ്ണ!
നല്ലമാഗ്നിയിൽകൂടിക്കൊണ്ടുപോക.

കേളല്ലീ പ്രവഞ്ചം, ഞാനാളല്ലേ ഭഗവാനോ!

നാളെയെന്നോക്കാതെന്നൊപ്പാലിയ്ക്കേണം
ചെപ്പടിവിദ്രുകൊണ്ടീ മൂപ്പാതം പകിട്ടുന്ന
കോപ്പെന്നിൽ പയറൊല്ലേ പത്മനാഭ!

പിന്നാലേ പേടിപ്പിച്ചു തിന്നാനായ കൃതാന്തന്റെ
സന്നാഹം വരും ഭാരം സാരസാക്ഷ!

വന്നാലു,മടുത്തിങ്ങു വിന്നാലും, കൃപ വാരി-
ത്തന്നാലും തല്ലിയെന്നൊക്കൊല്ലിയ്ക്കാല്ലേ.

ഒന്നിച്ചു കൊണ്ടുപോയിട്ടെന്നേയും ചൈകണ്ഠത്തിൽ
ധന്വനായാഴിയ്ക്കേണം വാസുദേവ!

കാൽത്തളിർതനിൽ വന്നു കാത്തുകാത്തൊദിനം
പാത്തിടും ദാസനല്ലേ ഞാനും? കൃഷ്ണ!

മുത്തികൾ മൂവരിലും കീർത്തിമാനായ ദേവ!
ആത്തിതീർത്തടിനൊക്കെത്തീടേണം.

വൃത്തം—വൃ.

“കാടും മൃഗങ്ങളെ—എന്നപോലെ”

കാലത്തുണന്നു ഞാൻ കാലും മുഖമതും
 കാലേ കഴുകി നിവർന്നിരുന്നും,
 കാലപ്പൂർവ്വം തീർന്നു നാമം ജപിച്ചു തു-
 ക്കാലിനയോത്തു വസിച്ചുകൊള്ളാം.
 മൂന്നുമണിയ്ക്കുതാൻ മുങ്ങിക്കളിച്ചുടൻ
 വന്നു നിൻ വാകച്ചാത്തോറുകൊള്ളാം.
 പൊന്നിൻപൂമാതിന്റെ പുണ്യത്തിടമ്പിനേ-
 ലന്നാടുമെണ്ണയും സേവിച്ചീടാം.
 നിന്തിരുമുൻപിലെട്ടീവത്തിൽ കേറുന്ന
 ചന്തമാം മഷിയാൽ കണ്ണെഴുതാം.
 സന്തതം നിർമ്മാല്യം സോപാനത്തുള്ളതു-
 മെൻ തലമുടിയിൽ ചൂടിക്കൊള്ളാം.
 വ്യോമാം നിൻ മെയ്യിലാടുന്ന നൽപ്പഞ്ച-
 ഗവ്യവും നിത്യവും സേവിച്ചീടാം.
 ദിവ്യനവകത്തൊഴുപ്പോലോവിക-
 ലവ്യാജം ഞാൻ തല കാട്ടിക്കൊള്ളാം.
 എല്ലാദിവസവും പൂജയടയ്ക്കുമ്പോൾ
 ചൊല്ലേറും നിൻ തിരുനാമം പാടി
 മല്ലാരേ! ഇടയ്ക്കു കൊട്ടുന്ന ഘോഷവും
 സോല്ലാസം നിന്നു ഞാൻ കേട്ടുകൊള്ളാം.
 അന്തരം ഭക്തിയാലാർജ്ജമിളകുന്ന
 ചന്തമേറും ദീപാരാധനയും

സന്തോഷത്തോടേ ഞാൻ സന്തതം സേവിക്കാം
ചെന്താമരേക്കണ്! പത്മനാഭ!

മദ്ദളം, ചേങ്ങല, ചെണ്ട, യിലത്താളം,
ഘട്ടം കുങ്കുഴൽ, പാണ്ടിവാദ്യം,

ഇത്തരം വാദ്യങ്ങളുത്തമം ലോപിക്കാം
നിത്യശ്ശിവേലിയും സേവിച്ചിടാം.

പിന്നെ പ്രദക്ഷിണം വെച്ചിടാം നിത്യം ഞാൻ
ധന്യമാം നാമം ജപിച്ചുകൊണ്ടു്.

എന്നും നിവേദ്യത്തെ ബുഭുക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിടാം -
മിഥിരതന്നുടെ ജീവനാഥ!

ഇത്തരം നിത്യവും പ്രത്യേകം സേവിക്കും
ഭൂതനിൽ കാരുണ്യം കണ്ടുനാഭ!

ഇത്തരിയെങ്കിലും ചിത്തത്തിലില്ലെങ്കിൽ
സത്യമിഷ്ടം കടപ്പാത്തതെന്നു.

അങ്ങിനെ വന്നിടാൻ കാരണം റോക്കിയാ -
ലെങ്ങിനെ കാണുന്നു? ഭക്തദാസ!

തിങ്ങിന സന്താപം തീർത്ത മാം രക്ഷിക്കും -
കുഞ്ഞിനിക്കാലംബമാചന്ദ്രാക്ഷം.

—:~:—

വൃത്തം—ൻ.

കാത്തി.

അട്ട, തേൾ, തേരട്ട, തൊട്ടാരട്ടി, വക്രം, വ്യാഘ്രം
തൊട്ടുജന്മമൊക്കെത്തീർന്നിമട്ടിലായി ഞാനും.

മഞ്ഞുനായിപ്പിറന്നീടാറെത്ര പുണ്യം വേണം!
 വൃതമാക്കീടൊലാ ജനം, ചത്തിടുന്നതെന്നോ?
 ചിത്തമേ! നീ 'ഗുരുവായൂ'ക്കെത്തിടേണം വേഗം;
 തത്ര വാഴുന്നുണ്ടു സാക്ഷാൽ ചിത്തിനുള്ള തത്വം.
 വിശ്വമുന്തി, ചിദാദാദൻ, വിശ്വസിപ്പാൻ യോഗ്യൻ
 വശ്രുനായാലേതവക്സമാശ്വസിപ്പോമല്ലോ.

ഭാഹമുണ്ടോ, വിശപ്പുണ്ടോ, മോഹമുണ്ടോ പാത്താൽ
 ദേഹമുണ്ടോ, ദേഹിയുണ്ടോ, സ്നേഹമുണ്ടോ പിന്നെ?
 ഭായ്യയെന്നും, മക്കളെന്നും, വീരനെന്നും മറ്റും
 പാരമോത്തു കത്തിരുന്നാൽ കാൽമൊക്കെത്തൊറും.

ആരിവനാ, തടയേതു പാരിൽനിന്നു വന്നു,
 കാൽമെന്താണെ, ഞ്ചേപോകമാരറിഞ്ഞു സൂക്ഷ്മം?
 നീരിലെപ്പോളപോലെ നിസ്സാരമായ ദേഹം
 കാൽമെന്നു കരുതാത്തോൻ ധീരധീരൻ തന്നെ.
 വീടുവിട്ടു 'കൊല്ലം,' 'കോഴിക്കോടു' 'പാലക്കാടു,'
 റാടുതോറും റാടന്നോരെപ്പാടുവെട്ടു ധമ്മൻ.

ഭായ്യയെന്നും, ധനമെന്നും, പാരിതെന്നും മറ്റും
 പാരമോത്തു ചുറ്റുംപോലേ, സാരമോത്താൽ ജീവൻ
 കർമ്മമെന്നും, കാലമെന്നും, തൻമാസ്സിലോത്തു
 ബ്രഹ്മമായ വീട്ടിൽനിന്നു സമ്മതിച്ചു പോന്നു,
 പട്ടി, പൂച്ച, മഞ്ഞുനാ, നക്കട്ടി, കടുറമ്പു
 തൊട്ടദേഹം പൂക്കു പാടുവെട്ടുന്ന ചുറ്റും.
 കണ്ടറിഞ്ഞ തത്വമോത്തുംകൊണ്ടിരുന്നാൽ പിന്നെ
 ഇണുലുണ്ടോ? സത്യം കയ്യുകണ്ടു വിദ്യയല്ലോ.

മായകൊണ്ടിപ്പരമാത്മമായ തത്വമുള്ളിൽ
 ആയിടുന്നില്ലയോ! ഗുരുവായൂരപ്പ! തോരറ.
 എന്നിലുള്ള മായാബന്ധം വാസസുറോ! വേഗം
 ഒന്നൊഴിച്ചു വെച്ചിടാഞ്ഞാൽ വന്നെ ചുരിപ്പോകും.
 ചിത്തിൽവിന്നു വേർപിരിഞ്ഞിങ്ങെത്തിയെന്നൊതൊടു
 സത്യമീ ഞാൻ ചെമ്പുതായ കൃത്യമെല്ലാമിപ്പോൾ
 തുഞ്ഞെടുത്തു ചിദാവാസമുത്തിയായ വിങ്കൽ
 ചേർത്തിടുന്നോ, ടിയത്തെക്കാത്തുകൊൾക വിത്വം.

വൃത്തം—ഹ്രസ്വം

കവി

കെല്ലൊടിപ്പാട്ടുകൾക്കു വലിഞ്ഞുകൊ -
 ണെപ്പൊഴെന്നാകിലും പാടുന്നോക്ക -
 അപ്പൊഴേ സന്താനം ജാപങ്ങൾ വീണ്ടിപ്പോം,
 ചിൽപുമാനൊത്ത സുഖിസ്താരവും.
 അഷ്ടിസ്തമുട്ടിപ്പാട്ടുകൾ പാടിനൈ -
 കൊട്ടിക്കളിസ്തന്ന കൂട്ടക്കാക്കും.
 കട്ടികളുണ്ടാവും, വീട്ടിലും പല്ലൊരു
 പുഷ്പിയായുന്നിടും, കേളി പൊങ്ങും.
 ഉന്നതവംശത്തിൽ ജാതാവ് പൂജ്യരാ -
 യെന്നെത്താൻ മോന്നുള്ള യോഗ്യന്മാരിൽ
 ധന്യന്മാരുള്ളവൻ ഭർത്താവായുന്നിടും, -
 മെന്നല്ലതിസ്സേഹമായിത്തീരും.
 വാതം, ഭഗവതം, കഷ്ടം, പവി, നേത്രം -
 ജാതകം തൊട്ടുള്ള ദീവമാനം,

ചേതസ്സിപോത്താലുമുണ്ടാകയില്ലാക്കും;

ഭേദമാമുണ്ടെങ്കിലപ്പോൾതന്നെ.

ജാതരസം ധനമാസത്തിലെത്തിരു -

വാതിരവാളിലിപ്പാട്ടുപാടി!

പ്രീതിയോടൊത്തു കളിത്തുകിൽ കാവ്യണ്ണൻ

മോദിച്ചു നൽകീടും ഭർത്താസൗഖ്യം.

അഷ്ടമത്തിൽ ചൊവ്വയുള്ള നന്ദാംഗിമാ -

രൊട്ടൊഴിയാതെയിപ്പാട്ടു പാടി

വട്ടത്തിൽ നിന്നു കളിത്തുകിൽ കാന്തരൊ -

ത്തിഷ്ഠമായോദിത്തമേരൊക്കാലം.

ഇത്തരം ചൊല്ലിത്തുരുവായുരപ്പനെ -

ച്ചിത്തത്തിലോത്തു പറന്നു തത്ത;

ഉത്തമം പാട്ടിതു പാടിയാപ്പെണ്ണങ്ങൾ

വത്തനം തോറും സുഖിച്ചു വാണാർ.

സമാപ്തം.

ശുഭം.

ശകുന്തളവാക്യം

എട്ടുവൃത്തം പാട്ട്.

ഒന്നാം വൃത്തം.

മധുരമൊഴിശാരികേ വന്നാലും റീ
മധുഗുളവും പാലും പഴവും നൽകാം
മനുജപതി ഭൂഷ്യന്തായ വീരൻ
മുഹിസുതയായീടും ശകുന്തളയെ
കുതുകമൊടേ ഗാസ്തപ്യമായി വേട്ട
കഥ പറകവേണം റീയെന്നൊട്ടിപ്പോൾ
വിരവാടതു കേട്ടു കിളിമകളും
ഗുരുചരണം ചിന്തിച്ച ഭക്തിയോടേ
കരുണ കലനീടുന്ന റൊല്ലുവായിൽ
കരിമുകിൽവണ്ണൻതന്നെ കൈവണങ്ങി
കരിവദനൻഭാരതീകൃഷ്ണനാരെ
കരളിലുറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞാളേവം
പുകൾപെരിയ സോമകുലത്തിൽ പണ്ടു
പ്രകൃതിഗുണ ശീലാചാരങ്ങളോടും
പുരുഷമണി ഭൂഷ്യന്തന്നെന്നുപോൾ
മൊരു ധരണീനായകനാണായ്ക്കുന്നു
ഈഴകൊടവൻ പാരിൽ പ്രജകൾക്കെല്ലാം

അഴലൊഴിയുമാറു പരിപാലിച്ചു
 സചിവപരിചാരകവൃന്ദത്തോടും
 രചിതരകീർത്തും വസിക്കുംകാലം
 ഭരണിവസം നായാട്ടിനായിക്കൊണ്ടു
 വെരിയ രഥംതന്നിൽക്കരേരി ഭൂപൻ
 കരമതിലമ്പും നല്ല വില്ലുമായി
 കരിതൂരഗകാലാർ വടകളോടും
 ചലകളോടും വേടന്മാർ നായ്ക്കളോടും
 മലയിലകംപുക്കുടൻ കാടിലുകി
 കരടി പുലി പന്നികൾ സിംഹങ്ങളും
 കരി കടമാന്തം നല്ല കാട്ടുപോത്തും
 അടവുകളിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ
 സ്വദിതി കുവചെഞ്ചു ശരങ്ങളാലേ.

— — —
 രണ്ടാം വൃത്തം.

കാടുംമൃഗങ്ങളേ തേടി നരപതി
 കാടകംപുക്കൊരു നോരത്തിങ്കൽ
 പേടിപ്പൊരുമൃഗം ചാടിക്കുതിച്ചോടി
 കൂടെ നൃപതിയുംകൂടിപ്പിമ്പേ
 മണ്ടുന്ന മാറിനേ കണ്ടുകണ്ടുന്നിങ്കേ
 കുഞ്ഞുകൈവിട്ടടുത്തു നോരേ
 തേരതിവേഗത്തിൽ പാരാതെയോടിച്ചു
 ഭൂരത്തൊരുദിക്കിൽ ചെന്നുചാടി
 സേനയുംകൂടാതെ താനേ ഹിമവാന്റെ
 സാനപ്രദേശം പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ

ദാഹം മുഴുകയാൽ തണ്ണീർ തിരഞ്ഞതി-
 മോഹനമാമ്മാറു മുന്നിൽ കണ്ടു
 കണ്ണമുറിയുടെ പുണ്യാശ്രമസ്ഥലം
 കണ്ണിനു കൈതുകമുണ്ടാം കണ്ടാൽ
 മാലിനിയാംനദീകൂലേ മഹോഹരേ
 മൂലഫലം കസുമാദിപൂണ്ണം
 നാലുവേദങ്ങളുമാറുശാസ്ത്രങ്ങളും
 നാലുപായങ്ങളുപവേദങ്ങൾ
 ഏലാം ഗ്രഹിച്ചോരു നല്ല മുനിജനം
 കല്യാണമോടു വസിക്കും ദേശേ
 ഹോമധൃമങ്ങളും സാമഗാന്ധങ്ങളും
 നാമസങ്കീർത്തനഭേദങ്ങളും
 ശീലഗുണമതിശാലികളാമൃഷി-
 ബാലകന്മാരുടെ ലീലകളും
 കണ്ടുകണ്ടാനന്ദം പൂണ്ടു മഹീപതി
 കൊണ്ടാടിയാശ്രമത്തിൽ പൂജ
 പണ്ണശാലയ്ക്കുള്ളിൽ ചെന്നു കടന്നവൻ
 നിന്നപ്പൊഴാരെയും കാണായ്ക്കയാ-
 ലാരുള്ളതീപ്പണ്ണശാലയിലെത്തി-
 ഗൗരവത്തോടവൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ
 ലക്ഷണയുക്തമാം വാക്കുകൾ കേട്ടുടൻ
 ലക്ഷ്മീസമാനമാം രൂപത്തോടെ
 മിഥാൽക്കൊടിപോലെ മിന്നുന്ന കന്യക
 താപംഗീതാനുമവിടെച്ചെന്നു
 മന്നവനൊക്കണ്ടു മന്ദാക്ഷമുറുകൊണ്ടു

മന്ദേതരമവൾ സപ്തരിച്ചു
ആരുഭവാന്നെ ചോദിച്ചു നേരത്തു
നാരിമണിയൊടു ഭൂപൻ ചൊന്നാൻ.

മൂന്നാം വൃത്തം

സോമദശത്തിലുള്ള നൃപതി ഞാൻ
നാമം ദൃഷ്ട്വന്തൊന്നൊല്ലോ
കാമിനിമണേ കാണാത്തതിൽ ഞാൻ!
സാമോദം നായാട്ടിനായി
കണ്ണമുറുത്തു വാദകജം
കാണാതിവിടെക്കു വന്നു
താപസോത്തമനോഭയോടെഴുന്നള്ളി
താപമകന്നുരചെയ്തു
ഇത്തം ഭൂപതി ചൊന്നതു കേട്ടവ -
ഉത്തരമായുരചെയ്തു
കാഞ്ഞുനീകളുറ്റപ്പാറായ്ക്കൊണ്ടിതു
കാശ്യപനൊന്നറിഞ്ഞാലും
ചൊറുവാത്താലിവിടെക്കെഴുന്നള്ളും
കുറമുറീടും മുനീന്ദ്രൻ
രണ്ടുനാഴിക താമസിച്ച് ടക
കണ്ടുപോകേണമെന്നാകിൽ
ഇങ്ങിനെ ചൊല്ലി നില്ക്കുമവളുടെ
അംഗസൗന്ദര്യങ്ങൾ കണ്ടു
മൃതബാണന്റെ ബാണങ്ങളേപോലെ

ചേതസി ചിന്തിച്ചാനേവം
 ഇത്രനല്ലൊരു സുന്ദരിയില്ലല്ലൊ
 ഇത്രീഭവനത്തിലെന്നും
 ആഭരണങ്ങളില്ലിവരക്കെങ്കിലും
 ശോഭയ്ക്കൊരു കുറവിലു
 ഉത്തരീയവുമ്പോടടുത്തതും
 സത്യം മരവിരിയല്ലൊ
 ഭംഗിയുണ്ടിതുകൊണ്ടിന്നിവരക്കൊരു
 ഭംഗം പ്രകാശത്തിനില്ല
 വെച്ചുസുണ്ടു വെച്ചുസിലെന്നാകിലും
 ചേച്ചയില്ലാതെയില്ലെന്നും
 തികൾക്കൊത്തോരലങ്കാരമല്ലയോ
 തങ്കലുള്ളൊരു സെന്ദർഭം
 ചാരുസുന്ദരിയാമിവളെക്കണ്ടു
 പാരം വളരുന്നു മോഹം
 ചെല്ലരുതാത്ത മൈക്കണ്ണിമാർകളിൽ
 ചെല്ലമാറില്ലെന്റെ ചിത്തം
 കന്നൽനേർമിഴിയാകുമിവരുമറി
 കന്യകയല്ലെന്നു നാനും
 വല്ലതെന്നാകിലും പൃത്താന്തം ചോദിച്ചാ-
 ലെല്ലാമറിഞ്ഞീടാമല്ലൊ
 എന്നൊച്ചുടനിനുകലാധിപൻ
 സുന്ദരിയോടരുചെയ്തു.

നാലാം വൃത്തം.

കല്യാണി കളവാണി ചൊല്ലുവീയാരെന്നതും
 കല്യേ വിജാതയ പുത്രിയെന്നും
 നിൻമൂലമിനിക്കുള്ളിൽ മന്മഥവിവശത
 മേന്മേൽവന്നുദിക്കുന്നു നിമ്ബലാംഗി
 കന്യകയതുകേട്ടു മന്ദമങ്ങുരചെയ്തു
 കണ്ഡമാമുനിയുടെ സുതയല്ലൊ ഞാൻ
 മന്നവ ശങ്കന്തളയെന്നു പേരിനിക്കെടോ
 എന്തിലാഗ്രഹം തവ നന്നല്ലേതും
 താപസതരുണിയെ ഭൂപന്ത കയ്ക്കൊള്ളാമോ?
 പാപമുണ്ടതിന് ചൊറിയുന്നില്ലേ?
 ഇത്തരമുരചെയ്തൊരുത്തമസ്മിരത്തത്തോ -
 ടത്തരം നരവരനോവം ചൊന്നാൻ
 നിത്യബ്രഹ്മചാരിയാമുത്തമതാപസൻ
 പുത്രീ വീയെന്നു ചൊന്നതസത്യമല്ലൊ
 നാരിമാർ തിലകമേ! നേരു നീ പായേണം
 സാരസാക്ഷിയുമതു കേട്ടു ചൊന്നാൻ
 മാമുനി ചൊല്ലിക്കേട്ടു മാമകവൃത്താന്തം ഞാൻ
 സാരസാകൃതേ സത്യം ചൊല്ലീടുന്നേൻ
 വിശ്വവിശ്രുതനായ വിശ്വാമിത്രനും പണ്ടു
 വിശ്വലമാസ്സോടും തപസ്സുചെയ്തു
 ഇന്ദ്രനും ഭയംപൂണ്ടു കന്ദപ്പാർശ്വികളോടും
 സുന്ദരി മോകയെ പറഞ്ഞയച്ചു
 മോകരൂപംകണ്ടു മാനിയാം വിശ്വാമിത്രൻ
 മാനസമഗ്നിത്തവളോടുംകൂടി

ഭട്ടനാഥൻ രമിച്ചപ്പോൾ മട്ടോലുംമൊഴിയെ കൈ -
 വിട്ടുപോയിതു തപസ്സിനായി
 ഗർവ്വമുണ്ടായ്നിതപ്പംസ്രീയാമവൾ
 ഇദ്ദേശേ വരുന്നേരമെന്നെപ്പൊറ്റ
 താപസബീജത്തിനു നാശമില്ലെന്നു കണ്ടു
 പേശലാംഗിയുമെന്നെ വെടിഞ്ഞുപോയി
 അമ്മയും പിരിഞ്ഞു ഞാനിമ്മഹീതലംതന്നിൽ
 നന്നുല കുടിയാതെ കിടക്കുന്നേരം
 പക്ഷികളെടുത്തെന്നെ തൽക്ഷണം കൃപയോടെ
 മക്കിപ്പാൻ മുനിയുടെ കയ്യിൽ നല്കി
 ശകുന്തളെടുത്തെന്നെ വളപ്പാനായ്ക്കൊടുക്കയാൽ
 ശകുന്തളയെന്നു മുനി പേരുമിട്ടു
 പരിചോടെ വളർത്തിതു പരമാത്മമിതെന്നവൾ
 പാഞ്ഞപ്പോൾ തെളിഞ്ഞു ഭൂവതിയും ചൊന്നാൻ
 അനാലമേനകതന്റെ തായയായെന്നതും ചേരും
 മനുജനാരിമാക്കേറും പ്രഭയുണ്ടാമോ?
 എനിക്കു നീ രമണിയായിരിക്കു നീ മടിക്കൊല്ല
 മുനിക്കു മതനുവാദമായ്ക്കേൾ കേൾ
 വിവാഹങ്ങൾ പലവിധം വിധിച്ചിട്ടുണ്ടവനിൽവെ
 ച്ചവനീശന്മാർക്കു മുഖ്യമതു ഗാന്ധർവ്വം
 അതു നീ സമ്മതിക്കേണം മതിമുഖി മടിക്കൊല്ല
 മതിമാനാം നൃപനോവു പാഞ്ഞനേരം
 മുഴുത്ത ലജ്ജയാലവൾ മുഖം താഴ്ന്നുരചെയ്തു
 വിചമമുണ്ടതിനു ചൊററതു ചൊല്ലീടാം

എനിക്കു നന്ദനനായി ജനിക്കും ബാലകനെ
 മേദിനിക്കു നായകനായി വാഴിക്കേണമു -
 മതു ഞാൻ ചെയ്തീടുവെന്നുവളോടു സമയം ചെയ്തു -
 തുലവിക്രമൻ പാണിഗ്രഹണംചെയ്തു.

— — —
 അഞ്ചാം വൃത്തം.

ദൃഷ്ടാന്തൻ ശകുന്തളയാം കാന്തയോടും കൂടി
 രോഷമെന്നിയെ രമിച്ചു മോദത്തോടെ
 ഗർഭമുളുവായുന്നതിപ്പോരതന്നെ
 പിന്നെ സുഭദ്രാമവളോടു പറഞ്ഞു ഭൂപൻ
 സേനയോടുംകൂടി നിന്നെക്കൊണ്ടുപോവാനായി
 മാനിനി ഞാൻ വന്നീടുവൻ വൈകീടാതെ
 താപസേനനാകും നിന്റെ താതനെയും കണ്ടു
 താമസം കൂടാതെ കൊണ്ടുപോകുന്നുണ്ടു്.
 ഇത്ഥമവളോടു യാത്രയും പറഞ്ഞു തന്റെ
 പത്തനത്തിൽ പൂക്കിരുന്ന പാത്ഥ്വിവനം
 രാജീവനയനയാം ശകുന്തളയും ചിത്തേ
 രാജാവിനെ ചിന്തിച്ചാശ്രമത്തിൽ പൂക്കു
 കണപനാം മുനീന്ദ്രൻതാനും പൊന്നുവന്നപ്പോൾ
 തത്ര കണ്ടു ഭീതിപൂണ്ടു നിന്നാളല്ലോ
 ദിവ്യലോചനംകൊണ്ടു വിശേഷമെല്ലാം കണ്ടു
 ദിവ്യനാം മുനിവരനരുളിച്ചെയ്തു
 വൈതലേ, നീ പേടിക്കേണ്ട ചാരുശീലേ ബാലേ
 ചെയ്തതെല്ലാം നല്ലതെന്നാറിക്കുപക്ഷം

ശാന്തനാം ഭുഷ്യന്തൻ നിന്റെ കാന്തനൊന്നു മുന്നെ
 ചിന്തിച്ചിരുന്നതു ദൈവം സാധിപ്പിച്ചു
 ഇത്രിഭുവനത്തിങ്കൽ പ്രസിദ്ധനായിട്ടൊരു
 പുത്രനുമുണ്ടായ്തരം നിനക്കു ബാലേ
 താതന്റെ വചനം കേട്ടു മോദത്തോടെ വാണു
 ചേതോമോഹനാംഗിയാം ശകുന്തളയും
 ഗർഭം തികഞ്ഞവൾ പ്രസവിച്ചപ്പോൾ
 നല്ലൊരർക്കനുമായ്തൂങ്ങു മെല്ലെ മെല്ലെ
 ഭൂപതിയും ഭായ്യയെ മറന്നുപോയി
 പിന്നെ മാർത്താണ്ഡം മറച്ചു വാണാളപ്പോൾ.

ഭരാനം വൃത്തം.

മതിമാനാകിയ കാശ്യപനൊരുനാൾ
 മതിമുഖിയാമവളോടുരചെയ്തു
 മല്ലവിലോചനമാർക്കിഹ ബാലേ
 വല്ലഭനീശപരനെന്നറിയേണം
 കണവനെ വേർതിട്ടിവിടെയിരുന്നാൽ
 പ്രണയമവന്നു കുറഞ്ഞിട്ടമല്ലൊ
 എന്നതുകൊണ്ടിനി നീ തവ രമണൻ -
 തന്നുടെ സഖിയേ നന്ദനനോടും
 പോക മടിക്കരുതെന്നുടെ ശിഷ്യക -
 ഉറപ്പമെന്യേ തുണയാശ്ശോരം
 ജനകൻതന്നുടെ വചനമിതിങ്ങിനെ
 പ്രണയമിയന്നു ശകുന്തള കേട്ടു

പതിയാം നരകപതിയെക്കാണാൻ
 കൊതി പെരുതുണ്ടെന്നാകിലുമിപ്പോൾ
 കനിവേറുനൊരു താതനെയുംമുനി-
 കന്യകളാം സഖികളെയുമശേഷം
 വിരവൊട്ടു വേർപിരിയുന്നതു ചിത്തേ
 കരുതുകയാലതിവിന്നതയോടും
 പോചതിനായവൾ മാമുനിതന്നുടെ
 ഭാവമറിഞ്ഞു വണങ്ങിയനേരം
 കണ്ണീരവിരതമൊഴുകിയവൾക്കും
 കണ്ണപരമധികം കരുണ കലൺ
 മധുമൊഴിയാളെയുമണ്ണിയെയും നിജ-
 മടിയിലിരുത്തിയനഗ്രഹമേകി
 അനുനയവാക്കുകൾ ചൊല്ലി മുനിനാൻ
 അനുസരണം ചെയ്തപ്പൊഴെയച്ചു
 സുതനോടും നിജശിഷ്യകളോടും
 സുതനു ശകുന്തള യാത്രതുടങ്ങി
 വല വല നാടും മലയൊട്ടു തോടും
 ചില പുഴയും പുനരാശു കടന്നു
 ഭൂപതിതിലകൻ തൻ പുരിതന്നുടെ
 ഗോപുരസീമനി ചെന്നൊരു നേരം
 മാമുനിശിഷ്യകളവളൊട്ടു ചൊന്നാൻ
 സോമകലാധിപപുരമിതു കാൺക
 സഭയിലിതല്ലൊ നിന്നുടെ രമണൻ
 സുഭഗശരീരൻ വാണീടുന്നു

പുത്രനുമായിട്ടവിടെച്ചെന്നിനി
ഭർത്തൃസമീപേ സുഖമൊടു വാഴ്ത്തേ
ഞങ്ങളുമിനി പോകുന്നിതു ഭദ്രേ!
മംഗലമസ്തു നിനക്കു സുശീലേ!
ഇത്തരമുരചെയ്യാതെ കടന്നവർ
സ്തപരമാശ്രമമഴുകൊടു പൂക്കാർ

ഏഴാം വൃത്തം.

ബാലിക ശക്തജതാൻ ബാലനാടും കൂടിച്ചെന്നു
ഭൂലോകപതിസമീപേ വീലവേണി വിന്നനേരം
ശ്രീപതിസമാനായ ഭൂപതി ഭുവ്വന്തൻ ചൊന്നാൻ
താപംഗി വീയെവിടുന്നു വന്നിടുന്നതുമെന്തേ
മന്നവന്റെ വാക്കു കേട്ടു താപംഗിയും ചൊന്നാളേവം
എന്നെപ്പണ്ടു കണ്ടിട്ടുള്ള ഭാവമിന്നു മാനിതൊ
വിന്നെപ്പണ്ടു കണ്ടുവാറിന്നെന്നുള്ളത്തിൽ തോന്നുനില്ല
വന്നതിന്റെ കാരണമെന്തെന്നു ചൊല്ലുവീയിപ്പോൾ
എന്നുടെ കുമാരവിവൻ നിന്നുടെ തായനല്ലൊ
ഇന്ദുവംശമെഴലേ! ഭവാവിനിവനൊ കൈക്കൊണ്ടാലും
എങ്ങുമേ നോംതമ്മിൽ പണ്ടു സുന്ദരാംഗി! കണ്ടിട്ടില്ല
നന്ദനാണ്ടായതോത്താലൊര്യും വിചിത്രമല്ലൊ
നാരിമാർകളോടിവണ്ണം നേരംപോക്കു ചൊല്ലാമല്ലൊ
നരകഭയം കൂടാതെ നേരുകേടു ചൊല്ലീടുന്നു
നേരത്രെ ഞാൻ ചൊന്നതിപ്പോൾ ഇന്ദുവംശഭൂവ! കേ

(രംക)

മാരതാപംകൊണ്ടു ബുദ്ധി നേരല്ല നിനക്കു ചൊറും
 നിരജേഷ്ണണേ പോയാലും കാലമേതും വൈകീടാതെ
 കണപമാമുനീന്ദ്രൻ തന്റെ പണ്ണിശാലയികണെന്നെ
 കണ്ടു കൈ പിടിച്ചതെന്തുകൊണ്ടെന്നു നിനച്ചു കൊൾ

(ക

പണ്ഡിതനാം കാശ്യപൻ നിന്നുളന്നെന്നു ചൊൽകയാൽ
 വണ്ണിച്ചതുമിന്നസത്യം നിണ്ണയം വിഷാദമില്ല
 മാനിയാകും വിശ്വാമിത്രൻ മേനകയിലുല്ലാദിച്ചു
 ഞാനുണ്ടായിതെന്നെപ്പിന്നെ മാനിയാം മുനി വളർത്തു
 മോകാത്തജയെങ്കിൽ മാനിനി നീ വേഗ്രയല്ലോ
 മാറിയെന്നതോത്തീടേണ്ട കന്യക കലസ്രീയെല്ലോ
 സ്വപ്നേന്ദ്രസുതന്മാരായി ദിവ്യന്മാർ പലരുണ്ടായി
 ഉപ്പശി തനയരല്ലോ സർവ്വജ്ഞൻ വസിഷ്ഠൻ താനും
 പൂർവ്വന്മാരെക്കൊണ്ടീവണ്ണം ദുഷ്ടചനം ചൊല്ലീടേണ്ട
 സർവ്വം ഞാനറിഞ്ഞു നിന്റെ ധാർഷ്ട്യമുള്ളവയെല്ലാം
 പുത്രനെക്കൊണ്ടു പിതൃക്കൾക്കുളർപ്പലോകപ്രാപ്തിയുള്ളു
 സ്വതപരം തനയൻ തവ ഭർത്താവേ! പരിഗ്രഹിക്ക
 അത്രമാത്രംപോലും നാനും ചിത്തതാരിൽ കൂടാതെ നീ
 ശാസ്ട്രങ്ങൾ പറയുന്നതു ചിത്രമെത്രയുമോത്തോളം
 വല്ലതും പറഞ്ഞിട്ടെന്നെ വല്ലഭാ നീ വെടിയൊല്ല
 ചൊല്ലേറുമെൻ താതൻതന്നെ നല്ലവണ്ണം ചിന്തിക്കേ

(ണം

വല്ലാതെ സഭയിൽനിന്നു വമ്പുകൾ പറയുന്നാകിൽ
 തല്ല കൊള്ളുമെന്നരികു പോക വൈകീടാതെ നീയും

ഇത്തരം പലതും തമ്മിൽ വിസ്തരിച്ചു നിൽക്കുന്നേരം
 സത്യമാമശരീരി വാക്കുത്തൽതീരുമാറുണ്ടായി
 പുത്രനെ ഭരിച്ചുകൊൾക ഭൂപതേ നീ പത്നിയോടും
 ഉത്തമനിവന്നെങ്കിലോത്തുകൊൾക മന്നവ നീ
 അതു കേട്ട ഭൂപതിയും പരമാനന്ദം വളർന്നു
 പാരാതെ പരിഗ്രഹിച്ചു ഭാര്യതന്നെ പുത്രനോടും
 രാമനോടു തുല്യനാം കുമാരൻ ഭരതനെന്നു പേരുമിട്ടു
 കാന്തനോടും സൈപരമായ് രമിച്ചു വാണു.

എട്ടാം വൃത്തം.

അരികേ മരുവിന സരസിജമുഖിയൊടു
 സരസം നദവരനുരചെയ്തു
 അരുണാധരി ശൃംഗ മാമകവചനം
 അരുതേ നീരസമകതളിരിൽ
 പരമാത്മം തവ പരിചയമൊടുമേ
 പരിചോടുള്ളിലുദിക്കരുതേ
 ദയയില്ലാത്തൊരു ശഠനിവന്നൊതു
 ദയ്യതേ നിൻ ഹൃദി കരുതരുതേ
 കൃപയാ കേവലമപരാധം മമ
 സപദി സഹിക്ക സമസ്തമിദം
 സതതം നിന്നുടെ ഹിതമതു നൽകുവൻ
 അതിമോദനേ വസിച്ചിട്ടു നീ
 ഭാരതൻ നമ്മുടെ തനയൻ മേദിവി
 ഭരണം ചെയ്തതിന്നെന്നരിക

പെരുക്കുന്ന മമ മന്മഥവേദന
 തരികധരാമൃതമാഹു മുദാ
 വിരവാഴ നൃപഗിരമിതി കേട്ടവളും
 ഉരചെയ്താളതിരഭസതരം
 കലനാരിജനമതിലൊരുവക്കിഹ
 കലഹം കാന്തനൊടുവാമോ
 പ്രിയമെന്നാകിലുമപ്രിയമാകിലും
 അയി നിൻ വചനം മമ മധുരം
 ഹൃദയം ചേർന്നുവരനുഭവമിങ്ങിനെ
 മദനരസേന വസിച്ചു സുഖം.

ദേവയാനീചരിണയം.

പത്തു വൃത്തം.

പ്രഥമവൃത്തം.

ആരഭ—ചമ്പട

(മധുരമൊഴി എന്നുപോലെ.)

കളുവചനേ വന്നാലും കീരണാലേ
കളുതരമാം പാലും പഴവും വാൽകാം
കവിതിലകനായ യയാതിദ്രുവൻ
കവിസുതയാം ദേവയാനിയെ വേട്ടാൻ
കഥ കുതുകമെന്നോടു വൈകിടാതെ
കഥിതതരം ചെങ്ങേണം ശാരികേ ദീ
കവിവിനോടേ കേട്ടു കിച്ചിമകളും
കന്യാതരമായാചാർച്ചപാദം കൂപ്പി
കരുണകലർന്നീടുന്ന തായങ്കാവിൽ
കരുണാനാമം ശാസ്ത്രാവൈകൈവണത്തി
കരിലപറാൻ വാണീഗിരീശന്നാരെ
കരുണതരം ചിത്തേ ചേത്തേവം ചൊന്നാൻ
കലമമതായ് ദേവാസുരന്മാർ പണ്ടു
കലശലതു തീർത്തു ജയിപ്പാനായി
കരുതിയവർ ജീവനോ ദേവകളും

കരതരമായാക്കി ഗുരുവിനേയും
 കവിയെ ഗുരുവാക്കിനാർ ദൈത്യനാരു
 കവിശരണർ ദേവകളോടു പോരിനു
 കരണരരും വന്നീടിലപ്പോരതന്നെ
 കരുണവശാൽ ജീവിപ്പിച്ചീടും കാവ്യൻ
 കലഹമതിൽനാശം ദേവനാക്കാകിൽ
 കല്പശവിനാ നാശം ജീവനു തീക്കാ
 കരുതിയവരിക്കാലം ചേദിപ്പായ്
 കരളിലുടൻ ദേവകൾക്കൊന്നു തോന്നി
 കചജനകനൊടുമൊരുമിച്ചിട്ടു
 കചനെ വിളിച്ചുവരുത്തിച്ചെയ്തു
 കവിയെ വണങ്ങി മൃത്യുഞ്ജയവതി
 കവിതരമാം വിദ്യയെപ്പാഠംചെയ്തു
 കമലമുഖിയായ കവിസുതയെ -
 കമലശരോത്സവാദി മോദിച്ചെന്നാൽ
 കരകുതുകമോടെ ഗ്രഹിതാമെന്നു
 കരഹൃദയമായമരണാരുടെ
 കവിയസുധാവാക്യത്തെക്കേട്ടു കചൻ
 കവിയെ വൃദ്ധപുഷ്പവിന്റെ രാജ്യം പുകാൻ

—:0:—

ദിനീയവൃത്തം.

കാറാക്കുറിഞ്ഞി—ചമ്പട

(അതുനേരം മനവചനമെന്നുപോലെ.)

വിക്രമിയും കചൻതാനും വിദ്യമിച്ചു വിരവോടെ
 ശൂകൻതന്റെ പാദത്തെ പാശ്ചാത്യരിച്ചപ്പോൾ

കൈക്കൊണ്ടുരാചാർത്തും
 ചൊൽക്കൊണ്ടൊരുവിദ്രിയെല്ലാം
 ഉൾക്കരുത്തോടെ ഗ്രഹിപ്പിച്ച കാലത്തിങ്കൽ
 ദേവയാനീ കന്യകയ്ക്കുമാവോളം കരുതമാക്കി -
 കേവലം പരികർമ്മങ്ങളവൻ ചെയ്തതും
 അതുലഭമവളന്നുമുതൽ താട്ടുനരാഗങ്ങൾ
 കരുതലും വലിച്ചവർ മരിച്ചുവാണാർ
 കണ്ട കാണാങ്ങൾ തോറും മണ്ടിമണ്ടി നടന്നവർ
 കണ്ട കസുമാദികളെക്കൊണ്ടുപോന്നീടും
 ബ്രഹ്മചാരി കചൻതാനും വിമ്ബലമായതിവേലം
 പെണ്ണണിയെ ദിനംപ്രതി സമ്മാനിച്ചീടും
 ആടുന്നവനിലും ചിന്നെപ്പാടുന്നവനിലുമാരും
 ഗുഹ്യമായി വധുവാത്ത് മുടുന്നോനിലും
 ഇഷ്ടമുള്ള വസ്തുക്കളെക്കിട്ടീടുന്നോനിലുമേവ -
 മിഷ്ടമേകുന്നവനിലും തൃഷ്ണിയോടേറും
 കണ്ഠാരണങ്ങളെല്ലാം കൊണ്ടാടീടുന്നവനിലും
 കണ്ടാലേറെ പല്ലോനിലുമുണ്ടാകും രതി
 ഉല്പലാക്ഷിമാക്ഷമീതു സുപ്രസിദ്ധമെന്നറിവു
 ചൊൽപ്പൊങ്ങുമീതൂണും കചനൊപ്പാളുണ്ടല്ലോ
 അത്തൂറു സംവത്സരം കഴിഞ്ഞു കചനോടുകൂടി
 മന്ത്രികുളാംഗിയായ്കളിയറിഞ്ഞു ദൈത്യന്മാർ
 കചൻതന്റെ പരമാത്മം കേചിൽ കേട്ടു കോപ
 (ത്തോടെ
 കചൻ പശുക്കളെ കാട്ടിൽ മേച്ചീടുന്നേരം
 കൊന്നുവന്നുടലുമെല്ലാമെന്നോരോരോതിലസമ -

മൊന്നാൽ നാറുകിയവർ ചെന്നൊക്കെത്തീർത്ത്
 സന്ധ്യകാലേ പശുവുദം ചന്തമോടെ പോന്നവനു
 കിന്തു കചം കാണായ്ക്കയാൽ ചിന്തിച്ചുടൻ
 ചെന്നു ദേവയാനി കരഞ്ഞന്നേരം താതനോടോതി
 വന്നിലല്ലോ ഗുരുസുതൻ വിന്നമാകുന്നു
 ഗോക്കുളം ഗോശാലതന്നിലൊക്കവേ വന്നിങ്ങുകുടി
 പാക്കേണ്ടും നോരമല്ലിപ്പൊളകാത്തുമായി
 അഗ്നിമോത്രവും ചെയ്യേണ്ട വിഷ്ണുമായിക ചനെ
 (കിൽ

വിഷ്ണുമെന്ത്യായമാവയേ ലഗ്നമാകും ഞാൻ
 എന്നു സുത പറഞ്ഞപ്പോൾ വിന്നമെന്തു മുതിവന്നാ
 ലിന്നവൊഴുപ്പിവിപ്പിപ്പൊന്നറിഞ്ഞൊലും
 വിളിച്ചു കാവ്യൻ കചനെ വിളിത്തുചെന്നൊക്കുടൽ
 വെളിച്ചത്തു വന്നു കചൻ കളിച്ചാൻ ചിത്രം.

—:0:—

തൃതീയവൃത്തം.

എരിയ്ക്കലക്കാമോദരി—ചെമ്പട

(ദുഷ്ടന്മാർ ശൗന്ധജയാമെന്നുപോലെ.)

സുന്ദരിയാം ദേവയാനി ചൊന്നാൻ കചനോട്
 വന്നീടുവാൻ താമസമെന്തെന്നു ചൊൽക നീ
 പൂഞ്ചിരി പൂണ്ടവളോടതളിച്ചെല്ല കചൻ
 വഞ്ചിച്ച ദാനവർ ചെല്ല ചേഷിതത്തെ
 ചിന്നെയുമൊരുദിനം പൂവിനു വന്നു പുകാ-
 നന്നവനുടൽ പൊടിച്ചിട്ടുണ്ണു ചേത്താർ
 ഇന്ദുമുഖി ദേവയാനി താതനോട് ചൊന്നാ-

ഉന്ന മുനി വിളിച്ചു വരുത്തിപ്പാൻ
 അങ്ങിനെ മൂന്നാമതു മസുന്മാരാം ഭൃഷു -
 രിങ്ങിനിവൻ വന്നീടായ്ക്കാണെന്നോത്തുടൻ
 കൊന്നവനാടൽ വരുത്തു ധൃളിയാക്കിക്കൊണ്ടു
 വന്നായ് ശുഭ്രന്ന കൊടുത്താർ മദ്യേ ചേർത്തു
 ദേവയാനി കചൻതന്നെ കാണായ്ക്കാൽ പരി -
 ദേവനും തുടങ്ങിപ്പാളപ്പൻമുമ്പിൽ
 നിൽക്കുമുരസ്സതൻ താണെന്നറിഞ്ഞിട്ടുടൻ
 നിൽക്കുരാരികളുടെ ഭൃഷണമല്ലോ
 ജീവിപ്പിക്കു താത കചനെന്നു കേട്ടു മൃത -
 ജീവാനികൊണ്ടു വിളിച്ചു ഭാഗ്യവനും
 അനേരം മുനീന്ദ്രൻ തൻറെയുള്ളിൽനിന്നു കച -
 നാനതമായുള്ള വിളി കേട്ടിപ്പാൻ
 എന്തൊരു കാരണമെന്തെയുള്ളിലാവാനെന്നു
 ചിന്തിച്ചു ദീയുരചെയ്തു ജീവസുനോ!
 എന്നെന്നെക്കൊന്നു ദൈത്യന്മാർ വരുത്തു ചൊടിച്ചുടൻ
 തന്നിതു മദ്യത്തിലാക്കിസ്സേവിപ്പാനായ്
 ഇങ്ങിനെ കചന്റെ വാക്കു കേട്ടനേരം മുനി
 തിങ്ങിപ്പോ കോപത്തോടടുച്ചൊഴു
 ദാനവന്മാരെഴുവിച്ചു വാശമാക്കിയിന്നു
 ഞാനും സുരരോടുകൂടി വാണീടുവൻ
 എന്നതു കേട്ടാശു കചനൊന്നുരുളിപ്പാ -
 നന്നു പയവാശമാരേയും ചെന്തിടൊല്ല
 കോപാദികളെല്ലാം ഞനുകൊണ്ടു ജയിപ്പുവൻ

താപഃസന്ദ്രനെന്നു ഗന്ധർവ്വർ ചൊല്ലീടുന്നു
 എന്നു കചൻതന്റെ വാക്കു കേട്ടനേരം മുനി-
 നന്ദിനിയാം ദേവയാനിയോടു ചൊന്നാൻ
 ജീവിതേണമെന്നു കചനൊക്കിൽ ഞാൻ മരിച്ചീടേണം
 ജീവിച്ചീടുകിലവൻ ഞാൻ ചാകാതെന്നും
 അച്ഛനും കചനുംകൂടി ജീവിതേണമെന്നും-
 ലിപ്തയാകുമാല്ലായിൽ ഞാൻ ചാകും നന്ദനും
 വരജാക്ഷിതന്റെ വാക്യമേവം കേട്ടുനെ-
 തികൾമെഴുപ്പിസമാനനാം ഭാഗ്യവനും
 കെല്ലോടുവദേശിപ്പിച്ചു മുതസഞ്ജീവനി
 സൽപുമാനാം കചൻ മടികൂടാതെ
 ദക്ഷിണഭാഗം ഭേദിച്ചു പോന്നിടിനാനവൻ
 ദക്ഷിണയായ് ജീവിപ്പിച്ചു ശുക്രനേയും.

—:~:—

ചതുർത്ഥവൃത്തം.

മദ്ധ്യമാവതി—ചമ്പക.

(കല്യാണികളവാണി എന്നുപോലെ)
 ദക്ഷനാം കചൻതാനും തൽക്ഷണം ഗുരുവിനെ
 രക്ഷ നൽകമൂലം പരീക്ഷയായി
 ദുഷ്ടരാം ദൈത്യരുടെ കഷ്ടത ഫലിച്ചില്ല
 പുഷ്ടിയായുള്ള ഗുണം തട്ടുകയാൽ
 അനേരം സുവിദ്യയെ നന്നായ് ഗ്രഹിച്ചു കചൻ
 വന്ദിച്ചു യാത്രയായി നിന്നുവേരും
 സുന്ദരിയവരോടു ചിന്നമായരചെയ്തു
 ഇന്നിപ്പോളെന്നു ബന്ധം തോന്നിതെടോ

ഇണ്ടൽകൂടാതായിരത്താണ്ടു വസിച്ചു ധമ്മം
 കണ്ടിപ്പിറാവമിപ്പോളുണ്ടാവാനായ്
 കാരണമരുചെല്ല വാരിഷേക്ഷണ ഭവാനു
 മാദശരമിനിക്കു പാരിയ്ക്കുന്നു
 നില്ലു നീ കല്യാണാംഗി ചൊല്ലീടുമ്പൊന്തിനിതരം
 ചൊല്ലെഴും ഗുരുസുതയല്ലോ നീയും
 സോദരിയതിനാലും മോദമായെന്നെ രക്ഷാൽ
 സാദരം മാതാവല്ലോ വേദവിധി
 ഘൃഷണമതുമൂലം ദോഷംവീ ചൊല്ലിടേണ്ട
 തോഷമായ്ത്താതൊ ശുശ്രൂഷിച്ചാലും
 പണ്ഡിതനായ കചൻ ഖണ്ഡിച്ചുപാഞ്ഞ തീ-
 ക്ഷണ്ഡത്തിലാജ്യം വീണവണ്ണമവർ
 ക്ഷണ്ഡലമണ്ഡിതമാം ഗണ്ഡമണ്ഡലലസൽ-
 തുണ്ഡവും കുചങ്ങളാൽ മണ്ഡനങ്ങൾ
 കണ്ണനീരൊലിപ്പിച്ചു കണ്ണുകൾ ഗൌരമാക്കി
 ചണ്ഡിക മന്ദിഷ്വരക്കണ്ടുപോലേ
 ഉൾപ്പരിതാപമോടേ ചൊല്ലൊണ്ടും വിട്ടിയെല്ലാം
 നിഷ്പലമാം നിറക്കൊമ്പോളോതി
 ദുർമ്മതിയായ വിന്റെ ദുർമാശ്ശുശാപമിതു
 ധർമ്മപുരാണയോരണേലേല്ക്കൂ
 എന്നു നീ ശപിതയായിന്നു ഞാൻ വിരവോടു
 നിന്നേയും ശാപമിപ്പോളേ കുന്നുണ്ട്
 നിന്നുടെ മനോരഥമിന്നുതൊട്ടൊരുനാളും
 വന്നിടുകില്ലയെങ്ങിനൊന്നു കേൾ നീ
 ആരണരായും മുനിമാരായുള്ളോരും വിടുന്ന

യാതുമേ കൈക്കൊള്ളുവാൻ ചേരാതെയാം
എന്നാലെയുടനേ വിണ്ണവർപ്പരം പൂക്കു
വന്നിതാവാന്ദത്തോടീരുന്ന കചൻ.

—:~:—

പഞ്ചമവൃത്തം.

പുനാഗവരാളി—മുറിയടന്ത

(അഗ്നിമണിയോടുവെണു പലക്കോ എന്നു ചേർക്കല)

ഇന്ദ്രാദികളാം വൃന്ദാരകന്മാർ
മന്ദേന്ദരമാന്ദമൊന്നാം
വിദ്യകളെല്ലാം സദ്യോ ഗുഹിച്ചുട-
നദ്യോഗം പൂണ്ട യുദ്ധാത്മാ ഭേദകർ
ഗർവ്വിയും വൃഷപർവ്വവിൻ രാജ്യത്തിൽ
സർവ്വരും ചെന്നിരുന്ന മഹാരണ്യ
കണ്ടിതെല്ലാം കൊണ്ടൽവേണികളെ
കണ്ടോളം രതിയുണ്ടായിതെല്ലാക്കും
അപ്പരസ്ത്രീകളെക്കാളീപ്പിതം ജ-
ഗ്ഗാദികളിലാസ്സഭം തോന്നുന്നു
തണ്ടലർപൊയ്ക്ക കണ്ട കുളിപ്പാറാൻ
കണ്ടിവാർഷലികളുണ്ടെന്നോം
വസുണ്ടളം തീരത്തഴിച്ചുവെച്ചു
വിസ്രവയോടങ്ങൊത്തു കുളിജ്ഞോധം
മൃതാസ്രമോദ ശക്തനതു കണ്ട
ചുതേലും മുമ്പാരിൽ കുതുകമായി
കാണേണമിചരയെ മാരാലയം

നാണിയ്ക്കുമല്ലോ നാമങ്ങു ചെന്നാകിൽ
 വായുവേഷമായ് ചെന്നു കരയ്ക്കുവൻ
 മായയാൽ പുടവകളെടുത്തൊക്കെ
 ധൂളിച്ചതുകളു കമാരിക -
 ഭോജത്തോടൊരുമിച്ചവർ കേറിനാർ
 ആരുമില്ലടുത്തെന്നു കല്പിച്ചവർ
 ഭൂമെപ്പോയൊരു വസുമെടുക്കുമ്പോൾ
 വണ്ടാർകഴലിമാരെ കണ്ടാഗ്രഹ -
 മണ്ടറനായകനിലുണ്ടായേറാം
 പുണ്യരീകേഷപാരവശ്യത്തോടാ -
 ഖണ്ഡലൻ പരിഖണ്ഡിതയെപ്പോലായ്
 ഇന്നു യുദ്ധത്തിനൊപ്പായെന്നോത്തുക -
 ണ്ടിന്ദ്രാദികളുമാരുമാലയം പുകാർ.

അഷ്ടവൃത്തം.

മോഹനം—ചമ്പട.

(സാമന്തങ്ങളിൽനിന്നു ചോദ്യം)

കാമിനികലമെഴലിമാലികമാർ
 സാമോദം വസുമുടുത്താർ
 വാമാക്ഷിയായ ദേവയാനിയുടെ
 കോമളമായുള്ള വസ്രം
 സംഭ്രമംകൊണ്ടറിയാതെ ശമിപ്പൂ
 സാമ്പ്രതമോടെയടുത്തു
 അന്നേരമതൾചെയ്തു ദേവയാനി

തന്നീടുകയെന്നുടെ വസ്ത്രം
 നിന്നുടെ പുടവയിതാ വാങ്ങുക
 എന്നോതിപ്പിന്നാലേ ചൊന്നാറും
 നിങ്ങളുടെ വസ്ത്രം ഞങ്ങൾക്കുടക്കുരു -
 തിങ്ങു തരികെന്നു കേട്ടു
 ശമിഷ്ഠതാനും ചൊല്ലിനാളന്നേരം
 നിന്മഹിമാനമറിയും
 എന്നുടെ താതസ്തേഹമുണ്ടാകയാ -
 ലിന്നരംകാരിയായ് ദീപ്യം
 വേണമെന്നാലുടുത്തുകൊണ്ടാലും ദീ -
 ഞാവിതു വീഴുകയില്ല
 ഇത്തരമധിക്ഷേപിച്ചുനേരത്തു
 ചിത്തമിവർക്കും ചീറി
 അന്നേരം മുറിതന്നുടെ പുത്രിയോ
 സുന്ദരി ദേവയാനിധേ
 ശമിഷ്ഠയും സഖികളുമായ് കൂപേ
 ദുർമാഗ്നം തളിവിഴിപ്പിന്നാർ
 പുത്രിയെക്കൊന്നൊത്തത്തൽ മുനിയ്ക്കുണ്ടായ്
 ധാത്രിയെ വിട്ടു തിരവാൻ
 അന്നാളല്ലോ യയാതി നായാട്ടിന്നായ്
 സന്നാഹമോടങ്ങു ചെന്നാൻ
 ഉന്നതമായ ദാഹമുണ്ടാകയാൽ
 മനവനംബു നോക്കുമ്പോൾ
 കൂലം നിജ്ജലം ചാരത്തു കണ്ടതിൽ

ഭൂപതിക്കമ്മാറു കാണായി
 മിന്നൽപോലൊരു കന്യകാരത്നത്തെ
 മന്ദേതരം കരേറിനാൻ
 മന്ദാക്ഷവും പ്രലാപവുമുള്ളൊരു
 താപംഗിയോടുകൂടി ചെല്ല
 നിന്നുടെ താതമാതാക്കളൊരെന്നും
 വിന്നമായ് കൂപേ വീഴ്വാറും
 കാരണമതു ചൊൽക വിരവോട
 നാരിശിരോമണിമാലേ
 പൃഥ്വിശനിത്വം ചോദിച്ചു നോത്ത -
 ഞ്ഞതരം കന്യക ചൊന്നാൻ:

സപ്തമവൃത്തം.

ആനന്ദഭൈരവി—ചെമ്പട.

(മുരവൈരിദേവന്റെ ഐനപോലെ)

ധാത്രിശ കേട്ടുകൊൾക
 ദൈത്യാചാര്യന്മാരജാ ഞാൻ
 സത്യമായുജ്ജ്വലിച്ചു പൂരിയല്ലോ
 ദേവയാനിയെന്നല്ലോ
 കേവലമെന്റെ നാമമേവം
 കൂവത്തിൽ വീണപ്പോൾ ചൊന്നാൻ
 പുഞ്ചിരിപൂണ്ടുളള സഞ്ചയതാപം തീർത്താ -
 രഞ്ചിതനായ ഭവാൻ ചൊൽകാരെന്ന്
 എന്നതുകേട്ടുടനെ മന്ദഹാസവുംചെയ്തു

സുന്ദരിയോടാനും ചൊന്നാനേവം
 സാരസരിപുകലാധിപനായിട്ടു ഞാൻ
 സാരമാം യയാതിയെന്നെന്റെ നാമം
 എന്നുകേട്ടുരചെയ്താളിന്നെന്റെ കൈവിടിച്ചി-
 തിന്നു നീയൊഴിഞ്ഞാരു വന്നുകൂടാ
 ആയതുകൊണ്ടിപ്പോഴേ നീയെന്നെ
 വേട്ടുകൊൾക വ്യായമാം വിധിയുണ്ടോ പോയിട്ടു
 എന്നതു കേട്ടവനും കവൃകയോടരുളി
 മനവഷ് ചിതോ നീ ചൊന്നതേവം
 അയ്യോവ്യാമനരാഗമിന്നവന്നാലും പിന്നെ
 പിന്നടെ ജനകൊല്ലേടില്ലേണം
 പോയാലും മുറിക്കലനായകനായ ഭൂമി
 മായമൊഴിഞ്ഞു വന്നുകൂടുംമുമ്പെ
 എന്നെല്ലാമരുൾചെയ്തു മനവൻ പോയനേരം
 കറുക തരുമുലേ നിന്നു താപാൽ.

അഷ്ടമവൃത്തം.

മലഹരി—മുറിയടന്ത.

(കൊണ്ടൽ വേണിയൊളെ എന്നുപോലെ)

വണ്ടാർകേശിയാൾക്കുണ്ടായ താപാ-
 ലിണ്ടലങ്ങേറ്റം പൂണ്ടവളെ
 മൂന്നും തിരവാൻ ചെന്നവൾ കണ്ടു
 പോന്നീടുവാൻ പാഞ്ഞനേരം
 ദേവയാനിയുമനേരം ചൊല്ലി

കേവലം ദനുജാധിപന്റെ
 രാജധാനിയ്ക്കു പോരികിട്ടു ഞാ-
 നോജസ്സിനിയ്ക്കു പോരായല്ലോ
 ശമിഷു ചെറു ദുഷ്ടന്മാരെ
 ധമിഷു ദേവയാനി ചൊന്നാൽ
 അക്രമ ചെന്നു ശൂത്രനോടവ-
 ലോകവേദബോധിപ്പിച്ചുടനെ
 ശൂത്രനുമപ്പോൾ ദുഃഖിച്ചുകൊണ്ടു
 വിക്രമത്തോടെ വന്നടൻ താൻ
 എന്തുകേട്ടു നിറക്കിത്തെന്നയ്ക്കോ
 കന്യാദികൾ തോന്നീടുവാൻ
 ബന്ധുക്കളോടു വിദേഹം നീക്കി
 സന്തോഷത്തോടെ പോന്നുകൊൾക
 പന്തൊക്കുമുലയാളമുത്തരം
 സന്താപം താതനോടു ചൊന്നാൽ
 ബന്ധുശത്രുസമാനഭേദങ്ങൾ
 ചന്തമോടതും ഞാനറിവൻ
 കാരാദിഭോഷമുള്ളവരുടെ
 ധാമേ ചെന്നങ്ങു വാഴുന്നതിൽ
 താമരബന്ധുസുന്ദരവാലയേ
 പ്രേമത്തോടങ്ങു വാഴ്ന്നു നല്ല
 വാപികളോടുകൂടി വാഴുകിൽ
 വാപമല്ലാതെ വന്നുകൂടാ
 ഇത്തരം ദേവയാനിതന്നുടെ

വന്തമാനത്തെക്കേട്ട ശേഷം
 എന്മകളോടുകൂടി ഞാനൊന്ന -
 ബമ്മുനിവൃദ്ധപദ്മാവോട്
 യാത്രചൊൽകയാൽ വാത്തകേട്ടവൻ
 ഭീത്രം ചെന്നു ദേവയാനിതൻ
 കാക്കൽ വീണ്ടുനിന്ദാരി ചൊന്നാൻ
 തീക്കു നിൻ ശാപം ചാരുശിലേ
 നിന്നുടെ കാംക്ഷ ചൊൽക നീയെന്നാ
 ലിന്നു ഞാനതും സാധിപ്പിക്കാം
 എങ്കിൽ നിൻസുത ശമിപ്പുയോട്
 മങ്കുമാരായിരവുമായി
 ഇന്നതൊട്ടെന്റെ ദാസികളായി
 വന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ പോന്നുകൊള്ളാം
 അങ്ങിനെയവൻ സമ്മതിച്ചപ്പോൾ
 മംഗലാപാശിയും സന്തോഷിച്ചാൾ
 ശുക്രാത്മജേന്ദ്രാരികളോടുകൂടി -
 ടുറക്കുനിവോട് രാജ്യം വുകാൻ.

— — —
 ധ വ മ റു ത്ത മ .

കമ്മി.

ഉശാനി—ചെമ്പട.

(പാത്ഥന്റെ വാക്കുകളെണപോലെ)

മംഗലാപാശിയും ദേവയാനി

തുംഗമാം ദാസികളോടുകൂടി

തിങ്ങിനാ മോദന വാഴമൊരുകാലം -
 മിംഗിതമായുള്ളൊരാറാമേ പോയ്
 കോമളമായ പൂന്തേൻ കുടിച്ചും
 കാമമാസ്തകപടനഭവിച്ചും
 പ്രേമമോടങ്ങു നടന്നു ചില ഗീത
 മാമോദമാസ്താടി വാഴും കാലം
 മോഹം പെരുത്തേറെ നായാട്ടിനായ്
 ദോഹമുമാടൻ പോയ നേരം
 ദാഹം മുഴുത്താശു തണ്ണീർ തിരഞ്ഞു
 നാശിച്ചിരുന്ന നൃപതി ചെന്നു
 കണ്ടു കുമാരി ജനത്തിലതി -
 ലുണ്ടു പ്രധാനിയൊരുത്തി തന്നെ
 കണ്ടാൽ മണിദീപംപോലെ വിളങ്ങുക -
 കൊണ്ടുടനീണ്ടലങ്ങേറാമുണ്ടായ്
 കേശാദിപാദാന്തമീക്ഷണത്താ -
 ലാശ മുഴുത്തു ചമഞ്ഞുകൊണ്ടു
 പേശലഗാത്രിയോടേവമരുൾചെയ്തു
 കൂസാതെ വാരിധിമേഖലേശൻ
 അരംബുജവൈരിസമാനമുഖി
 കന്മഷശാലിനി ചാരുശീലേ
 നന്മയാലെന്നോടു ചൊൽക നീയാതെന്നു
 നിമ്ബലഭാഷിണി പത്മനോരൂ
 എന്നതു കേട്ടൊരു നോരവ -
 ജ്ഞാന മോദന ചൊല്ലീടിനാ -

ജിന്ദാദികൾക്കു ഗുരുവാം മുറിയുടെ
 നന്ദിതയായുള്ള നന്ദനാ ഞാൻ
 ദേവയാനിയെന്നു നാമമെന്റെ
 ചൊവ്വാഴ്ത്താണെന്നിതെൻ ദാസിവഴ്ത്തം
 കേവലം ഞങ്ങൾ കളിപ്പതിനായെന്നു
 പൂവാടികയിൽ മനോഹരമായ്
 ആരുവോണെന്നറിവതിനായ്
 പാരമുണ്ടാഗ്രഹിച്ചീടുന്നു ഞാൻ
 റോരോടുകൾ ചെല്ലവേണമെന്നോടതു
 കാരണ്ണുവരിധേ ചാരുനേത്രാ!
 എന്നതു കേട്ടരുൾ ചെയ്യാറാവ-
 റിനുകലേശനാം ഭൂവതി ഞാ-
 നന്നതമെന്നുടെ നാമം യയാതിയാ-
 മെന്നു ധരിയ്ക്കുക മേഘവേണി!
 എങ്കിലിന്നെന്നെ നീ വേട്ടുകൊൾക
 സകടമുണ്ടാകയില്ല മേലിൽ
 പങ്കജാക്ഷിതന്റെ വാക്കു കേട്ടന്നോം
 പങ്കജബാണമേറേവമുപേ.

ദ ഡ മ വൃ ത്ത ണ.

സൗരാഷ്ട്ര—മുറിയടന്ത.

(ദ ഗാകാമന്ദിരമെന്നപോലെ)

ദേവയാനി നീന്റെ ചാക്രം കേവലമിനിസ്സു മതം
 എങ്കിൽ നീന്റെ താതനേയും ശങ്കേതരം വരുത്തുക

ത്രുക്കുമാം റിൻ മുരികയാൽ വക്കുസിയേ തോന്നാം
 സുക്കുണം ഭേദിച്ചു ഏനെ രക്ഷചെയ്തു ധാമ!
 ലക്കുണമാം തായങ്കാവിൽ ലക്കുചന്ദ്രപ്രഭാ
 പക്കുഭേദമെന്നേ മേവും ത്രുക്കുചന്ദ്രസപാമിൻ
 കാൽക്കുണം റിന്നുടെ കൂവാവിക്കുണമുണ്ടാവാൻ
 സാക്കിയോടെ റിൻ പാദത്തെ ശിക്ഷയിൽ വദേരാം.

സോമവാരം.

തിരുവാതിരപ്പാട്ട്.

ചൊമ്പകുപ്പുചൊമ്പ തന്നിലങ്ങ
ചൊമ്മേ സൂചിച്ചു തൻ കാന്തരോടും
ഒന്നിച്ചു തന്നെ മരുവീടുന്നു
സുന്ദരി വൈങ്കിളിപ്പെണ്ണു കിടാവേ
തേനും കദളി പഴവും പാലും
വേണ്ടുന്നതെല്ലാം തരുന്നതുണ്ട്
ഒന്നുണ്ടു റിന്നോടു ചോദിക്കുന്നു
നന്നായിട്ടെന്നോടു ചൊല്ലീടേണം
സോമവാരത്തിന്റെ നന്മയെല്ലാം
സാമോദമെന്നോടു ചൊല്ലീടേണം
ആരെല്ലാം പണ്ടിതു സേവിച്ചിട്ടു
ആകെല്ലാം നന്മകളുണ്ടായ്ക്കുന്നു
മംഗലം നൽകുന്ന സോമവാരം
എങ്ങിനെ സേവിയ്ക്കു വേണ്ടുവെന്നും
വിസ്തരിച്ചെന്നോടു ചൊല്ലീടേണം
സത്യമായുള്ളതു സത്വരം നീ
എങ്കിലോ കേൾപ്പിൽ മനസ്സിലുള്ള
ശങ്കങ്ങൾ പോവാൻ പറയുന്നു ഞാൻ

ശ്രീഗണനാമനം വാണിമാതും
 ശ്രീകൃഷ്ണൻതാനും ശുഭിക്കന്മാരും
 തുണയായിരിക്കേണമെപ്പൊഴും
 കവിവിനോടെന്നെയനുഗ്രഹിക്ക
 സോമകുലത്തിൽ പിറന്നു പണ്ടു
 കോമളനായോരു ഭൂമിപാലൻ
 ചിത്രവർമ്മാവെന്ന നാമത്തോടും
 ശക്തനായ്ക്കുന്നു ഭവനത്തിങ്കൽ
 കിത്തി വളത്തി മരുവുകാലം
 ഇണ്ടലകറുവാൻ തക്കവണ്ണം
 ഉണ്ടായി വന്നൊരു കന്യകയും
 സിമന്തശേഷം ജനിയ്ക്കുകൊണ്ടു
 സിമന്തിനീയെന്നു പേരുമിട്ടു
 ചിത്രവർമ്മാവുമന്നേരത്തിങ്കൽ
 ഉത്തമന്മാരകമന്തണരെ
 മക്കെ വരുത്തി നിമിഷംകൊണ്ടു
 സപ്തരിച്ചുവോടിരുത്തി നന്നാ...
 ജ്ഞാദിച്ചു ഭൂപാലവീരനങ്ങ
 ചോദിച്ചു ഭൂഭവന്മാരോടേവം
 പുത്രി പിറന്നോരു നേരത്തിങ്കൽ
 തതപഗുണങ്ങളും ദോഷങ്ങളും
 കൈത്തിരിച്ചു പറഞ്ഞീടേണം
 കൈയറിഞ്ഞവരല്ലോ നിങ്ങൾ
 എന്നു നരപതി ചോദിച്ചപ്പോൾ

മന്നവൻ തന്നോടു ചൊന്നൊല്ലോ
 പുത്രി പിറന്നോരു നോമിപ്പോൾ
 എത്രയും നന്നു നിനയ്ക്കുംതോറും
 ഉത്തമനായോരു രാജപുത്രൻ
 ഭർത്താവായ്ക്കുന്നിതുമീന നൂറും
 നിന്മകൾതന്റെ ചരിതമോത്താൽ
 നന്മകൾ തന്നെ പരവാനുള്ള
 ഭർത്താവിനോടു സുഖിച്ചുകൊണ്ടു
 പത്തായിരത്താണ്ടിരിപ്പമല്ലോ
 അപ്പുവസുകുളോടൊത്തു തന്നെ
 എട്ടു സുതന്മാരുമുണ്ടായ്ക്കും
 എന്നതു കേട്ടപ്പോൾ മഹാരാജൻ
 മന്നവൻതന്നോടു ചൊന്നൊല്ലോ
 ബാലികകിന്നുതുടങ്ങി മേലിൽ
 കാലം പതിന്നാലു ചെല്ലുന്നോം
 ഭർത്താവില്ലാതെ ചമഞ്ഞു പോകും
 സത്യമിതെന്നങ്ങുംചാലും നീ
 എന്നവൻ ചൊന്നതു കേട്ടനേരം
 മന്നവൻ താനും പരവശനാ
 യ്ചിന്തമുഴ്ത്തു മനസ്സിൽ പാരം
 സന്താപം പൂണ്ടു പറഞ്ഞൊല്ലോ
 ദൈവം വരുത്തുന്ന ആപത്തിനാ
 ആവതില്ലല്ലോ നിനച്ചു കണ്ടാൽ
 എന്നു മനസ്സിൽ നിനച്ചുടങ്ങി

മന്നവൻ തന്നുടെ ധൈര്യംകൊണ്ടു
 സുന്ദരിയായോരു കന്യകയും
 മന്ദം വളന്നു തുടങ്ങിതല്ലോ
 ആളിജനത്തോടൊരുമിച്ചിട്ടു
 കേളിയുമാടി നടക്കും കാലം
 അന്നവർ തമ്മിൽ പറയുന്നതു
 കന്യകാ കേട്ടു വിശേഷമെല്ലാം
 തന്നുടെ വൈധവ്യകാരണത്താൽ
 വിന്നത പൂണ്ടു ചമഞ്ഞാളോരും
 അന്നൊരു താപസി തന്നെക്കണ്ടു
 തന്നുടെ സങ്കടമുള്ളതെല്ലാം
 കേൾപ്പിച്ചുനോമത്താവസിയും
 താല്പര്യമോടെ പറഞ്ഞാളപ്പോൾ
 വേദിക്കവേണ്ട നീയൊന്നുകൊണ്ടും
 മോദിച്ചുകൊൾക നീ സുന്ദരാംഗി
 പല്ലതു മേലിൽ വരുവതിനാൽ
 ചൊല്ലുവൻ നല്ലോരുപായമില്ലാൾ
 സോമവാരത്തിൻനാളീശനേയും
 വാമാംഗിമാമലർമാതിനേയും
 പൂജിച്ചു തന്നുടെ മാനസത്തിൽ
 യോജിപ്പിച്ചീടുക ഭക്തിയോടെ
 കാലേ കുളിച്ചെഴു നിമ്ബലമാം
 ചേലയും പൂണ്ടു മെന്തുമായി
 പാവ്വതിതന്നോടും കൂടി മേവു
 ദേവദേവൻ തന്നെ സേവചെയ്തു

പൂജിതന്മാരാകുമതണക്
 ഭോജനാദാനവും ചെയ്തുകൊണ്ടു
 അന്നപാദാസവും ചെയ്തിടേണം
 പന്നഗഭ്രംശണം വാദത്തേയും
 താപംഗി പാപ്തീവാദത്തേയും
 വന്നാഞ്ഞൊഴുതു വാസ്തവീച്ച
 ശാശ്വതനായുള്ളോരീശപരനെ
 വിശ്വസിപ്പിച്ചിടുന്നോനിന്നു വാഗ്ദ
 മ്യധാരമില്ലാത്തൊരില്ല വാങ്ങുക
 മാതാപിതാക്കന്മാരെന്നു നൂറും
 രക്ഷിച്ചുകൊള്ളണമെന്നിതേ നി
 ഈവണ്ണം ചെയ്തിട്ടു വെച്ചുകൊൾക
 പാപ്തീശങ്കരന്മാരെ വിതര
 ഏന്നാൽ നിനക്കു വിവർദ്ധവണ്ണം
 വന്നീടുമെന്നുശ്വരച്ചുകൊൾക
 താപസിതാനുമീവണ്ണം ചെയ്തി
 താപമകരിയെന്നുവെച്ചു
 അന്നതൊട്ടീശനെ വസ്ത്രവചന
 സുന്ദരി കന്യക ഭക്തിയോടെ
 വന്നിതു യൗവനം മെല്ലെമെല്ലേ
 മന്നവൻ താദാതരിഞ്ഞെന്നേരും
 പണ്ടു വളരെൻ തനയനായി
 ട്ടുണ്ടായി വന്നിതു ചന്ദ്രസേനൻ
 ചന്ദ്രസേനന്റെ തനയനായി

ചന്ദ്രാംഗദനെന്ന നാമത്തോടും
 ഉണ്ടായിവന്നിതൊരു നരേന്ദ്രൻ
 കണ്ടാൽ മനോഹരമെന്നേ വേണ്ട
 തണ്ടാർശരണമവനൊക്കണ്ടാൽ
 കൊണ്ടാടിക്കൊണ്ടു തല കലുക്കും
 ഇങ്ങിനെയുള്ളൊരു മന്നവനു
 മംഗലഗൗത്രിയാം കന്യകയെ
 ചിത്രവർമ്മാവു കൊടുത്താനല്ലോ
 എത്രയും നല്ലൊരു നേരംകൊണ്ടു
 ചന്ദ്രാംഗദനായ രാജപുത്രൻ
 സുന്ദരി തന്നുടെ കൈവിടിച്ചു
 പുത്രിതൻ കാന്തനായുള്ളവനെ
 ചിത്രവർമ്മാവിൻ ഭവനത്തിങ്കൽ
 ബന്ധുക്കളായവരൊക്കെകൂടി
 ബന്ധം വരുത്തി ചമച്ചുകൊണ്ടു
 ചന്ദ്രനും ചന്ദ്രികയെന്നപോലെ
 ചന്ദ്രാംഗദനമകന്യകയും
 ഒന്നിച്ചുകൊണ്ടുണ്ടൊരു ദിവസം
 നന്നായ് സുഖിച്ചു വസിക്കുംകാലം
 കാലം പതിന്നാലു ചെന്നശേഷം
 ബാലകൻ താനൊരുദിവസം
 കാളിന്ദിതന്നിൽ കളിപ്പതിനായ്
 ബാലന്മാർ മറ്റും പലരും കൂടി
 തോണി കരേറി തിരിച്ചശേഷം

താണിതു തോണി നിമിഷംകൊണ്ടു
 വട്ടം ചുഴലും കൊടുങ്കയത്തിൽ
 വട്ടത്തിൽ നിന്നു തിരിഞ്ഞു തോണി
 പെട്ടെന്നവിടെ മറിഞ്ഞുപോയി
 കഷ്ടമതിലുള്ള ബാലന്മാർക്കു -
 പ്പെട്ട മരണമവിടെത്തന്നെ
 ഒട്ടു മുതലകൾ കൊണ്ടുപോയി
 കണ്ടവരൊക്കെ ഡിലവിളിച്ചു
 മണ്ടിവരുമ്പോൾ ബാലകൾ
 കണ്ടീലൊരേടത്തുമയ്യോ വാപം
 കണ്ണത കൈകൊണ്ടുവരും ചെന്നു
 മനുവൻ തന്നോടു ചൊന്നാറപ്പോൾ
 കാളിന്ദിതനിൽ കുളിപ്പതിന്നായ്
 ബാലന്മാർ മറ്റും ചിലരുമായി
 തോണി കരേറി തിരിച്ചശേഷം
 താണിതു തോണി നിമിഷംകൊണ്ടു
 വട്ടം ചുഴലും കൊടുങ്കയത്തിൽ -

പെട്ടെന്നവിടെ മറിഞ്ഞുപോയി
 ചന്ദ്രാംഗദൻതാനും മറ്റുള്ളൊരും
 മണിച്ചു താഴുന്ന നോരത്തിങ്കൽ
 തീരത്തു നില്ക്കുന്ന ഞങ്ങളെല്ലാം
 ആരേയും പോക്കേട്ടുകണ്ടതില്ല
 ഇത്തരമുണ്ടായ വാത്തയെല്ലാം
 ചിത്രവർമ്മാവോടു കേൾപ്പിച്ചപ്പോൾ

രാജകുമാരൻ മരിച്ചുവെന്നു
 രാജാവുമുള്ളിലുറച്ചുവല്ലോ
 ധീരനെന്നാകിലുമന്നേരത്തു
 പാരം പരവശനായി വന്നു
 എന്തെന്നീക്കീവണ്ണം വന്നിതെന്നു
 ചിന്തിച്ചു പാരം വിഷാദം പൂണ്ടു
 മാതാപിതാക്കന്മാരെല്ലാവർക്കും
 ആധി മുഴുത്തുടൻ ദുഃഖം പൂണ്ടു
 സീമന്തിനീതാനുമന്നേരത്തു
 ഭൂമിയിൽ മോഹിച്ചു വീണൊളല്ലോ
 മാറത്തടിച്ചും തലയ്ക്കടിച്ചും
 മാറാതെ ദുഃഖം കലൺകൊണ്ടു
 രോദനം ചെയ്തവളായവണ്ണം
 വേദം കലൺ പറഞ്ഞാളേററം
 വൃദ്ധന്മാർ മററുള്ള ബ്രാഹ്മണരും
 ബുദ്ധി തെളിഞ്ഞങ്ങരീകിൽ വന്നു
 ദുഃഖങ്ങൾ തീരുവാൻ തക്കവണ്ണം
 കൈപ്പറഞ്ഞുടനാശപസിച്ചു
 വേദം കലൺവരൊക്കെക്കൂടി
 ശേഷക്രിയകൾ കഴിച്ചു പിന്നെ
 ഭന്താവു തന്റെ വിരഹംകൊണ്ടു
 ചിത്തത്തിലത്തൽ പെരുതായിടും
 സീമന്തിനീതാനുമൊന്നുകൊണ്ടും
 സോമവാരാർച്ചനം മുട്ടിച്ചീല

ദിവങ്ങളൊക്കെ മനസ്സിൽ വെച്ചു
 നീക്കം വരുത്താതെ ചെറുതാളല്ലോ
 വെള്ളത്തിൽ വീണോരു രാജപുത്രൻ
 മെല്ലവേ കീഴ്പട്ട ചെല്ലുന്നേരം
 സുന്ദരിയായൊരു നാഗപുത്രീ
 ചന്ദ്രാംഗദൻതന്നെക്കണ്ടനേരം
 കൂട്ടിക്കൊണ്ടങ്ങോട്ടു പോയശേഷം
 പെട്ടെന്നു പാതാളലോകത്തിങ്കൽ
 തക്ഷകൻതന്റെ ഭവനത്തിങ്കൽ
 തൽക്ഷണം ബാലനെക്കൊണ്ടുചെന്നു
 മോദന പന്നഗരാജനപ്പോൾ
 ചോദിച്ചു രാജകുമാരനോടു
 ആരെന്നറിഞ്ഞീല നിന്നെ ഞാനും
 നേരു പറക ഭയപ്പെടാതെ
 എന്നതു കേട്ടപ്പോൾ മോദത്തോടേ
 ചന്ദ്രാംഗദന്താൻ പറഞ്ഞൊല്ലോ
 മൂന്നു നളന്റെ തറയനായി
 വന്നുചിരന്നിതു ചന്ദ്രസേനൻ
 ചന്ദ്രസേനന്റെ തനയൻ ഞാനോ
 ചന്ദ്രാംഗദനെന്നു പേരെറിക്കു
 ചിത്രവർമ്മാവെന്ന രാജാവിന്റെ
 പുത്രിയായുള്ളോരു കന്യകയെ
 വേട്ട സുഖിച്ചങ്ങവിടെത്തന്നെ
 വാട്ടംകൂടാതെ വസിസ്തം കാലം

കാളിന്ദിതന്നിൽ കുളിപ്പതിന്നായ്
 ബാലന്മാർ മറും ചിലരുംകൂടി
 തോണി കരേറി തിരിച്ചുനോരും
 താണിതു കാളിന്ദിതന്നിൽ തോണി
 മറുജീവരും മരിച്ചുപോയി
 പെട്ടെന്നു കീഴ്പട്ടു പോന്നു ഞാനും
 വൈവിധിയാലിവിടെ വന്നു
 കേവലം ബന്ധുവായുള്ള നിന്നെ
 കാണാനവകാശം വന്നിതല്ലോ
 ജന്മമൊടുങ്ങിലയെന്നോ വേണ്ട
 അച്ഛനമ്മയും ബന്ധുക്കളും
 എൻമൂലം ദുഃഖിച്ചിരിക്കുമല്ലോ
 വൈധവ്യത്തോടെന്റെ ഭാര്യതനും
 ആധി മുഴുത്തു വസിക്കുമല്ലോ
 എന്നു പറഞ്ഞൊരു ബാലനോടു
 ചന്നഗരാജൻ പറഞ്ഞാനല്ലോ
 ചേദിക്കവേണ്ടാ നീയൊന്നുകൊണ്ടും
 ചേദം കളഞ്ഞങ്ങയക്കുന്നുണ്ടു
 ആടൽ കൂടാതെ വഴിയറിവാൻ
 കൂടപ്പോന്നീടുവാനിങ്ങനീന്നു
 കല്പിച്ചയക്കാം ചിലരെങ്കൂടെ
 അല്പമിവിടെ വസിച്ചാലും നീ
 സപ്തേന്ദ്രൻതന്നുടെ വാക്കു കേട്ടു
 തൽപ്പരം തന്നിൽ വസിച്ചാനല്ലോ

ബാലകൻതാനും സുഖിച്ചുകൊണ്ടു
 കാലവും മൂന്നു കഴിഞ്ഞശേഷം
 തെരഞ്ഞൊരു നാഗബാലനേയും
 മറ്റൊരു രാക്ഷസബാലനേയും
 നാഴികയ്ക്കായിരം കാതമോടും
 വായുവേഗംപൂണ്ടു വാജിയേയും
 പാത്ഥിവാജനെ യാത്രയാക്കി
 തീർത്തുകല്പിച്ചു ഭുജംഗരാജൻ
 ദിവ്യരത്നങ്ങൾ പലതരത്തിൽ
 ഭവ്യങ്ങളാമില്ലാതവണ്ണം
 നല്കിക്കുറിവോടു ബാലനേയും
 പുല്കിപ്പറഞ്ഞു നീ പോകയെന്നും
 ചന്ദ്രാംഗദനായ വാണിക്കൊണ്ടു
 വന്ദിച്ചു യാത്രയും ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു
 നാഗകുമാരനും രാക്ഷസനും
 കനിച്ചുതന്നെ കുതിരയേറി
 മന്ദേതരം ചെന്നു കാളിന്ദിയിൽ
 അത്തലകുനവർ മൂവരുമാ -
 യെല്ലേ കളിച്ചു നടക്കുന്നേരം
 സുന്ദരി കന്യക ഭക്തിയോടെ
 വന്നു കളിപ്പതിന്നായിക്കൊണ്ടു
 ആളിജനങ്ങളുമൊന്നിച്ചിട്ടു
 കാളിന്ദിതന്നിലിറങ്ങിയപ്പോൾ
 ചന്ദ്രാംഗദനായ രാജപുത്രൻ

മംഗല്യസൂത്രം കളഞ്ഞുകൊണ്ടു
 ദുഃഖമുണ്ടായൊരു ഭാവത്തോടും
 നിലുക്കുന്ന കന്യകയോടു മോദാൽ
 ചാരത്തുതന്നെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു
 സാരസ്വതാക്ഷ പാർത്താനേവം
 ആരുനീയായതു ബാലേ നിന്റെ
 പേരും കുലവും ചരിതങ്ങളും
 ഉത്തമയാകിയ നിന്നുടെയ
 ഭർത്താവായുള്ളവനേവനെന്നും
 ദുഃഖം കളഞ്ഞു പാക നീയും
 ദുഃഖമുണ്ടായൊരു ഭാവത്തോടും
 നിലുക്കുന്നതു കണ്ടെനിക്കുമെന്റെ
 ഉൾക്കാമ്പിൽ. ഖേദം വളരെയുണ്ടു
 ആദികാലത്തു നിനക്കിവണ്ണം
 വൈധവ്യദുഃഖം ഭവിച്ചതെന്നേ
 ദേഹം മെലിഞ്ഞു കുറഞ്ഞുകൊണ്ടു
 മോഹം വെടിഞ്ഞു വസിച്ചതെന്നേ
 എന്നതു കേട്ടോരു കന്യകയും
 ഒന്നും പാഞ്ഞുകൂടാതെ നിന്നു
 നാണവും ഖേദവും പൂണ്ടുകൊണ്ടു
 ആനന്ദം കമ്പിട്ടു നിന്നാളപ്പോൾ
 കന്യകതന്റെ സവികളായ
 കന്യകമാരും പാർത്താരല്ലോ
 ചിത്രവർമ്മാവെന്ന രാജാവിന്റെ
 പുത്രിയിവളെന്നറിഞ്ഞുകൊൾക

സീമന്തിനിയെന്നു പേരിവർക്കു
 കോമളരൂപം ധരിച്ചുകൊൾക
 ചന്ദ്രസേനന്റെ തനയനായ
 ചന്ദ്രാംഗദൻ തന്റെ ഭാര്യയിവർ
 ഇപ്പോളിവളുടെ കാന്തൻതന്നെ
 ഇപ്പഴത്തിൽ മരിച്ചുപോയി
 ഇങ്ങിനെ വൈധവ്യം വന്നമൂലം
 മംഗലഗാത്രിയാം കന്യകയ്ക്കു
 സോമവാരാച്ചനം പണ്ടേയുണ്ടു
 വാമാംഗിക്കുതൊട്ടിനയോളം
 വന്നു കുളിപ്പതിനായിക്കൊണ്ടു
 വന്നിതു ഞങ്ങളിരുവരുമായ്
 എന്നു സഖിയും പറഞ്ഞനേരം
 കന്യകതാനും പറഞ്ഞാളല്ലോ
 എന്നുടെ വൃത്താന്തം ചോദിപ്പാനായ്
 നിന്നുള്ളിൽ തോന്നുവാനൊത്തമൂലം
 ഇത്ര കൃപയുള്ള നിന്നടയ
 വൃത്താന്തം കേൾക്കേണമിന്നൊന്നിന്നു
 എന്നു പറഞ്ഞവർ മന്നവനെ
 നന്നായി സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നേരം
 രൂപഗുണംകൊണ്ടും വാക്കുകൊണ്ടും
 ഭത്താവെന്നുള്ളൊരു ശങ്കതന്റെ
 ചിത്തത്തിലുണ്ടായി കന്യകയ്ക്കു
 രാജ കുമാരനെന്നോത്തു

പ്രാജമോദേവം പരഞ്ഞാനല്ലോ
 ഭന്താവുതന്റെ സഖികളായ
 സിദ്ധന്മാരായതു ഞങ്ങളല്ലോ
 മൃത്യു ഭവിക്കാതെ വാണുകൊണ്ടു
 സ്വസ്ഥനായ്ക്കൊഴുന്നു കാന്തനിപ്പോൾ
 സുന്ദരീ റിനോദിപ്പണ്ണൻ ചൊൽവാൻ
 ചന്ദ്രാംഗദൻതാൻ പരഞ്ഞയച്ചു
 ഞാൻ മരിച്ചീടുകകൊണ്ടു ചേദം
 തേന്മാഴിയ്ക്കേതു മേയുണ്ടാകേണ്ട
 ഭാനലോകത്തു സുഖിച്ചുകൊണ്ടു
 വാണീടുന്നുണ്ടു ഞാനിനായോളം
 സോമവാദത്തിന്റെ റിഷ്ടയോടെ
 വാമാംഗിതാനിങ്ങിരിക്കുമെന്നും
 കേട്ടു ഞാനിങ്ങു വസിപ്പിച്ചിടുന്നു
 മട്ടോലുംവാണിയെ കാണുതിന്നാ -
 യൊട്ടും വൈകാതെ വരുന്നതുണ്ടു
 ഇങ്ങിനെ റിനോടു ചൊൽവതിനാൽ
 ഞങ്ങളെച്ചൊല്ലിയയച്ചതിപ്പോൾ
 മുമ്പിൽ നടന്നിതു ഞങ്ങളെല്ലാം
 പിമ്പേ വരുന്നുണ്ടു രാജപുത്രൻ
 റീ കുളിച്ചങ്ങോട്ടു ചെല്ലുമുന്വേ
 റിന്നുടെ കാന്തൻ വരമവിടെ .
 പ്രാകലമേതു മേയുണ്ടാകേണ്ട
 എന്നു പരഞ്ഞവർ മുമ്പുരുമാൽ -

കന്യകതന്നോടു യാത്രചൊല്ലി
 ചിത്രവർമ്മാവിൻ ഭവാനിതീകൽ
 സർവ്വം ചെന്നു നമസ്കരിച്ചു
 വന്ദിച്ചുവന്നോരു ബാലനോടു
 നന്നായിച്ചോദിച്ചു ഭൂമിപാലൻ
 ആരെന്നറിഞ്ഞീല നിങ്ങളെ ഞാൻ
 നേര പരത്താലുമെന്നോടിപ്പോൾ
 ചന്ദ്രാഗ്രഭൻ താനുമെന്നേരത്തു
 നന്നായിക്കേൾപ്പിച്ചാനുള്ളവണ്ണം
 നന്മകൾതന്നെ വിവാഹംചെയ്തു
 നന്മകലൻ വസിക്കുകാലം
 കാളിന്ദിതനിൽ കളിപ്പതിന്നായ്
 തോണി കരേറി തിരിച്ചുനേരം
 തോണി മറിഞ്ഞു മുഴുകിപ്പോയി
 മെല്ലവേ താണു ചെല്ലുന്നേരം
 നല്ലൊരു നാഗസ്രീതന്നെക്കണ്ടു
 കല്യാണത്തോടങ്ങു നാഗാരി
 എന്തെന്നുകൊണ്ടു പാതാളത്തിൽ
 പന്നഗരാജനാം തക്കകന്റെ
 മുഖിലാമ്മാർക്കു കൊണ്ടുചെന്നു
 പന്നഗരാജനുമെന്നെക്കണ്ടു
 പൂത്താനെന്നോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ
 നോരായിട്ടൊക്ക പരത്തു ഞാനും
 കെല്ലോടെനിക്കു സഹായമായി
 ഇക്കുമാരന്മാരിരുവരേയും

വേഗേന പോവതിനായിക്കൊണ്ടു
 തന്ന കുതിരയിതെന്നറിക
 മാമകവാക്യമതെല്ലാം സത്യം
 ആമോദമോടെ ധരിച്ചിടേണം
 അമൃതമമൃതം ബന്ധുക്കൾക്കും
 സമ്മതന്മാരായ മറ്റുള്ളൊക്കും
 ചിത്തസന്തോഷമിതെന്തുചൊൽവാൻ
 നിർബന്ധം നിധി കണ്ടപോലെ
 മിത്രനെക്കണ്ടൊരു പത്മപോലെ
 വെള്ളത്തിനാൽനിന്നു മുഴുത്തുകൊണ്ടു
 അല്പതകണ്ഠാണ്ടു പശുക്കളെല്ലാം
 പാരം തജ്ജനം നടക്കുന്നേരം
 നോരേ ജലാശയം കണ്ടപോലെ
 വേശാമ്പൽ മേലേതെക്കണ്ടപോലെ
 കൊണ്ടാടി മേവുന്നു ലോകരെല്ലാം
 നന്നായ് സുഖിച്ചുണ്ടു വാണവരും.
 ഇങ്ങിനെ ചൊല്ലിക്കിളിമകളും
 സന്തോഷമോടു പറന്നുപോയി.

സോമവാരം തിരുവാതിരപ്പാട്ടു

സമാപ്തം.

മോഹനീമഹേശ്വരം

തിരുവാതിരപ്പാട്ട്.

വന്ദനാശ്ലോകം

നീലക്കുർമകിൽ വേണിമാരെട്ട രസിച്ചാനന്ദപൂരത്തൊട്ടും
ലീലയ്ക്കൊത്തസുഖം കളിന്ദുതതൻ തീര നിശായാം മധുര
ബാധാമുക്തോദിപ്പടി പരം ശോഭിക്കമാ ബാലകൻ
മാലൊക്കെ പ്രതിസംഹരിച്ചു സതതം വേലോടു പാലിക്കണം.

പ്രത്തം—൧.

മധുരമൊഴി എന്നപോലെ:

കിളിമകളെ വന്നാലുമെന്നരികിൽ
തെളിവിനൊടു പാലും പഴവും നാൾകാ
ഭജഗവരപയ്യങ്കേ വാണതളം
അജനമലനംബുജനാഭൻ മൂന്നം
ഭജഗധരവീശപരൻ കാംക്ഷിക്കയാൽ
നിജകപടാൽ മോഹനീവേഷം പൂണ്ട
ചരിതമിതുനോരം നീ ചൊല്ലിടേണം
കരുണയെഴും ചെൺകിളിത്തങ്കമാലേ
ഇതി മൊഴികൾ കേട്ടു കിളിമകളും
മതിതെളിയുമാറു പാഞ്ഞാളേവം
കരിവദനനാകും ഗണപതിയും
സരസിജപത്രാക്ഷിയാം ഭാരതിയും
മുരഹരനാം പൃഷ്ണികലേശ്വരനും

പുരമെരിചെയ്തൊരു പരമീശനും
 ഗിരിസുതയായിട്ടും ശ്രീപാപ്പതിയും
 പെരികെ ഗുണമാണൊരെന്നാചായ്ക്കനും
 ധരണിതലവാസികൾ മറുളേളാരും
 വരമരുളീടേണം മേ വേണ്ടുപോലെ
 തരുണിമണിമാർക്കു രസിക്കുവാനായ്
 ഒരു കഥയേതെന്നു തിരഞ്ഞെടുത്തു
 മധുരിപുതാൻ മോഹനീവേഷം പൂണ്ട
 കഥയതു ഞാൻ ചൊല്ലുന്നോല്ലലെന്ത്രേ

വൃത്തം—൨.

ക.മാശിപ്തവയം.

ഗോപീപതേ ഗോപതേ പാഹി മാഹിയേ
 ഗോപീപതേ ഗോപതേ
 കാരണപൂരുഷ പാരിജിതളനയനാ (ഗോപീ)
 താപസസേവിത താപതിമിരശമനാ (ഗോപീ)
 യാദവവംശജ ഹീതരുചിരവസനാ (ഗോപീ)
 മാധവ ഞാൻ തവ പദതളിർ പണിയുന്നേൻ
 ഗോപീപതേ ഗോപതേ പാഹി മാഹിയേ.

വൃത്തം—൩.

മതിമുഖി എന്ന മട്ടി.

സാരസാക്ഷിമാരായിട്ടമല്ലരസ്രീവൃന്ദം പണ്ടു
 ഭാരതചണ്ഡത്തെക്കണ്ടു സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ
 ഒപ്പാസാവാം മുനീന്ദ്രനെക്കണ്ടു മാഗ്ഗമദ്ധ്യത്തിങ്കൽ

നിവൃജകാമിനിമാരും വന്ദനം ചെയ്തു
 ദീപ്യമായിട്ടൊരു മാല കാഴ്ചവെച്ചു ഹാരം മുനി
 ഭൂപ്രവും ഭവിക്കയെന്നങ്ങനഗ്രഹിച്ചു
 മാലയും കൊടുത്തു നാരിമാർ മറഞ്ഞ നേരത്തിങ്കൽ
 ആലോചിച്ചു മുനിവരൻ മഹാസതാരിൽ
 യോഗവും ധരിച്ചു ജടാവല്ലുലവും പൂണ്ടിരിക്കും
 യോഗിയാമെവിടെ മാലയെന്നിന പാത്താൽ
 സർവ്വലോകത്തിനുമൊരു കാരണാത്മാവായിട്ടു
 നിവൃജകാരാലോ നമുക്കാരത്രയമിപ്പോൾ
 ആയതു കൊണ്ടായതവിലോചനൻ നാൾകീടേണം
 മായാഹീനമെന്നൊച്ചവരും ചിന്തിച്ചാൽ
 കാമശീലൻ കാമദൻ കാമീനീമാർ ദാസനവൻ
 ഭൂമിയും രമയും രണ്ടു ജായമാരുണ്ടു
 രണ്ടുപേർക്കുമൊരുപോലെ പകർത്തു നാൾകിടും വേഗം
 ഉണ്ടാകയില്ലിതിനൊരു വികല്പമല്ലം
 ധന്യനായിരിപ്പോരു പുരുഷനവനെന്നാകിലും
 ഇന്നിതോക്കിൽ കൊടുപ്പതു ശരിയല്ലല്ലൊ.

പുത്തം ൪.

കാത്തി.

ചന്ദ്രശേഖരൻ നാൽകീടുന്നതാകിലെന്നെ
 സാമ്പ്രമോദമെടുത്തീശൻ ചൂടുവാൻ ഭാവിച്ചാൽ
 ഉല്ലാഷിയായൊരു ഗിഹിസുതയും ദേവി
 അല്ലൊഴേ പകർത്തുവാങ്ങുമപ്പുകുതിമാല

കാമദാഹത്തിന്റെ പ്രതിഫലമായിപ്പണ്ട
 സോമചൂഡനായിടുന്ന തന്നുടെ കാന്തന്റെ
 പാതിദേഹം പകുത്തു കൈക്കൊണ്ടതു നിനക്കിൽ
 പാതിമാല കിട്ടിടാതെയേതും മടങ്ങില്ലാ
 എന്നതോക്കിൽ കൃത്തിവാസസ്സിന്നു നാൾകീടൊല്ലാ
 പിന്നെയൊക്കായിന്നീമാല നാൾകീടേണ്ടതിപ്പോൾ
 നാനുവന കൊടുത്തീടിലോരമുണ്ടനാത്മം
 നാനുവത്തിലും പകുത്തണിഞ്ഞീടും വിരിഞ്ചൻ
 യാതൊരു കേടും വരാതീ മാലയെ ധരിപ്പാൻ
 ഏതൊരു പുരുഷനെന്നു ചിന്തചെയ്തു പിന്നെ
 വിക്രമജലധിയാകും ശക്തിനിന്നീമാല
 തൽകൃമംപോൽ ചൂടീടവാനുത്തമൻ നിനക്കിൽ
 എന്നൊച്ച വാസവനെ ചിത്തതാരിലോത്തു
 നിന്നനോരമൈരാവതം തന്മുകുളിലേറി
 വന്നിറങ്ങി പുതളുതൻ മാമുനീനും കണ്ടു
 വന്ദനവും ചെയ്തു ദൂരേ മാറി നിന്നശേഷം
 സാദരം കെട്ടേത്തു മലർമാല മാമുനീനും
 മോദപൂർവ്വം പുരന്ദരൻ കൈത്തലേ ഗ്രഹിച്ചു.

പ്രത്തം—6.

മാടംമുഗങ്ങൾ എന്ന പേരാണ്.

മാലയും കൈക്കൊണ്ടു ദേവരാജാധിപൻ
 ചേലോടെ ഹസ്തിഗുളത്തിൽ കേറി
 ചിത്തേ വളന്നു കുതുഹലത്തോടടു-
 നിത്തിരിനോരമിരുന്നശേഷം

സ്വപ്നമാലയെ മൗലിയിൽ ചേർത്താൻ
 ഇല്ലവളൻ ദിവസ്സതിയും
 ഹസ്തിവീരൻ തന്റെ മസ്തകമദ്ധ്യത്തിൽ
 അത്യുരാമാലയും വെച്ചു പിന്നെ
 കന്തളം കൈകൊണ്ടുഴിച്ചു പതുകാവേ
 സന്തോഷമോടെ വിടുത്തുനേരം
 ഭംഗി കലനോൽ മാലതൻ സൗരഭ്യം
 ഏങ്ങും നിറഞ്ഞു ചമഞ്ഞമൂലം
 കല്പകത്തേനണ്ണം ഷരംപ്രദ്രാതങ്ങൾ
 അപ്പോഴേ വന്നു നിറഞ്ഞു തത്ര
 ഹസ്തിവീരൻ തന്നുടെ മസ്തകസിമനി
 മത്തളംഗങ്ങൾ നിറകയാലേ
 പാരമ്യപദവമെന്നൊച്ച കരി -
 വീരനാമാലയെടുത്തുടനെ
 പാരിലിട്ടാതു ചവിട്ടിക്കുളഞ്ഞു -
 നേരം വിറച്ചു മഹേന്ദ്രൻതാനും
 വൃത്താന്തമാഹന്ത കണ്ടു ദുർവാസാവും
 രൂഢനായിട്ടു ശപിച്ചു ശക്തം
 വൃത്രാരേ നിന്നുടെ ചേഷ്ടിതമെത്രയും
 ഉത്തമമല്ലോ നിനച്ചുകണ്ടാൽ
 നിന്ദപെരുത്ത നിനക്കും നിൻ ഭാര്യയ്ക്കും
 പിന്നെ ദിവത്തിലുള്ളല്ലാവർക്കും
 ഇന്നുതടുങ്ങി ജരാനരയും വന്നു
 ചിന്നതയോടെ വസിപ്പിൻ നിങ്ങൾ.

വൃത്തം—നൃ.

ഇങ്ങിനെയുള്ള മംഗലങ്ങൾ എന്ന മട്ടിൽ.

ഇത്തരം മുറിവുതന്റെ ശാപത്തെ
 സതപരമിന്ദ്രൻ കേട്ടുടൻ
 ചിത്തതാപം കലൻ പാരമാ-
 യത്തുരം വിവശപ്പെട്ടു മന്ദം
 മാമുറിതൻ വികടത്തിൽ
 ചെന്നു വസിച്ചു ചൊല്ലിനാൻ
 മാമുറിശ്രേഷ്ഠ തപസ്സാദിപത്നേ
 സാമോദം നാമിക്കുന്നു ഞാൻ
 കുറാമിങ്ങല്ലം ചെയ്തെന്നാകിലും
 മാരാരുണ്ടെന്നെ രക്ഷിപ്പാൻ
 ആധാരമിഹ്നാങ്ങൾക്കു പാക്കിൽ
 നാഥാ നിത്യോഴിഞ്ഞാരഹോ
 ആമയം തീർത്തു രക്ഷിച്ചിടേണം
 മാമുറീന്ദ്രാ നമസ്കാരം
 വൃത്രാരിതന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടു
 ചിത്തേ സന്തോഷം വഹിച്ചു
 ഉത്തരമുരചെയ്തു മാമുറി-
 സത്തമൻ താനുമപ്പൊഴേ
 ക്ഷീരവാരിധിയെക്കടയുകിൽ
 സാരമാമമുതുണ്ടാകും
 പാരാതെയതു സേവിക്കിലുടൻ
 തീരം ശാപവുമപ്പൊഴേ

എന്നതു കേട്ടു മാമുനിനാണെ
 വന്ദിച്ചു ചൊന്നാർ പിന്നെയും
 വിയ്യൂഷമെന്നു ചിന്തിക്കാ-
 തിയുജോരെന്നു ചെയ്യുന്നു
 വേദിക്കേണ്ടാ വിശ്വാനുകൊണ്ടും
 സാധിച്ചിട്ടുമുദ്രോഗിച്ചാൽ
 എല്ലാകൊണ്ടും ഭവിക്കും സൗഖ്യവും
 സ്വർഗ്ഗോക്തേശ്വര പോയാലും
 ഇത്തരം മുനിതന്മാരും ചെയ്തു
 സതപരമഴ്ചനുള്ളി താൻ.

വൃത്തം—ഒ.

കോടകാർകൃതിവണ്ണൻ എന്നു മട്ട്.

ദേവരാജനാം ശക്രനാനേരം
 ദേവലോകമകം ചെന്നുപുഷ്പ
 വൃത്താന്തങ്ങളുശേഷം സുരന്മാ-
 ക്ഷർത്താവത്തോടറിയിച്ചുറച്ചു
 കഷ്ടം ധമ്മുടെ കർമ്മദോഷത്താൽ
 കഷ്ടപ്പാടുകളേറമുണ്ടായി
 വിയ്യൂഷത്തെക്കൊല്ലുതിനായി-
 ടിയുജോരെന്നു ചെയ്യുന്നതിപ്പോൾ
 ഏതായാലും നാം വൈകാതെ തന്നെ
 വേദാവിൻ വികടത്തിൽ ഗമിക്കാം
 എന്നാൽ വേണ്ടുന്ന കാരുണ്യമെല്ലാം

നന്നായിട്ടരുൾചെയ്യും സ്വയംഭൂ
 പോകാമെന്നു പൊപ്പെട്ടു വേഗം
 പാകശാസ്താവിദ്യേവകളോടും
 ചെന്നുചേർന്നുടൻ സത്യലോകത്തിൽ
 മന്ദം കണ്ടു വണങ്ങി വിരിഞ്ചം
 സുഗ്രാമാവിനെ കണ്ടു സമസ്ര -
 പത്രസംഭവൻ താനരുൾചെയ്തു
 വൃത്രാരേ വിചിത്രാകൃതിയിൽ
 കത്രാനു ലഭിച്ചു കഥിക്കു
 ഗീർവാണേന്ദ്രനരുൾചെയ്തിതപ്പോൾ
 ദുഷ്ടാസാമുനിതന്നുടെ ശാപാൽ
 ഇവിധത്തിലെല്ലാമകപ്പെട്ടു
 കേവലം ബന്ധു നീയൊഴിഞ്ഞില്ല
 ക്ഷീരസാഗരത്തെക്കുടഞ്ഞിപ്പോൾ
 സാരമായൊരുമുതെടുത്തെന്നാൽ
 ശാപമോക്ഷം ഭവിക്കുമതിനാൽ
 താപശാന്തിയും വേരിട്ടുമെല്ലാ
 അണ്ണോജാസാ നിയ്യാഴിഞ്ഞിനി
 ദണ്ഡം തീർപ്പതിനാരുവാറിപ്പോൾ
 ദേവരാജന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടി
 ദേവം നാനുഖൻ താനരുൾചെയ്തു.

—*—

വൃത്തം പ.

മതിമാനാകിയ ചാശുപൻ എന്ന മട്ടിൽ

സുരനായക പുരുഷുതപാലാരേ

ഗിരമിന്നെന്നുടെ കേൾക്ക ജവത്തിൽ

ഇതിനൊന്നൊക്കെ കഴിവുമതില്ലാ
 കളിയല്ലിഹ ഞാൻ ചൊല്ലിടുന്നു
 മതികലധരനൊക്കെങ്ങെന്നാകിൽ
 പൊതുവെ താപാവിവൃത്തി വരുത്തും
 കാലാരാതിയെ വന്ദിപ്പാനായ്
 കാലം വൈകീടാതെ പോകാം
 എന്നുരചെയ്തു തിരിച്ചു മരാളം -
 തന്നുടെ മുകളിൽ കേറി വിരിഞ്ഞ്
 വിജയരോടു സമേതം ചെന്നു
 ധൂളിപ്പിതനൊക്കെ വണങ്ങി
 ചരിതമതെല്ലാമറിയിച്ചപ്പോൾ
 ഭൂരചെയ്താൻ ഗിരിജാപതി മന്ദം
 നമ്മാലോരമസാധ്യമിതിന്നൊ
 ചെമ്മേ വാൽക്കടൽതീരം പുക
 ലക്ഷ്മീകാന്തനൊടൊക്കെ ചൊന്നാൻ
 തൽക്കണ്ണമൊക്കെ ലഭിക്കും കാര്യം
 സരസിജനോരൂൻ കരുണയുദിച്ചാൽ
 പരമമെന്നൊന്നു ലഭിച്ചിടേണ്ട
 വന്നീടാം ഞാണെന്നതർചെയ്തു
 മന്ദം ഗിരിസുതതന്നൊടു കൂടി
 വന്ദിഗളത്തിൽ കേറി ഗിരീശൻ
 പിന്നെയെന്തേ യാത്രയുമായി
 അമരണരോടുമൊരുമിച്ചപ്പോൾ
 കമലഭൂഷണവിരുന്നതളിടും

അണ്ണവതീരേ ചെന്നു മുരരിം
തിണ്ണം കണ്ടു വിണു വണങ്ങി.

വൃത്തം—൯.

പുനാഗവാരാളി—ചെമ്പട

ശരണം ശരണം പത്മനാഭാ മേ ശരണം ശരണം
അരുണപങ്കജനാഭാ പരിപാഹി വിഭോ_ശരണം
ഭുജഗശയയിൽ വാസമരുളും ഭൂവതേ വിഷ്ണോ
ഭുജഗഭൂഷണവന്ദ്ര ഭുവനായകാ പോറ്റി_ശരണം
അമരന്മാർ ഭവല്ലഭകമലവന്ദനം ചെയ്യാൻ
സമുദ്രിതമതികളായി കുമരീയാകൃതെ വന്നു_ശരണം
ഉരുതാകുപിതാന്റെ മുനിവരൻ തന്റെ
പെരുതാകിയൊരു ശാപം അരുതയ്ക്കോ വഹിപ്പാനായി_
(ശരണം)

സരസിജഭൂതോത്ര കരുണാപീയുഷപാത്ര
അരുണശോഭാവക്ത്ര പരിപാഹി വിധിമിത്ര
അരുണശോഭാവക്ത്ര പരിപാഹി പാഹി വിധിമിത്ര
ശരണം ശരണം പത്മനാഭാ ശരണം.

വൃത്തം—൧൦.

ഹിന്ദുസ്ഥാനി കാപ്പി

താപംപോക്കുക ദേവഗണങ്ങളെ താപം
വേദശമാന്തിനു നീതികളാമെ_താപം
കൊപമുൾക്കൊണ്ടു മുനിശാപമരുളിയതും
അുകവെയറിഞ്ഞിതു മാന്യസതാരിൽ മൂന്നും_താപം

മായമെന്നിയെ സുധാപാനം ചെയ്തതിനായി സ്ത്രീയുമോ
(തിടാം)

ദേവനായകശിരോമണേ-താപം

ദാവവരൊട്ടു നിങ്ങൾ ദീനതകളുന്തിനി

മാനമുൾക്കൊണ്ടു യോജിക്കണമീസമയത്തിൽ-താപം

മന്ദരപർവ്വതത്തെ ഇന്നിഹ വരുത്തേണം

പന്നഗവാസുകിയും വന്നീടണമിപ്പോഴേ-താപം

കാരിയമിതിൊല്ലാം ദോഷിനോടൊരുങ്ങുവാൻ

ധീരതകലനീടും മാരവിപുലുണ്ടല്ലോ-താപം.

പുത്തം—എം.

പാടിനൃത്യമിയലും എന്നുപോലെ.

മായവൻതന്റെ വാക്യമീദ്രശം കേട്ടുപോരും

സാദരം പുരാതാതിമോദമോടെ

തങ്ങളിൽ കുറഞ്ഞൊന്നു തിങ്ങിയാരസംകൊണ്ടു

മംഗലശീലനുഖം ദോഷി ഒരുല്ല

അസുരജാതികളെ കൊണ്ടുവന്നീടുവാവാൻ

ഭാസുരമാണുസാടെ പോകുന്നതാർ

നമ്മുടെ ഭടജ്ജനം ചെന്നു വൈകാതെ

കൊണ്ടുവന്നീടവേണമിപ്പോൾ ദാവവര

എന്നുരചെയ്തു ദാമനിനിരദേവിയോടും

മന്ദമിതന്നതളിമോദം

വിഷ്ണുഭൂതന്മാരെല്ലാം തൃപ്തികൈക്കൊണ്ടുവേഗം

ഉഷ്ണമകന്നു ദനുജാലയത്തിൽ പുകു വൃത്താന്തമൊക്കെ

തക്കംപോലറിയിച്ചാറക്കാലമസുരരുമോത്തൂ ചൊന്നാർ

ഭുവിധമീയന്നൊരു ഗീർവാണമാക്കുമേലിൽ
 ഗർവ്വമകന്നുകൊണ്ടു വാണുകൊള്ളാം
 ഉള്ളിലുള്ളഹമ്മതിതള്ളലിനുടെ നല്ല
 തുള്ളലുകൊണ്ടീവിധമായിത്തീൻ
 ഞങ്ങളോ പണ്ടേതന്നെ നിന്ദിതാരല്ലോ
 പിന്നെ ഞങ്ങളെ വിളിക്കുവാൻ കാര്യമുണ്ടോ
 വേണ്ടതെയുപേക്ഷിച്ചു ഞങ്ങളിനിവിടത്തിൽ
 കുഞ്ഞുരാജ്യത്തുനാനും യോഗ്യമല്ലോ
 ശത്രുക്കളോടുള്ള മിത്രത ചേരുന്നതിൽ
 മൃത്യു വേദിക നല്ലതോത്തുകണ്ടാൽ
 പോകുവിൻ നിങ്ങൾ ചെന്നങ്ങുകവേ വർത്തമാനം
 പാകശാസനാസമിധയോടു ചൊൽവിൻ
 എന്നതു കേട്ട ഭൂതവൃന്ദവും പുറപ്പെട്ടു
 ചെന്നു പാലാഴിതന്നിൽ വേഗമോടെ
 ദാനവാരാതിയോടു ദാനവന്മാർ പറഞ്ഞു
 ദീനവാത്തകളോതിയാനന്ദത്താൽ.

—*—

വൃത്തം—എ.

മാരള ശോപിമാർ എന്നുപോലെ

വന്നൊന്നു ഭൂതേശൻ തന്നുടെ ഭൂതം
 പൂർവ്വത്തിൽ മുഖനോടാത്തു പറഞ്ഞു
 ചെന്നു വരുത്തുക ദാനവരെ വീ
 എന്നതു കേട്ടെങ്കിലും ഭൂതവൃന്ദമേറ്റാൽ
 വന്നാഞ്ഞൊഴുതു പോയാശരവംശം
 വാഴും സഭതൻ നാട്ടുവിപ്രമനം

കോഴ കളഞ്ഞു തെളിഞ്ഞു വിളങ്ങി
 കാലാരി താനരുൾ ചെയ്തൊരുദിനം
 കാലേ പാഞ്ഞറിയിച്ചൊരു ശേഷം
 കോലാഹലത്തൊടു കൌണവവൃന്ദം
 നീലകണ്ഠനെ വണങ്ങുവതിനാൽ
 ആത്തുകളിച്ചു പുളച്ചു മദത്താൽ
 ചീത്ത സന്തോഷമൊടൊത്തവരെല്ലാം
 പാൽക്കടൽതീരത്തിൽ ചെന്നതിവേഗം
 മുക്കണ്ണനൊക്കണ്ടു താണു വണങ്ങി
 ദേവകൾ ദേവനാമംബുജനാഭൻ
 ദേവാരികൾക്കു പിറന്നൊരു കാലൻ
 തന്നെയശേഷവുമാദരിയാതെ
 വൃന്ദാകരന്മാരെക്കണ്ടു ഹസിച്ച്
 കായ്കലാഭത്തെ വരുത്തുവതിനാൽ
 സ്വൈരമായ്യാണിതു വാനവരെല്ലാം
 അനേകം തന്നുടെ ഭൂതഗണത്തൊ-
 ടൊന്നുര ചെയ്തിതു കുറുശരരി
 മന്ദരമായ പദ്മതമിപ്പോൾ
 മന്ദേതരം പാഞ്ഞീടുക നിങ്ങൾ
 ഏവം മൊഴി കേട്ടു ദേവഗണങ്ങൾ
 ദേവനെ വന്ദിച്ചു ചെന്ന വലത്തെ
 കൊണ്ടുവന്നൊട്ടു വഴിക്കടനിട്ടു
 മണ്ടിയാർ ഭൂതേശൻ തൻ തിരുമുമ്പിൽ
 തിങ്ങിനാ ഗർവ്വമകുന്നവരെല്ലാം

ഞങ്ങളാൽ സാധ്യമല്ലെന്നുപറഞ്ഞു
 ആദിപുരുഷനാം താമരസാക്ഷൻ
 ആദിശേഷൻ തന്നെ ചൊല്ലിയയച്ചു
 മന്ദത കൂടാതെ ചെന്നതിവേഗം
 മന്ദരപർവ്വതം തന്റെ ഫണത്തിൽ
 ഒന്നിന്മേലാക്കിക്കുണത്തിലാനന്തൻ
 നന്ദിച്ചുകൊണ്ടു വെച്ചു വണങ്ങി
 തൽക്ഷണം വാസുകി തന്നെ വരുത്താൻ
 താർക്ക്യമൊന്നുമില്ലാതെ ചെല്ല മുഷുനൻ

വൃത്തം—മന്ദ.

കാത്തിളംഗി.

അമർത്തുന്നാഥനും വെരുത്ത മോദമോ—
 ടുരത്ത വാക്കിനെക്കേട്ടു
 കരുത്തനുത്തമൻ പവിത്രനായകൻ
 ധരിത്രി തന്നിലെക്കപ്പോൾ
 അലക്ഷ്യപക്ഷനാസ്താനുടൻ ചക്ഷുഃ—
 ശ്രവണവർണ്ണനകുണ്ടു
 അരക്ഷണം സാക്ഷാൽ മുഷുനപക്ഷങ്ങൾ
 പറഞ്ഞു ശിക്ഷയൊടെല്ലാം
 സ്മരഹരൻ തന്റെ തിരുമെയിലൊരാ—
 ഭരണമായി വിളങ്ങീടും
 അഹിംസയാവണമെന്നുതരമുദാ
 ഗുരധനോടിദമുവേ
 കർമ്മവാരിയേ മുരരിപുതിരുവടി—

തന്നാഴ്ചപോലിപ്പോൾ
 വരുവതിനൊരുക്കുവുമില്ലിനി
 കരുണ സോദര കേൾക്ക
 നടുപ്പതിനരുതൊരിക്കലുകൊണ്ടു
 കിടക്കുമായി ഞാനും
 പടുതപമോടെന്നെ എടുത്തുകൊണ്ടു നി
 നിനക്കിലില്ല വൈഷമ്യം
 വിനതാനന്ദനാതു കേട്ടുങ്ങതി-
 കുതുകമുൾക്കൊണ്ടു ചൊന്നാൻ
 അനുവാദം ചെറുതുടനെ കിട്ടുകിൽ
 ഇതിനാലായിടം ഞാനും
 ഒരുങ്ങിക്കൊൾകെന്നു പറഞ്ഞു പന്നഗ-
 വരനീരുണൊരു ശേഷം
 ഭുജഗവീരനെ നടുവേ കൊത്തിയ-
 ങ്കയത്തിതംബരമാശ്ലേ
 ഗഗനോ പൊങ്ങിയ ഖഗപതി കീഴോ-
 ടുടനോ നോക്കും ദശായാം
 കൊടിയ വീരരാമവൻ ധരണിയിൽ
 ഞെടുത്തായ്ക്കണ്ടൊരു ശേഷം
 മടക്കി രണ്ടായി പിടിച്ചു കൊത്തിയ-
 ങ്കടുത്തുയന്നിതാകാശേ
 പറന്നുപോകുമെന്നൊച്ചുകൊണ്ടുവൻ
 ധരിത്രിതന്നിൽ നോക്കുമ്പോൾ
 അറിവരുകൂടാതെ ഞെടുതായി കിടപ്പതു

കണ്ടാകലപ്പെട്ട അടുത്തു കിണറായും
 മടക്കി അഞ്ചെട്ടാൽ തുരത്തിൽ കൊത്തിയെ -
 ടത്തു അമ്പനി തന്നിലൊരവസരം
 നാരിയൊരിവരം ചിന്നെയും
 മുതുന്നു ഗർവ്വമമൻ മന്ദിപ -
 ബിഴിഞ്ഞ പണഗാരാതി
 നിറഞ്ഞു താപവും മറഞ്ഞു മോദവും
 തളന്നു വിന്നത പൂണ്ടു
 ഇവൊ വട്ടിനി ഗമിപ്പതിനായി
 കഴിവു ക്ഷീലാ ഞാനും
 ശിവനേ ശങ്കര ഇനി എന്തു ചെയ്യനി -
 വിടെ ഞാനിപ്പൊഴെന്നും
 മതിയിൽ ചിന്തിച്ചു പരവശനായി -
 ടഴന്നു വാഴുന്ന നേരം
 അരിവരൻ പുരാ നടന്നതുപോലെ
 ചമഞ്ഞു നേരം താർക്ക്യൻ
 തെവിധത്തിലങ്ങഴുന്നോരു വേഗം
 പറന്നു മന്ദത പൂണ്ടു
 മുരരിപ്പു തന്റെ സവിധേ ചെന്നുടൻ
 പരമാത്മങ്ങളെയോതി
 ഉദന്തം കേട്ടുടൻ മദവൈരിതാൻ
 കരതാർ നീട്ടിയ നേരം
 അരിവരനേർക്കടകമായിട്ടു
 വളഞ്ഞു തൂക്കുരത്തിനേൽ

പുരമര ശിവ ഭരിതനാശന
 ഗിരിശ ശങ്കര ശംഭോ
 ഗിരിഭാവല്ലഭ പാമകൃഷ്ണ
 ശ്രീപുരാതനയെണിതം
 ചരണതാരിണ വണങ്ങിനിന്നിത -
 ഞ്ജെവുനുമ്പോൾ.

പുത്തം - ൧൪

പങ്കജാക്ഷൻ കടൽവെട്ടിൻ എന്നു മട്ട്

ഇപ്രകാരമുണ്ടു ചമിപ്പതിന്നു കോപ്പുകളെ
 ക്ഷിപ്രമണ്ണ കണ്ടുപോര ഭഗവാൻമേ
 ഏതുമേ മടിച്ച്കൊണ്ടു വാസുകിയെക്കൊണ്ടു ശൈലം
 സാദരം ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടു കടലിപ്പിട്ടാൻ
 ആദിതേയനാതം യാതുധാനമൊത്തമിച്ചു
 മോദമോടെ മമിക്കവിൻ താമസിക്കേണ്ട
 പങ്കജാക്ഷൻ തന്റെ വാക്യമീദശം ശ്രവിച്ചുപോര
 ശങ്കകൈവിട്ടുസുരതം സുരതമൊത്തു
 വാസുകിയെക്കൊണ്ടു ശൈലം ഭാസുരമാന് ബന്ധിച്ചിതു
 വാസുദേവൻ തന്റെയാജ്ഞയനുസരിച്ചു
 ചന്ദ്രചൂഡ ചതുരോമിന്ദ്രാദികളേയും കൂട്ടി
 സാഗ്രമോദം ഭുജഗത്തിൻ തലക്കൽക്കൂടി
 ദാനവാരിയതുനേരം ദീപത കൈവിട്ടുകൊണ്ടു
 ദാനവന്മാരെത്തമിച്ചു പറഞ്ഞാനേവം
 നന്നു നന്നു വിങ്ങിളിതു ചെമ്പുതോക്കിലൊതു ചിത്രം

ഇന്നു ഞങ്ങളുടരിതൻ വാൽ തൊടുകയില്ലാ
 എന്നതു കേട്ടുമാനാൻ ചെന്നു വാലും പിടിച്ചിതു
 മന്ദത വിട്ടുസാരതം തല പിടിച്ചു
 രണ്ടു ഭാഗക്കാരും കൂടിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചിത്തരായി
 വേണ്ടേരേവെ ചമന്നവും തുടങ്ങി വേഗം
 വാരിധിയിൽനിന്നു ബഹുലോഭമായി ജനിക്കുന്നു
 രാമവഞ്ചനകൊണ്ടു നാരദ വിവാച്ച ഭോകം
 ബന്ധുവുമ്പിട്ടചല്ലേന്ദ്രൻ സിന്ധുതന്നിലതുപോം
 ഹന്ത കീഴ്നോട്ടേന്ദ്ര താണതുടങ്ങി ചെല്ലേ
 വാഗവതം മവിശാരം നാനാലോകജനങ്ങളും
 ഭീനരായി മായവെറ സൂതി തുടങ്ങി
 പാഹി പാഹി മാരതക പാഹി പാഹി ജഗന്നാഥാ!
 പാഹി പാഹി ദാമോദരാ പാഹി ഗോവിന്ദാ!
 സർവ്വലോകങ്ങളും കാത്തു നിവ്വികളും വാണീടുന്നു
 ദാർശനികരായാ നി പാഹി ഞങ്ങളെ
 നിന്തിരവടിയല്ലാതെച്ചെന്തൊരു ശരണം നാഥ
 ബന്ധുവത്സലാ ഞങ്ങൾക്കു ഹന്ത ദൈവമേ
 ദേവകൾ തങ്ങളെ വാക്യമീവിധം കേട്ടുസാരി
 ദേവദേവനാടൊന്നു കമ്മായി
 അണ്ണവത്തിൽ മുഴുകിയ മന്ദഗിരിവാരത്തെ
 തിണ്ണശ്ശെയത്തി നാഥനെന്തൊരു ചിത്രം
 മുന്നറിഞ്ഞതിലോരമുയന്നതുകൊണ്ടു നാഥൻ
 വന്നിരുന്നു പത്രിയായിട്ടതിന്റെ മീതേ
 അംബുജദള നയനൻ തൻ കളികളെന്തെന്നതും
 വിണ്ണയിച്ചുകൂടാവതല്ലൊരുത്തരാലും.

വൃത്തം—ശ്ലീ.

സുരവിമാർമലി ഏനംപൊലെ.

മുണമിരുന്നതുപോലെ മല
 വന്നു ഭവിച്ചൊരു ഭാരം
 ഉന്നതമോദം സുരാസുരന്മാർ
 വിന്നു മലിച്ച് തുടങ്ങി.
 പന്നഗവീരന്മാരോരും തള
 ന്നത്ത ഗർവ്വം വിട്ടു
 വാനിസുരന്മാരെയുള്ള വിഷം
 തന്നെ വലിച്ചുതുടങ്ങി
 ദൈതേയൻമാരെല്ലാം ദീനായി
 ഭൂതേശൻ തൻപദം കൂറ്റി
 എന്തു കോപാഹലമെന്നറിവാൻ
 ചെന്താമരക്കണ്ണാപ്പോൾ
 ചിററിപ്പൊഴുന്നേളുന്നേരം കണ്ടു
 വെന്തുതകം വിഷജ്വലം
 ചാരം എന്തു കല്പിച്ചിതില്ലോ
 പാരെല്ലാം ഭസ്മമാമല്ലോ
 എന്നതൾ ചെയ്തതു കേട്ടു നാഥ -
 നാനാകൊണ്ടും വേദികേണ്ടാ
 ഇറിയോൾ കാൺക ഞാറീവിഷം
 തിന്നൊടുക്കിപ്പൊഴുപ്പോൾ
 എന്നു പറഞ്ഞുടൻ തുക്കൈകൊണ്ടു
 ചെന്നൊടുത്തു വിഷമെല്ലാം

ഇശ്ശമാൻ കാകോളം ഭക്ഷിപ്പാനായ്
 വിശ്വയില്ലോരു സമയം
 ഭൂശ്വവനാദികളെല്ലാം നെട്ടു
 വിശ്വവനാസരായി
 ഹാ ഹാ, പുരാതനയെന്നുവെ -
 രാജാകന്ദ ചെമ്പും ദശായം.
 കാവാരിയും ബ്രഹ്മതേജോമുക്തി -
 ഹാലാഹാലം വായിരിട്ടാൻ
 മാമലമന്ദയാളാലും ദേവി -
 ക്കാലം പാമുണ്ടായി
 പ്രാണനാഥൻ തൻ സവിധേ ചെന്നു
 താനോ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി.

പുത്തം—(11).

കണ്ടാലെയും എന്തുമുതൽ.

അയ്യയ്യോ മൽ കാന്തയെന്നു വെച്ചിടയോ താപ -
 തിയ്യതികൽ ചാടിക്കയോ പ്രാണനാഥം
 മാമദാഹത്തിന്റെ പ്രതിഹാസമായിട്ടിന്നു
 മാമദയെന്നോടിന്നൊരുവെടുക്കുന്ന
 വൈധവ്യം രതിയേപ്പോലെ വാല്യതികൾ വന്നു
 നാധികേണമെന്നൊരു കോപ്പിടുന്നോ
 എന്തു ബാധമെന്നോടീതമം ചെമ്പിടുകാൻ നാഥം
 ചെമ്പിക്കണ്ണ പാടി പാടി സന്തതം മരം
 ഇത്തരം തവീച്ച കൃത്യവാസസ്സിന്റെ കണ്ണേ
 ഹസ്തതലമൊത്തുചേർത്തു മന്ത്രയുക്തം

എന്തൊരു വിസ്തരം വിഷം തിന്നുപോയി.
 തത്ര ബന്ധുരാംഗി തന്റെ മന്ത്രവൈഭവത്താൽ
 അങ്ങോട്ടു ഭൂജിച്ചവിഷമിങ്ങുവീഴാഞ്ഞു
 തിങ്ങും മോദാൽ വാ പിടിച്ചു പകുത്തു
 എങ്ങു ഗരിപ്പാൻ വഴി കണ്ടിടാതെ വിഷം
 അംഗജാരി തന്റെ കണ്ണു ഭംഗിയോടെ
 ശ്രാമജാലയോടു മൂൺ പോയായി വിവിതാമയം
 കുറഞ്ഞു ദേവതാസമം വികസിക്കുന്നു വാമമല്ലോ
 (ശ്ലോ)

വിജിച്ചുകാലകാലം സ്മൃതിച്ചിതക്കാലമേ

—*—

പുരുഷം—പ്ര

പുരുഷം—പ്ര

പ്രാപ്തകാലം ചെല്ല കൈശലമിത്തരം
 വായന കാര്യം
 വിനമിതയെന്നെ കണ്ടവരെങ്ങുമുണ്ടോ
 ധർമ്മലയെന്നെ സാദരം കരുതീടാം
 പ്രാപ്തകാലം ചെല്ല കൈശലമിത്തരം
 സർവ്വസ്വത്തിനൊരു വിദ്യയാൽ
 സർവ്വപോകെകൊണ്ടു വിജയത്തോ
 ഇല്ലാതെ വിജയത്തിനെ വിജയം
 തിന്നതെ വായന
 തൊടിയാലിന്നൊക്കെയും ഭൂമി
 പ്രാപ്തകാലം ചെല്ല കൈശലമിത്തരം
 വായന കാര്യം.

...

വൃത്തം ഗു.പു.

ചാമ്പോലെ.

പാപ്പതിശൊ വാഴ്ന്നി സ്തുതിച്ചുടൻ
 ശീപ്പാണാദികളെല്ലാമൊരുമിച്ചു
 പാരമായി വളൻ സന്തോഷമോ-
 ടാരംഭിച്ച മഥനം വഴിപോലെ
 അക്കാലം ക്ഷീരവാരിധിയിൽനിന്നു
 ചൊൽക്കൊള്ളുന്ന സുരഭിയുണ്ടായി
 ഹസ്തിവീരനും വാജിയും ചന്ദ്രനും
 കൌസ്തുഭംമണി പാരിജാതദൃമം
 അപ്പാരസ്മികളും പിന്നെ ജ്യേഷ്ഠയും
 ക്ഷിപ്രമണ്ഡു ജനിചിതങ്ങിയിൽ
 എന്നതിൽ താപസന്മാർ സുരഭിയെ
 വന്നമോദം പരിഗ്രഹിച്ചീടിനാർ
 ഇന്ദ്രനും വാജിയേയും ഗജത്തേയും
 സാമ്രാജ്യമെടുത്താനതു കാലം
 മുപ്പരരാദിദിപ്തകവൈരിതാ-
 നപ്തോഴേ മൌലൗ ചന്ദ്രക്കല ചൂടി
 ചിത്പുരുഷൻ പരൻ പൂമാൻ കൌസ്തുഭം
 സുപ്രസന്നമണിഞ്ഞു വഴിപോലെ
 പാരിജാതവുമപ്പരസ്സും പിന്നെ
 ഭൂരിമോദം സുരന്മാരെടുത്തിതും
 അരുമേതും സഹായവുമില്ലാതെ
 പാപമാണ്ഡിലാപിക്കുന്ന ജ്യേഷ്ഠയെ

നാരദാഭിമുനീവൃന്ദവന്ദിതൻ
 കാരണപുരുഷൻ പരനാശ്യതൻ
 സാരസാക്ഷൻ സനാതനനീശ്വരൻ
 സാരസ്വതൻ കണ്ടരുളിച്ചെയ്ത
 ഇന്നു നിന്റെ ഇരിപ്പടത്തിനായി -
 ഞാനു ഞാനുണ്ടു ചൊല്ലുന്നു കേൾക്കു നീ
 പ്രത്യുഷസ്സിലടിതെളിയില്ലാത്ത
 ദിക്കിലും മദ്യപാനരതകലും
 രജസ്വലകുളായിരിക്കുന്ന സ്ത്രീകളിലും
 ഘോരവനത്തിലും ചൂതുകളിയിക്കലും
 സന്തതം കലിച്ചെയ്യുന്നവകലും
 ചിന്തയില്ലാതെ കോപിപ്പവകലും
 ഇത്ഥമോരൊ സ്ഥലങ്ങളിൽ ചെന്നു നീ
 യത്നം വസിക്കുന്നു തൊട്ടിനിമേൽ
 ദേവദേവന്റെ യാജ്ഞയും കൈക്കൊണ്ടി -
 ദേവം ചെന്നു വസിച്ചിതു ജ്യേഷ്ഠയും
 പാരാവാരമതിൽനിന്നു പിന്നെയും
 വാരണിയും വിധുതുടനുമുണ്ടായി
 കൈക്കൊണ്ടാരതു ദിവ്യവവീരതം
 ഉൾക്കൊണ്ട മോദത്തോടെയതുനേരം.

—:~:—

വൃത്തം ഫൻ.

കൊണ്ടുവേണിയാർ എന്നോലേ.

ഇങ്ങിനെ ക്ഷീരസാഗരത്തിന്നു

മങ്ങാതെകണ്ടുണ്ടായതെല്ലാം
 തിങ്ങിനമോദംകൊണ്ടവരവർ
 ഭംഗിയോടെ പരിഗ്രഹിച്ചാർ
 അന്നേരത്തതിശോഭപൂണ്ടൊരു
 പൊൻനിറമായ താമരയിൽ
 കല്പകവാടിമധ്യദേശത്തിൽ
 ശില്പമാം മിന്നലെന്നപോലെ
 ദിക്കുകളൊക്കെയുജ്വലിക്കുന്നോ -
 രക്തസന്നികോന്തിയോടെ
 ദിവ്യസുന്ദരിമാർ ചുഴലവേ
 ദിവ്യദീപമെടുപ്പിച്ചപ്പോൾ
 വൈഷ്ണവബ്രഹ്മശക്തികൾ ചേർന്നി -
 ട്ടുണ്ണുവിട്ടു ജനിച്ചതായ
 യോഗ്യമോഹനാകാരത്തോടെ സൗ -
 ഭാഗ്യലക്ഷ്മീയവതരിച്ചു
 സർവ്വലോകേശൻ നിർവ്വീകാരാത്മാ
 സർവ്വദേവനിഷേധൻ ദേവൻ
 സർവ്വമോഹനീതനെന്നുക്കണ്ടഥ
 നിർവ്വാജം വിഭ്രമിച്ചുപോയി
 സർവ്വലോകസ്തമാനനുമായി
 സർവ്വലോകജനനിതന്നെ
 ഗർവ്വം വിട്ടു വാഴ്ത്തി നിന്നിതു
 ഗീർവാണമുനിവൃന്ദമെല്ലാം
 ചിതപുമാൻതന്നെ മാലയിട്ടിതു

അപ്പോഴേ ലക്ഷ്മി മന്ദമന്ദം
 ചെന്നാമരാക്ഷസൻത്തളിരികൽ
 സന്തോഷം സരസം വളൺ
 ആയുർവ്വേദമുപദേശിക്കുവാൻ
 ആയതന്നേത്രൻ കൈടഭാരി
 പിയൂഷാകരാൽ ധനപന്തരിയായി
 മായം വിട്ടവതീണ്ണനായി
 ആദിത്യേന്മാരും മുനിമാരും
 മോദമോദേ വസിക്കുന്നേരം
 കണ്ടമുതുമെടുത്തു ദാസവർ
 കൊണ്ടുമണ്ടിനാർ തൽക്ഷണത്തിൽ
 കണ്ടുനിന്നീടും വിജ്ഞാദികൾ
 കൊണ്ടുവണ്ണനെപ്പാർത്തു മന്ദം
 കണ്ഠതയോടെ നിന്നു ചൊല്ലിനാർ
 മിണ്ടരുതാത ലജ്ജയോടും
 ബുദ്ധിമുട്ടെല്ലാമിങ്ങകപ്പെട്ടു
 സിദ്ധിച്ചു ലാഭം ദാനവക്കും
 എന്തു ചെയ്തിടാം നമ്മുടെ കർമ്മം
 ഹന്ത ചിന്തിച്ചിട്ടെന്തു കാര്യം
 ഇത്തരം വിബുധന്മാർ ചൊല്ലുമ്പോ-
 ളുത്തരമുപേ ദാമോദരൻ
 വേദിക്കേണ്ട ഞാനിന്നു പീയൂഷം
 സാധിച്ചുകൊണ്ടു പോരാമല്ലോ
 മോദിച്ചെല്ലാരുമിത്രലോകേ

ചെന്നാദിത്തേയരെ വാണകൊറുവിൻ
 എന്ന് ചൊല്ലി പുറപ്പെട്ട നാഥൻ
 വിന്നത തീൻ ദേവകൾക്കും
 ദൈത്രരമ്പോടു പിതൃഷംകൊണ്ടു
 സതപരം സഭ പുകുടനോ
 ആന്യയോടെ മെഴുകി ദർശനം
 ഉദിച്ചതുമെടുത്തുവെച്ചു
 തൽക്ഷണമവരെല്ലാതുംകൂടി
 ശിക്ഷയായി കുളിച്ചുവന്നു
 ഇന്നമതു വിളമ്പുന്നതാരെ
 നാണിയായവർ വാദമായി.

—:~:—

വൃത്തം: ൨൦.

ശാരദശശി എന്നു ചോലെ.

പങ്കജശരരിപുകതുകമോടടിമലർ വന്ദിച്ചീടും ദേവൻ
 പങ്കജമുഖികലമഴകൊടു തൊഴുമൊരു കാമിനിയാൽ
 പങ്കജശരണുടെ തഴകളിലഴലുടനോകീടും കാർക്കുന്തൽ
 തങ്കിനാ രസമൊടു ശങ്ക വെടിഞ്ഞഥ ചാച്ചുകെട്ടി
 സുരഭിലവികസിതചിരതവെന്തകിനാപുഷ്പങ്ങളുംനാനാത്
 തരമൊടു തിരുക്കിയ രസികത കണ്ടാലെത്ര ചിത്രം
 ഷരപ്പതേതിയുടെ ദുഷ്ടമതമമളകളും ചന്ദ്രൻ
 അതുഭൂതമാസ്തിലസുനൊരു ലസിതലലാടദേശം
 അംബുധിതന്നിലെത്രത്തുകന്തുതിമക്കും കല്ലോലങ്ങൾ
 ക്ഷണമെഖിലവുമുതിവരുന്നൊരു ചില്ലികളും

നളിനദിതീർത്ഥാടകപൊരുതപജയമേകം നോത്രങ്ങളും
 തെളുത്തളെ വിലസിനാസികയതിൽ നാസാമണിയും
 കുറുമൊഴിതന്മുക്കുല്പ്രതിപൂണ്ടൊരു ദന്തങ്ങളും ചന്തം
 വിരവൊട്ടു ചിതറിനാ മൃദലാധരവും പുഞ്ചിരിയും
 ശാരദശശധരസദൃശമതായ്യിലസീടും വക്ത്രപത്മം
 മാമരസം സാമസം വളരുന്ന വികാരങ്ങളും
 കാഞ്ചനമണിയുമണിയുമൊണിയായ് കണ്ണദേശംകാമ
 നഞ്ചിതതരമൊരു വിലയ നാമകിനാ മാറിടവും
 കങ്കണനികരമണിഞ്ഞൊരു കരകമലങ്ങൾ രണ്ടും തിങ്ങി
 പൊൻകലശരത്തൊടുതുത്തുളുമ്പിനാ കൊങ്കകളും
 അരയാലിലകളൊടുടെതിരിട്ട മണിയയർ രോമാവലികളും
 തരളിതകാമവികാരമെഴും ലസിതനിതംബം
 കരിയുടെ കരമതിനൊതിരിട്ടമൊരുതൂടരണ്ടും ഭംഗീചേതം
 തരിതളയതിനാടെ വിവാദമതിളുകിയ പാദങ്ങളും
 കാൽവിറച്ചിളുകിയ കാകമണിത്തുകിലും ഞെരിവുപാല്യ
 മനസിജരതിയുടെ വിവിധവിലാസവുമെത്ര ചിത്രം
 തിങ്ങിനഭംഗികവസ്ത്രാഭിങ്ങിനൊ മംഗലാംഗി ദൈത്യ-
 രഞ്ജനമെന്നൊരു രംഗമതിൽ താമൊത്തു ചെന്നാൾ.

വൃത്തം ൨൧.

ശുഭകവരി എന്നപോലെ.

സരസിജനായനാമസുരാരി മായയാലെ
 സംസിജമുഖിവേഷംധരിച്ചു ചെന്നോരു നോരം
 സരസയാമവളുടെ സുരസവിലാസങ്ങളും
 അരുണപങ്കജംപോലെ ലളിതമുഖാംബുജവും
 കാകമാമലക്കൊത്ത ഘനകചദന്ധമളും

മഹസിജനിളകുന്ന ചടുലകടാക്ഷങ്ങളും
 അരയന്നത്തോടൊത്ത വരവിൻഭംഗിയുമിതും
 പരിതോഷത്തോടെ ദൈത്യവരരെല്ലാം
 കണ്ടടനെ നളിനവിശിഖൻ
 തന്റെ കണകളോറുഴന്നോറും
 ഇളകുന്ന കാമാന്തിയാൽ
 നളിനാക്ഷിയോടു ചൊന്നാർ
 മധുവാണി കേൾക്കു നിയ്ക്കുന്നവിടനുവരുന്നതും
 മധുരകോമളഗാത്രീ പരമാത്മം പരഞ്ഞാലും
 അതുകേട്ടു കമലാക്ഷി രൂപയോടുമേവം ചൊന്നാർ
 മതിയിൽ സംശയംവേണ്ട
 കതുകാൽ കേട്ടുകൊണ്ടാലും
 മഹിത പാൽക്കടലിൽനി-
 നാഹമിപ്പോളുള്ളവായി
 മഹിമപെരുത്ത ധന്വന്തരി
 തന്റെ നിയോഗത്താൽ
 ഒരു പുരുഷനെ കണ്ടെൻ വരനായി വരികുവാൻ
 ഒരുവഴി ലഭിയാതെയുഴന്നു ഞാനിഹ വന്നേൻ
 ഗുണവാന്മാരായ നിങ്ങളൊരുവഴി പരഞ്ഞാകിൽ
 ഗുണമുണ്ടായ്ക്കും മേലിൽ അതിനിന്നില്ലൊരുവാദം
 ചതുരതകലരുന്ന വചനങ്ങളിതി കേട്ടു
 മതിതെളിവുവോടെ ദനുതനയന്മാർ ചൊന്നാരിതും.

—:—:—

വൃത്തം പ.പ.

അതു കാലമിത്രെന്നു പോലെ.

മതിമുഖിയാളെറിൻ മതിയതിലേതുമിന്നിതിനു

പരിതപിക്കേണ്ട പുരമതിലിപ്പൊഴെ
 പുറഭാഗെനിന്നിദമരുളുന്നതെന്തിനു ബാലേ
 പരിതോഷമൊടു നീയരമകത്തേക്കിപ്പോൾ
 വരിക സരസിജനോത്രേ വിധുരതപോക്കി നീ
 സുധയിതു ഞങ്ങൾക്കിന്നധുനാ വിളമ്പിത്തരണം
 അപരം നിന്നിഷ്ടംപോൽ വരവായൊരുത്തനെ
 വിരവിൽ വരിക്ക സുശീലേ ഇത്രമൊഴികേട്ടൊരു
 മധുമൊഴിതാനതിമതിതളിരിൽതെളിവോടെ
 പെരികെ വളന്നൊരു ലജ്ജയുമവളഥ
 കരുതിനീനേവമുരച്ചാൾ
 ബഹുജ്വരംഗത്തിലഹമൊരുവൾ തവിട
 ചമുട്ടു വിളമ്പുന്നതോത്താൽ
 സഫിയാത്ത് നാണമൊമതുകൊണ്ടു നിങ്ങളും
 സപദി നോത്രങ്ങളുടപ്പിൻ
 വിരവോടെ ഞാനൊന്നാലൊരുപോലെ
 യെല്ലാക്കും സുധയതു നൽകുവാനിപ്പോൾ
 അരയന്നഗാമിനി വചനങ്ങളിങ്ങിനെ
 സരസമായി കേട്ടൊരു നോരം
 കസുമശരാസ്രുത്താലസുരന്മാ -
 രന്നേരമഴലോടനന്തരം
 തന്നെ മാസി വളന്നൊരു കരുതവും
 കൈക്കൊണ്ടു നയനമടച്ചു വസിച്ചാൾ
 അമരാരിഘാതകനമരന്മാക്കി -
 ഷുഭനമുതുമെടുത്തു വേഗം

സുരയുടെ വാസമാം സുരലോകംതന്നിലു-
 മരാനിമിഷംകൊണ്ടുചെന്നു
 സുമാസരനോരം സുമാസരായിട്ടു
 കമലാക്ഷൻതന്നെ സൂതിച്ചു
 സുധയുമെടുത്തു വിളമ്പുവാനായിട്ടു
 മധുകൈടഭാരി തുറിഞ്ഞു
 ദിതിഭിഷ്ണു പാരിയ ജുതകളൊ-
 കയും പറയാം ഞാൻ കേൾപ്പിൻ
 വഴിയെ ബ്രാഹ്മണനായ്ക്കുനോരിൽ ദാസവർ
 നിണ്ണയം കണ്ടുകൊൾക ദംഷ്ട്രങ്ങളും
 കൂരമാം ഭാവവും ചക്രവാണിയതു
 ഹോരമോറവും കോവിച്ചു
 ചക്രമെറിഞ്ഞവൻ തന്റെ കണ്ണവും മുറിച്ചു
 വേർപിട്ടിടായതെയതു സ്പർശപ്രഭമായി
 വായിൽനിന്നമൃതദൈതാണതില്ലാകയാൽ
 വേറുപെട്ടുപോയി പാതിയപ്പൊഴുതുളളതം
 സൂര്യ ചന്ദ്രനാരോടുള്ള വൈരകാരണത്താൽ
 വാവറുതിക്കവരെ നോക്കുന്നിതതികോപാൽ
 ഭൂമിയിൽ ഗ്രഹണമെന്നുചൊൽവതുതന്നെ
 ആമയമുണ്ടാക്കുമതു മാനുഷർക്കു നൂനം.

പൂത്തം ൨൩.

കുത്തി

അത്തരത്തിൽ തന്നെക്കാത്തദൈത്യസംഘമെല്ലാം
 ഇങ്ങിനെയാണു തത്ര കാരണസ്തയാൽ

തങ്ങളിൽ തങ്ങളിലവർ മന്ദമന്ദം ചൊന്നാർ
 എന്തുകൊണ്ടുതുവിളമ്പീടുവാൻവൈകീടുന്നു
 പന്തണിമുലയാളെങ്ങു കാണുമില്ലല്ലോ
 എന്നതു കേട്ടുവൃന്ദരചെയ്തടനെയപ്പോൾ
 മന്ദമായടങ്ങിപ്പാപ്പിൻ മിണ്ടരുതെയായും
 മിണ്ടിയാലവർ വരികയില്ല നമ്മെ നൂനം
 അപ്പൊഴൊരുത്തൻ പറഞ്ഞാനിപ്രകാരം നമ്മൾ
 എത്ര നേരമിടുന്നീടുമത്തരുണിപാത്തു
 കണ്ണമാത്ര തുറക്കേണ്ടാ തപ്പിനോക്കാമിപ്പോൾ
 എന്നൊച്ചല്ലാതുംകൂടി തപ്പി നോക്കുന്നേരം
 എങ്ങുമേ കാണാനുമില്ല കുന്നൽനേർമിഴിയെ
 നേത്രവും തുറന്നങ്ങവർ നോക്കീട്ടപ്പോഴുള്ള
 വാത്ത എന്തു പറയുന്നു ചിത്രമെത്ര ചിത്രം
 കാമിനിയെ കണ്ടതില്ല വല്ലതുകൊണ്ട്
 ജീവനായൊരുതമോ കണ്ടതില്ല കഷ്ടം
 ദേവദേവൻ തന്റെ മായാവൈഭവമിതെന്നു
 ആകവേ ചിന്തിച്ചു ബഹുലജ്ജയോടുംകൂടി
 ചിത്തശോകത്തോടെ പാത്തിരിപ്പൊരു സമയം
 സതപരം വിധുതുദനമുത്തരം പറഞ്ഞാൻ
 നിങ്ങളിങ്ങു വാണീടുവിറങ്ങു പോയി ഞാനും
 മന്ദതകൂടാതെതുതുകൊണ്ടു പോരാമിപ്പോൾ
 എന്നുരചെയ്തവൻ ദേവമന്ദിരത്തിലേക്കാൽ
 വൃദ്ധനായൊരു ഭൂദേവസത്തമന്റെ വേഷം
 ബലമോദാൽ കൈക്കൊണ്ടവൻ പുകൾ സുരലോകം
 ഞാനൊരു ഗതിയില്ലാത്ത വൃദ്ധനായ വിപ്രൻ

വാനവരെ നിങ്ങൾ പാറാം ചെയ്തതീരം മുഖെ
 അല്പമെന്നാലുമമൃതീവിപ്രനു തരുവിൻ
 തൽക്ഷണമൊരു ഭാഗവുമക്ഷിതിഭേവനു
 ഭക്ഷണത്തിനായി ഭേവനാർ കൊടുത്തനേരം
 കോരിയങ്ങു കുടിക്കുമ്പോൾ കാവലായി വാഴും
 ചന്ദ്രസൂര്യന്മാരും കണ്ടു സാഗ്രകോപത്തോടെ
 ഇന്ദിരാരമണൻതന്നോടങ്ങറിയിച്ചിതു
 ബ്രാഹ്മണനായെന്നൊരിവൻ ദാനവൻ നിണ്ണയം
 കണ്ടുകൊൾക'ദംഷ്ട്രങ്ങളും ശൂരമാം ഭാവവും
 ചക്രപാണിയതുനേരമേറവും കോപിച്ചു
 ചക്രമെറിഞ്ഞവൻതന്റെ കണ്ണവും മുറിച്ചു
 വേദപെട്ടിടായതെയതു സപ്തരൂപമായി
 വായിൽ നിന്നമുതുദരെ താണതില്ലാത്തായാൽ
 വേദപെട്ടുപോയി പാതിയപ്പൊഴുതുളുതം
 സൂര്യ ചന്ദ്രന്മാരോടുള്ള വൈകാര്യത്താൽ
 വാവറുതിക്കവരെ നോക്കുന്നിതതികോപാൽ
 ഭൂമിയിൽ ഗ്രഹണമെന്നു ചൊൽവതതുതന്നെ
 ആമയമുണ്ടാക്കുമതുമാനുഷക്കുന്ദനം.

—:~:—

വൃത്തം — ൨൪.

സംഖരി - മുറയടത്ത

മാധവാ മധുസൂദനാ

താവകകൃപകൊണ്ടു സകലം ശുഭമായി—

മാധവാ മധു സൂദനാ—

ജലനിധിമഥിപ്പാനായ വഴിയെല്ലാം പാഞ്ഞു
അതിനൊരുവരുമില്ലാ പാരം നീ തുനിഞ്ഞു
അടിയങ്ങരക്കുതിന്നൊന്നും

തുണചെയ്യാനാരുതാഞ്ഞു
അകമേമോദം കലൻ
തവചരണം പണിഞ്ഞു—മായവാ—
ദിതിജനാരൊടു ചെന്നി—

ട്ടമതു നീ കവൻ സുധയിന്നിങ്ങതിവേഗം
രസമായിനുകൻ അതുകൊണ്ടു ജരപോയി
ബതബാല്യം കലൻ ഇന്നതിരേകമൊരു
ഭക്തി തവപദേ പടൻ—മായവമധു—

വൃത്തം—൨൫.

ദിനജകലനാശനാ മനുകലേശ്വര
ദേവദീനം കലൻ ഞാനൊ —
സാരസ വിലോചന ദീനം ദീനം—

ദൈത്യരെ മോഹിപ്പിച്ചു
ശ്രേഷ്ഠമായൊരുരൂപം കാട്ടേണമിനിക്കിന്നു—
സാരസവിലോചന കാട്ടെ കാട്ടെ—
കരളിൽ പെരുതായിങ്ങു
പെരുകന്നാഗ്രഹം നിന്റെ
കാമിനിവേഷത്തിങ്കൽ—സാരസവിലോചന
കാമി കാമി—കരുണചെയ്തീടേണമേ
കമലാകാമക നാഥാ കള്ളം പാകയല്ലാ—
സാരസവിലോചന കള്ളം കള്ളം—

വൃത്തം—൨൩.

അമ്പാടി തന്നിചൊരുപ്പിക്കുന്ന എന്തപോലെ.

വീര്യപ്പാദം നരകിന്റാത്തമോദം
 മായവും കൈവിട്ടമരലോകേ
 ഗോവിന്ദനാത്തന്നെ ചിന്തചെയ്തു
 ദേവകൾ വാഴുന്ന കാലമപ്പോൾ
 ദൈത്യാധിരാജൻ പടയുമായി
 പാത്തു വന്നാൻ സുരലോകത്തിങ്കൽ
 യുദ്ധംചെയ്തതിനായ് വിളിച്ച ശേഷം
 പൃഥ്വരാജികളെല്ലാവരും
 ആത്മ വിളിച്ചു പുറപ്പെട്ടതി-
 കൂത്തുമുത്തുള്ള ശരങ്ങളോടും
 ചെന്നസുരന്മാരെക്കൊന്നുകൊണ്ടു
 നന്നായി പോർചെയ്താരായവണ്ണം
 ദൈത്യന്മാർ മായയെടുത്തുടനെ
 ദൈത്യാരികളെ വിമോഹിപ്പിച്ചു
 പ്രത്യക്ഷനായി മധുമനനൻ
 സതപരം മായയെ സംഹരിച്ചു
 താമസനേയും സുമാലിയേയും
 റോമിയെയുമുടൻ കൊന്നൊടുക്കി
 വിക്രമിയോകം റാമചി തന്നെ
 ശക്തനാശരീരിവാക്യം
 കൈക്കൊണ്ടു കൊന്നിതു പിന്നെയുള്ള
 മുഖ്യന്മാരെയും വധിച്ചുനേകം

അന്നേരം ധാതാവിന്നാജ്ഞയാലെ
 വന്നൊരു നാരദൻ യുദ്ധമെല്ലാം
 തീർത്തിടണമെന്നു ചൊന്നശേഷം
 ആത്മസുരന്മാരും വിട്ടകന്നു
 ശുക്രശിഷ്യന്മാരെയെല്ലാറെയും
 ശുക്രനടൻതന്നെ ജീവിപ്പിച്ചു
 തങ്ങളുടെ പുരി പൂക്കു വാണാർ
 മംഗലമുൾക്കൊണ്ടു ദേവകളും.

—:—:—

പുത്തം—൨൭.

ശങ്കരാഭരണം ചൊവ്വട.

കാമദാസിപുണൻപോഷം—
 എത്രയും ബഹു കാമദേശിവിശേഷം
 സോമധുന്ധനമാകാത്തൻ
 നീലകണ്ഠൻ മനതാരിൽ
 ആമയം തീർപ്പതിനായി
 താമസമെന്നീയെടുത്ത—
 കാമദാസിപുണൻ അഞ്ചിതഭാസുരവദനം
 വിധുഭംഗം കാമുടി തന്റെ സഞ്ചയമതു
 സുമതതിയോടെഴും—സംഗം
 സൗന്ദര്യംകൊണ്ടു പഞ്ചശരണ പരം തളരുന്നംഗം
 കാമിനിയുടെ നല്ല സരസഭംഗീ
 ആമയമകന്നടനധികം പൊങ്ങീ
 കാമുകജ്ഞാങ്ങളുമഴൽ തുടങ്ങീ

സോമശേഖരൻതാനും പരമയണി
 പങ്കജബാണനൊരങ്കിതശരവിരം
 ശങ്കവെടിഞ്ഞു പൊഴിഞ്ഞു തുടങ്ങി
 കാമദനീപുണൻ -
 പാടിയതിങ്കലിണങ്ങിയ പന്താടീ -
 സംഗീതത്താലെവാടി
 വിയർത്തമയക്കുവുമതി
 മൊടിധാടികലർന്നതി
 സുന്ദരിയഥ തേടി -
 ശൃംഗാരഭാവം കൂടി വളർന്നൊരു
 നിർത്തവുമവളാടി
 മാരുതൻ വസനവും ഹരിച്ചങ്ങോടി
 മാരുമന്ദിരം കണ്ടു ശിവനും ചാടി
 മാരാരിദയിതക്കു മുഖവും വാടി
 തിങ്ങിന മോദമൊടംഗജശരരിപു -
 വംഗനാതനൊടു ചെന്നിടുകൂടി - കാമദനീപുണൻ -
 മന്മഥനാശനാനതിനാലൊരുദോഷം
 ഇല്ലെന്നൊച്ച തന്നകതളിരിലുയർന്നിതുപരിതോഷം -
 ധർമ്മതെന്നൊരു മതിയിൽ
 ബഹുരോഷം ഹന്ത നിറച്ചു
 ചിന്തയെന്നൊത്തു ലഭിച്ചുനളിലാഷം
 അമരന്മാർ ഗഗന വന്നടൻ നിറഞ്ഞു
 സമുചിതം ക്ഷമയുള്ളവർപൊഴിഞ്ഞു -
 കമനീയൻ സുരവൃന്ദ പരം കവിഞ്ഞു

പ്രഥമാധിപനമോഹം മതിതെളിഞ്ഞു
ശങ്കരമോഹമതൊക്കയും മരുളിന
വങ്കജനാഭനമവിടെമറഞ്ഞു
കാമദനിപ്പുണൻ വേഷം -

—:~:—

വൃത്തം—രവ്യ.

കമ്മി എന്നപേരെ.

ഇന്ദ്രനന്ദനേരം മതിമോദത്താൽ
ഇന്ദ്രാണിയെ വിളിച്ചുവരുചേ
ചന്ദ്രവദന—മനോഹര
കന്ദരദന—രസിച്ചരയന്നഗമന സമീപത്തു
വന്നാലുമമനം മമ ധന്യേ
ബഹുമാന്യേയമൊന്നുണ്ടു
ചൊല്ലുന്ന സുന്ദരാംഗീ മകരന്ദ -
സുഭാഷിണീ കേട്ടാലും നീ -
അളിമാരെല്ലാരുമൊത്തിദാനീം
മേളം കലൻ സഭാടുവിൽ
നാളികേത്രനെ വിലസിത
കോമളഗാത്രം—മധുരസൽ -
ഗാനാദിപാത്രം ലളിതമായി
നാളികദളാക്ഷൻ കളകാ -
ളാംബുദഭാസൻ പദ നാളികം
ചിത്ത നിനച്ചീടേണം പാരം
മേളിച്ചു വാത്തനം ചെഴ്ത്തിടേണം -
പ്രത്യേകമോഹവും ശക്തിയോടും

മത്തടിപേരൂഗമാശിലെ
 ചേദംകുളഞ്ഞു-മതിതളിർ
 പാരം തെളിഞ്ഞു-മധുരിപ്പ
 പാദം പണിഞ്ഞു-മനോഹരീ
 ചിത്തത്തിലമന്ത്രേന്ദ്രനായത്യാദരമോത്തം വിജ
 കീർത്തിവളർത്തുവാൻ നോക്കീടേണംകൃഷ്ണ-
 മുത്തിയെ വാഴ്ത്തിക്കുളിച്ചീടേണം-
 മകമാരെല്ലാരുമൊത്തുകൂടി
 പങ്കുജനോരൂനോ വാഴ്ത്തിനന്നായ്
 ശങ്കവെടിഞ്ഞു-സഭയതിൽ
 വന്നുവിറഞ്ഞു വിബുധരെയെല്ലാ-
 മറിഞ്ഞു-വിധുമുഖി
 തങ്കക്കുടതൂലും കുളർകൊങ്കടപയപങ്കേരുമ-
 മെങ്കാമിനീതുളുമ്പിടത്തന്നെ
 കുമ്മിശിക്കാരമായടിച്ചീടു ധന്വേ

പേരലംഗിമണിമാർക്കു വാടിയി-
 നാശനത്തിലധുനം രവിശ്ശോഭൻ
 ക്ലേശചീനമതി മോഹനിശ്ചരാ
 കേശചന്ദ്രൻ കൃപയാ രമിച്ചു ഞാൻ.

—:—

നൈകാട്ടിക്കളി.

കാളിയമന്ത്രം.

കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട്.

“സുന്ദരിമാർമണി” എന്നപേരോടെ
മാമുനിമാരെണപോലെ—ഹരി
നാമങ്ങൾ രാപ്പകൽ പാടി
ഭൂമിയിൽ പുണ്യസ്ഥലങ്ങൾ—തോറും
സാമോദം സഞ്ചരിച്ചിടും
കാമനാത്തത്തക്കിടാവേ!—തവ
കോമളമായൊരു രൂപം
കാണാൻകൊതിച്ചൊരുനാളി—നൊരു
സീമയില്ലല്ലോ നിനച്ചാൽ
താമസിക്കാതൊച്ചാലും—മിനി
ത്താമരക്കണ്ണൻ ചരിതം
കാമിനിമാർ ഞങ്ങൾ കേൾപ്പാ—റോറേ
കാമിച്ചിരിക്കുന്നുവല്ലോ
മാനിനീമാരേവം ചൊല്ലി—നമ്മു
മാനിച്ചു പാലും പഴവും
തേനും തെളിഞ്ഞു ഗുളവും—കൊടു
ത്താനന്ദിപ്പിച്ചുണിരത്തി
മാനസമേറും തെളിഞ്ഞു—ഗുരു
ദ്വ്യാനവും ചെങ്കുതിവേഗം

മൗനം വെടിഞ്ഞുടാപ്പോൾ—കിളി
 താനേവമോതിത്തുടങ്ങി
 ഇന്ദുമുഖിമാരേ! കേൾപ്പിൻ—നിങ്ങൾ
 കിന്ദിനനായകൻതന്നിൽ
 ചെന്നുമാസ്സു ലയിച്ചു—തോർത്താൽ
 നന്നാണെന്നു പറയാം
 സുന്ദരിമാരെ മനസ്സിൽ—മുച്ച
 കുന്ദപ്രിയൻ തന്റെ രൂപം
 നന്നായ് നിരൂപിച്ചുകൊൾവിൻ—ഗുണം
 കന്നിച്ചു വന്നീടുമെന്നാൽ
 തന്നീടും നിങ്ങൾക്കഭയം—മതും
 ചൊന്നും പൂമാതിൻ മണാളൻ
 എന്നല്ല മോക്ഷമതിന്നു—മിതു
 തന്നെ മതിയാകുമല്ലോ
 എന്നാലൊ കേട്ടുകൊണ്ടാലും—നന്ദ
 നന്ദനൻ തന്റെ ചരിതം
 എന്നാലറിഞ്ഞതുപോലെ—കുറ
 ഞ്ഞൊന്നു ഞാനിപ്പോൾ പറയാം
 കാളിയമദ്ദനം പണ്ടു—ചെയ്ത
 കാളാംബുദാഭൻ മുക്കുനൻ
 ആളും മുദാ കവിഞ്ഞെന്നെ—യിതി
 ന്നാളാക്കിത്തീർത്തുളീടും.

..... നടുവത്തുള്ളൻ നാമ്പൂരി.

൨

യോമാക്കണ്ണൻ''— എന്നുപോലെ.

നമുനാം കൃഷ്ണൻ ഗോപന്മാരെത്തു
 രമ്യമാകുന്ന കാവനേ
 കാമുകേളിയിൽ കൌതുകത്തോടെ
 സൗമ്യഭാവോ വാഴുമ്പോൾ
 കാളാബ്ജശ്രാമത്തോയയാകുന്ന
 കാളിന്ദിതന്നിലേറവും
 കേളിചെയ്യവാനാഗ്രഹമുള്ളിൽ
 മേളിച്ചു നന്നായേകദാ
 ചൊല്ലേറും ബലിയെങ്കിലുമവ-
 നല്ലാസാൽ ബലഹീനനായ്
 നല്ലോരു ഗോവുന്ദമോടൊത്തു
 മെല്ലവേ നടകൊണ്ടുടൻ
 കാവാനും മഹാ തോടുകൾ ഗിരി
 സാനുക്കളിവയൊക്കെയും
 ദീനത. ചൊറും കൂടാതെ പരം
 ദാനവാരി കടന്നുതേ
 അപ്പോൾ കാണായി കാളിന്ദിനദി
 തല്ലരിസരദേശത്തു
 ഉല്ലാസംപോലെ സൂര്യന്റെ വരനി
 കല്ലവാദങ്ങളേല്ലായ്
 ക്ലാന്തമാം ഗോപഗോവുന്ദം ചെന്നി-
 ട്തന്തമോദന തഞ്ജലം
 ഫന്ത വലിച്ചുവന്നൊരു തൃഷ്ണ

ശാന്തമാകുവാനായിട്ട്
 ധനമായിപ്പാനംചെയ്തുപോര -
 ഞ്ഞാനായിച്ചുതുവീണുപോയ്
 അന്നേരം കണ്ണായതു കണ്ടു
 പിന്നബാധവൻ വേഗേന
 ഉൾക്കാമ്പിൽ കൂടും കാതണ്യത്താൽ തൻ
 തൃക്കണ്ണൊത്താൽ നോക്കീട്ട്
 ചിരിക്കുന്നമ്പോട്ടു ഗോപഗോക്കളെ -
 യൊക്കെയും ജീവിപ്പിച്ചുതേ.
 പോട്ടയിൽ രാമപ്പെരുവാൾ.

ന

ശോഭകമാനം എന്താലെ.

അക്കടൽവണ്ണക്കടൽവാത്തി -
 ലുൾക്കടകോപത്തോടും - തന്റെ
 തീക്കട്ടദൃഷ്ടിയാൽ ഗോക്കട ശല്യത്തെ
 നോക്കീടും നോരത്തിങ്കൽ
 കാളസപ്പപ്പെരുമാളായി വാഴുന്ന
 കാളിയനൊന്നവന്റെ - പാരം
 കാളം വിചിത്താലെ കാളിനീയിൽജലം
 വീളെത്തിളച്ചിടുന്നു
 മീനാദിയായൊരു നാനാജലജന്തു
 ദീനത മൂക്കയാലെ - ശിവ
 മാന്മകുന്നു മരിച്ചൊലിച്ചിടുന്നു

ഹോവിരകളോടും
 മാനത്തുകുടിപ്പാനു നടക്കുന്ന
 ശ്രേണാദിപക്ഷികളും—കൂടി
 താനേ ചിറകു കരിഞ്ഞു പതിക്കുന്നി-
 താനഭീതോയം തന്നിൽ
 ആയതിൽ തട്ടിയ വായു കരകേരി-
 പോയോരു മാറ്റത്തോറും—ബഹു
 കായം കസുമവും ചേരും മാങ്ങൾ നൂ-
 റായിരം കുറിയായി
 തീരങ്ങളിലുള്ളൊരാമജാലത്തിൽ
 ചേരുന്ന വല്ലികളും—കുടി
 സാരങ്ങളേറുന്ന പൂക്കുങ്ങളും കൂടി
 പാരം കരിഞ്ഞുപോയി
 ഏറിയ ജീവജാലങ്ങളെ രക്ഷിക്ക-
 മാറുള്ളൊരിപ്പഴയിൽ—പെരു-
 മാരുതിന്നുമുതൽക്കിവരുന്നക-
 താരിലുറച്ച കൃഷ്ണൻ
 പൊക്കമോടായതിൻ വക്കിൽ
 കരിഞ്ഞുണ്ടാരില്ലും കടമ്പു തൻറെ—രോളിൽ
 ചിക്കുന്നു കേറിക്കുലുക്കിക്കുതിച്ചു ക-
 നക്കവേ ചാടിടിനാൻ
 കുന്നിനൊക്കളും ഗുരുതമേറുന്ന മു-
 കന്ദൻറെ കായമതി—ലുടൻ
 ചെന്നങ്ങു വീണൊരു ഹോരത്തു തീരത്തു
 ചെന്നങ്ങു കേറി വെള്ളം

രണ്ടാമതുമതുപോലെ മരത്തിന്റെ
 മണ്ടയിലേറിപ്പൊന്നു -- പുതു
 കൊണ്ടലണിനിറകൊണ്ടു പിടിച്ചായും
 കൊണ്ടു കുതിച്ചു ചാടി
 പിന്നെയും പിന്നെയുമുന്നതമാം മരം
 തന്നിൽ കരേറിയുടൻ -- നന്ദ -
 നന്ദനൻ മാത്താണുനന്ദിനീതോയത്തിൽ
 ചെന്നാശു ചാടീടിനാൻ
 ആറു കലങ്ങി മറിഞ്ഞു കരകളിൽ
 കേറിയലഞ്ഞിടന്നു -- തണ്ണി -
 നീരിൽ മറിഞ്ഞും തുഴഞ്ഞും തുടിച്ചുമാ -
 ലീരൻ കുളിച്ചു വാരം.

കാവകം നീലകണ്ഠൻനമ്പൂരി. (രാജാ)

“കല്യാണി കുളമാണി” -- എന്നുപോലെ.

കല്യാണമുത്തി കൃഷ്ണൻ കല്ലോലജാലമെല്ലാം
 തല്ലിത്തകത്തും ജലം പാറാം ചെയ്യും
 മേളത്തിൽ കുളിക്കയുമോളത്തിലൊളിക്കയും
 താളത്തിൽ കുതിച്ചുകൊണ്ടേറുന്നിന്നും
 ഉഴുതിയിട്ടടിപാറി നീളെപ്പോയൊരു ദിക്കി -
 ലാളിജനങ്ങൾ കാണാൻ പൊങ്ങുകയും
 നീന്തിയും തിരകളിലേറിയുമടിമണൽ
 മാന്തിയും കരംതന്നിൽ കാണിക്കയും
 ഉള്ളത്തിൽ തെളിവോടാവെള്ളത്തെക്കോരിയുത്തും

കളിത്തം പൂണ്ടു പാരം തളുപ്പോടും
 പെട്ടെന്നു കൈകൾ രണ്ടും കൊട്ടിച്ചിരിച്ചു നന്നാ-
 യട്ടമാസവും ചെയ്തു വാഴും നേരം
 കാളിന്ദിയകന്തനിൽ ചീളുന്നു കിടക്കുന്ന
 കാളിയൻ കേട്ടു നന്നായ് ഞെട്ടി പാരം
 എന്തുവാനിതു നല്ല പണിയല്ലെന്നോത്തുംകൊ-
 ണ്ഡന്ധനാമുരഗേന്ദ്രൻ വന്നു കോപാൽ
 ഇഹരപ്പലിയെപ്പോലങ്ങൊരുകൊണ്ടുരഗേന്ദ്രൻ
 കററമാം ഫലങ്ങളും പൊക്കിക്കൊണ്ടു്
 ഉഷ്ണനാമുരഗേന്ദ്രൻ ഹോക്കിനാനെല്ലാടവും
 പാക്കാതെ കണ്ടാപപ്പോൾ കൃഷ്ണനേയും
 ഹിരിയ കോപത്തോടും ചീരിയലറിക്കൊണ്ടാ-
 കാരോടുംവണ്ണൻഹേരെ ഹേരിടാനായ്
 ഓടിയും വീരിൽകൂടിച്ചാടിത്തത്തിയും രോഷം-
 കൂടിയും കടൽവണ്ണൻ ചാരത്തായി
 ജിഹ്വതൻ പ്രിയനാകും കൃഷ്ണനെ പിടിപെട്ടു
 തൃഷ്ണയോടുകൾ തനിൽ ചേർത്തു ധൂത്തൻ
 കൊത്തിയും മമ്മത്തോറും മുത്തിയും ഫലങ്ങളാൽ
 കത്തിയും കോപത്തോടാദ്യേഹമെല്ലാം
 പന്നഗകുലവരനെന്നതകോപത്തോടാ-
 സ്സന്നതാംഗത്തെച്ചുറ്റി ഗാഢമായി
 ചണ്ഡതരമാം വിഷമണ്ഡലം പൊഴിയുന്ന
 തുണ്ഡങ്ങൾ ശിരസ്സികൾ വെച്ചു റിന്നു
 ഈരേഴുലോകത്തിന്നും കാരണാത്മാവായീടും
 നാരായണന്റെ കളി ചിത്രമോത്താൽ
 കോടശ്ശേരി കത്തൻതമ്പാൻ.

൫

“പാത” — ൧൯൪൭

അന്നേരത്തിലാ വൃന്ദാവനാതന്നിൽ
 ദുർന്നിമിത്തങ്ങളോരോന്നു കാൻകയാൽ
 നന്ദഗോപനം ബന്ധുജനത്തിനും
 വന്നുകൂടി വിഷാദമതിങ്ങൊ
 കാലിമേക്കുവാൻ ബാലരോടൊത്തിനു
 കാലത്തേറു ഗമിച്ചു മുകുന്ദൻ
 ചാലേ കാട്ടിൽനിന്നിങ്ങോട്ടു പോരുവാൻ
 മേലാതെത്തോ പിണഞ്ഞെന്നു തോന്നുന്നു
 ദീപവണ്ണൻ ദിവാദാമുനിങ്ങിനെ
 ലീലക്കായിട്ടു പോകുമെന്നൊക്കയും
 ബാലരോടൊത്തിങ്ങുതുമാറുള്ളൊരു
 കാലമല്ലതിലപ്പൊരായല്ലൊ
 കേളിയുള്ള മുരളിസ്വന്തം കേട്ടു
 ലാളിച്ചീടണമെന്നതിന്നായിപ്പോൾ
 കാളിടുന്നു പരിഭ്രമമുള്ളിലി-
 ന്നാളിലോത്താലെന്താവതെൻ ദൈവമേ .
 വാളെയെന്നുള്ളതോക്കാതെ കണ്ടുടൻ
 വാളികാക്കുറായുപോയിച്ചീടണം
 വാളിനസ്സുമിച്ചീടുമാറായല്ലൊ
 കോളല്ലീവിധം താമസമേതുമേ
 എനീവണ്ണം വിചാരിച്ചു വല്ലാതെ
 വന്നശാകം വളന്നു വളന്നുടൻ

റാദഗോപനം ഗോപാലവൃന്ദവും
 മന്ദമണ്ഡ്രേ യശോദയും രാമനും
 ഭക്തിമുഖം പുറപ്പെട്ട കാനനം -
 തന്നിലെല്ലാം തിരഞ്ഞു തിരഞ്ഞവർ
 കന്നിചിട്ടന്ന സംഭ്രമത്തോടുകൂടി
 ചെന്നു കാളിന്ദീതീരത്തണഞ്ഞുതേ
 അന്നേരത്തങ്ങു കാളിന്ദിയാം രവി -
 നന്ദിനീനദിതൻ വടുബീഭാഗത്തു്
 പന്നഗാധിപനായൊരു കാളിയൻ
 വന്നു ചുറ്റിപ്പിടിച്ചു മുകുന്ദനെ
 തിന്നുവാനൊ വിറച്ചാൽ മറ്റൊരതിനൊ
 റെന്നെ യത്നപ്പെടുന്നതു കാണായി
 സുന്ദരാംഗനാം ഗോപാലനെപ്പോലും
 പന്നഗം ചുറ്റി ചുറ്റിത്തിരകളിൽ
 ഹിന്നിടയ്ക്കിടെക്കണ്ടവരിക്കര -
 തന്നിൽനിന്നു വിലാപം തുടങ്ങിനാർ
 റാദനന്ദനാഹിന്നടലൊന്നിച്ചി -
 നെന്നു കാണുവാൻ മേലാതെയയയല്ലൊ
 വന്നു വിന്നെപ്പിടിച്ചു പാമ്പിജലം -
 തന്നിലിട്ടു വലിച്ചു വലച്ചല്ലൊ
 ഇന്നു ബാലനാം വിന്നടലങ്ങിവിൻ
 തിന്നീടുമോ വിടുമോ കുമാരക!
 റാദനാ വിൻെറുതാതനാം റാദനും
 വിന്നുകാണുന്നിതമ്മ യശോദയും
 വന്നു കത്തുന്നു വത്തിയുകതലം

തന്നിലിന്നയോ വയോ സമിക്കുവാൻ
 എന്നീവണ്ണം വിലാപിച്ചു കാളിന്ദി
 തന്നിൽ ചാടുവാനായവരൊക്കെയും
 നിന്നീടാതുടനോടിത്തുടങ്ങിനാർ
 അന്നേരത്തു തടുത്തു ഹലായുധൻ
 ഇന്നു സാമസമൊന്നമതതിതു
 നന്ദസുന്ദരൻ കേളികളുല്പയോ
 മൂന്നലകിനും നായകനാം കൃഷ്ണ-
 റിന്നു ലേശം വശക്കേടിലാകുമൊ
 നന്ദ്രാ ലോകൈകനാഥന്റെ വിക്രമം
 റിന്നു ലാളിച്ചു കണ്ടു രസിക്കുവിൻ
 എന്നേവം ബലദേവൻ പറഞ്ഞു -
 വൊന്നു വിശ്വസിച്ചാശ്വസിച്ചാരാർ
 ആറുപുറത്തു ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ.

ന

“അതു കേൾക്കും മനവന്മാർ” — എന്നു പറയെ.

ബലദേവവചനങ്ങളുലസാതെ കേട്ടു കൃഷ്ണ-
 നലകുകൾ കുലുങ്ങുമാറുടൻ കടഞ്ഞു
 നാലമോടങ്ങുനേരം ബലമേറ്റു സുപ്തരാജൻ
 മലപോലെ ജലംതന്നിൽ മലച്ചു വീണു
 ഉടൻകോപാലൈഴുന്നേറ്റിട്ടോടിചരം കാളിയന്റെ
 വടിവേറ്റു ഫണങ്ങളിൽ പിടിച്ചു കേറി
 പടുവാകും കാളിയന്റെ പടുമദം കളു യുവാൻ

തുടങ്ങിനാനൊരുനൃത്തം മടിപ്പിടാതെ
 ചെട്ടചെട്ടെ ഫണങ്ങളിലടിക്കൊണ്ടു ചവിട്ടിയു -
 മുടനടനോടുകൂടൽ വിളിക്കുകയും
 അടവല്ലത്തു നോം പടുഭോഷണനിക്കുള്ളി -
 ലുടയ ഗദ്വിനമല്ലം വികല്പം വന്നു
 അതു കേട്ടിട്ടമരന്നാരതിവേഗം പുറപ്പെട്ടു
 ചിതമോടു ഗഗനത്തിലണഞ്ഞു മോദാൽ
 അതിശയമിതെന്നോത്തിട്ടതുലമായ് നവസുമ -
 തതിയതു പതിവുപോലവർ പൊഴിച്ചാർ
 പെരുമ്പായടിക്കയും തെരുതെരെ നമിക്കയും
 പെരിയൊരു ഭക്തി മുത്തു കരയുകയും
 മുരഹരനുടെ രൂപം വിരവോടു കണ്ടു തമ്മി -
 ലുരച്ചിതു സുരവരരതിശയത്താൽ
 കരിക്കുൾ കെട്ടിവെച്ചു നിരമേറ്റു വീലി കുത്തി
 കുറുനിരകളും ചേർത്തു കുരുത്ത മോദാൽ
 തരിവളകളും കണ്ണേ നരിനഖമോതിരവും
 പരിമുട്ടവസനാവുമണിഞ്ഞുകൊണ്ടു
 ബാലകൃഷ്ണൻ പാമ്പിനുള്ള വാലും കോലും മുരളിയും
 മാലകുന്നു കരഞ്ഞനിൽ വഹിച്ചു മന്ദം
 ബലമേറ്റു ഫണിഫണതലമതിൽ നൃത്തം ചെയ്യും
 ജലജാക്ഷൻ തന്നെക്കണ്ടുള്ളലിയുമാക്ഷം
 രതിപതിതന്നെപ്പണ്ടു മതികലച്ചുഡൻ ദേവൻ
 ചതിവോർത്തു ദമിപ്പിച്ചതുചിതമായി
 സതിപതിയിതു ചെയ്യാനതുനേരം മടിപ്പെങ്കിൽ
 ചതുരമിക്കാമദേവനിളിച്ചു പോകും

വിണ്ണിലുള്ള പെണ്ണങ്ങികുണ്ണനുള്ള രൂപം കണ്ടാൽ
 തിണ്ണമണി നാടവിട്ടിട്ടുഴിയിൽ പോകും
 വണ്ണപ്രസാദം കൃഷ്ണനൊത്തു നിണ്ണയം രമിക്കുംവര -
 വണ്ണിനിമാക്കുഴം പുണ്യം ഗണിക്ക വയ്ക്കാ
 മുരമര ജയിച്ചാലും പരിതാപം കളഞ്ഞാലും
 കരുത്തേറ്റം കാളിയനെയമത്തിയാലും
 ഗരളാഗ്നികൊണ്ടു പാരം കരിഞ്ഞുള്ള വാങ്ങളെ
 പരിചോടു കടാക്ഷിച്ചു തളപ്പിച്ചാലും
 അമരനാരോവം സ്തുതിച്ചമരുന്ന സമയത്തിൽ
 കുമതിയാം കാളിയന്റെ വദനാചക്രം
 കിമവി തളന്നു കളകമലദളാക്ഷൻ ദേവ -
 വാമദമായൊരു നൃത്തം തുടങ്ങിയപ്പോൾ
 തലമുടിയിഴികയും നാലമോടു വിയക്കയും
 ചിലു ചിലെച്ചിലമ്പുകൾ കിലുങ്ങുകയും
 അരയിൽനിന്നടുപ്പു പരിചോടു കിഴികയും
 കരികരമൊത്ത തുട തുളുമ്പുകയും
 ഇപ്രകാരം കാളിയന്റെ കെല്പകുന്ന ഫണങ്ങളിൽ
 നമ്പ്രമോദം നൃത്തംവെക്കും സമയത്തിങ്കൽ
 ക്ഷിപ്രമേരേറ്റരളത്തെ സപ്പരാജൻ വമിച്ചാതു
 ദിപ്പം വിട്ടാപ്പഴതന്നിൽ മലന്നു വീണു
 നടുവത്തു മഹൻറാമ്പൂരി.

—*—

9

ശാരദേശിയുടെ — എൻ ചിലെ.

അന്നേരംബത ദുശ്ശങ്കാങ്ങളനേകം കണ്ടു — ചിത്തെ
 വന്നൊരല്ലലൊടുട്ടൊ കാളിയ കാന്താമാരും

ചെന്നാരതു സമയത്തങ്ങായവർ കണ്ടാരല്ലോ-തള്ളൽ
 താനേറുന്നഴലാൻനിയലുന്നൊരഹീന്ദ്രൻ തന്നെ
 ചോര വമിച്ചു വലച്ചിലുവാച്ചൊരുവരനെക്കണ്ടു-കാൻ
 മാറവർ മാറിലടിച്ചു തദാ മുറയിട്ടുകൊണ്ടു
 നാരായണ! വീ നളിനവിലോചനനെന്നറിഞ്ഞു-ചിത്തേ
 നാരായണയുമൊരതിശയഭക്തി മുഴുത്തു മന്ദം
 അത്തലുമിങ്ങിനെ ഭക്തിയുമുത്തരമുത്തുമൊത്തീ-ടുനോ
 തറത്തളിരൊടുനാരികെ ചെന്നു മുക്കുന്തന്റെ
 നൽത്തളിരൊത്ത പദത്തെപ്പുരിചൊടു താണുകൂപ്പി-റി
 മുത്തണിമുലമാർ മുരഹരൊ സ്തുതി ചെയ്യാരേവം (നാ
 നാരായണ! ജയ വീരജനയന! നിലിമ്പരൂന്ദ-വന്ദ്യ!
 ഘോരാസുരവര വാദവദഹാ! ജയായതാക്ഷ!
 നാരകതാരക! നരകാന്തക! ജയ ചക്രപാണേ!-കൃഷ്ണ!
 നാരദസേവിത! വീരദഹിമ്ബലഗാത്ര! ദേവ!
 മീന! മഹാബലകുന്ദ! വരാഹ! നൃസിംഹമുത്തേ!-ദേവ!
 മോവടോ! ഭൂഗുരമ! വിഭോ! രഘുരമ! രാമ!
 മാനുഷവേഷമൊടിങ്ങുടനിന്നവതീർന്നായ-കൃഷ്ണ!
 ഭീനത തീർത്തു തുണപ്പതിനായിത കൈതൊഴുനേൻ
 കഷ്ടം ഞങ്ങളെ കണവനതാമീകാളിയൻ വീ-ഗോവിൻ
 കൂട്ടം മേച്ചു നടക്കും പശുപകിശോരനെന്നു
 പെട്ടെന്നോത്തിഹ പരമപരാധം ചെയ്തു ദേവ-ദേവ്യ
 പ്പെട്ടീടാതെ പൊറുക്കണമതു വീ ഭീനബന്ധോ!
 എന്നതിഭക്തികലൺമ പന്നഗനാരിമാരും-ചൊല്ലി
 റിന്നതു കണ്ടുടനൊന്ത മോദമിയന്നു കൃഷ്ണൻ
 അന്നഥ പന്നഗപരിവൃന്ധ ഫണമതീന്നിറങ്ങീ-തിങ്ങും

വിന്നത കളവാറാവറെത്തൊട്ടു തലോടി മനം
 മനസ്സീതമൊട്ടമനം പിന്നെ മുകുന്ദൻ മോദാൽ-ചൊന്നാ
 പന്നഗവര റീ പോകണമിവിടം വിട്ടു വേഗം (ൻ
 റിന്നെക്കൊണ്ടൊരുപൊറ്റുതിയതില്ലെന്നാവലായി-പാരം
 ഇന്നുണ്ടെന്നു കേട്ടു പറഞ്ഞിതു പന്നഗേന്ദ്രൻ
 “വന്നീടും മമ വലിയ വിപത്തൊന്നീ സ്ഥലത്തെ-വിട്ടാ
 കൊന്നീടും വഗുകുലപതി മാമതിനെത്തു വേണ്ടു (ൽ
 ഇന്നീടെഴുമമ്പൊട്ടു പാകെ”ന്നു കേട്ടു നാഗ-നാഥൻ
 തന്നോടിങ്ങിനെ താമരസാക്ഷൻതാനും ചൊന്നാൻ
 വിനതാഖിലപഥി വിവഹംമണങ്ങുളിലെമ്പടങ്ങും-
 (കണ്ടാൽ

വിനതാസുതനായി തൊട്ടുകില്ലഴകൊട്ടു പോകവേഗം
 മനതാരതിലവികഴകൊട്ടകത്തണമാത്തമോദം-സാധു
 ജനതാപം ബത റീയുതിനംബുധിമദ്ധ്യത്തിങ്കൽ
 രമണീയതപാമിയലും ദീപുണ്ടെന്നതിന്നു-പേരും
 ‘രമണക’മെന്നവിടെസ്സുഖമാജ്ഞാ! യേ റീ
 രമണീമണികളൊടൊത്തെന്നോതും കൃഷ്ണനെന്നു-കൂപ്പി
 കമറീയാംഗികളൊത്തു നടന്നിതു നാഗനാഥൻ
 കാളം നലമൊട്ടു കാലാന്തകവിധി മുഖ്യദേവ-ന്മാരെ-
 കാളം നിമ്ബലകീർത്തി കലൻ മുകുന്ദൻ പിന്നെ
 കാളിന്ദീജലമതു നന്നാക്കിഞ്ചുസുലോക-മൊത്തു
 കേളുന്നഴലതകുന്നവിടുന്നു നടന്നു മനം

കണ്ടു നാരായണമേനോൻ ബി. എ.
 സമാപ്തം.

ദേവയാനീപരിണയം

കേദാരഗൗഡം—ചെമ്പട.

(അയാടിതനിലൊരുണ്ണിക്കിടങ്ങാനോരലേ)

കല്യാണഭാഷിണി ശാരികപ്പെരുതലേ
കല്യേ വരികെടോ ചാതശീലേ
നല്ല മധുഗുളം പാലും പഴമിവ -
യെല്ലാം ഭുജിച്ചു കഴിഞ്ഞശേഷം
ഉല്ലാസം മേന്മേലുദിക്കുവാനാവോളം
ചൊല്ലീടുകിനിയും സൽക്കഥയെ
നല്ലാരിൽ മെഴുലിയാം നിന്റെ വശം കഥാ
കില്ലെന്നിയേ പലതുണ്ടെന്നാലും
ചൊല്ലാൻെഴും ദേവയാനീപരിണയ -
മല്ലൊ കഥനീയമിന്നധുനാ
എന്നുള്ള ഭാഷിതം കേട്ടു കിളിമക -
ഭൂന്നതകൌതുകം പൂണ്ടുടറെ
പിന്നെയുമിംഗിതവേദിനി തത്സഭാ
വന്ദനം ചെയ്തു പറഞ്ഞാളേവം
എങ്കിലൊ കേട്ടുകൊണ്ടാലും വഴിപോലെ
ശങ്കാവിഹീനം പുരാണശേഷം
ദേവസുരാഹവേ പാരം പരാജിത -
ദേവാധിരാജാനുശാസനേന
ദിവ്യമാകും മൃതസഞ്ജീവിനീമന്ത്രം

വിദ്യാജമാശു ഗ്രഹിപ്പാനായി
 കാവ്യമഹാമുനി വാണീടുമാശുമേ
 സാമകുശം ഗുരുശുശ്രൂഷയാ
 ശിഷ്യഭാവേന വസിച്ചീടുനിതമോ
 വിസ്തംശയം കർമ്മാനിതിനെ
 ദൈത്യന്മാരാകവേ ബോധിക്കയാലതി-
 മാത്രം വിഷണ്ണരായെല്ലാവരും
 സത്യപരായണരായ കചനടെ
 ഉത്സവമുത്തുവാണത്രാശയാ
 പ്രത്യഹമന്നാട്ടിലൊരോ ദിശി ഗുഡം
 ചിത്തരസം വിനാ വാഴും കാലം.

൨

മോഹനം—മുറിയടന്ത.

(ഒരു മനത്തിങ്കൾകിടാവോ എന്നു ചൊല്ലെ)

ഏകദാ സാധുമതിയാം—കച-
 നേകനായുദ്യോഗദേശേ
 ദേവയാദീവചനേന—ചെന്ന
 പൂവറുത്തീടും ദശായാം
 തക്കമറിഞ്ഞ സുരന്മാ—രവ-
 രൊക്കെയുമൊന്നിച്ചു കൂടി
 ചീളെന്നടുത്തു കചന്റെ—ഗള-
 നാച്ചമുത്തു വിഗുഡം
 ഏണീസമാന മിഴിയാം—ദേവ-
 യാദീകചാഗമനത്തെ
 കാണാഞ്ഞു താതപദംഭോ—രുമേ

വീണ വിലാപം തുടങ്ങി
 പ്രാണനൊക്കും പ്രണയം—മെഴും
 വാനവകാചാർജ്ജനെ
 ഞാനും തിരഞ്ഞെന്നതീവ—ഏനം
 കാണുവാനില്ലാ പിതാവേ
 കാനനസീമനിയിലേ—വിര—
 യെന്നും വിടുകതിനാളെ
 മാനവീയഗുണശാലീ—ഗുരു
 സുന്ദര സദാ സുഖദായീ
 എങ്ങാനുമൊരെയും കാണാം—തുട
 ഞാണുപോയെന്നറിയേണം
 സഞ്ജനമാനിതനായ—കുച—
 നിജനമല്ലൊ സഹായം
 രക്ഷിപ്പതിന്നാരുമില്ലാ—ഞെന്തോ
 പക്ഷേ മൃതനാം കുചനെ
 കാണാതെ കാൽക്കുണം പോലും—നാഥി
 വാസമിനി മുനിമെഴേ
 സാധുജനാവനമല്ലൊ—ഗുണ
 ഹേതു സദാ വിബുധനാം
 മന്ദംസവിനയശീഷാ—നിജ
 നന്ദിനി ചൊന്നതശേഷം
 സംജാതവിസ്മയം കേട്ടു—മൃത
 സഞ്ജീവിനീമന്ത്രശക്താ
 മൃത്യുവശനാം കുചനെ—മുനി
 സത്തമനാശു വരുത്തി

ചന്ദ്രികാ തട്ടം ദശായം—വിരി
 യന്ന കുമുദസമാനം
 ആനന്ദവാരിധിതൊയേ—ദേവ
 യാനിയും നീന്തിവശായി
 വാനവർഷാചായ്ജനം—കവി
 താനമവന്റെ മകളും
 കേടകന്നബ്രോഹ്മരാഗം—നാദിതം
 കൂടിവസിച്ചു തദാനീം
 ഗുഡപരിശ്രമമേതും—ഫലി
 ചിടാജ്ഞയാലരിശോ
 കാപട്ടമുറക്കൊണ്ടുസൂർ—ജനം
 പ്രാപിച്ചു വേഗം കചറൊ
 കെട്ടിമുറക്കിയശേഷം—തറ
 വെട്ടിനറക്കിയ ശേഷം
 പെട്ടെന്നറിഞ്ഞു സലിലേ—വരി
 തുഷ്ടികലന്നതു കാലം
 തൽപ്രദേശം വെടിഞ്ഞെല്ലാ—വരം
 ക്ഷിപ്രമോരോ വഴിയായി
 കെൽപ്പോട്ട തന്റെ വാസം—സ്ഥലം
 മുറുപ്പുകു വാണ യഥേഷ്ടം

—
 ന

എരികലക്കാരമോദരി—ചെമ്പട.
 (മധുരമൊഴിശരിക്കേ എന്നുപോലെ)
 വരതനുവായിട്ടും കചറടയ
 വാവതിനൊക്കണാഞ്ഞു ദേവയാനി

വിരസതയും ഭാവിച്ചുടജാങ്കണേ
 റിരവധി കേണീടും ദശാന്തരാളേ
 ഗുരുസുതാദിപത്നന്താനുരാഗേണ
 ഹരിണമിഴി ചൊന്നാ മൊഴികാരണം
 അവിഹിതം ശിഷ്യനാ ഭാഗ്യാവനം
 സപദി വിജവിദ്രയാ ജീവിപ്പിച്ചു
 വിശദഗുണാംഭോരാശി പുണ്യവാനാ -

മസൂരകലദേശികശാസനോ
 താവഴിയോരോന്നേ കചാരമേവം
 പാവതിനായാരംഭിച്ചാണേരും
 സുരാനിലയഭൂപാതാളങ്ങളിലും
 ശരണമെറിക്കില്ലാ ഭവാനെനിയേ
 ഒരു കഴിവുമില്ലാതുഴലുമ്പോഴും
 വരമരുളീടേണമേ ദീനബന്ധോ
 അവികലവാത്സല്യം ഭവാനെക്കാരും
 ശിവ ശിവ മറാക്കാനുമെന്നിലുണ്ടൊ
 തവ കരുണാലേശമിങ്ങുണ്ടാകയാ -
 ലവിരതമുണ്ടുഹോ പൂർണ്ണസ്മരണാ
 വലമഥനാരാതികളായിടുന്ന
 ബലമുടയ ദാവാനാരിപ്പൊഴും
 വടുവടിവാമെന്നേ ഹവിച്ചു കായം
 ത്വടിതി കലക്കിടിനാരങ്ങുതോയേ
 കരളിലിയന്നുള്ളൊരു സന്താപേന
 ഗുരുസുതനീവണ്ണം പാഞ്ഞശേഷം

കവിമകളും മുച്ചുരുമായവിടെ
 വിവശതയെന്നിയേ വസിക്കുംകാലം
 കിന്നമരോ കഷ്ടം ദുഃഖനാരി-
 ലടിമകളായിട്ടും നാവഞ്ചു ദേഹം
 അരിശമൊടുങ്ങിടാഞ്ഞാശു കചൊ
 സരസതരം കൊന്നഥ മൂന്നാമതും
 അധികരുഷാ പേഷണം ചെയ്തു മാംസം
 മദിരസവുംകൂട്ടിക്കലർത്തൊ
 മുറിവരനു സേവിപ്പതിനു നൽകി
 ദുഃഖകലാ പാശ്വനമുള്ളിലാക്കി.

൪

ആരഭം—ചെമ്പട.

(ദുഃഖകാമനിയാം എന്തിനാ ചെല)

താപസകലാവതംസ താത വിശമയ വാചം
 കാരുണ്യകാരണസിന്ധോ കർണീയമെന്തിനധുനാ
 പ്രാണസഖിയാം കചൊക്കൊണ്ടൊരാരില്ലാരേടത്തും
 ദാനവാധമന്മാരെക്കൊണ്ടൊന്നൊട്ടുവമിക്കാലം
 തോഴനായത്തില്ലാഞ്ഞിട്ടുഴിയിട്ടെന്നിതേമാനസം
 ആവതുണ്ടെന്നാകിലിഹ താവകസുതയാമെന്നൊ
 കാണിപ്പോരും കളയാതെ കാത്തുകൊണ്ടാലും പിതാവേ
 സാധുവാം കചനും വീര്യം ഭേദമില്ലെന്നിങ്ങു ലേശം
 ചേദമെന്തിനൊടോ ബാലേ കദാമേതുഭൂതനായ
 നമ്മുടെ ഗുരുസുതനെ വെണ്മയിലിങ്ങു വരുത്താം
 ഇംഗിതാനുകൂലമെപ്പൊളിയിങ്ങൊ പാഞ്ഞു കവി

ഹന്ത മൃതസഞ്ജീവിനാമന്ത്രശക്തികൊണ്ടുടനേ
 ശിക്ഷയിലൊന്നുരണ്ടു ശിഷ്യനെ വിളിച്ചുനോരും
 കാവ്യജംഭോവിന്നഥ കചനും വിളികേട്ടിതാശു
 ദേവാചാതുന്ദാനാ ഭോ കേവലം ഞാനറിയാതെ
 സ്വൈരമുള്ളിലാകുവാനും കാരണമെന്തു ബാലക!
 ആരെയും പേടിച്ചുടാതെ ആരുവാനീവിധമഹോ
 ൂരകമ്ം ചെയ്തതെന്നും പാരാതെ പാഞ്ഞീടുക
 എങ്കിലോ കേട്ടാലും മമ സങ്കടം താവസോത്തമ
 ഇപ്പൊഴും ദൈത്യന്മാരെന്നെ സപദി കൊന്നാസ്ഥയാ
(ശുദ്ധം)

ഗാന്ധമാസകലമതിമാത്രമണ പൊടിയാക്കി
 ഭക്തവത്സലനാം തവ പ്രത്യേകം സേവിപ്പാനായി
 മദ്യവും കലൺതിനെ സതപരം നാൽകിനാരല്ലോ
 തെറ്റൊന്നു ഭവാനെന്നിയെ മറ്റൊരാശ്രയമില്ലിനി
 ആത്മനാമടിയത്തിനെ കാത്തുകൊണ്ടീടുക വിഭോ.

—*—

③

ആനന്ദഭൈരവി—ചെമ്പട.

(കാട്ടംമൃഗങ്ങളേത്തേടി എന്നുപോലെ)

സുരകലദേശികസുതനാം കചനുടെ
 ഗിരമിദമഞ്ചാതെ കേട്ടുനോരും
 കരുണാപയോനിധി ദനുജാചാതുന്ദനഥ
 നിരവധി കേണീടും നിജമകളെ
 അരികെ വിളിച്ചുടനതളിച്ചെയ്ക്കാവോവം
 അരുതരുതാതമജേ പരിദേവനാം
 കരുതാമലെന്നുള്ളിലടിപെട്ടുഴന്നീടും

കചൊ വരുത്തുവാറിന്നസാധ്യം
 തരസാ മരിക്കേണമൊരുവാതാരിനി
 ശരണാഗതനായ കചനോ ഞാനോ
 റിതപിക്കയുണ്ടായിലൊരുനാളുമിങ്ങിനെ
 വരുമെന്നുമോ വിധിമതമെന്നാലും
 തരളാംബുജദളനായനോ ദേവയാനി
 കരവാണി കിം തവ ഹിതമധുനാ
 അഹിതകലാമിതവിപിനാശതാശനാ
 അഹഹ ഹായരുതെന്നോടേവം
 സഹസാ ഭവാണാ മത്സവിയാം കചനോടും
 സഹ കാണാകേണമെന്നതിനാഗ്രഹം
 കവിയും മകളുടെ വിവശതകാരണം
 കവിയും വിചാദനോ ഗുരുസ്തനോ
 ഞാളുമാരിച്ചുവെൊട്ടു മുതസഞ്ജീവിനിയെ
 കചാറുണ്ണോടുത്തിതു കഴിയുംവേഗം
 അസുരാചാർയ്യന്റെ ജ്വരം പിളന്നാശു
 വസുധാതലേ കചാവതരിച്ചു
 ഗുരുവരനെ വിജയനാസാ വിചാരിച്ചു
 വിരവിലവനെയും ജീവിപ്പിച്ചു
 റികടേ റമിച്ചീടും കചൊ മഹാമുനി
 മകനെന്നനുഗ്രഹിച്ചുകലെ വാങ്ങി
 ദിതിജാധമനാരെ റിവിലം ശവിച്ചുഥ
 പതിത്താരാക്കിയെന്നതിലും ഭേദം
 വിനയനായഗുണനിചയനിലയനാം

മുറിയും വെറുത്തിതു മദിരാപാനം
 മരയവരിന്നിമേലൊരു നാളും മദ്യത്തെ
 അറിയാതാതം കുടിക്കരുതെന്നേകി
 ചിരകാലം പിന്നെയുമവിടെ യഥാസുഖം
 ഒരുമിച്ചെല്ലാവരും വാണശേഷം.

(11)

സൗരാഷ്ട്രം—മുറിയടന്ത.

ദേശികനാം ശുക്രനുടെ
 ശാസനത്താലൊരുദിനം
 വാസവമന്ദിരംപ്രതി
 ആശുഗന്തുകാമനായ.

നാഥനാമഗ്രി—ചെമ്പട.
 ചിത്രശിഖണ്ഡി തനയ—
 പുത്രനൊടുത്യാദിരേണ
 യാത്രാമുഖേ ദേവയാനി
 സതപരം പരഞ്ഞാളേവം.

നീലാംബരി—ചെമ്പട.
 ഉണ്ണിയാം ഭവാണാനിയേ
 വിണ്യമഗതിയാകും
 എന്തെയും കൈവെടിഞ്ഞാശു
 ധന്യശീല പോകുന്നിതോ?

ദിജാവന്തി—മുറിയടന്ത.
 കാണിനേരംപോലും തവ
 ചേണാനീടിന വദനം

കാണാതെകണ്ടിനിക്കുമോ
വാണിടവാനില്ലാ യെയും
കല്യാണി—മുറിയടന്ത.

ദേവയാനിയുടെ പരി-
വേദനാസൂചകഗീതം
സാദരം ശ്രവിച്ചുനോരം
സാധുമതി കചന്ദ്രചേ.

(൩)

കാറാക്കുറിഞ്ഞി—ചെമ്പട.

(ചമ്പലാ കവി രചനാവിശേഷമെന്നുപോലെ)

കാതരാക്കീകലമെഴുതിമാലേ ദേവയാനി
സാദരം ശ്രവണഭാഷിതം ബാലേ
ദൈതേയാചാതുശാസനാലേ-
യാമിയാമിബോധയ ചൂതണിമുലയാളേ.

ഏരികില--ചെമ്പട.

ഏതാനും വിശേഷവിധി കാച്ചുമുണ്ടാകയാ
ചേതസി തോന്നുവാനൊന്നാണിപ്രകാരം
സാധുജ്ഞാവതംസ വിബുധാചാതുസുനോ
താതാരിയോഗമാദരണീയമേവ.

കാറാക്കുറിഞ്ഞി--ചെമ്പട.

ഭൂരദേശവാസിയാമെന്നുടെ
താതനേയും നീരദവാഹനാദികളേയും
പാരാതെ കണ്ടു പൊരുവനിഹ കീരചാണി
പാരമുണ്ടെന്നിടുന്നാമോഹം

ഏരികില--ചെമ്പട.

സാരസനായന തവ താതസന്ദർശനേ

പാമുണ്ടെനിക്കും പൊയ്യല്ലിന്നാഗ്രഹം
വൈരസ്സുമെന്നിയേ ഭവാനെന്നെയും കൂടവേ
പോരികയെന്നാജ്ഞാപിച്ചിടേണം താനും.

കാനക്ഷരിഞ്ഞി--ചെമ്പട.

ശാരദസ്സധാകരവദനോ വല്ലഭം
വിചാരിയാതെ പോയാലും സദനോ
പേശലാംഗിമാരാമവെല്ലാം താരതമ്യ-
കേശലമുണ്ടെന്നതു ചൊല്ലാം.

എരികില--ചെമ്പട.

സംശയം ജ്വരിക്കുവാനെന്തിപ്രകാരം നാഥ
കേശലമല്ലിചൊന്നതാവശ്യമല്ലോ
ആശ്രിതവത്സല ഭവദാശ്രിതയാമെന്നെ
ആതുക്കൈക്കൊണ്ടാലും ദേവാചാര്യസ്തനോ.

കാനക്ഷരിഞ്ഞി--ചെമ്പട.

സുന്ദരീ മുന്നമേ കവിവെറും താവകീന
സന്ദേശവാക്കുകളല്ലാം പോരും
അന്നുമിന്നും വടുവാം കചനോടിപ്രകാരം
നന്നല്ലാ ദേവയാനീ വചനം.

എരികില--ചെമ്പട.

ഇന്നിന്നുകഴിയും വ്രതമെന്നുള്ള ചിന്തയാ
ധന്യശീല കാത്തിരുന്നേനിത്രനാളും
സന്ദേഹം കൈവെടിഞ്ഞുടവിന്നെനി വൈകാതെ
മന്ദഭാഗ്യയാകുമെന്നെ വേട്ടിടേണം.

കാനക്ഷരിഞ്ഞി--ചെമ്പട.

ധന്യമോഹനരൂപസംജന്യേ

കിഞ്ചനാപി നിന്നഭീഷ്ടം വരാ കവികന്ത്രേ
മൽമുരസുതയാം ഭവതിയെ വേട്ടിടുക
യോഗ്യമല്ലെന്നു നിന്നൊന്നുകൊണ്ടും.

പു

കാനകുറിഞ്ഞി ചെമ്പട.

(അതു നേരമെന്നു വന്നുവെന്നു ചൊല്ലെ)

പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനാം ഗുരുവാനാഗ്രജനിമിത്തം
പണ്ഡിത കിഞ്ചന കാഞ്ചം പറഞ്ഞനേരം
കന്യാകാരണമാം ദേവയാനിയുമാത്തകോപോ
പുണ്യവാനായിരിപ്പോരു കചനാ നോക്കി
സന്ദേശമെന്നിയെ ചൊന്നാളിന്നേരമെന്തെടോ കച
തോന്നീടുവാൻ പ്രിയമിതി പ്രകാരം
ഒന്നിച്ചിരുന്നകാലം ഞാനൊട്ടേറെ ചുറ്റിമുട്ടിയും
അന്നു ചെല്ലുപകാരം മറന്നുപോയോ?
അപ്പോൾ കാരുണ്യമെന്നിലല്ലമുണ്ടെന്നിരിക്കിലോ
നിശ്ചയം തോൽക്കയില്ല ഞാനിതൊന്നുകൊണ്ടും
ശോഭനമാകിയ മുതസഞ്ജീവനീമൂലമത്ര -
ലാഭോ കേവലം കൃതാർത്ഥനായിതോ നീ
മാനമറ പാപികളിലഗ്രഗണ്യനൊന്നുള്ളതും
മേനി ചൊല്ലുന്നവൊന്നും മാസ്സിനായി
മേലാപുതകേണ്ടും തവ സഞ്ജീവിനീമൂലസാരം
ഫലിക്കയില്ലെന്നിമിത്തം ശപിച്ചുവേരും
ഉണ്ടായ സന്താപമുള്ളിലൊതുങ്ങാഞ്ഞിട്ടൊരു ജാതി
രണ്ടെന്ന ഭാവോ കചനാവളെ നോക്കി
അദ്വൈത കാരണമെന്നും താവകവിസ്താരം

നിദ്യോഷിയാമെനിക്കുണ്ടോ ഫലിച്ചീടുന്നു
 ആരണരായുളളവരും താവസജ്ഞാർമ്മിനി
 ആരുമൊരും ഭവതിയെ പരിഗ്രഹിക്കാ
 കരുണാകൃമെന്നിങ്ങിനെ പകരം ശാപവുമേകി
 ഉരിയാടാതരിശോ ഗമിച്ചുടനെ
 അതുവരെക്കുമുണ്ടായ കഥകളൊക്കെയും ഗുരു
 സുതാമരസന്നിയെ പഠഞ്ഞശേഷം
 ത്രിദിശാമാനം മാറുളളവർമാദരപൂർവ്വം
 തദനു വിദ്യയുമുപദേശിച്ചു ഗുരും
 ഉത്താവാചുഷിയാം വിജ്ഞാതനോടുമൊത്തുകൂടി
 പത്താസീമാനി മുദാ വസിക്കും കാലം.

(൧)

പത്തുവരാടി...ചെമ്പട.

(സൂക്താശാധി...ചെമ്പട...)

അന്നൊരുനാളരികളെ യധി...

ചെമ്പീടുവതിന്നാശയോ

പുനരകാധിമാനം സുര...

പുനവുമൊത്തിടുകൂടി

കൂററാം പൃഷ്ഠപാവിനുടെ

കോട്ടക്കരിക്കെ ചെന്നു

പാളയമുറപ്പിച്ചു തട്ടിശി

പാകശാസനാനുജ്ഞയാ

ക്ഷീണതവെടിഞ്ഞുകഭാവോ

വാണീടുംപൊഴുതതികേ

ശബ്ദിയാതൊരു വാപിയിലസി...

താഴ്വേണികളേ മുദാ
 മുശലഭാവേന കാണമാറായി
 നഗ്നരൂപികളായഹോ
 പുഷ്പസായകവീധിതനായി-
 ട്റെപ്പാഴേ സുരനാഥനും
 പേശലമിഴിമാരുടെ ഗുഹ്യ-
 ദേശദർശനകാക്ഷയാ
 മനമനം ചുഴലിക്കാരായി
 ചെന്നടിച്ചുശ്ശകങ്ങളെ
 അഞ്ചുമിങ്ങമകറിയശേഷം
 വാണിവിന്നിതു കിഞ്ചന
 പാടലാധരിമാരുടെ ജല-
 ക്രീഡയും കഴിഞ്ഞാസ്ഥയാ
 ആടകളെടുത്തീടുവാറാവ-
 രോടി വന്നീടുമന്തരേ
 കാണേണ്ടുന്നവയൊക്കെയും വള
 പാണികളു രസിച്ചുഹോ
 തത്ര സേനകളോടുമൊന്നിച്ചു
 യാത്രയായി പതക്കവേ
 ദാനവഗുരനന്ദിനിയുടെ
 ചേണാനീടിന കൂറയെ
 താനറിയാതെടുത്തുടുത്തിതു
 മാറിവീമണി ശമിഷ്ടാ
 വേണമെന്നതുകണ്ടാരു ദേവ-
 യാറി ചൊന്നതിനത്തരം

ക്രോധന കഥിച്ചീടിനാളുസരാ-
 ധിപസുതയിങ്ങിനെ
 മജ്ജനകാശ്രയം കൊണ്ടല്ലയോ
 പൂജ്യത നിണക്കിത്രയും
 കൂറ്ററുള്ള നിന്നാഭിജാത്രങ്ങൾ-
 ഭാരാനു മറിയാത്തതോ?
 വസ്യമാരുടെയാണിതെന്നുള്ള
 വാസ്തവമറിഞ്ഞീടാതെ
 വല്ലഭതം പറഞ്ഞീടുകിലൊരു
 പുല്ലിനും ബഹുമാനിയാ
 ഇല്ലെന്നാകിലിരുന്നാലും തവ
 നല്ലതാശു ഞാനേകിടാം
 പിന്നെയുമധിക്ഷേപവാക്കുക -
 ഉന്യോന്യം പറഞ്ഞീപ്പുയാ
 ചെന്നു കൈപിടിപെട്ടു ശമിപ്പോ
 താപിയാം കവിപുത്രിയെ
 വെള്ളവുമില്ലാതുള്ളൊരു കൂവേ
 തള്ളിയിട്ടതിവേഗേന
 ദാസികളോടൊന്നിച്ചാത്മ-
 സദനം പുക്കിത്തന്നതരം.

൧൦

നാഥനാമഗ്രി—ചെമ്പട.

(അഞ്ചിതകേളി എന്നു പറയപ്പെട്ട)

പാത്താരസീമനി ദൃഷ്ടമുഗ്രങ്ങളെ

വിത്തുടന്നേകനായുള്ള

നാശാശനാതവംകൊണ്ടുനൊരൂയം
ദാഹിക്കുകയാലന്നഹോ

നല്ല ജലാശയമാരാഞ്ഞൊരു
കഴിവില്ലാതുഴലും സമയേ
വള്ളിപ്പിണരുകളാലാദനമായി _

ടുള്ളൊരു വിജയകൂപം
തത്ര യദൃച്ഛയാ കണ്ടുവരി _
ധവസത്തമനുസാഹസാലി

സതപരം ചെന്നതി _

ലെത്തി നോക്കുംവിധേയ
നാസ്തി പാറിയമെങ്കിലും

ഉത്തമസ്രീകലസത്തമയാമൊരു
മത്തേഭഗാമിനിയാളെ

പ്രത്യക്ഷഭാവോ ദശിക്കയാലതി _
മാത്രം ദയാലു യയാതി

അത്രയുത്തമകലനായിട്ടുവരിത _
ഭീത്രം കിണറിലിറങ്ങി

മയ്യണിയെ വിജദക്ഷിണമസ്സേന
ശീഘ്രം കരേറിയശേഷം

ശുക്രതന്ത്രജയോടുകൂതവാനിങ്ങിനെ
തൽക്കാലോചിതമസാരം

കണ്ടുദളായതമഞ്ജുളലോചന _
രണ്ടിതലോകഹൃദയേ

കണ്ടുരഗാമിനി ധന്വേ മനോഹര _
കുന്ദവിശിഖാലിപയേ

(കണ്ടുദളാ)

മന്നിലെഴുന്നൊരു വെണ്ണിലാവാം
 തവ വിന്നതക്കെന്തവകാശം
 ന്നുകൊണ്ടും വൃസാദിക്കേണ്ടുന്നവ-
 ഉല്ലെന്നാകിലും ഭവതിയെ (കഞ്ചദളം)
 വിജ്ജപക്വത്തിലാരുവാറിങ്ങിനെ
 വിർബ്ബന്ധിച്ചാക്കിയതെന്നും
 വിശ്വസിപ്പെന്നോടു പേരെന്തെന്നുള്ളതും
 വിസ്തംശയം ചാരുതനോ
 ഏതൊരു വംശം ജനനം നിന്നെന്നും
 താനൊരെന്നും കഥയ (കഞ്ചദളം)
 എന്നുള്ള ഭാഷിതംകേട്ടോരൊത്തരും
 മാന്യം വിനാ ദേവയാദീ
 ആസന്നമിത്രമാനാഹുഷ്ണോടിദം-
 മൃചേ സഗൽഗദവാചം.

ഫല
 മലഹരി-ചെമ്പട.

(കൊണ്ടുതവേണിയൊളന്നുപോലെ)
 ആശ്രിതജനാവസ്ഥ ഗുണ
 വിശ്രുതാഘ്ര യശോധന
 വിപ്രാതാസുരവംശചാരുനാം
 ശുക്താവസപ്പുത്രിയായ
 വാത്സല്യവരതാനിക്കേവവസ്തു
 ഞാനല്ലോ ദേവയാദി (ആശ്രിത)
 ദുഷ്ടബുദ്ധിയോം ശമിപ്പതൊരു
 കാരമുണ്ടാക്കി ലജ്ജാവരം
 നിഷ്പന്നിച്ചുമോ കഷ്ടമെന്നെയും

വിജ്ജലപ്രപഞ്ചത്തിലാക്കി (ആശ്രിത)
 ശാശ്വതധർമ്മചിന്തയാ സമ-
 ചിത്തനാം ഭവാനാരെന്നുള്ള
 വാസ്തവമറിയിക്കേണ്ടെന്നാരു
 ബാധ്യതകൂടിയുണ്ടധുനാ (ആശ്രിത)
 പ്രത്യയം രിപുകൾ തവ
 പ്രത്യേകമിതിനൊത്തവണ്ണം
 പ്രത്യപകാരം ചെയ്യവാനിഹ
 ശക്തിയില്ലിനിക്കൊന്നുകൊണ്ടും (ആശ്രിത)
 ശ്രീമദ്ദേവതകിരണാപയ-
 ഭീമാലങ്കാരമുക്താമണി
 സമൃദ്ധയാ സ്വർഗ്ഗവാസിയാം
 ക്ഷമാപതി ധർമ്മാഖ്യന്തര
 സീമന്തപുത്രനാകം യയാതി
 കമുതയോ ഞാനെന്നരിക
 അഞ്ചിന്നിഹ വന്നിട്ടുവാനും
 സംഗതി മമ നായാട്ടല്ലോ
 വിദ്യലതാംഗി വിസ്തലമദ-
 മസ്തീന്ദ്രയാഭേ ദേവയാനി
 മേദിനീപാലനേവമരുളി
 സാദരം നടക്കൊണ്ടശേഷം
 താവസേശപരബാലികാ പരി-
 താപം സഹിയാഞ്ഞാലോചിച്ചും
 ഇന്ദ്രിയാതാധിപുണ്ണോരുദിശി
 ക്ഷമ്പിദ്വിദിഷം ദശാന്തരേ.

എ

കാറാക്കുറിഞ്ഞി ചെമ്പട.

(മാറുക്കു ശോചിമാരെണ വേദപ്രഭ)

ധാത്രീമടങ്ങിവന്നിട്ടും റിജ -
 പുത്രീ വന്നീടാഞ്ഞുടനൊ കവി
 കണ്ട കാവുകളിലങ്ങുമിങ്ങും
 മണ്ടിമണ്ടി വിരഞ്ഞാതമജയെ
 കണ്ടീടാഞ്ഞൊധിപുണ്ടോപാധിച്ചും
 കൊണ്ടായാസോ നാടക്കുറവിയെ
 കുങ്ങിതം ഭാവിച്ച ദേവയാഗി
 കുന്വിട്ടിരിക്കുന്നതെങ്ങിനെയോ
 സൂക്ഷിച്ചു കണ്ടുറിഞ്ഞിത്യകാവാ -
 നാക്ഷീണാവേശിതസന്താപേന
 സ്വപ്നമാനസയായിട്ടും റിജ -
 കിച്ഛുക്കു ചേരപ്രകാരമല്ലാം
 കൃച്ഛുസാധ്യമവി യതിക്കുനോ -
 രച്ഛുനായുള്ള ഞാനുള്ളകാലം
 പശ്ചാത്താപത്തിനിടയാമോരോ
 തുച്ഛവിഷയം പ്രണലമാക്കി
 ഉണ്ണി മകളെ നീയ്യിപ്രകാരം
 ദണ്ഡിക്കുവാറാവകാശമുണ്ടോ
 ആരും സഹായത്തിവില്ലാതിഹ
 ഘോരകാറാസ്ഥിതയാം തവ
 പാരവശ്യാതിരേകത്തിനുള്ള
 കാരണമെന്നോടറിയിച്ചാലും
 ഒക്കത്തോ ചാതു ദയാലുലധേ

താത മഹാമാറിവയ്ക്കു വിഭോ
 മൃഗം ഭുജിതി ശമിഷ്ഠാ വിഴ് -
 ത്താടയെടുത്തിടാത്താത്തരായാ
 വയ്യമാം നിജ്ജലകൂപംതന്നി -
 ലെന്നേയുമുന്തി മരിച്ചുടറെ
 തന്നിഷ്ടതോഴിമാരോടുകൂടി
 സന്നദ്ധയായി നടന്നാളല്ലോ (ദൈതേയം)
 അന്യായമീവക ചിന്തിച്ചൊട്ടും
 ഖിന്നതയില്ലിനിന്നെന്നാകിലും (ദൈതേയം)
 സംശയം കൈവെടിഞ്ഞായസുര -
 വംശമുരുവായിരുന്നരുളും
 ധർമ്മിഷ്ഠനായ ഭവാനെ വൃഥാ
 ശമിഷ്ഠ നിന്ദിച്ചതോക്കും വിധേയ
 കോപവുമിങ്ങതിമാത്രം പരി -
 താപവും മേന്മേലുദിച്ചിട്ടന്നു (ദൈതേയം)
 മാറിക്കേണ്ടുന്ന ജനങ്ങളുവ -
 മാറിക്കുന്ന കാലത്തുണ്ടോ സുഖം (ദൈതേയം)
 അന്നാട്ടിലേക്കു ചവിട്ടേണം ഞാ -
 നെന്നുള്ള താല്പര്യമുണ്ടെങ്കിലോ
 ചെന്നിനി വൈകാതെ സുരാധിപ
 നന്ദിനിയേയും സഖിമാരേയും
 തുമകലൻ പദവി നീക്കി
 മാമകദാസികളാക്കിടേണം (ദൈതേയം)

എ

നാഗവരാളി ചെമ്പട.

(മൃതുകുളിച്ഛിഭേണമെന്നുപോലെ)

ആശാഗ്രഹഗ്രസ്തയാം ദേവയാനി കാഞ്ചം
 വാശിപിടിച്ചിങ്ങിനെ ചൊല്ലിയതും
 ഭൂരികല്യാണാനുലക്ഷിതനീയമുണ -
 സാരനിലയമുനിതല്പജനാം
 വിധുഷാശാനപയദേശികജാഗ്രജനായ
 കചനെ മൃതുകീഷ്യാതയാ
 ഉപസപ്രയത്നം പുരാ വാസവാരിവ്രജം
 ശുദ്ധം യമരാട്ടിനൃണാക്കിയതും
 കുന്നിക്കുമാജ്ഞാദികളായതു കാരണം
 കുന്നിക്കും ബഹുമാറിയാതേകദാ
 മാനുഷാമിഷം കലനുള്ള വാരണിയെ
 ധ്യാനശീലനാം താറിക്കുകിയതും
 മറ്റുള്ള സാമസപ്രപൃത്തികളൊക്കെയും
 തെറ്റൊന്നാശയേ നിരൂപിക്ക മൂലം
 ദേവേഷ്യം സമീയാഞ്ഞസുരാചാഞ്ചനം വിജ -
 ശിഷ്യരായിട്ടു മൃഗാത്മകളെ
 തസ്തിന്നവസരേ ശപിച്ചാബാലവൃദ്ധം
 ഭസ്മീകരിക്കുവാനുറച്ചുടനെ
 വാത്സല്യവിത്താമോമാമകളെ പാ -
 ണ്താശപസിപ്പിച്ചുവിടുന്നാമ്മാരഹോ
 ജാത്യാ ഗുരുഭക്തനും വിദ്വാഷിയും സമ -
 ചിത്തനുമായ വൃഷപച്ഛാവിനെ

അത്യുന്നതാമഷ്ടന്റിരിക്കുവാം കവി
 റിദ്യം വിളിച്ചിപ്രകാരമേ.

—:~:—

—മർ

വേകട മുറിയടന്ത.

(ഗോപകമരക എന്ന പോലെ)

ധാരായരവാഹനാരിജപ്രഭോ

ഘോരദൃതിതാശയഹൃദി

പോതമഹമ്മതി പോതമഹമ്മതി

ദൂരീകരോതുമയെ

സ്വൈരം തവ നാട്ടിന്മേലേവക ബുദ്ധി—

പൂർവ്വമഴിമതികളന—

വാരം പ്രജകളുസാരം തവഹിത

മോരാതുണ്ടാക്കീടുമോ

നോരായമാശ്ചമനുസരിയാതപ—

കാരികളെ വിധിയാംവണ്ണം

ആരാഞ്ഞൊതുക്കേണ്ട ഭാരമെന്നല്ല—

ധികാരവുമാക്കാണിഹ

(ധാരായര)

വീതവിശങ്കമനുരകളുത്താ—

മേധാവിയാം കചൊ രവി—

ജാതപുരത്തിലേക്കുനന്നായച്ചവാ—

റേതുമറിഞ്ഞീലയോ

അത്യുന്നതവിശ്വാസഭക്തി നടിച്ചാത്ര

മന്ത്രിമാംസം കലക്കിയുള്ള

മദ്യമിനിക്കവരേകിയതും പുറ

രേത്രകുറിനമഹോ

(ധാരായര)

കഷ്ടമവീതികളത്രയമല്ലീന -
 ലൊട്ടം വിനാ ശമിഷ്ടാ നിജ -
 ഭൂഷപരിജനചിത്താനുസാരിണീ
 പെട്ടനുണ്ടായ തഷ്ടാ
 ഉറവളാം മമ നന്ദിനിയെ ഖുമാ
 കാട്ടിലാരുമറിയാതൊരു
 പൊട്ടക്കിണറിലേക്കായവണ്ണം
 തള്ളിവിട്ടീടിനാളധുവാ (ധാരാധര)
 ആവലാധികളനവധിയുണ്ടാക്കി
 മേവീടുന്ന റിങ്ങുടയ
 ജീവഹാസി വരുത്തിട്ടുവാറാണിഹ
 ഭാവിച്ചതല്ലാക്കിലോ
 പാഴിയാകും തവ ബാലികയുമവ -
 ഊയിരം ദാസികളും
 ദേവയാനിയുടെ ദാസ്യഭാവമിയന്നിനി
 വാഴേണമെല്ലാവാളും (ധാരാധര)
 മാനവീയഗുണശാലി ഭൂഗുരുതമാ -
 മുനിചൊന്ന ഗിരം ബഹു
 മറിച്ചുവിലം ശ്രവിക്കയാലാകല -
 മാനസനായി തദാ
 റിദ്ദോഷിയാമസുരാധിപനാചഞ്ച -
 പാദസരോരുഹേ സാഷ്യാംഗം
 ഭക്ത്യാ നമസ്കരിച്ചാശു പര -
 മാതമുകുരവാവിപ്രകാരം.

൧൫

പുന്നാഗവരാളി - മുറിയടന്ത.

(രഗ്ഗ് മണിയോടു ചെന്നുവെന്നുപോലെ)

പാഹിമാം കരുണാലയകുസര -
 വാഹാ പരിപന്ഥിവംശഗുരോ
 കേവലമാന്ത്യാശ്രയനാമെന്നോ -
 ടീവിധം വൃഥാ മത്സരം യോഗ്യമോ (പാഹി)
 ഉള്ളിലെ ദിവ്യചക്ഷുസ്സിനാലങ്ങ -
 നെള്ളോളം പിഴയാതെ പരമാത്മം
 ഉള്ളുപോലറിഞ്ഞല്ലോ പരിഹാസ
 കൊള്ളിവാക്കുരചയുന്നതന്യഥാ (പാഹി)
 കൃത്യാകൃത്യവിചാരവും സജ്ജാ -
 വൃത്തിയും ലോകരഞ്ജനാസക്തിയും
 ഉത്തമഗുരുവിശ്വാസഭക്തിയും
 ബുദ്ധിയുമില്ലാത്തുള്ള പാപികളാം
 ദൈത്യന്മാരുടെ താണോണിവാസങ്ങ -
 ജിത്രനാളുമറിഞ്ഞീല ഞാനാഹോ (പാഹി)
 വീതവിശങ്കമെല്ലാനാളും വൈരി
 ബാധകളുക്തനാസ്ഥയാ സതമനി
 വാഥനാം ഭവൽക്കാരുണ്യംകൊണ്ടൊരു
 ജാതിവാഴ്ചമടിയങ്ങളെ സ്വൈരം
 പ്രീതിപൂണ്ടാതു കാത്തരുളേണമേ
 സാധുജനാവനൈകതാനവിഭോ
 സാദരം തപയാ വിഞ്ചുസ്ഥിതകായ്ക്കും
 സാധിതപ്രായമേവ മുനിശ്ചര (പാഹി)

എന്ന

എരിക്കലക്കാരോദരി - ചെമ്പട.

(സുന്ദരിമാർമണിബാണ എന്ന പേരിൽ)

ഭരംബദവാഹനാരാതിരാജദുഹിതാവം
 ശമിഷ്ടയുമായിരം വിഷളികളും
 കാവ്യനദിവിതാം ദേവയാനിയുടെ ദാസ്യ
 ഭാവമിയന്നങ്ങിനെ വസിക്കുംകാലം
 ശ്രാമമുസൃതചിരകുന്തളഭരജിതധൂമയോനികളാം
 കാമിനിമാരഖിലരുമൊരുമിച്ചാമോദനേ
 സമൃദ്ധസിദ്ധരിമിളിതരസംവാക്രിധാതുമ്മേകദാ
 തുമകലരുമൊരു കാവ്യാസിമാരി ചെന്നിറങ്ങി
 വിശ്രുതമിഹിരവംശാലങ്കാരഭൂതനാം
 വിശപംഭരനാഥനാത്മസാഹസാലി
 വിസ്തരിച്ചനുമുണ്ടായ നായാട്ടിനാലതി
 വിശ്രാന്തമാനസനായടവിമലേ
 ഉഷ്ണമുതകലിതായതകരബലശാലികളാം നിജ -
 സേനകളോടുമൊരുമിച്ച യയാതി മന്ദമന്ദം
 ഇഷ്ടശരാസനാസന്നിഭനരികലരൂക്ഷകിരണജനാ -
 ശ്രിതജനാവരിപാലാലോലുപനാത്തബന്ധ
 ക്ഷുൽപ്പിപാസാദികളാലുമല്ലേതരം പരി
 തപ്തനായഭേദം സ്തിജ മൂലായാദുവാം
 തൽപ്രദേശത്തല്ലമിരുന്നാശപരിച്ചീടവാ -
 നല്ലന്നകൈതുകം ചെന്നെന്നയും വിധൗ
 സുഭൂസദയമസിതോല്ലവദമിഴിയാളാം ദേവയാനി
 കെല്ലോടു കളിമതിയാക്കിയെന്നിറാദരേണ

ക്ഷിപ്രം നവകലവരണ യഥാവിധി സല്ലരിച്ചിരു
 ത്തീട്ടാത്മഗതം മുഴുമതിമുഖി ചെന്നാളിപ്രകാരം

—:*:—

എ

കാവി ചെമ്പട.

പൂമാതിനൊത്ത ഏണപോലെ

പല്ലവി.

സ്വാഗതം ഭവതേ കീമയേ

ശ്ലാഘനീയ ശ്രീഭാഗധേയാദിഗുണാലയ.

അനുപല്ലവി.

സാകംസോയാഭവദാഗമനംകീമതം സ്വാഗതം.

എ.

കാമാഭിരാമനായ ഭവാനാർന്നുള്ള

പരമാത്മമധുനാ കഥനീയം.

സോമനോ സവിഗ്രഹം

കാമനോ കിമുവദേ സോമനോ വാസവനോ

ഭ്രമണാളനോ നരനോ സ്വാഗതം.

മലരരി അടന്ത.

പല്ലവി.

തരുണീജനമൗലികാഭരണമേ വിശമയ

ഹരിണീശാബ രചിരായനോ മാമകഗിരം.

അനുപല്ലവി.

ഭരിതകൌതുകമാശ്ച മൃഗയാ സകുതനായിര

വരികയാലതിമാത്രം സുകൃതിത്താണെന്നും വന്നു—

(തരുണീ.)

൧.

തരണിവംശജനൃപവരനഹൃഷസുതനാം
ധരണീപാലകനാമമരുണാധരി സുതനോ
തരസാ വിജ്ഞാതൈരനം
പരഭൃതമൊഴിയാളെ ചിറവിയെങ്ങെന്നുമുള്ള
പരമാത്മം പരയാമോ—തരുണീ.

കാവി—ചെമ്പട.

൨.

ഏഷാഞ്ചാസുരാചാജ്ഞാ
മറവരെന്റെ വിഷളികളാം നൃപതല്പജ.
രഹസി മൂന്നും ഭവതാ
കലിതമെന്നുടെ പാണിഗ്രഹണമിനാതുളുലം
സരസാ പരിപാഹി മരം—സുരാഗതം.

മലഹരി—അടന്ത.

൩.

ശിവശിവ ബ്രാഹ്മണീയാം ഭവതീരതിസംഗമം
അവദീനാഥാമിനിക്കു ചിതമെന്നാകിലും
ദനുജാചാജ്ഞാദ്രോഹമനുവദിക്കുന്ന പക്ഷം
പാമിതിമുഖിതവപരിണയം കരവാണി—തരുണീ

—:*:—

൧൮

കുമാരിയടി:

വാസവാതതിവംശാചാജ്ഞാ
ആശു വരുത്തി നാളംബുജാക്ഷി
കാശ്യാപിനാഥനും താപസവാദകം—

ശേഷയേ വീണ വണങ്ങി തദാ
 നന്നായനുഗ്രഹിച്ചാത്മജയെ
 നാളുഷണേകിയശേഷം കവി
 മനോസംപൂണ്ടിവണ്ണം ദയാലുവാരം
 മനവനോടഭിപ്രായമുപേ
 ഭൂമീപുരന്ദര സുന്ദര ഹേ
 താമരബന്ധുക്കുലാവതംസ
 മാമകനന്ദിനിയാമിവളൊന്നിച്ചു
 ഭൂമൗ യഥാസുഖം വാഴ്ച ചിരം (ഭൂമീ)
 കന്യാകാരതമാം ശമിഷ്ടയോ-
 ടന്യായമായുരിയാടുകയും
 നെരിച്ചിരുന്തിടുകെനുള്ളതുമെ-
 തിന്നിയവളെ സ്തംഭിക്കുകയും (ഭൂമീ)
 അത്രയുമല്ല സുരാധിനാഥ
 പുത്രിയെ വീതവിശങ്കം തവ
 പത്തനസീമനി വാഴിക്കാതന്യഗ-
 ഹത്തിലിരുത്തിടുകെല്ലാനാളും (ഭൂമീ)
 ഇതും പഠഞ്ഞു മറഞ്ഞു മൂനി-
 സത്തമനുള്ളം തെളിഞ്ഞുടനെ.

മൻ

ശൗളീവന്ത—ചെമ്പട.

പാൽപത്തിൽ പീന്തിയുള്ള—എന്നുപോലെ.

വിഖ്യാതമിഹിരവംശമുഖ്യനാം യയാതി
 ഭാഗ്യവാന്നാജാനുബാഹു ദയാനിധി

വിദൂതമാനന്ദമാം സമുദ്രാമഗ്നനായി
 വിദൂമാധരിയാം ദേവയാനിയോടും
 ശമ്ഭിഷ്ടതൂടങ്ങിയുള്ള തദ്രാസികളോടും
 സന്മാഗ്നികളാം സൈന്യങ്ങളോടുംകൂടി
 സീമയില്ലാത്തോളം ധനധാന്യസമൃദ്ധമാം
 ശ്രീമന്നിജാവാസദേശം പൂക്കടനെ
 കാവ്യമാമനി സാദരം കല്പിച്ചപ്രകാരം
 അപ്യാജമമിതബലശാലീ രാജാ
 ഭാസുതരമുദ്രാനസീമനി നല്ലൊരു
 പ്രാസാദം നിർമ്മിച്ചു തത്ര യഥാസൈന്യം
 പാർപ്പണശീതാംശുദ്ധിയാലും ശമ്ഭിഷ്ടയെ
 നിർദ്ദിശകം വസിപ്പിച്ചശേഷം പിന്നെ (വിദ്യാത)
 ആത്മരമണിയോടൊന്നിച്ചെല്ലാനാളും നിജ-
 സത്മനി സുഖമാംവണ്ണം വാണ ചിരം
 തിങ്ങിനോരിശ്വരഭക്ത്യാ മംഗലമിക്ഷഥ
 ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞടങ്ങി ശാരികയും.

സമാപ്തം.

രൂപമാഹാരം.

എരിക്കലക്കരമോദി—ചെമ്പട.

(കുളമൊഴിമാർമെഴുപു—എന്നുമാല)

വരമൊഴിയും ശാരികേ ചാരുശിഖ
വരികരികിലോരം കുതുകരോടെ
തരുവാനു വാലും വഴുവും തേരും
വിരവൊടവയെല്ലാം ഭൂജിച്ചിതന്നു
വരമശിവൻതന്റെ പരിതഞ്ജി—
ലൊരു കഥയെ ചൊൽക നി വൈകീടാതെ
സരസിതരലോചനമാരുടെയ
സരസിതരമിണിനെ കേട്ടുനേരം
കരിമുഖനാകും ശ്രീഗണേശന്റെയും
ഗുരുവിന്റെയും ഭാരതീദേവിയുടെയും
പുരമന്നവാദവും ഭക്തിയോടെ
തെരുതെരെ വന്ദിച്ചു ചൊന്നാളേവം.

൨

സൗരാഷ്ട്രം—ചെമ്പട.

(മതിമാനാകിയ കാശ്ചപന്നമോല)

മുന്നമഹാലമാം കാശ്ചീരദേശേ
പുരന്ദരതുല്യനാം ഭദ്രസേനാപുത്രൻ
മന്നവനേകനുളവായി വന്നിത—
മന്ദഗുണോദയവാരിധി ശുരൻ

നന്ദനനും പുനരുണ്ടായിവന്നി-
 വന്നു ഗുണാധ്യൻ സുധമാവെനേകൻ
 തന്നുടെ മന്ത്രിസുതനാകും താരക-
 നൊന്നിച്ചു വിദ്യകളെല്ലാം ഗ്രഹിച്ചു
 എന്നല്ലധികമൊരിഷ്ടസവിതപവും
 വന്നു ഭവിച്ചിതവക്ടിത തമ്മിൽ
 പന്നഗഭ്രൂഷണപാദപത്മങ്ങളി-
 ലുന്നതഭക്തി വളന്നു ചമഞ്ഞു
 മന്ദം കുളിച്ചു വിഭൂതി തദ്രാക്ഷണം-
 ളൊന്നിച്ചു നന്നായ് ധരിച്ചവൻ നിത്യം
 ചെന്നു ശിവായം പൂജ ഗിരീശനെ
 നന്നായ് ഭജിച്ചു സുഖിച്ചു വസിക്കും
 മന്ദിരം പൂക്കൊരുനേരം ഭജിച്ചാശു
 പിന്നെയും വാമദേവാലയേ വാഴും
 അന്യസുഖങ്ങളിലില്ലവക്കാഗ്രഹം-
 മെന്നും പുരഹരപൂജനമെന്തെ
 പൊന്നും പണവും ശുഭാലയവും നല്ല
 സുന്ദരിയും തുണതുല്യവിചാരം
 അന്നൊരുനാൾ മുനി പ്രാസതാതൻ തത്ര
 വന്നാനവനൊടു ചൊല്ലിനാൻ ഭൂപൻ.

— — —

൩

മലഹരി—ചെമ്പട.

കൊണ്ടൽവേണിയൊളന്നചോലെ,

ഉത്തമമുനി പുംഗവ തവ

കാൽത്തളിരിണ വന്ദിക്കുന്നേൻ

എത്രയും കൊതിച്ചുണ്ടായ മമ
 പുത്രനായ സുധർമ്മാവരോ
 പൃത്ഥവീപാലക ധർമ്മമാകയി-
 നെന്നത്ര കഷ്ടം വെടിഞ്ഞിടുന്നു
 അത്രയുമല്ല താരകന്മന്ത്രി-
 പുത്രനുമിവർ രണ്ടുപേർക്കും
 ചിത്തജാനതകസേവയല്ലാതെ
 ചിത്തതാരിലൊരിച്ഛയില്ലാ
 മാന്താഭ്യോദയത്തിന്നു മുന്പവ-
 രൊത്തു നിത്രം ക്ഷിച്ചിടുന്നു
 കോത്തുകെട്ടുന്നു തദ്രാക്ഷദാമം
 ചേർത്തിടുന്നു വിഭൂതിയംഗേ
 ക്ഷേത്രം തന്നിലകം പുകു നാമ-
 കീർത്തനം ചെയ്തു വാണീടുന്നു
 പുത്രവിങ്ങിനെ തീർന്നാലിനിമേൽ
 പൃത്ഥവീപാലനാം നാസ്തിയല്ലൊ.

അതരഭ്യം—ചെമ്പട.

(ചോരകളെതിരും—എന്നപോലെ)

ഭൂമിപാലശിഖാമണേ മാമകഭാഷിതം കേൾക്ക
 കോമളമാം നന്ദികാഖ്യഗ്രാമമദ്ധ്യേ മഹാനന്ദാ-
 നാമമുടയൊരു വേശ്യാകാമിനിയുണ്ടായ്വന്നു
 കാമവൈരിഭക്തികൊണ്ടു വാമയും നിർമ്മലയല്ലോ
 കാമേവം തോറീടും കേശം സോമനൊ ജയിക്കും മുഖം
 താമരസദിളംപോലെ കോമളനായനാങ്ങളും

ഹേമകുന്ദസ്തനാലും പ്രേമപൂർവ്വസ്ഥിതങ്ങളും
 ഹേമഭൂഷണാഭിയാൽ നികാമശോഭനായാമവർ
 സൗമ്യമാം കടാക്ഷംകൊണ്ടു കാമുകരെ വരിക്കുന്നു
 കാമുകജനങ്ങൾ വിജകാമമെല്ലാം പഭിച്ചുടൻ
 സാമയായി നൽകും ധനം സീമയില്ലാ ചൊല്ലുന്നാകിൽ
 ഹേമരത്നവചിതമാം ധാമശോഭ ചിത്രം ചിത്രം. (൪)

കാമോദരി—ചെമ്പട.

(സുന്ദരികാർമ്മണി — എന്നു ചൊല്ലെ)

അംഗനാമാർകുലമൊലി കുലടാംഗനാ ചാരുസുശീലാ
 അംഗജവൈരിചരിതങ്ങളെ ഭംഗിയിൽ ചൊല്ലി രസി
 (൧)
 ഗംഗാധരനാം ശിവനെ വിനാമുണ്ടു സുഖിച്ചുണിരുന്നു
 മംഗലമാം കളിത്തോട്ടം തന്നിലംഗനാമാരോടുകൂടെ
 മഞ്ഞൊരു ചെന്നു കളിച്ചു നല്ല സംഗീതം കേട്ടു രസി
 (൨)
 തിങ്ങിനാമോദം വളത്തിടും പൂവംഗമകുടകണ്ഠേ
 മംഗലമായുള്ള തദ്രാക്ഷങ്ങൾ ഭംഗിയിൽ കോത്തഥ കെ
 (3)

തങ്ങളിലൊത്തു കളിപ്പിച്ചവളുണ്ടു കണ്ടു രസിച്ചു
 ഇംഗിതവേദി കിളി തൻ വചനങ്ങളേക്കു രസിച്ചു
 തങ്ങളിൽ ചേർച്ചു വിതും വകലുണ്ടു സുഖോ നായിക്കും
 അംഗജനാടകമാടി ബഹുഭംഗ്യാ ശയിക്കും നിശായാം
 അംഗജവൈരി കൃപയാലവളിങ്ങിനെ വാണു ചിരായ.

൩)

കാറാക്കുറിഞ്ഞി—ചെമ്പട.

(താരമക്കണ്ണനെനപോലെ)

അക്കാലത്തൊരു വൈശ്യാദീശാന—

ഭക്തനംഗജസന്നിഭൻ

പുഷ്പരാക്ഷിതന്നാലയമകം—

പുക്കിതങ്ങവനോകദാ

ഉൾക്കുരുനീങ്കൽ ഭക്തിയോടവൾ

സൽക്കരിച്ചിരുത്തീടിനാൾ

വെക്കമതുഭുതതാലവൃന്തത്താ—

ലാക്കുമോടഥ വീശിനാൾ

മൈക്കണ്ണിയാളും തന്റെ

ശക്തിക്കുതക്കവണ്ണം സുഖിപ്പിച്ചു

അർക്കസന്നിഭം തല്ലുരത്തിൽ കി—

ടക്കും കങ്കണം കാൺകയാൽ

ഉൾക്കമലത്തിലിട്ടുപൂണ്ടുവ—

ണക്കുമോടവൾ ചോദിച്ചു

ദിക്കിലെല്ലാം വിളങ്ങുന്നു തവ

കൈക്കലേ മണികങ്കണം

ഓക്കിലിന്നതു നല്ല സുന്ദരി—

മാക്കു യോഗ്യതയേറുമേ

നൽക്കലടതൻ വാക്കു കേട്ടവ—

നൽക്കടാനാദം ചൊല്ലിനാൻ

ചൊല്ലൊണ്ടീടുമിരിക്കണേ നി—

ണക്കാഗ്രഹമുണ്ടെന്നാകിലൊ

പാക്കാതിന്നിതിൻ മൂല്യം

നൽകിൽ നിണക്കു നൽകവനാദരാൽ.

9)

എരിക്കലക്കാമോദരി—ചെമ്പട.

(സുന്ദരിമാർക്കുണ്ടാണെന്നു—എന്നുപോലെ)

മല്ലലോചനയും ശിവയോഗി തന്റെ നല്ല
ചൊല്ലുകളിങ്ങിനെ കേട്ടനേരം മുദാ
ചില്ലിയൊന്നിളക്കി നല്ല പുഞ്ചിരിയും തൂകി
മെല്ലവേ കടാക്ഷിച്ചുവന്നോടു ചെന്നാൻ
മുല്ലശരോപമമുല്യഗിരത്തെ ചൊല്ലെണ്ടാ ഞാനൊ

(ര)

ചില്ലികൊടുത്തൊരു വസ്തു ലഭിച്ചിലിത്രനാളും
നല്ല വേശ്രാംഗനാകലധർമ്മമൊന്നാമിന്നു
നല്ല വൈശ്ശോത്തമ ഭവാൻ കേട്ടിട്ടില്ലേ
നല്ല കടക്കണ്ണിലുളവായിടുന്നു ധന—
മെല്ലാമെന്നരിക—ഗുണശീലമെല്ലേ
മെല്ലവെ ഞാനൊരുജാതി ഭവാനോടത്ഥിച്ചിടാം

(പുന—

രല്ലലൊഴിഞ്ഞിഹ തന്നുവതെങ്കിൽ മേടിച്ചിടാം
തെല്ലം മടിയാതെ നിജചിത്തമാശു നൽകി
നല്ലവണ്ണം സുഖിക്കുന്നു മന്ത്രുരെല്ലാം
സല്ലീലം മൂന്നുഹോരാത്രമിച്ഛുപോലെ തവ
വല്ലഭയായിരുനീടാമെന്നരിക
ഇല്ലതിനന്തരമന്തകശാസനപാദത്താണു തവ
ചൊല്ലിയനാളിലൊരന്യവിനോദവുമിച്ഛിച്ചിടാം
വല്ലവീവചനമേവം കേട്ടവനും നിജ
നല്ലമണിക്കുകണത്തെ സമ്മാനിച്ചു
നല്ല ശിവലിംഗമേകമംഗേ കാൺകയിതു

മുല്ലബാണകേളികാലേ യോഗ്യമല്ലാ
ചൊല്ലിയിവണ്ണമതംബുജനേത്രയുടെ കയ്യിലേകി
നല്ല കളിപ്പരയുള്ളതിലവളും വാങ്ങിവെച്ചു.

പു

മോഹനം — മുറിയടന്ത.

(ഭാമ നത്തികൾക്കിടാവോ—എന്നപോലെ)

എണ്ണവിലോചന താനും—നിജ
പ്രാണനാഥനൊടും ചെന്നു
ക്ഷീണമകന്നവരംഭോ—രഥ
ബാണവിനോദം തുടന്നു
ബാണങ്ങളെപ്പോലും തൊടുത്തു—സുമ
ബാണനുമെയ്യെടുത്തു
ബാണങ്ങളില്ലാത്തുഴന്നു—കണ്ണു—
ബാണന്റെ ചാവം മുറിഞ്ഞു
നാണം വെടിഞ്ഞവരോരോ—തരം
വാണികൾ ചൊല്ലി രസിച്ചും
ശോണാധരീകുചകുഭം—മുദ്ര
വാണികൾകൊണ്ടു രസിച്ചും
പൂണവാൻ മുത്തുകൾ ചേർത്തും—പലന—
വേണി കിഴിഞ്ഞങ്ങിഴഞ്ഞും
ശോണാധരങ്ങൾ നുകന്നും—പരി—
മാണമില്ലാതെ സുഖിച്ചും
നാണമിയന്നങ്ങിരുന്നും—പുന—
രേണാക്ഷിയോടഥ ചേന്നും
ക്ഷീണന കേശവാദാന്തം—ബഹു

സേദം പൊഴിഞ്ഞുമിവണ്ണം
 ഏണാങ്കശേഖരഭക്തൻ വരം
 വാണി മഹാനന്ദയോടും
 ചേണാൻ മോദം രമിച്ചു-ങ്ങഥ
 വാണ യഥേഷ്ടം നിശായാം.

ൻ

കാനകുറിഞ്ഞി—ചമ്പട.

മാരള ഗോപിമാരെമ്പോലെ.

ശിഷ്യനാം വൈശ്ണവാക്കാമിനിയോടും
 തുഷ്ടികലൻങ്ങാങ്ങിടമപ്പോൾ
 കാട്ടുതീ വന്നു പിടിച്ചിതു ശീശ്രം
 ഞെട്ടിയുണൻവർ ഹോക്കിയനേരം
 പെട്ടെന്നു കണ്ടിതു ദാവകുശാണം
 പുഷ്പിയേറും കുളിപ്പട്ടമശേഷം
 പെട്ടെന്നു കത്തിദഹിച്ചുതന്നു
 പൊട്ടിത്തരികുന്നു തുണകളെല്ലാം
 കുട്ടിലും മെത്തയും ഭസ്മമതായി
 നിശ്ശരമിങ്ങിനെ കണ്ടദശായാം
 മക്കടത്താറെയും കക്കടത്തെയും
 കെട്ടു കിഴിച്ചഥ വിട്ടിതു വേഗ്രാ.

ൻ

ദിജാവന്തി—മുറിയടന്ത.

അശ്മിനിയോടു ചെന്നുവെന്നു പോലെ.

ഉത്തമശിവലിംഗമതിപ്രഭം
 കത്തിടുന്നതു കണ്ടഥ വൈശ്ണവം

അത്തലോടുംചെയ്തിതു വേഗം
 ടെത്ര കഷ്ടം മമ പ്രാണസന്നിഭം
 ഉത്തമോത്തമരത്നലിംഗമഹോ
 കത്തിടുന്നതു കാന്തകൈടൊ വല്ലഭേ
 സതപരമതിൻ നാശവും കണ്ടിഹ
 പൃഥ്വിയിലിനി വാഴുന്നതില്ലാമം
 ഇത്തരമുരചെയ്തവൻ വാനിയിൽ
 സതപരം പതിച്ചിടിനാറൊപ്പാഴേ
 മത്തകാശിനിതാനുമതുറോരം
 മിത്രവർഗ്ഗത്തൊടീവണ്ണം ചൊല്ലിനാൾ
 പാത്തുകാഞ്ഞിലെറികിനിജീവനം.
 കീർത്തിയാറിയെന്നല്ലൊ ബുധമതം
 രാത്രി മൂന്നു കഴിഞ്ഞീലതിൻമുമ്പെ
 ഭർത്താശരം വരികയാലെന്നുടെ
 സത്യഭംഗം ഭവിച്ചിതിന്നാകയാൽ
 കത്തുമണിയിൽ ചാടിമരിക്കുവൻ
 ഇത്തരമുരചെയ്തു ധനമെല്ലാം
 പൃഥ്വിദേവന്മാർക്കുമൊട്ടു നൽകിനാൾ
 കത്തുമണിയെ മൂന്നു വലംവെച്ചു
 ഭക്തിയൊടെ ഗണികയുമായതിൽ
 സതപരം കുതിച്ചുങ്ങു ചാടുംവിട്ടെ
 മൃത്യുശാസനഭേദവാനുഭവം

എ

മദ്ധ്യമാവതി—ചെമ്പട.

കുലാണി കളവാണി എന്നുപോലെ.

ഘോരപാവകന്തന്നിൽ ചാടൊല്ലാചാടൊല്ലാ നീ
 സാരസനയനേ ഗിരീശനഹം
 വാരനാരിയാം തവ ഭക്തിവിശ്വാസമെല്ലാം
 നേരോടിങ്ങറിവാനായിപ്രകാരം
 പാരാതെ വൈശ്വവേഷം കൈക്കൊണ്ടുപരീക്ഷിച്ചു
 പാരം പ്രസാദിച്ചു ഞാനുംബുജാക്ഷി
 നേരേ പാക തവ വാഞ്ചരിതമെല്ലാം—
 മെന്നാലാത്രുധാനനമിഹ നൽകീടുവൻ
 നീരജാക്ഷിയുമുചെയ്തു ഗിരിജാവതേ
 സാരബന്ധുക്കളോടുംകൂടി മമ
 ഘോരമാം ഭവദുഃഖംതീർന്നിനി ഭവൽപ്പദം—
 താരിണ സേവിച്ചു വസിച്ചീടുവാൻ
 പാരമാഗ്രഹം വളർന്നീടുന്നു പരമീശ
 വേരെയിപ്പിനിക്കഭിലാഷമൊന്നും
 ഗീതകളേവം കേട്ടു ദേവനും പ്രസാദിച്ചു
 സാരസാക്ഷിയെ ബന്ധുവർഗ്ഗത്തോടും
 തോതിൽക്കരയേറി ചാതകൈലാസം പൂക്കു
 ആയുര്യോടൊത്തു തത്ര വാണരുളി
 പാരിടപതെ മഹാനന്ദതാനാന്നു മുദാ
 പാരാതെ വളഞ്ഞൊരു കഷ്ടവും
 സാരനാം വാനരനമിന്നിഹ വന്നു ബത
 ചാരുമൃത്തികളായവതരിച്ചു
 പാരാതേവം പറഞ്ഞു താപസനെഴുനെള്ളി
 സൈപരം വാണിതു നൃപനാത്തമോദം

രുദ്രാക്ഷമാഹാത്മ്യം

സ മ ര പൂ . .

—

ചണ്ഡാലീമോക്ഷം.

എരിക്കലക്കാമോദരി—ചെമ്പട.

ഗുരുപരനാശാഭം എന്നുപോലെ:—

സുകവിതാപീയൂഷപാനൈകതാനേ
ശുകതരുണീബാലേ വരികരികെ
പൊരിയവിലും പാലും പഴം ശക്കര
പരമധനം തേനും മലപ്പൊടിയും
തരുവനാഥം വേണ്ടുന്നതെങ്കിലോ നീ
പരമസുഖം നന്നായ് ഭുജിച്ചുടനെ
ഗിരിതനയാനാഥ കഥാവിശേഷം
പാക പാകിനു കിളിക്കിടാവേ
തെളിവൊടീടം കേട്ടു മിനക്കെടാതെ
കിളിമകളും ചൊന്നാളതിസരസം
സൗസിജബാണാരാതിസുന്ദരവായ
കരിമുഖനും മൽഗുരുനാഥനാഭം
മുരമഥനൻതാനും സരസ്വതിയും
നിരവധി മുറുളള ഭൂദേവനാഭം
ഭരിതമാരും ശൈവപുരാണശേഷം
പാവതിനാവോളം തുണച്ചീടേണം

൨

നാഥനാമഗ്രി—ചെമ്പട.

(അഞ്ചിതകേളി എന്നുപോലെ)

ഏകിലോ ശൈവപുരാണവിശേഷത്തെ
 ശൃണുത സമയം കളയാതെ
 ചൊല്ലിടാം ശിവഭക്ത്യാ വല്ലവനാകിലും
 സുലഭം കാമിതമനുഭവലം
 കൈവല്യമാമൃത്സം ശ്രീബലമെന്നിവ
 ശിവപൂജാഫലമെന്നരിക
 പൂർവ്വധീകനുപോമീശപ്രസാദോ
 വൃഥയും മാഞ്ഞീടമഞ്ജസാ
 ശങ്കരസേവയാ സംഭവിക്കും ഗതി
 ശരണം നമുക്കില്ലതാ
 കുംഭമാസം തന്നിലസിതചതുർത്തി
 ശുഭദിനമെന്നു പ്രസിദ്ധം
 രാത്രിയിലുറക്കമില്ലാ ശിവരാത്രി
 ദിവസമുപവസിക്കേണം
 മുഖ്യം ശിവരാത്രി റോപ്തനവർഷമോ
 നന്ദി ജനനമരണഭയം
 വിപവപത്രംകൊണ്ടു ശിവലിംഗാരാധനാം
 കലിമലനാശനാമേവ
 ഏണീധരസമരാധനാമഹിമയെ
 പണിയുണ്ടു പാവതിനേററം
 എന്നതു കാരണമിന്നൊരു കഥയെ
 മനേതരം കഥയാമി.

പണ്ടു മിത്രാസഹനെന്നൊരു മാനവ-
 നുണ്ടായി ദിവാകരവംശേ
 വിദ്യാവിശാരദനദ്ദേഹം
 തേജസാ കതിരവനേയം ജയിക്കും
 സൗമ്യത നിനയ്ക്കുമ്പോളമ്പിളി കമ്പിടും
 സൗന്ദര്യത്താലംഗജനം
 ചാപകൗശലം ഭാഗ്യവനില്ല-
 വനോളം കപടം കൈവെടിഞ്ഞൊരുനാളും
 സമ്പദാ നിലിമ്പരാജാവിനെ ലവലേശം
 മുഖിലെണ്ണുവാനില്ലവകാശം
 സ്നൈഹ്യവിഷയേ കൈലാസാചലംപോലും
 ശരിയല്ലെന്നവനോടകലും
 എണ്ണണിക്കും നൃപനിലാ ബഹുമാനം
 ധർമ്മംകൊണ്ടുതന്നെയും
 സർവ്വകലാനിധി മിത്രാസഹനാവിജ
 പരിജനാമാത്രസമേതം
 ദമയന്തിയെക്കാളും സുന്ദരിയായെഴും
 മദയന്തിയാം രമണിയെ
 ലാളിച്ചരമന തന്നിലനാരതം
 മേളിച്ചു വാഴും ദശായാമം
 നായാട്ടിന്നൊരുവെട്ടു നായകനേകദാ
 നയമുടയ ഭടന്മാരും
 ബാണം ശരാസനം ശപാക്കളുനവധി
 ചേണാൻ വേലു കൃപാണം
 മരറുള്ളതൊക്കെയും യോഗമുറപ്പിച്ചു

തൊറന്നൊരു ഹയമേറി
കാടകം പൂക്കഥ രാജാധിരാജനും
രധിതി നടന്നു തുടങ്ങി

ന

(ചതുരവരദി-ചെമ്പട.)

വിഷുപചക്രവാളം ഞെട്ടിവിറയ്ക്കുമാറു-
ള്ളട്ടമാസേന ഭയപ്പെട്ടോടിയും
കൂട്ടം പിരിഞ്ഞുള്ളൊരു ദൃഷ്ടജന്തുക്കളുടെ
നഷ്ടിവരുത്തുവാനരിഷ്ടിച്ചുമോ
ചട്ടറൊഴുന്ന മലമുട്ടിലുത്സാഹവശം-
ലൊട്ടുംകുറയാതൊരുവെട്ടങ്ങിനെ
ദൃഷ്ടിവെച്ചുരചനും മറുളളവരും മുദാ
പെട്ടന്നടനംചെയ്യും മദ്ധ്യേമാഗ്നം
ചീളെന്നെരിഞ്ഞു കത്തിക്കാളും ദവാനലനെ-
ക്കാളും കുറുനാമൊരാശരനെ
മേരുമലപോലെ ചാരത്താമ്മാറുകണ്ട
നേരം കരണീയവിചാരം വിനാ
രക്ഷോനാഥനടയ വക്ഷോദേശമക്ഷീണം
ലക്ഷികരിച്ചധികരൂക്ഷതയാ
ക്ഷോണീപാലകനൊരു ബാണം പ്രയോഗിച്ചു-
ചിരേണ ഹനിച്ചിതവനെയും തദാ
ബന്ധുവാരം സഹോദരാനന്തരികുകയാ-
ലനന്തചിന്താകലിത സന്താപേന
വമ്പനാകമവന്റെ തമ്പി മാറുഷവേഷം

മഞ്ചോടടുത്തായൊ നിർവ്വഹിച്ചു
 ആശ്രിതവത്സല സന്ത്രാസിതാരാതിയാം .
 മിത്രാസഹനോടഭീഷ്ടമാസകലം
 തെരൊന്നറിയിച്ചഴലര പാചകസ്ഥാനെ
 കൊറ്റിനുള്ളവകാശമേറ്റുവാങ്ങി
 കൂടെച്ചരിക്കുന്നൊരു കൌടില്യസ്വഭാവിയോ
 മൃഗശാശനന്റെ കപടം ചൊറും
 ആരാഞ്ഞറിയാതവനീശനും വിജപരി-
 വാരസമേതം പുരിപുക്കുടനെ
 താരിൽത്തേഞ്ഞൊഴിയാളാം ഭായ്യയോടൊത്തുകൂടി
 സൈപരം വാണിതാത്മസൗധസീമനി.

ര്

ആരഭ—ചമ്പട.

(പോരുകാമന്ദിരമെന്നുപോലെ.)

അക്കാലമുണ്ടായ
 മുഖ്യമാം ശ്രാദ്ധവാസരേ
 വീക്കം വരാതാളയച്ചു
 സജ്ജരിച്ചു വസിപ്പുനെ
 പാദപത്മം കഴുകിച്ചു
 സാദരം മിത്രാസഹനം
 വീരേ വസിപ്പിച്ചുനോരം
 മൃഗശാശനകീടനായ
 സുദനം വിളമ്പി നാനാ-
 പദാത്മങ്ങളുത്സാദനം
 മാനുഷമാംസത്തെ കൂട്ട-

വാനായെടുത്തുള്ളനേരം
 ഖ്രാണംകൊണ്ടറിഞ്ഞു
 മുനി മാനവനെല്ലുപിച്ചിതു
 ഘോരദുരിതാശയ ഞാ-
 നാരെന്നു വിചാരിയാതെ
 രേ രേ മാനുഷാധമ ധി-
 കാരം ചെയ്യാനെന്നിന്നേവം
 കീകസാത്മജസ്വഭാവി-
 യാകയാൽ രാക്ഷസനായി
 പോകുമെടാ മൃഗമതേ
 പോക നീ ഭൂരവേ ശം
 കാന്താരേ കർണ്ണ രനായി
 പന്തീരാണ്ടു വാണശേഷം
 സ്വന്തവേഷം പുണ്ടീടാമെ-
 ന്നന്തേവാസിയാകമൂലം
 ഭൂപതിയുമനന്തരം
 കോപതാമ്രാക്ഷനായിഹ
 താപസരോടേവം പരി-
 താപവശാലുചേ ഗിരം
 ധ്യാനശീലതപോധന
 ഭാനവംശോത്ഭവന്മാരാം
 മാനവന്മാരേവമുള്ള
 ഹീനകാൽ പ്രവൃത്തിക്കാ
 സാഹസമായല്ലോ തവ

മോഹമിന്നു മഹാമതേ
 ഹാ ഹാ വൈരൂപ്യത്തേക്കാളും
 ദേഹിനാം കിന്തു ഗർഭിതം
 എങ്കിലിനിക്കാലുഷ്യത്തെ
 നിക്ഷലമരുന്ധതീശ
 സങ്കടമുഖവാകമാ -
 റംകുരിപ്പിക്കുവനഹം
 എന്നരുളിച്ചെയ്തു ഭൂപ -
 നന്നിച്ചെഴുമരിശോ
 ചെന്നടൻ ശാപോദകത്തെ
 തന്നുടെ പാണിയിലേന്തി

③

ദിജാവന്തി... മുറിയടന്ത.

ഭാനവംശാവതംസമേ
 ദീനബന്ധോ ജീവനാഥ
 മാനനീയഗുണാംബുധേ
 മാനവ കോപം വൃഥൈവ
 വല്ലതെന്നാകിലും ദൈവ -
 മല്ലയോ നമുക്കും ഗതി
 തെല്ലനേരം ക്ഷമിക്കേണം
 വല്ലഭ കോപം വൃഥൈവ
 ബലിപൂർവ്വം മാമുനിയെ
 നിർദ്യം ശപിച്ചിടൊല്ല
 മന്ത്രിമാംസം വിളമ്പിയ

ഭൃതൃനെക്കൊല്ലരുതായോ
 സാരവേദിയെന്നിങ്ങിനെ
 ഭൂരി നിന്നെ വാഴ്ത്തിടുന്നു
 സാരസവിഭോചനാ നീ
 ധീരനായി ഭവിച്ചാലും
 കർമ്മദോഷം കൊണ്ടിപ്പൊഴേ
 ധാർമ്മിക നിന്നുടെ കായം
 നിർഭരം കുറുത്തിരുണ്ടു -
 തന്മൂലമല്ലെന്തു ചെയ്യാം
 ജന്മജന്മാന്തരാജ്ജിത
 കർമ്മച്ചത്താലോരോ വക
 തിന്മകളുണ്ടാമേ നല്ല
 വിമ്ബലമാനസനാക്കും
 പാപിയർമെന്നെയും വെടി -
 ഞ്ഞൊപദി പോക്കുന്നെങ്ങയോ
 ഭൂവതേ കാണാവാനാസം
 ശോഭാമെനിക്കും തപയാ
 പ്രാണനായികയിങ്ങിനെ
 കേണനേരം മാനവനും
 താണു താപസനെ ബഹു -
 മാനപൂർവ്വം കൈവണങ്ങി.

മലമ—ചെമ്പട.

൬

മാറുള്ള ദേശപിമാനെന്നപോലെ.

യോഗശാപോദകം തന്നുടെ പാദൈ
 തുകിയ നേരം ഭൂപാലന ധാരം
 കന്ദശാഘ്രിയെന്നായ്ക്കുന്ന നിതാന്തം
 വന്മലപോലെ കനത്ത ശരീരം
 ദൃഷ്ടികളൊന്നു കലങ്ങി മറിഞ്ഞു
 വിഷുപം ഞെട്ടമാന്ദ്യഹസിച്ച്
 ദംഷ്ട്രം കുടിച്ചവിടുന്നു കുതിച്ചു
 ദുഷ്ടാശരണപ്പെട്ടിട്ടു വിഴങ്ങി
 കാടകം പുകുടന്നു തുടങ്ങി
 പേടി കലന്നു മുഗങ്ങളുടങ്ങി
 കാണുന്നവരെ ഹനിച്ചു പിടങ്ങി
 ശോണിതം കോരിക്കുടിച്ചു തുടങ്ങി
 താപസന്മാരുടെ നിഷ്ഠ മുടങ്ങി
 ഭൂപതിമാരും ശ്രമിച്ചു മടങ്ങി
 പൊട്ടിച്ചിരിക്കയും ശൃംഖലബന്ധം
 പൊട്ടിച്ചിരിക്കും മരിച്ച ഗജത്തെ
 തട്ടിയുരുട്ടിപ്പിരട്ടി വധിച്ചും
 പെട്ടെന്നടിച്ചു കവാലമുടച്ചും
 ഘോരമാം കാനനസീമനി നീളെ
 പാരം മരിച്ചു പുളച്ചു നടക്കും
 മറാവൻ കണ്ടിതു മറ്റൊരു ഭാഗേ
 മാനേലും കണ്ണിയാം താപസിയോടും

ധ്യാനം കലന്ദജാങ്കണദേശേ
 വാണരളും മുനിബാലകനേയും
 വെക്കും പിടിപെട്ടിടുകിയനേരം
 നിക്കെന്ന ഭാമിനി ദുഃഖിതയായി
 തൽക്കാലോചിതം നിനച്ച ഭയേന
 ഗൽഗദാക്ഷരം പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

ഒ

ആനന്ദഭൈരവി—ചെമ്പട.

ഓടും മൃഗങ്ങളെ തേടി എന്നുചോലെ

മദയന്തീമാനസ കമുദസുധാകര
 സദയം വിമോചയ മുനിവരനെ
 അപരാധം ചെയ്യാതുള്ളവരെ നിരാകലം
 നിപുണമതേ ഹിവിഷ്ണുവതില്ലാതും
 രവികലസംഭവധവനെ നീ സാമ്പ്രതം
 വിവശനാക്കാതെ കണ്ടവനും ചെറു
 തരുണിയാമെന്നസ്മരമണനെന്നോക്കേണം
 കരുണാലയ ഹേ മാം പരിപാലയ
 കനിവൊടു താപസി കരയും ദശാന്തരേ
 മുനിയെ ഹനിച്ചിതു വരാചരനും
 മുഹൂരവി കാന്തനെ മനസാ വിചാരിച്ചു
 സഹസാ കരഞ്ഞവളരികെ നല്ല
 ചിതയും ചമച്ച തീയധികം ജപലിപ്പിച്ചു
 നൃപനെശ്ശവിച്ചിതു കഴിയുവണ്ണം
 കുമതേ നിശാചരയിനി നീയൊരുത്തിയെ
 സപദി തൊടുന്നാകിലുള്ളവാം നാശം

ജഗദീശൻ സാക്ഷിയാണതിനെന്നു താവസി
 ദമരോ ചതിച്ചുടൻ ത്രിദിവം പുകാരം
 നൃപനാം പന്തീരാണ്ടു രജനീചരനായി
 വിവിനേ നടന്നിതു പകലിരവും
 വിഗതാമയം പിമ്പെറി വിജയേഷം
 കൈക്കൊണ്ടു നഗരപ്രവേശനം ചെയ്താസ്ഥയോ
 കളവാണി കാന്തയെപ്പണയവാഗ്രഹം
 വളരുകയാലെ ചെന്നെന്നയും നോരം
 മദയന്തി ചൊല്ലിനാളരുതിനു സാമസം
 വിദിതം മയം തവ പരമാം ശാപം
 നരവര തൊട്ടുപോകരുതേ നീ നാരിയെ
 പരമാത്മം ചൊല്ലി ഞാനാസ്വനായക.

2

കുറിഞ്ഞിടം പ്രകൃതാളം

ശുകപുരി വാണമുള്ളമെന്നുചൊല്ലെ

മധുവോലം വാണിയാളാം മദയന്തി സാന്തപനോ
 അതുകാലം മിത്രാസഹനതിമാത്രം ശാന്തനായി
 മതിയിവി പൃഥ്വാ വസുമതിയിലുള്ള വിവാസം
 ഗതിയില്ലിതുകൊണ്ടെന്നും മതിയിലുമ്മുടനാ
 ജിതസദ്യേന്ദ്രിയനായി ക്ഷിതിപ്രാപ്തിരാജനും
 ബഹുമതിയേറും വിജയസമയമിങ്ങിവചസാ
 ഗഹവദേശം പ്രാപിച്ചു സഹസാ തപം തുടങ്ങി
 വിശദമിഹിരവംശം നശിക്കുമെന്നുള്ള ഭീത്യാ
 സദയം ശ്രോതയമേന്മണ മദയന്തിയിലോരതെ

ഗുണമിയലും സന്താനം ക്ഷണസമയംകൊണ്ടുമോ
 തദനു വസിഷ്ഠമഹാമുനിനാ സമുല്പാദിതം
 പരമശിവഭ്യാനേന മരുവും കന്മഷാംശ്രീയെ
 സൗസം വിഴുങ്ങീടുവാനൊരുങ്ങിയ ബ്രഹ്മഹത്യം
 അരികെ വന്നുമോരാത്രം പൊറുതി കെട്ടുകയാലെ
 ഒരു കഴിവില്ലാത്ത പരിതാപാധികനായി
 ഗുരുജനോപദേശേന നരപതി പുറപ്പെട്ടു
 പലദിശി പുണ്യതീർത്ഥജലവുമാടിയങ്ങിനെ
 ക്ഷമയാ സഞ്ചരിക്കുന്ന സമയേ വിദേവനുടെ
 മണിയകോവിലകം അണയത്താഴ്ത്തു കണ്ടിതു
 അനവധി ശിഷ്യരുമായവിടെക്കെഴുന്നരുളും
 വിനതജ്വാലീഷ്ടമുനിവരഗൌതമനെ
 ബഹുമാനപൂർണ്ണരും ബത കൈവണങ്ങി രാജാ.

൯

മദ്ധ്യമാവതി—ചെമ്പട.

കല്യാണി കളി മാണി എന്നുപോലെ

സ്വാഗതമധുനാ കിം പാകാരിസമധീര
 പോകുന്നോവിടേക്കു താനേകനായി
 അർക്കവംശജ ഭവാനിക്കാലമെല്ലാംകൊണ്ടും
 സൗഖ്യമല്ലയോ വിചാരിക്കുന്നോറും
 ശ്രേഷ്ഠനായെന്നു വസിഷ്ഠനും വിജതപേ-
 റിഷ്ഠയാ വാഴുന്നോ വിശിഷ്ടമതേ
 പാരിടം വീടിഞ്ഞു മറാരേയും ചിന്തിയാതെ
 പാരാതിങ്ങെത്തു ബന്ധം പോരുവാനും

ഭീരുവായിതോ മുഖപാരവശ്യത്തിനുള്ള
 കാരണം പറയാമോ നേരാംവണ്ണം
 മിത്രാസഹനം മുനിസത്തമനാടെ വച-
 നത്തെ ശ്രവിച്ചു പുനരിതമമൃചേ
 ശാന്തമാനസനായ നിന്തിരുവടിയുടെ
 ചെന്തളിരിടിയിണ സന്തതവും
 ചിന്തയിലിളകാതെ ബന്ധിച്ചു വാണീടുന്ന
 ജന്തുക്കളുടെ പരിപന്ഥികളെ
 അന്തകപുരത്തിലേക്കുന്തിവിടുന്ന കാലം
 സന്തപിക്കുമാറായതെന്തിങ്ങിനെ
 കർമ്മദോഷംകൊണ്ടൊരു ബ്രഹ്മഹത്യാ വന്നെന്നെ
 തിന്നാനായിട്ടൊരുവെട്ടിടുന്നിതാ
 നിർഭര ഭയമെനിക്കുണ്ടവികയാലുമോ
 രാപ്പകലീവിധം നടക്കാനായി
 നടകം പരിചാലിച്ചിടുകതന്നെ മൂലം
 നടകമല്ല പരമാത്മമേവ.

—
 ൧൦

പുന്നാഗവരാളി—ചെമ്പട

രശ്മിനിഷേഢ ചെന്തെമ്പനപോലെ

ഗൌതമ തവ പാദസരോരുഹം
 കൈതവം വിനാ കൈതൊഴുന്നേനഹം
 ചെമ്പു പുണ്യങ്ങളേതാനും ചൊല്ലിടാം
 പ്രീതനായതു കേട്ടരുളേണമേ
 ലോകപാലനം കൈവിടുന്നാളോളം
 യാഗവും പല ചെമ്പു ഞാനാവോളം (ഗൌതമ)

പുണ്യതീർത്ഥങ്ങളാടി നടന്നു
 സുവണ്ണദാസവും ചെയ്ക്കേനവകളും
 വല്ലാതെ വന്നാടുകും പിശാചിയെ
 വെല്ലുവാന്തകീടാഞ്ഞതള്ളതും
 ചൊല്ലെഴും ദേവാലയങ്ങളിലെല്ലാം
 ചെന്നു തവസ്സു ചെയ്ക്കേനല്ലോ (ഗൌതമ)
 നില്ല നില്ലെന്നാടുകും പിശാചിയെ
 തെല്ലമേ ഭയം തീരുന്നതില്ലമോ
 വിൻ കരുണാലവംകൊണ്ടു സാധുപസം
 നീണ്ടുമെങ്കിലേയുള്ള മഹാമുനേ
 സാദരം മുഖസന്ദർശനേ തവ
 മോദമെത്രയും കാണുന്നിതാത്മനി
 ശങ്ക തീർത്തുളേണം ഗുണാലയ
 സങ്കടം കളഞ്ഞാശു മാനുഷാലയ (ഗൌതമ)
 മേദിനീപതേ ഖേദം കളകെടൊ
 സാദരം ശ്രദ്ധ നോരായവസ്ഥയേ
 വേദവേദനാം മാരാരിതന്നുടെ
 പാദപങ്കജം ചിന്തിക്ക സർവ്വദാ (മേദിനീ)
 ശോകണ്ഠാലയേ വാഴും ഗിരീശനേ
 ശോകനാശനമൃത്തിയെന്നോർക്കണം
 ഷോരസംസാരസാഗരമഗ്നരേ
 തീരമേറീടുമീശനസംശയം (മേദിനീ)
 സാരസപ്രിയന്നല്ലാതെ മന്നിലെ
 കൂരിയട്ടിനെ നീക്കാവതോ സഖേ
 മറ്റു ദേവാലയങ്ങളിൽ സേവയാ
 ചൊറ്റു പാപം നശിക്കുമെന്നാകിലും

കന്മഞ്ജോന്മുലനാശം വയ്ക്കുവാൻ -
നമ്മഹാദേവനേയുള്ള ഭൂതലേ (മേടിനി)

ഫലം

എരിക്കലം—ചെമ്പട

അഞ്ചുജാതനായന എന്നാലേ

കേശവനും കീശഭാഷാലോകേശാദികളും
വിശ്വദേവാവ്യന്മാരും നിശാകരനും
സർവ്വദാ വസുക്കളും നാസത്രാദിത്വന്മാരും
ശർവ്വനെ ഭജിച്ചീടുന്നു പൂർവ്വദാരി
ചിത്രഭാനു സമവർത്തി ചിത്രഗുഹന്മാരും
പ്രതൃംഗദന്മാരും ദക്ഷിണദാതേ
ഗംഗയാ പശ്ചിമദാരി വാശിയും കാളിനി
തുംഗനദവിരതം ഗോകണ്ഠാലയേ
യക്ഷനും വായുദേവർഷിമാതൃക്കളും ഹത -
ദക്ഷപ്രജാപതിയും വിഷ്ണുമാക്ഷനേ
വനിപ്പതിന്നായത്തരദാരി വാണീടുന്നു
സാമ്രാജ്യതുഹലം ദേവനാരിമാരും
അത്ര മുഖ്യമായ ഗോകണ്ഠാഖ്യാലയേ മൂന്നും
പുത്രവൈരി വൈരാതേയാദിത്വന്മാരും
മിത്രസ്തന ദണ്ഡധാരി മാമുനികളാമ -
ഗന്ധ്വരാദിവിശിഷ്ടന്മാരും ചണ്ഡികയും
നാകതഞ്ചരപ്രവരനും രാവണനും ബാഹു -
ശങ്കരനും കുരുകുണ്ണനും വിദ്വിശങ്കം
തത്ര പുരാ സാധുവാം വിഭീഷണനും
പ്രതിപത്തിപൂർവ്വം ഭജാരമാം തവസ്സുബാജി
ഭക്തവത്സലനും ത്രിപുരാന്തകനെ

ഏദി ഭക്തിയോടനന്തനും ത്രിപുരന്മാരും
 ശുഭവർമ്മാവു കൃശാൻ സാരസബാണനും
 താരകമിരണുന്മാരും ദുന്ദഭിയും
 മാർവൈരിയെത്തപസ്സു ചെയ്ത മുഖ്യക്ഷേത്രം
 പാരിടേ ഗോകണ്ഠാലയം രാജമൗലേ
 ഏകവാസരോപവാസം തത്രാനേകോപമം
 ശ്രീകൈലാസേശപ്രാധാന്യം ചിന്തനീയം

—
 ൧൨

മോഹനം—മുറിയടന്ത.

സുന്ദരിമാർമ്മനി തന്റെ എന്ന പോലെ
 കേട്ടീടകിന്നിയും ശേഷം പരി-
 തുഷ്ടി കലനം വിശേഷം
 നാട്ടിലശേഷം വലിയ ഭാഗനി-
 പെട്ടെഴും ഗോകണ്ഠാലയേ
 പൊങ്ങുന്ന കല്ലുകളെല്ലാം ശിവ-
 ലിംഗം തമൈവാംബു തീർത്ഥം (കേട്ടീട)
 പാരം വെളുത്തും ചുകന്നും പിന്നെ
 ഗൗരം ക്രമേണ കറുത്തും
 പാരാതെ നാലു യുഗങ്ങൾ ഉറപ്പും
 മാറും മഹാബലകാരം
 പശ്ചിമസാഗരതീരേ കാണാം
 നിശ്ചലം ഗോകണ്ഠാലയം (കേട്ടീട)
 തത്ര ചെന്നഞ്ചസാ മകുണ്ഡനെ
 പ്രത്യേകം സേവിച്ചീടുക
 മുത്യഞ്ചയനെ ഭജിച്ചാലവ മുത്യ-
 വെപ്പേടിയാഴിക്കാ

തനുസധാരാശ്ച ചതുർശിഷ്ഠ
 സ്നാനം കഴിച്ചു സമുദ്രേ
 തപ്തം ചൈവ ശിവൻ ഭജ -
 നാപ്തം ചൈവ ശിവൻ
 കന്ധം നീങ്ങുതിനായിനി -
 ചൈവേ ഗമിക്കു നൃപതേ (കേട്ടിട)
 മുഖം പ്രതീപാതമനം ശുഭ -
 സംക്രമം സാധു പ്രദോഷം
 ശംഭുപ്രസാദത്തിനത്യന്തമം
 ജംഭാരിസന്നിഭധീര (കേട്ടിട)
 കംഭമാസത്തിലസിത -
 ശിവരാത്രിയും സമ്മതമല്ലോ
 ഗോകുണ്ഠം കൂവളവത്രം ശിവ -
 ലിംഗം സദാശിവരാത്രി
 ഇച്ചൊന്ന നാലും വിശേഷം ലോക -
 മിഷ്ടീഭവാനും പ്രയാസം (കേട്ടിട)
 ഏതനോ മാലോകരേവം ത്രിപു -
 രാന്തകന്ധ ഭജിക്കാതെ
 ഏതന്ന സംസാരവാരാണിയു
 നിതന്നതെ ചിത്രരാശേ
 മായാമയനാം ഗിരീശമഹി -
 മായമിതിനും നിദാനം
 ഹോരദൃ ഞാനിന്നലെ രാത്രി പുന -
 രേനാ മുദാ ശിവരാത്രി

തൊന്നു ശിഷ്യരുമായിട്ടിഹ
 മുറും കിടന്നുറങ്ങാതെ
 ശങ്കരപ്പുഷ്പം വെവതോവിട
 ശങ്കം നിറഞ്ഞരഭകൂട്ടാ.

എന്നു

സൗരാഷ്ട്രം—മുറിയിടത്തു.

(യാദവകലാപതം—എന്നുപോലെ.)

ഗോകണ്ഠാലയപ്രാധാന്യം
 ഞ്ഞുവീയാകൃതേ മാന്യം
 വാകശാസന കേശവലോകേശനാഥം തട്ടിശി
 താർക്കുനും വസുക്കളെട്ടും യക്ഷകിംപുരുഷനാഥം
 സിദ്ധചാർണ്ണഗന്ധവ്യാപ്തവിദ്യാധരനാഥം
 യോഗികളും വിശാകരഭോഗീശാഹസ്തരനാഥം
 സ്ത്രീകളും പുരുഷനാഥം ഏകഭാവേന സാദരം
 ദേവകളേവരും ശചീദേവിതാനും തോഴിമാരും
 എന്നുവേണ്ടാ നാനാജനം വന്നുചേരുന്നതുമൂലം
 മിത്രമായിട്ടുള്ളയോഗം വിസ്മയം ഗോകണ്ഠാലയേ
 നാമസങ്കീർത്തനം ജപഹോമതപ്തങ്ങളാലും
 ആമയഭൂപംസിയാകുന്ന കാമസ്തഭാസാധിയിലെ
 സാദരം ഭജിച്ചുവിശിജാഗമണംചെയ്തങ്ങിനെ
 മിത്രോദയം കണ്ടനേരം യാത്രയായിത്തെല്ലാവരും.

എന്നു

വിവാഹാദി—മുറിയിടത്തു.

കാമവൈരിയെ വന്ദിച്ചു
 യാദവി കുഴിഞ്ഞു ശേഷം

ഞാനുമെന്റെ ശിഷ്യനാരും
 മാധവം തെളിഞ്ഞിറങ്ങി
 മദ്ധ്യാഹ്നമായപ്പോളിഹ
 വലിച്ചു ദാഹവും വൈദ്യം
 യോഗമായിജ്ജനമൊരു
 പൊയ്ക്കയെ പ്രാപിച്ചുടനെ
 പാറീയപാറവും ചെയ്ക്ക
 ദിനതകൈവിട്ടാസ്ഥയാ
 കാരാമെറിരിക്കുംനോരം
 മുറുമതുട്ടതം കാണായി
 തെറാസ്വിടേക്കു ചെന്നു
 പാറിയപൊഴുതറതികേ
 ബദ്ധസങ്കടമതീവ
 വൃദ്ധയാകും ചണ്ഡാലിയെ
 കണ്ടിതു കൈകളും കാലും
 വിണ്ടു കീറിപ്പൂഴത്തേററം
 ചണ്ടിയാമവളെ വല്ലാ-
 തുണ്ടു ദുർഗ്ഗന്ധമെന്നല്ലാ
 കുഷ്ടവും രാജയകുഷ്ടവും
 പെട്ടധരോഷം ദ്രവിച്ചും
 ഗാത്രവും മെലിഞ്ഞു മല-
 മൂത്രമെന്നിവ പുരണ്ടും
 പ്രത്യഹം വാവിട്ടലറി
 ധാത്രിയിലിഴഞ്ഞുരുണ്ടും

ചാകാതെ കിടന്നുഴലും
 രോഗിണിയെ സകുരുണം
 നോക്കിനിന്നിടുമന്തരേ
 മുഖ്യമാം വിമാനമേരി -
 കാലകാലാകൃതി കോലും
 നാലു ദേവഭൂതന്മാരെ
 ദൈവഗത്യാ കണ്ടു ഞങ്ങൾ -
 ഭൂവരം നമസ്കരിച്ചു
 പാവനസ്വരൂപികളോ -
 ടേവമറിയിച്ചേറാമം

—
 ൧൫

മോഹനം—ചെമ്പട.

(ചിന്തയർമ്മിപ്പൂർവ്വഭാവം എന്നു പോലെ.)

സാദരം നിങ്ങളെക്കാണുകയാലേമയാ -
 സാധിതം ജനസാഹചര്യം
 ശുദ്ധബാലസുധാകരാമികട്ട -
 തുടിവരദാഭയാസ്ഥി
 കപാലജടാഭസിതാബ്ജശശങ്കിതകാല -
 കാലചിദ്രൂപ ഭൂകുളം (സാദരം)
 പൊതുവാണെന്തിനുകാരണം നിങ്ങളെന്നു
 സ്വൈരമരുളിച്ചെയ്യേണം
 രേഖാരേഖാരയോപഹാരം
 കരുണാകരം ഗിരിജാമണാളു

ചരാചരദൈവതമാത്മനി സൽക്കരിയാത
 വാപികളെ മുഷ്ടിഭവതിനോ (സാദരം)
 വാസവമന്ദിരം തന്നിലേക്കുണ്ടോ ഗതി
 വാസുദേവനൊക്കണമോ
 ശീതഭാസ്കരഭോദയേ കമദം
 മുദാ വിടരുണപോലിഹ മേ ഹൃദയം
 ഭവദാഗമനേന വിനോദമേ -
 തി മന്ദേതരമധുനാ (സാദരം)
 മന്നിടപരിപാലനാത്മം വന്നി -
 റങ്ങിയെന്നുള്ളതൊ പരമാത്മം
 കന്ദബാണനിഷ്പാദനം ഹൃദി സർവ്വദാ
 കരുതുന്ന ഞങ്ങളിലിന്നുള്ളവാകിന
 സംശയമധുനാ വെന്നിടേണ -
 മതിനായിത വന്ദേ (സാദരം)

എന്ന

കേദാരഗൌരവം — ചെമ്പട.

അതുനേരം മന്നവന്മാരെന്നു പോലെ.

ഏവം നരതികളുക്കേട്ടു ഭാവംതെളിഞ്ഞതുനേരം
 ദേവഭൂതന്മാരിലേകന്ദവാച വാചം
 ഗൌതമതാപസോത്തമ സാദരം കേട്ടുകൊണ്ടാലും
 പ്രീതിയുണ്ടാമിതുമുലമതിവ നൂറാം
 കണ്ടിലയൊ പുരോഭാഗേ കണ്ഠയാകും
 ചണ്ഡാലിയെക്കൊണ്ടുപോരികെന്നു
 റിയോഗിച്ചു ഞങ്ങളെ -

കണ്ണോകാളാനുശാസനംകൊണ്ടിജ്ജനം പുറപ്പെട്ടു
 കൊണ്ടിവളെറ്റു റിക്ഷവാറടുത്തുകൂടി
 അത്തുതമെന്തിങ്ങിനെയൊ മൂപ്പരശാസനമെ
 കല്പനചെന്നിളക്കുവാറിവിപ്രയാസം
 മായാമയനായ ദേവനെന്തിങ്ങിനെ തോന്നുവാനും
 ധ്വായമല്ലിക്കാട്ടിയതെന്നിനിപ്പായാം
 നിർഭരം മൃഗയാമിവളെത്രയും നിശ്ശതീയല്ലോ
 ദുർഗ്ഗയ്ക്കു ദിവ്യമാം വിമാനം തൊടാമോ
 പാപിയെന്നിവളെച്ചൊല്ലാം
 നാവി വാദം പവലേശം മേ പുരാന്തക
 ഭൂതന്മാരായുള്ളവരെ വ്യാധിയും ദാരിദ്ര്യമിവ
 ബാധിക്കുവാനുള്ള മേന്മ തോധിച്ചീടുക
 പാതകമിതിപ്രസിദ്ധം -
 സാധിക്കുവാനെളുപ്പമോ സദാശിവനോ സായുജ്യം
 ചെങ്കീലിവളൊരു പുണ്യമറിഞ്ഞുനാനും
 ദാനവുംചെങ്കീലാ ശിവച്ഛ്യാനമേകദാ
 ന്താമിവളുത്തായെന്നുമടവാ ചൊല്ലാം
 സ്നാനശൗചാദികമ്ബവും ജ്ഞാനമുഖമില്ലീശപരനെ
 ഹീനയാമിച്ചണ്ഡാലിയെ നിറക്കു നിന്ദ്രം
 ശങ്കരപ്രസാദത്തിനു കിം കാരണം
 ദിവ്യന്മാരേ ശങ്കയുണ്ടീവിഷയത്തലിനിക്കുസാരം
 അന്തകാന്തകശാസനയ്ക്കുന്തരമെന്നതുണ്ടാമൊ
 ചിന്തിയാതിവളെക്കൊണ്ടുഗമിപ്പിനാശ
 എങ്കിലോ കേട്ടാലും മനോ ചണ്ഡാലിയാമിവളുടെ
 മുൻകഥയെ വിവരിക്കാമറിയുംവണ്ണം

പണ്ടിവളോ വിപ്രജാതിക്കുണ്ടായ കന്യകാരത്നം
കണ്ടാവതീവ സൗഭാഗ്യം വളർന്നു മന്ദം
താതനും മാതാവും വിജ്ഞാതീശിരോമണിയാം
സുതനുസൗമിനിയെ ലാളിക്കും ദശായാമം
കന്യകയ്ക്കു യൗവനാരംഭം വന്നുണഞ്ഞുവിളൊരു
ധന്യനാം വിപ്രനവളെപ്പരിഗ്രഹിച്ചു
മന്ദിരസീമനി വിജ്ഞാതനുമായനുദിനം
നന്ദി കലൻ ബ്രാഹ്മണി വസിക്കുംകാലം
യോഗവശാലനെന്നു യൗവനം കഴിയും മുഖെ
രോഗവും പിടിപെട്ടുവോ മരിച്ചുപോയി.

എ

കണ്ഠാരം—മുറിയടന്ത.

ദന്തിഗാമിനി കാമിനി കാന്തനെ
ചിന്തിച്ചു പാരം പ്രപാപം തുടങ്ങി
യൗവനാധികൃതകാരണമോ
ദൈവചിന്തയും കൈവെടിഞ്ഞാസ്ഥയാ
ഹന്ത ജാരസംസർഗ്ഗം തുടങ്ങിനാ—
ഉന്തണസഹധർമ്മിണി സൗമിനി
ഗർഭമുണ്ടായിവന്നു നിരന്തരം
ഭർഗ്ഗയാമവളെത്തദന്തരേ
ദേവന്മാരുമഞ്ചാരിണങ്ങളും—
കേവലം സഭാകൂടിനിയോഗിച്ചു
ശുദ്ധപുരുഷാലിംഗസാസക്തയാം

മൃഗയെത്തച്ചയച്ചു വനാന്തരേ
 പേടിക്കയ്ക്കാണ്ടവളും പതുക്കുവേ
 കാടകത്തെ ശ്ലമിക്കും ദശാന്തരേ
 കണ്ടു കാമിച്ചു വന്നൊരു ശുഭ്രനും
 കൊണ്ടുപോയാവളെ യദല്ലയോ
 വേണ്ടവണ്ണം രസിപ്പിച്ചു കൗശലം -
 കൊണ്ടവനെ വശത്താക്കി മെല്ലവേ
 കാമലീലയും പൂണ്ടു യഥാസുഖം
 സൗമിനി വാണരുളുന്ന നാളഹോ
 ശുഭ്രനും നിജകാന്തനൊരുദിശി
 യാത്രപോയന്നിശയം നിതംബിനി
 മേഷമാംസം ഭുജിക്കുവാനാശയാ
 തോഷമുൾക്കൊണ്ടു ചെന്നൊരു ഗോവിനെ
 കൊന്നു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കും ദശാന്തരേ
 വന്നു ബോധം മനക്കമ്പിലഞ്ജസം -
 ജാതവേദം ശിവ ശിവ കവുചമേ -
 നോതിനാളെന്നതേ വേണ്ടു സാദരം

 മുമ്പു

കാറാക്കുറിഞ്ഞി—ചമ്പട.

(സൂര്യസാരഥിമാണോരു കാലമെന്നുപോലെ)

ആമിഷാഭം ഭുജിച്ചു ശേഷത്തെ
 സൗമിനിയെടുത്തഞ്ജസം
 വാതിലും തുറന്നേതുമേ ഹൃദി
 ഭീതിയെന്നിയേ സാദരം
 നോക്കുവിൻ പരമകുന്ദമാരു

പ്രാശ്നം വന്നിതാ ഗോക്കളെ
 മിക്കതും പിടിചൊക്കയും തിന്ന
 വിറ്റുമിക്കുന്നു വിദ്യം
 പിന്നയായിടം പിന്നെയും വിളി-
 ചൊന്നലറിനാളന്നേരം
 വന്ന മാലോകരെയും കഷ്ട-
 മെന്ന ചൊല്ലി നടന്നതേ
 യാമിനി കഴിഞ്ഞപ്പോഴേ വന്ന
 ശുഭനും വിജയനാഥനും
 വേദഭാവം നടിച്ച സൗമിനി
 സാരം ചൊന്ന വാത്തയെ
 കേട്ടു വേദപ്രൊട്ടു പിന്നെയും
 ദൃഷ്ടബുദ്ധിയോ കാത്തയെ
 കേവലം പരിലാളനംചെയ്തു
 വാഴ്ചമന്നുടനേകദാ
 വൃത്തിമീനയാം സൗമിനി മരി-
 ചെത്തിനാളനകാന്തികേ
 സതപരം സമവത്തിയും നര-
 കത്തിലിട്ട സൗമിനിയേ
 ചണ്ഡാലിയാകെന്നതകാജ്ഞയാ
 പിന്നെയും ജനിച്ചിങ്ങിനെ
 കൊറ്റിനും വകയില്ലാതെ വന്നു
 പൂർവ്വകാരുവേക്ഷിക്കയാൽ
 നീളവേ നടക്കുന്നവളുടെ
 വേളിയും കഴിഞ്ഞീലഹോ

പട്ടിണി കിടക്കയും രോഗിണി
 മുട്ടുകുത്തി നടക്കയും
 സഞ്ചിതാമയം കഷ്ടിച്ചിങ്ങിനെ
 സഞ്ചരിക്കുന്നാളേകദാ
 ഗോകണ്ഠാലയം പൂക്കുവാനായി
 പോകുന്നോരു മാലോകരെ
 വേഗം ചെന്നു വണങ്ങി തന്നുടെ
 ശോകാവേശനാകാരണം
 ലോകവാസികളായ നിങ്ങളീ
 രോഗിണിയെക്കണ്ടിലയോ
 കണ്ണുകാണുകയില്ലിറിക്കോരോ
 ദണ്ഡവും പലതൂണുമോ
 നിണ്ണയം ബഹുവാപിയാമെന്നെ
 നിങ്ങളും വെടിഞ്ഞീടാതെ
 കാത്തുകൊള്ളുവിനാലുപഗന്മാരെ
 റാസ്തി മറാവലംബനം.

—

ഫൻ

സാമന്തമലഹരി—ചെമ്പട.

(ചഞ്ചലാക്ഷിതൾ മിണിയോടെന്നു പോലെ)

വൃദ്ധയാം ചണ്ഡാലിയുടെ ഭൂരി-
 ദീനവാക്യം സതപരമിങ്ങിനെ കേട്ടനേരം
 അലുപഗന്മാരിലങ്ങേകൊരു
 വിലപവത്രം മാത്രമേകീടിനാതൃദാരം.

എരികിലക്കാമോദരി—ചമ്പട.

ബലകൊതുഹലം കുച്ചുജ്ഞിലതന്നടെ
ഹസ്തംകൊണ്ടെടുത്തവളും നാററിനോക്കി
വരുമല്ലിതു ഭക്ഷിപ്പാനറിഞ്ഞനേരം
സതപരം വരിച്ചെറിഞ്ഞൊരുത്തോ ഭോഷി.

സാ—ചമ്പട.

ബുദ്ധിപൂർവ്വമല്ലെന്നാലും ശിവലിംഗേ
വീലപവത്രമാരാധിച്ചീടിനാളേവം
നിത്യഭോജനം കിട്ടാത്തകൃപം
ചണ്ഡാലീക്കു രാത്രിയിലുറക്കമുണ്ടായിലോ.

എ—ചമ്പട.

മിത്രോദയംകണ്ടുണ്ടിവാട്ടുംചെയ്തല്ലാതും
യാത്രയുമാക്കുന്നറിഞ്ഞിതങ്ങമിങ്ങും
വൃദ്ധയാമിവളും വടികുത്തിക്കൊണ്ടുടിക്കി—
ലെത്തിനാളെന്നതേവേണ്ട മദംമദം.

സാ—ചമ്പട.

ദുത്വമന്ദിരം പൂകുവാനുള്ള തത്സമയം—
മാത്തമെന്നറിഞ്ഞതകൈവരി
ഭൂതന്മാരും ഞങ്ങളോടിവളെത്തരോപേതം
പ്രത്യേകിച്ചുരുളിച്ചെയ്തയാലെ.

എ—ചമ്പട.

ചിത്രമാം വിമാനമേരി ചണ്ഡാലിയെ നോക്കി
സതപരം വന്നിറങ്ങിയ നേരമല്ലോ
നിസ്സലതപോധനന്മാരായിട്ടും നിങ്ങളെ
വിസ്മയിപ്പിങ്ങിനെ കാണുമാറായതും.

സാ—ചമ്പട.

പൂർണ്ണജനമതന്നിരിവളുസംഗമത്തെ
നിർപ്പരിച്ചിടുകമുലമായി
ദൈവകല്പിതവൈഭവാലാരം ഭുക്തയെ
കേവലം വേളിയും കഴിച്ചീലാ.

എ—ചമ്പട.

ദൈവഭക്തിയുമില്ലാതീയാപി മദ്യം സദാ
സേവിക്കയാലുണ്ടായി ശുദ്ധവേദനാ
ഭാവശുദ്ധിഹീനനാകും ശുഭനാസ്താദരം
ജീവനാഥനൊന്നു ഭാവിച്ചിതുദാരം.

സാ—ചമ്പട.

നോവസമ്യമായംഗത്തിലുണ്ടായിടുവാനും
പൊവസംഗതി മരൊന്നരിക
യൗവനം വന്നുദിക്കയാലഹോ പേശലാംഗി
ശോവിനാ മററിപ്പിഴയോ.

എ—ചമ്പട.

തന്നിരിത്തം ചണ്ഡാലിയായിജനം
സൗമിനി വിണ്ണയം ജനിപ്പിടിനാളല്ലോ വീണ്ടും
അന്നശേഷം ദാനം ചെയ്തീലെന്നതുകാരണം
വന്നിതു ദാരിദ്ര്യമെന്നറിഞ്ഞിടേണം.

സാ—ചമ്പട.

ചൊന്നപോലെ സ്വപ്നപരമാത്മം മാമുനീന്ദ്ര
മന്നിടേ മരൊത്തുള്ള വിശേഷം
ചണ്ഡാലിയെക്കൊണ്ടുപോകുവാനും കാലമായി
വന്ന കാൽ സാധിക്കേണമല്ലോ.

എ—ചമ്പട.

വന്നിടം മംഗലമെല്ലാ നാളമെന്നിങ്ങിനെ
വന്ദനീയനാരോകീനാരാശീർപ്പാദം
സുന്ദരീ വിമാനമേരി ചണ്ഡാലിയും തദാ
മനം മേല്ലോട്ടെക്കയന്നു കാണാതായി.

൨൦

വേകട—മുറിയടന്ത.

(ശ്ലോകമരകം എന്നു ചോലെ)

രാജശിഖാമണേ മിത്രാസഹ ശൃണു
പ്രാജ്ഞിനം വിഷമാക്ഷനെ
രാജീവലോചന സേവിക്കുവാനിനി
പോയാലും നീയധുനാ
ദേവപ്രസാദേന പാപവിമോചനം
കേവലമുണ്ടാമെടോ
പരിഭവനം കൈവിട്ടു ശോകണ്ഠാലയ -
പ്രവേശനം ചെയ്തു സഖേ
വിലപവത്രംകൊണ്ടു ശർപ്പൊപ്പജിത
സർപ്പാ പാപഹരം ഭൂവി
മല്ലീശരാന്തക നാമസങ്കീർത്തനം -
മുല്ലാസഹേതു പരം
ബ്രഹ്മഹത്യാഭയം നീങ്ങുവതിന്നായി
ചെമ്മേ ഭജിക്ക ശിവം സദാ
ധർമ്മപരായണ നിർദ്വിവാദം തവ
മേന്മേലുദിക്കും ശിവം
മർദ്ദനിമാർകലമെല്ലിമുകുതാമണേ

കാമിതസന്ദായക തവ
 കോമളം ചേവടി കൈതൊഴുന്നേനാമം
 ഗൗതമ മേ ദയാലോ
 സാവകാശം പഥി വിങ്ങുകണ്ടതു
 കേവലം ഭാഗ്യമഹോ ദൃഢം
 ശൈവപദത്തിന്റെ ലക്ഷണമെന്നോട്ടു
 സാദരം ചൊല്ലീടുക
 മിത്രാസഹനായ പാത്ഥിവി വിങ്ങിനെ
 പ്രാർത്ഥിക്കയാലുടനേ മുനി
 സത്തമാമ്പോട്ടു തൽപ്രകാരങ്ങളെ
 കീർത്തനം ചെയ്തു മുദാ
 വിഷ്ണുപാധീശനെത്തൊട്ടനുഗ്രഹിച്ചു
 ചട്ടററലോഷമോടേ തദാ
 പെട്ടെന്നെഴുന്നള്ളി ഗൗതമ
 നശ്വരമാശ്വരത്തിങ്കലേക്കും.

———
 ഫല
 കമ്മി.

നാട്ടിൽപ്രസിദ്ധനാം ഗൗതമനേ
 സാഷ്ടാംഗം ഭൂപതി കൈവണങ്ങി
 പുഷ്പാദനം ഗോകുണ്ഠാഖ്യാലയേ
 പെട്ടെന്നു ഭീമതപം തുടങ്ങി
 മുട്ടാതമോ ശിവസേവാമൂലം
 ദുഷ്പിശാചി കൈവിട്ടുവാങ്ങി
 മിത്രമഹാനന്ദയജീവനാകും

ചിത്രാസരമൻ പ്രതിപത്തിപ്പൂർവ്വം
 മുത്രഞ്ജയേന മുദാലയച്ചു
 നിത്യം ജയേന ഹിതാനുകൂലം
 ഇത്ഥം പാഞ്ഞു കിളിക്കിടാവു
 ചിത്തം തെളിഞ്ഞെഴുനീറുടനെ
 മനസ്സഭാഷിണി പഞ്ജരാന്തേ
 ചെന്ന് സുഖിച്ചുവാണാളജസ്രം
 മരണോന്മയം ശ്രിതപാരിജാതം
 മന്ദേതരം ഭജതാദ്രിനാഥം
 വന്ദേ പരാപരദീനാബന്ധോ
 വന്ദനീയ വരദാനന്ദിന്ധോ
 വന്ദേ സുമായുധമാര ശംഭോ
 ക്ഷന്ദസമാനകളേബാര ഭോ
 ബാലസുധാകരമൃഗവിഭോ
 ശൈലാധിപാലയ പാപയ മാരം

ചണ്ഡാലീമോക്ഷം

സമാപ്തം.

—:~:—

കാളിയമർദ്ദനം.

കാത്തിച്ചിതു്

ഏകദാ കാരാളിവണ്ണനാകലമെന്നിയെ
 കാമപാലനെ വിട്ടു കാനനം പ്രാപിച്ചു
 സഞ്ചിതശോകളെ മേച്ചു സഞ്ചരിക്കും മദ്ധ്യേ
 കാളിയവിഷജ്വാലയാ കാളമണിപോലെ

സ്വപ്നമരം കാളിന്ദീജലം രൂക്ഷമെന്നറിഞ്ഞു
 തത്ര ചെല്ലുന്നേരം പശുഗോപവൃന്ദമാശ്ര
 വെള്ളവും കുടിച്ചു ദാഹമുള്ളതു കാരണം
 ഉള്ളവും കുറിഞ്ഞു തവിച്ചൊക്കയും മരിച്ചു
 ദക്ഷിണം ഗോപാലബാലാദീക്ഷണമുതേന
 വൈകിടാതെ ജീവിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും തട്ടിശി
 പത്രികളോരതുപരി യാത്രചെയ്യും മല്ലേ
 ചന്ദ്രവും കുറിഞ്ഞുവീണു സ്വപ്നം മരിച്ചും
 വാരണം നോത്തുകളിവ വാരിചാനത്താലെ
 ജീവനും കൈവെടിഞ്ഞുമോ കേവലം കഴി
 പാകശാസനാസഹജനാകിയ ദയാലു
 വൃഷ്ടമാം കടമ്പുതന്മേലക്ഷണം കരേരി
 വ്യാജഗോപാലവാദസുരോജസ്വയം
 ശുദ്ധവാദം തെഴുത്തുനില്പതും കാണായി
 ചാട്ടവാൻമുഖിട്ടുനാടയും മുറുക്കി
 ചാട്ടവാമോടകുഴലുംകൂടയങ്ങെടുത്തു
 കൈടമേധ്യസ്ഥാരി ചാടിയതും തദാ
 ദൃഷ്ടനാം കാളിയചരിവേഷ്ടിതനായതും
 കണ്ടുവിലും ഗോപവൃന്ദം കണ്ണിതം കൈക്കൊണ്ടു
 കാരണിവണ്ണൊ നോക്കി മാറണമെന്നായി
 ദുർന്നിമിത്തം കണ്ടവിടെ നന്ദഗോപന്താനം
 സുന്ദരിജനവും വിജയനരും വെടിഞ്ഞു
 ഭദ്രമല്ലെന്നോത്തു ബലഭദ്രനോട്ടംകൂടെ
 മണ്ടിവന്നു ഗോവിന്ദനെ കണ്ടുചൊന്നാലേവം
 കേശവ കൈതൊഴാം നീ ദൂരാശ്വ കൈവിടേണം

കാളീനോടുള്ള പരിമേളനം വന്നല്ലാ
 വെണ്ണയും കാച്ചിയപാലും കണ്ടതില്ലെന്നുണ്ടോ
 പൂതനായെസ്സുമാരിച്ച ഭൂതലഭാരത്തെ
 സാദരം തീർത്തേഴുമുണ്ണി ഞൊ തരാം വന്നാലും
 കേട്ടഭാവം വാടിക്കാതെ കെട്ടഴിച്ചുടവാ
 സുപ്തരാജാവിന്റെ റാണതല്പമേരിവിന്നു
 എത്രയും കൈതുകത്തോടെ നൃത്തവും തുടങ്ങി
 താളവും പിടിച്ചു കളവേണന്നാദം തുകി
 ഹാടകന്മാരും കിലുങ്ങീടുമാറന്നേരം
 മാറിമാറിയുള്ള നൃത്തഗൗരവം വിളങ്ങി
 വേണിയുമഴിഞ്ഞു സുമന്ത്രേണിയും പൊഴിഞ്ഞു
 സേവദവിനാണിഞ്ഞു തൃപ്താദവും കുഴഞ്ഞു
 കേളിയും വഴിഞ്ഞുവന്നു കാളീയനിഴഞ്ഞു
 വീതമാം വസന്തം വാണത്തങ്ങിനെ ചമഞ്ഞു
 വേളയും കുറച്ചുതചിരാളകം വിറച്ചു
 ഗ്രീളയും ഭവിച്ചു മദം കാളീയനൊഴിച്ചു
 ചോരയും ഹർദ്ദിച്ചു വീളെ ധാരയും കഴിച്ചു
 ദേവകളൊന്നിച്ചു വാസുദേവനെ വാദിച്ചു
 വിഷ്ണുവേ കളിച്ചു സുമന്ത്രേണിയും ഗളിച്ചു
 പാരിടം പൊട്ടങ്ങി ദിവ്യഭേരിയും മുഴങ്ങി
 കാളീയ നിണങ്ങി ഭൂമണാളനെ വണങ്ങി
 കേവലമീ വർത്തമാനം കേട്ടു താപത്തോടെ
 പന്നഗദിഗിതീയവഴം നന്ദജസമീപേ
 ചെന്നു വന്ദിച്ചുള്ളതു ഗോവിന്ദനും കേട്ടാറെ
 നിർഭരം തെളിഞ്ഞിറങ്ങി സുപ്തരാജാവിനെ

തൊട്ടഴിഞ്ഞുനഗ്രഹിച്ചു പുഷ്പകൗതൂഹലം
 കേശവാനിദമരുളി കാളിയ കേട്ടാലും
 സാഗരമദ്ധ്യേ രമണമാകുമദിക്കിനു
 പോക നീയിവിടെനിന്നു വൈകിടാതെ വീര!
 വൈയാതേയനെ ഭയപ്പെടേണ്ട നിത്യവിടെ
 താവകമൗലിഷു മമ ചേവടിചിഹ്നത്തെ
 നിത്യവും കാണുകയാലെ ശത്രുഭയം നാമി
 ഗോകുലനാഥഗീരുകളാകവേ ശ്രവിച്ചു
 വങ്കജനാഭശ്രീവാദവങ്കജം വിടിച്ചു
 ചൊല്ലെഴും ഫണിനീജനം നല്ല ചൊന്നും പട്ടം
 മാധവനേകിയശേഷം സാദരം ഗമിച്ചു
 സൂര്യനമനസ്സമിച്ചു സൈപരമായനേരം
 വാരിജലോചനനാനും ഭൂരിമറ്റുജേജാർ
 സതപരം യോഗമായ്കൂടി യാത്രയും തുടങ്ങി
 മംഗലമിക്ഷമാംപാടി ഭംഗിയിൽ കളിക്കും
 കംബുകണ്ഠിജനത്തിന് കന്മണം നാശിക്കും.
 കാളിയമദ്ഗ്നം സമാപ്തം.

കിർത്തനങ്ങൾ.

കല്യാണി ചെന്നട.

പല്ലവി

ജനമിമമവശംഭോ ഗൗരീരമണ ജനമിമമവശംഭോ
 അനുപല്ലവി.

ചന്ദ്രികാസാഗരതരണദിഗംബരം.

മാസിജനാശന ഗിരിനിലയ—ജനമിമമവ.

൧.

സുരമുനിസേവിത ചരണമഹേശ്വര—

പരശുതൃഗാഭയവരദകര—ജനമിമമവ.

൨.

വൃഷവരവാഹന ഗുജമുഖലാളന

വിഷധര പങ്കജഭവവിനത—ജനമിമമവ.

൩.

ദുരിതവിമോചന സരീസ്രപഭൂഷണ

ചരണനതാഖിലദുരിതഹര—ജനമിമമവ (൧)

മോഹനം—ചമ്പവട.

സന്തതം മാം പരിപാലയ ഭവാംബുധി

സന്തരണഗുണാലയ

ദന്തിരാജമുഖാഭിസേവിത

ദന്തിചർമ്മധരാഖിലപ്രിയ

ഭരതകനാശന ശാന്തസദാശിവ

താന്തലോകസന്താപവിനാശന (സന്തതം)

ഇന്ദിരേശ്വരത ഗംഗാധരാനന്ദ

കന്ദമുകുളനിഭാംഗ

ഇന്ദ്രമാമുനിവൃന്ദചാരണ—

കിന്നരാസുരവന്ദിതാമല

ഇന്ദുകലാധര സുന്ദര പന്നഗ—

വൃന്ദഭൂഷ കന്ദപ്പവിനാശന (സന്തതം)

പദ്മതേന്ദ്രജാലംഗാത്ര ദിവാകര—

ശബ്ദരീശാലനോത്ര

സർവ്വലോകനമസ്കൃതാമല -
 പർവ്വണ്ണേന്ദുമുഖാഗമപ്രിയ
 ശർവ്വപുരത്രയഗർവ്വിനാശന
 സർവ്വപാപനിമ്ബുലനചതുര (സന്തതം)
 പങ്കജസായകാരേ ശരണാഗത
 ശങ്കര മേമാങ്കരേശ
 പങ്കജോത്തഭവഭാവിതാസ്ഥിസ്യ -
 ഗങ്കിതാമയസംഘനാശന ശങ്കര തേ
 കൃപയാ ജനിനാശന സങ്കടം മ -
 മാപാകുത ഭഗവൻ (സന്തതം)
 സാവേരി ചെമ്പട.

പല്ലവി.

ഹരിഹരരാത്മജ ജയ പാലയാത്ര മാം
 അനുപല്ലവി
 സരസിരഹനയന ഘോരവിക്രമ ഭൂതനാഥം ഹരി
 മ
 നീലവസന പരിശോഭിത പദനതപാലന പട്ടശീല
 ഫാലനയന പരിലാളിതരിപുവന
 ജാലദാവദഹനാമയശമന ഭോം ഹരി
 ഹ

കന്ദരദന മൃദുമന്ദമസിതമുഖ ചന്ദനപരിലിപ്ത -
 സുന്ദരതര സുരവൃന്ദമുനീനിവഹമാന്യ ഭൂതഗണ
 വന്ദിതപദ്യഗം ഹരി

൩

കുംഭമസുഭഗതനോ ചുരികാധര -
 വംകസംഘജാതം

സങ്കടമഖിലമപാകുത മമ കന -

കാങ്കരേശസംകേതനിവാസക - ഹരിഹരാത്മജ ()

ആരഭ - ചെമ്പട.

ശ്രീപഴനിഗിരിവസതേ പരിപാലയ മാം

ഭയനാശനകായജിതാംഗജ ജയകാലനിഷ്പദനതനയ(ശ്രീ)

അചലതനയാതനയാഖിലപാപഹര

മുചകുന്ദനിഷേവിത മാമകശുചമാശു ഹരാഖിലസേവിത
(ശ്രീ)

ശുലധരസുരാസുര മാമുനിതോഷകര

ജലജായതലോചനാ സജ്ജനനിലയാവനിദേവസുപൂജിത

സാഹസരണസുദിതതാരകയാന പര (ശ്രീ)

മോഹനതര ബാഹ്ണിവാഹനദേഹജ പരിതാപമപാക

(ര - ശ്രീപഴനിഗിരി (൪))

മലഹരി - അടന്ത.

പല്ലവി

ശുഭവാതാലയേ വാഴും കരുണാവാരിധേ മമ

ദുരിതമോചനമിന്നു വരുവാനായ്ക്കണങ്ങുന്നേൻ

അനുപല്ലവി

ധരണീമണ്ഡലന്തനിൽ മരുവും മാനുഷരുടെ

ദുരിതമൊക്കവെ നീക്കിയരുളുവൻ കനിവോടെ - ശുഭ

൧

സരസിജോതഭവരുദ്രസുരവൃന്ദനിഷേവിത

പരമപൂരുഷ ശ്രീമൻ ഗരുഡവാഹനദേവ

നാരകനാശന ഭക്തനരകമോചന ഭൂരി

കരുണാപൂരിതനേത്ര ധരണീനായക കൃഷ്ണ - ശുഭ

൨

മരണകാലസങ്കടം കരുതുവോളകതാരിൽ
 പെരുതായ ഭയതാപം തെരുതെരേ വളരുന്നു
 ചരണഭക്തരിലോരം കരുണാദാനശീലനിൽ
 തിരുമേനി മമ മുന്നിൽ സരസമൊഴിളങ്ങണം—ഗു

൩

അന്തകഭടരെന്റെ അന്തികേ വന്നു ബഹു
 സന്താപകരമായ ചിന്തകൾ തുടങ്ങുവോൾ
 റിന്തിരുവടി മമ അന്തികേ വന്നു ഹൃദി
 സന്തോഷംവരുമാറുചന്തത്തിൽതുണക്കേണം—ഗുരു

പത്തുവരാടി—പഞ്ചാരി.

പല്ലവി.

പാഹി മാം ഗിരീശ വാമദേവ പാഹി മാം
 അനുപല്ലവി.

സാംബ തുഹിനകിരണശകലശേഖരാഹി
 ഭൂഷ സകല—പാഹി മാം.

൧൧

ശീതഭാനുവികൃശാനുലോചനാഘമോചന
 ഹിമഗിരിതനായാവര ദയാപര ശ്രേയസ്കര
 മോദശീല—പാഹിമാം.

൧൨

നാഗചർമവസന ശർമ്മദായകാദീനായകാ
 വ്യയശ്രീതശരണാരുണചരണാഭവിന്ദപയ
 ചിന്തയപ്ര—പാഹിമാം.

൩

കാലകാല ഹര കപാലമാലികാധരാഗമ
പ്രിയ ജനിവിരമ നിരവമ ജിതകാമ
കനകാങ്കുരേശ—പാഹിമാം.

നാട്ട—രൂപകം.

രാമചന്ദ്ര പരിപാഹി നിശാചര—
കലകാനന ദാവഹുതാശാ ദീപ്തബാഹോ
ഖൗര്യ വിജിത പരശുരാമ
വനദാമ രഘുരാമായിവിരാമാ
കമലാസനപരിണതപദ രചിരവസന
രാമചന്ദ്ര ദീനബന്ധോ
കലികന്ധനാശാ രിപുകർണ
ശിലസുദർണ ചക്രപാണേ
രാഘവ നിരവമ സ്വയകാമാ—
ധികരാമാ ജനകാമ പരിണാമ നിഗമാഗമ
പരിചയതമ രവികലവര ഭദ്രം വിരചയ
രദ്രപ്രിയ കരുണാർദ്രസ്ഥിത മയി രാമചന്ദ്ര
കോസലേന്ദ്ര ശ്രുതിഗാനപരായണ
യതിമാനസകൈരവ ശാരദശീതഭാനോ
ശ്രാമളജലധരനിഭ ദാമൊദരലംബാ
ളകബിംബാധരലംബൊദരസന്നത
ശുഭരേഗുണാധിപയനിലയ ഭക്തപ്രിയതമ
ദൃശാബ്ധധിശയ മുക്തിപ്രദ ജയരാമചന്ദ്ര.
ജാനകീശ കരുണാകരദാരുണ

ഭവസാഗര താരണ കീശവരിഷ്ടസേവ്യ
 ദാശരഥേ ശക്തവരയാനാഹിശയാ
 പരമാനന്ദാധിയാ ഹതരാവണ
 ദിനകരസുതകവിവരസഖ
 താപത്രയജഗദാപത്തതിഹര
 സൗമിത്രീസരജ—രാമചന്ദ്ര.

ആരഭ—ചമ്പട.

ശ്രീകാകാകരവസന്തേ പരിപാഹിതമാം
 ഗിരിവാസകീശോര വിശാകര ഗൌരവണ്ണ
 മതിഗൌരവാൻവമ—ശ്രീകാക.
 ലോരഭവസാഗരകണ്ണധാര ഭൂരിതാണ്ണവ
 താരണ വണ്ണവിയപരിപൂണ്ണശൗജ്ജ്വല ശ്രീകാക.

ആരണപ്രിയ കായജരോഗി
 വാരണപ്രിയ കാമിതന്മലദ മ—
 ഹാരണപ്രിയത ഗണനായക
 വാരണാസ്ത്രവിലസിതവിനായക
 രാജരാജനത കിന്നരചാരണ
 പൂജിതാഖിലശുഭാശുഭകാരണ—ശ്രീകാക

മൃഷികോത്തമവാഹന പന്നഗ
 ഭൂഷണിമകരശേഖരമോഹന
 വേഷകരധൂതരദനസദാപരി
 തോഷക ശിഖിയാന സഹോദര
 ദോഷവേഷണപരായണവൈരി വി—

ഭീഷണാശയഗദോഷമവാകരു— ശ്രീകാക.

ക്ഷൗമവസനാഹിതാശയ കൈരവ
സോമനാഗമവിശാരദ ജഗദഭി—
രാമ സരസിജ സുരുചിര ചരണനി
രാമയാമരവരപരിണതപദ
ഭൂരിജാതകരുണാർദ്രസദാശ്രിത
പാരിജാത ഗിരിജാപ്രിയസുത മാം—
ശ്രീകാകാംകുരവസതേ പരിപാഹിതമാം.

സമാപ്തം.

മണിപ്രവാളപദങ്ങൾ.

കാമോദരി—ചെമ്പട.

പല്ലവി

പാർവ്വണ ശശിവദനേ പ്രേയസി മാരുതദനേ
ഗർവ്വിതഹംസഗമനോ പോവതെങ്ങിനൊ

അനുപല്ലവി

പൂവണിമെത്തമേലേറി സാവകാശമൊരു നിശി
ജീവനാഥേ നാമസ്തോത്രം കേവലം രമിക്കാതഹോ—

൧

(പാർവ്വണ

ചാപവും തൂണിയുമേന്തി കാമനമണയത്തായി
യാമിനീസമയമല്ലൊ കാമിനീമണേ
സീമയില്ലാതോളമോരോ കാമദേവനുടെ ശരം
മാമകമനോമുക്കുരസീമാനി താക്കുന്നോരം—

പാർവ്വണ

൨

സാരസനായനേ തവ നീരസം ഭവിക്കുവാനും
 കാരണം പറഞ്ഞിടേണം ചാരുഭാഷിണി
 സ്നേഹിതനായിട്ടുമെന്നെ ധാരണയില്ലാതെ പോയോ
 മോഹനരൂപസൗജന്യേ ഭീരുത കൈവെടിഞ്ഞാലും -
 ന (പാർപ്പണം.)
 ശീതമന്ദാരിലനാകം ആതാശവതാംഗമേരി
 മൃതസായകാഗമനം ഭീതികാരണം
 മൃതകന്ദമന്ദാരക ജാതി ചെമ്പകാദിസുമ -
 ജാതസൗരഭ്യവും വികനാദവും ദൈന്യമധുനാ - പാർപ്പണം
 കല്യാണി - മുറിയടത്ത.

പല്ലവി.

പഞ്ചബാണാന്തിയിന്നഹോ പഞ്ചലക്ഷി വളരുന്ന.

അനുപല്ലവി.

അഞ്ചിതമായൊരു തവ പുഞ്ചിരിയാൽ
 സിഞ്ച മനം - പഞ്ചബാണ.

വിന്നിലല്ലാതൊരുനാരിതന്നിലില്ലെന്നനുരാഗം
 കന്ദബാണരമിതാ വന്നു വിൽക്കുന്നു
 വിൽ കലശ്ശം ശരമയശ്ശം മയി തരക്കും
 ബത മരിശ്ശം ഞാൻ - പഞ്ചബാണ.

൨

കാണിനേരം വിരിഞ്ഞാലെണേണനോത്രേ ചൊറുക്കുമോ
 പ്രാണരക്ഷയെച്ചെയ്തീടിനു വൈകാതെ
 ശശിവദനേ ഗജഗമനേ മൃദുവചനേ
 രതിസമാനേ കേൾ - പഞ്ചബാണ.

൩

ഏന്തിനിക്കാലം വൈകുന്നു ചിന്തിതം മമ നാൽകവാൻ
ചിന്തയിലതിമോദാൽ പുണർവീടുവാൻ
സംശയം തേ ഭാരതരൂതേ തെരുതമേ തേ
തരികധാരം തേൻ—ചഞ്ചനാണ.

(൧)

പൂർവ്വകല്യാണി—ചമ്പട.

പല്ലവി.

ബാലേ കേളയി കല്യാണി കാമീനീമണി
മാലേ കിമുകിം കരവാണി.

അനുപല്ലവി.

മാലിനിക്കുണ്ടു വിൻറെ മൂലം ഭൂതത്തെനാലും
പാലോലും മൊഴിയാളേ കാലം കളഞ്ഞീടൊല്ലാ—
ബാലേ കേളയി.

൪

കല്പം മയങ്ങും വിന്നുടെ ചില്ലിക്കൊണ്ടിവി
തല്ലി വശം കെടുകാതെ.
മല്ലീവിശിഖനൊന്നെക്കൊല്ലുന്നതിന്നു മുന്നെ
വല്ലന്തി പോക്കേണം വീയല്ലാതെ ചാരാരുള്ളു—
ബാലേ കേളയി.

൫

ദന്താവളസുഗമരേ പാരയ്ക്കുഭാവ
മെന്തിസമയത്തിങ്ങിനെ.
ചെന്തീക്കനലുമൊക്കും കാന്തേ വിന്നുടെ നോക്കും
ഞാൻ തവ സമ്മതനാം കാന്തൊന്നോർമ്മിക്കേണം—
ബാലേ കേളയി.

നമു (കയേ
കണ്ടുസായകപീഡയെ മാമകമരോ ഭഞ്ജനം ചെന്തിട്ട
മഞ്ജുഭാഷിണി മനോരഞ്ജനാരതിശീലേ
മഞ്ജുളാധരനുക -
നഞ്ജുസാ പുണന്നാലും - - ബാലേ കേളയി. (നമു)

പത്തുവരാടി - - ചെമ്പട.

ഏണലോചനേ സുമഞ്ജാണാറിനമോ മമ
പ്രാണൻ കളയുമുമ്പെ വേണം ഡിൻ കൃപാലേശം
അനുപല്ലവി.

ഏണാകാവാലോ മധുവാണി നിന്നുടെ രൂപം (ചന്ദ്രേ
കാണുമ്പോളികൂകാതുളാണുങ്ങല്ലെങ്ങൊ ഭൂവി - - ഏണലോ

ച
വീണ്ടെങ്ങിളണ്ടുഗ്രം മുരണ്ടു തലമുടിയും
തൊണ്ടിപ്പഴങ്ങു തോരൂ മണ്ടുമൊരധരവും
വേണ്ട ഗുണങ്ങൾ തികഞ്ഞൊരു ധടയും
വേണ്ടവരോടൊരു പുഞ്ചിരിമൊഴിയും
തണ്ടലർസായകലിലയിൽ വിരതം (ചന്ദ്രേ
ഉണ്ടൊ മറെറൊരുവർക്കിതുപോലെ - - ഏണലോ

ര

ധന്ത്രേ ഡിണകൊത്തൊരു സുന്ദരനല്ലെന്നാലും
ഇന്നേവമപേക്ഷിച്ചാലെല്ലൊ വീ വെടിയാമോ (ഏദയം
മുന്നമൊരംഗം നാമാരിലുമിങ്ങിനെചെന്നുതമിഴ്വികെനുടെ
ഇന്നിതു വന്നു പിന്നെത്തതു ശിഖശിഖ
എന്നുടെ തലയിലെഴുത്തതിവിഷമം - - ഏണലോചനേ.

ന

സന്താപമെന്തിന്നേവം സന്തതം പറയുന്നു

ചിന്തിച്ചാലൊക്കെഴിവെന്തു നിൻ കൃപയെപ്പോ (ഏതേം
അന്തകനാശനാവാൻ ദിനംപ്രതി വെന്തുതക്കുന്നിതു മാമക
ചിന്ത വെടിഞ്ഞു പുണർത്തിരഭസം

ചന്തമോടെൻ പരിതാപമൊഴിക്കു -- ഏണുലോചനേ (൪)
ശങ്കരാഭരണം -- മുറിയടന്ത.

പല്ലവി. (യികേ.

കാമിനീമണിമാലികേ താമസം വിനാ യാമി ഞാനസുനാ

അ ന പ ല്ല വി.

പ്രേമവൈഭവോദ്യുത കാമകേളി കാരണം

യാമിനി കഴിഞ്ഞതും നോമേതുമറിഞ്ഞീലാ -- കാമിനി.

൧

ആശയമതിലരുതേ നീരസഭാവം ലേശമീദൃശമായി തേ

ആശപസിക്കുവാൻ ദേശിക്കുപൊഴുതേവം

വാശിക്കെന്തുവാവാവകാശം ദന്തിഗാമിനി -- കാമിനി

൨

(ഷമം

സാദരം തവ സംഗമം ശാശ്വതമായി സാധിക്കുവാൻ വി

ബാധയെന്നിയേ സുഖസാധകമവികാജം

വേധാവിരടെ മതം വേട്ടമല്ലൊരു നാളം -- കാമിനി

൩

കോമളവിധുവദനോ മാ കരു ശോകം താമാദളനയനോ

സോമനദയാചലസീമാനി വിലസീടും

യാമിനി വരുമല്ലൊളാമിനിയിൽ ശേഷം -- കാമിനി (൫)

കമ്മിയടി.

മകമാരേ നിങ്ങൾ മോദത്തോടെ

ശങ്കരാചാര്യഗം വണങ്ങി

സങ്കടമെന്നിയെ വന്നിസ്സഭയിങ്കൽ

ശങ്ക വെടിഞ്ഞു കളിച്ചീടുവിൻ

അംഗമാർകൾ ചൊലിമണേ
 മംഗലമായൊരു ഗീതം പാടി
 തുംഗകുചങ്ങൾ കുലുങ്ങുവേ വന്നിഹ
 ഭംഗിയിൽ കുമ്മിയടിപ്പീടുക
 കുററം പലകുറം പറഞ്ഞീടുവാ-
 നേററം വിരട്ടുള്ള മോഹനാശി
 ഉററം നടിച്ചുങ്ങു നിന്നീടാതെ വന്നു
 കുറമൊഴിഞ്ഞൊരു കുമ്മിയടി
 ചേതോഹരിമാരിലഗ്രഗണ്യേ
 ചൂതവിശിഖറിവാസഭൂതേ
 ഏതും മടിക്കാതെ വൈകാതെ വന്നിങ്ങു
 ചാതുര്യമായൊരു കുമ്മിയടി
 ഹേതും തുരിച്ചുങ്ങു നിന്നീടാതേ
 ഗാത്രപ്രകാശിനി ചാരുശീലേ
 ശ്രോത്രപ്രിയങ്ങളാം പാട്ടുകൾ പാടി വി-
 ചിത്രതാമൊരു കുമ്മിയടി
 മന്ത്രേഭഗാമിനി ചാരുശീലേ
 ചിന്തേ വിഷാദിച്ചു നിന്നീടാതെ
 ചിത്തത്തെളിയുമാറമ്പോടു താമത്ത
 തിഞ്ഞെത്ത എന്നൊരു കുമ്മിയടി
 ചങ്ങാതിമാരിവരെല്ലാവരും
 ഭംഗിയിൽ കുമ്മിയടിക്കുന്നേരം
 ഇങ്ങിനെ നില്ക്കുന്നതെന്തു മനോഹരി
 ഭംഗിയിൽ പന്നിങ്ങു കുമ്മിയടി
 തങ്ങളിലാരു പിണങ്ങീടാതെ
 ഭംഗിയോടൊത്തു കളിക്കും-വിധൗ
 ഭംഗിയുണ്ടെന്നല്ല ഞങ്ങളെ സന്തോഷ-
 ദിങ്ങിനെയൊന്നും പറയാവല്ല.

സുഭദ്രാഹരണം

കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട്.

പുതം പാളുവിടത്തിലൊത്ത പരിതം പാതമെൻ പാണിഗ്രഹം
പുത്തൻ പിത്തമതികളെത്രയും മോ വിത്രം വിചിത്രം പരം
നിത്യം ഭക്തിയൊക്കൊത്തു തണയൊഴിമാനൊത്തങ്ങു പാടിപ്പോ
നരത്താരിൽ താസാ രസതൊട്ട കഥാ പാഞ്ഞൊന്നുതീർന്നു ഞാൻ

മധുരമൊഴി എന്താ പാലേ

അതിസുഭഗേ കോമളഗാത്രീ നിന്നെ
കുതുകമൊട്ടു കണ്ടൊരു ഞങ്ങൾക്കിപ്പോൾ
മതിതെളിവു വന്നു ശുകതരുണി
അതിശയമായുള്ള കഥ പാക
ഇതിവചനം കേട്ടോരു ശാരികയും
അതു പൊഴുതു വന്ദിച്ചു ദേവന്മാരെ
അതിസുഭഗൻ പാതമെൻ വൃത്താന്തത്തെ
ചതുരതരം ചൊല്ലിത്തുടങ്ങി മനം
നാരകരിപ്പു ദ്വാരകാമന്ദിരത്തിൽ
സരസമൊട്ടു സീരിയം പുത്രന്മാരും
പാരിജാതമൊന്നിച്ചു വാഴും കാലം
സരഭസമാപ്പാതമൻ താൻ തീർത്തങ്ങിൽ
പരമരസത്തോടങ്ങു സ്നാനം ചെയ്തു
ദുരിതഹരം തീർത്തത്തിൽ മുണ്ടി മുണ്ടി

ഹരിഹരന്മാർ തന്നുടെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ
ചരിച്ചുകൊണ്ടു പ്രഭാസം തന്നിൽ ചെന്നു.

കാട്ടാട്ടുപുരുഷന്റെ എന്ന പോലെ

അന്നേരം കണ്ടോരു യാദവൻതന്നോടു
റാങ്ങിപ്പുണ്ടങ്ങുര ചെല്ലു ചാതമൻ
എന്നു പോന്നു ഭവൻ ദ്വാരകയിൽ നിന്നു
റാങ്ങനും സുഖം വാഴ്ന്നില്ലേ
എന്നുവേണ്ട ചാലദവൻമെല്ലാതും
റാങ്ങിച്ചു വാഴ്ന്നതില്ലേ സഖേ
എന്നതു കേട്ടുചെയ്തു ഗർഭതാനും
സുന്ദരനാകിയ ചാതമനോടു
റാങ്ങൻ സിരിയമെല്ലാവരുമൊത്തു
ഇത്രജ വാഴ്ന്നു സന്തോഷേണ
കണ്ണന്റെ സോദരി ഭദ്രയുടെ ഗുണം
എണ്ണുവാനാരുള്ളു ചാരിടത്തിൽ
കണ്ണന്റെ സാമപ്തം വന്നു ഭവിപ്പാനാൻ
ദണ്ഡിച്ചും ചെണ്ണിനെ കണ്ടിടേണം
ഖണ്ഡിച്ചു ചൊല്ലിടാം ലോകങ്ങളിലൊരു
ചെണ്ണിനെ തുല്യയാക്കാണെന്നില്ല
കേശങ്ങൾ യൗവനായുഷം ജനങ്ങൾക്കു
വാശംപോവെ വന്നു ശോഭിക്കുന്നു
മാലത്തിന്റെ രുചി കാണുന്ന നോരത്തു
ബാലശശാങ്കൻ ശോഭയില്ല
കല്ലേലത്തോടൊത്ത ചില്ലികൾ കാമന്റെ

വില്ലിനെത്തല്ലിയൊടിചീടുന്നു
 ലോലങ്ങളാകുന്ന നോത്രദേവതം പത്മ -
 ജാലങ്ങൾക്കായി വളർത്തിടുന്നു
 നാസികാശോഭ തിലപുഷ്പകാന്തിയാ
 ഭാസമാക്കിടുന്നു പൊയ്ക്കല്ലേയും
 ാല്ലോരു പല്ലവം തന്നിൽ ിരത്തിയ
 മുല്ലമൊട്ടുകളടയ ഭംഗി
 വെല്ലുന്ന പുഞ്ചിരി കണ്ടുവെന്നാകിലോ
 കല്പിന്നു താനും വികാരമുണ്ടാം
 വകത്രേന്ദുചന്ദ്രിക റീളെപ്പുറക്കുമ്പോൾ
 സത്തുക്കളാക്കുമോരമ്പലെല്ലാം
 പുത്തലാം തോപ്പവികാസമതായിട്ടു
 തത്ര റിന്നോരും രസിച്ചുപോയി
 ജംഭാരിതന്നുടെ കംഭിവാൻതൻറെ
 കംഭംപോലെ കുമ്പകംഭയുഗം
 ഐത്ര്യം ചിത്രമായുള്ളോരുദരവും
 തത്ര വലിത്രയും ശോഭിക്കുന്നു
 സുന്ദരമായുള്ള കന്ദരം കണ്ടെന്നാൽ
 കന്ദശരാത്തിയും വന്നുകൂടും
 ഉന്മുക്കൾക്കിന്നൊരു സാദൃശ്യമേന്താകിൽ
 പോരുന്ന സാധനം കാണുന്നില്ല
 ചാരുത ചേരും ചരണങ്ങൾ കണ്ടെന്നാൽ
 നീരജൻ നീരതിൽ മുങ്ങുമല്ലോ
 വാരണത്തന്നുടെ ഗമനത്തെ വെല്ലുന്ന
 സാരമായ ഗതിയെത്ര ചിത്രം.

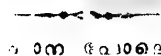
മേരിമുഖി എന്നപേരേ

എന്നുകേട്ടറോരം പാതമൻ വന്ന താപം പൊറുക്കാഞ്ഞു
 മദനായിറിന്നുപോയിയനംഗതാപാൽ
 പോന്ന പാതമൻ ദപാരകണ്ണ നന്നായങ്ങുചിന്തിച്ചുടൻ
 സന്യാസീടെ വേഷംപൂണ്ടു മനോഹരമോ
 ചെന്നു പിന്നോ ദപാരകയിൽ സന്യാസിയെ കണ്ടനേരം
 നന്നായ് പൂജ ചെയ്തവരും വണങ്ങി പിന്നെ
 നന്ദജനം സീരിതാനും വന്ദിച്ചുകൊണ്ടുചെയ്തു
 വന്ദനായ ഭവാനിന്നങ്ങനാമയമോ
 ഉള്ളിലുള്ള കവടത്തെക്കുളിച്ചിരിക്കൊണ്ടു കൃഷ്ണൻ
 തള്ളിപ്പുറത്താക്കിപ്പിന്നെ വളത്തി മോദം
 ഭക്തിപൂർവ്വം സന്യാസിയെ ഭക്തിതാനും കഴിപ്പിച്ചു
 മുക്തിയ്ക്കായി ജനങ്ങളും ധമസ്കരിച്ചു
 എന്തുചെയ്യേണ്ടതൊന്നു ചിന്തചെയ്തുകൊണ്ടു പാതമൻ
 വെന്തുരുക്കുന്നയോടെന്റെ സ്വാന്തവുമിന്നു
 അന്നൊരു ദിവസത്തിങ്കൽ വന്നു ഭദ്രാ സന്യാസിയെ
 വന്ദിച്ചുകൊണ്ടേവം ചൊന്നാൾ വണക്കത്തോടും.

ഭാമനത്തിങ്കൽ ചിടാവോ എന്നപേരേ

സന്യാസി പാരിടമെല്ലാം—ചെന്നു
 നന്നായ് ചരിക്കുന്നതില്ലേ
 ജ്ഞാതികൾ പാണ്ഡവകെല്ലാം—മിന്നു
 ഭൂതിവളരുന്നതില്ലേ
 കന്തീ സുഖത്തോടുംകൂടി—നരം
 കാണുകനാമവും പാടി

കൃഷ്ണനിലാശയം തേടി—വിനെ
 തൃഷ്ണാവിമോചനം നേടി
 ബന്ധുക്കളായവരെല്ലാം—കൂടി
 സന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതില്ലേ
 മദ്ധ്യമൻ പാതമനംപോയി—കൊണ്ടു
 ശുദ്ധിവരുത്തുവാനായി
 തീർത്ഥങ്ങളിൽ ചെന്നു മുങ്ങി—ഹന്ത
 പാതമന്റെ പാപങ്ങൾ മങ്ങി
 ഇങ്ങിനെ സഞ്ചാരംകൊണ്ടു—വന്ന—
 തിങ്ങിനാമോദവും പൂണ്ടു
 കൂത്ര വസിക്കുന്നു ചൊൽക—പാതമൻ
 ചിത്തസുഖത്തോടു കേൾക്കാം
 ജിഹ്വവിന്റെ കഥയൊക്ക—ക്കേൾപ്പാൻ
 തൃഷ്ണയുണ്ടോമെന്തില്ല
 എന്നതുകൊണ്ടവയെല്ലാം—മിന്ന
 സന്യാസി ചോല്ലേണമല്ലോ.

പാത ചോലെ

എന്നതുകേട്ടാപ്പാതമന്റെ ചിത്തത്തിൽ
 വന്നസന്തോഷം ചൊല്ലാറെഴുതല്ല
 നന്ദജനേയും ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടവൻ
 മനമൊന്നു പറവാനൊരുവെട്ടു
 സുന്ദരി ചൊന്ന വാക്കുകൾക്കുത്തരം
 മനമൊന്നു പറയുന്നു കേട്ടാലും
 ധർമ്മജാദിയാം പാണ്ഡവന്മാർക്കെല്ലാം
 വിശ്വലാഭനോ അഗതികൾക്കും
 കർമ്മബന്ധനംകൊണ്ടു ധ്യാനജനൻ

ശമ്ഭമൊക്കെ വെടിഞ്ഞു നടക്കുന്നു
 നിമ്ബലഞ്ചരം തീർത്ഥങ്ങളിൽ മുങ്ങി
 കർമ്മശുദ്ധി വരുത്തി ചഴിപോലെ
 സാരമായുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ചെന്നു
 പാരം വീണു വണങ്ങിനാനേരം
 തീരാതെ വന്ന പാപങ്ങളൊക്കെയും
 ഭൂരത്താക്കി പ്രഭാസമതിൽ ചെന്നു
 അന്നേരം ഗദൻതന്നെയും കണ്ടപ്പോൾ
 സുന്ദരിയാകും ഭദ്രയുടെ വാത്മാ
 ഒന്നൊഴിയാതെ ചൊന്നതു കേട്ടപ്പോൾ
 ചിന്നനായവൻ കാമശരംകൊണ്ടു
 അന്നു വന്നൊരു താപം പൊറുക്കാഞ്ഞു
 സമ്പ്രദിഷ്ടവേഷം പൂണ്ടു പുറപ്പെട്ടു
 ചെന്നു ദ്വാരകാമന്ദിരം പൂക്കുവൻ
 ചിന്നനായിത്താൻ വാഴുന്നു കണ്ടാലും
 സാമവാക്കുകൾ കേട്ടവളോരും
 കാമതാപവും ലജ്ജയും പൂണ്ടുടൻ
 സീമകൂടാതെ വ്യാകുലപ്പെട്ടവൾ
 കാമത്തോടു ഗമിപ്പാനൊരുമ്പെട്ടു
 അന്നേരം തപ താഴ്ന്നീ വിയത്തുടൻ
 മന്ദമൊന്നു റിലത്തു വാച്ചുപോൽ
 കന്നിനമെളുതായില്ലതു ഹേരം
 വന്ന താപത്താൽ റിന്നു വിറച്ചതേ
 സംഭവത്തോടു മന്ദം പുറപ്പെട്ടു

സുഭദ്രാമവധം ദേവകീതന്മുഖം
 ശുഭമായോരു മന്ദിരം പ്രാപിച്ചോ...
 രക്തയോടു ചോദിച്ചു ദേവകീ
 എന്തു ഭദ്രേ വിനാശിനീ വന്നോരു
 സന്താപത്തിന്റെ കാരണം ചൊൽക നീ
 ഹന്ത ഹന്ത വിരക്തനേ ദേഹവും
 കന്തളങ്ങളുഴിഞ്ഞു കിടക്കുന്നു
 എന്തെങ്കിലും കഴിവു ഞാനാവാക്കാം
 ചിന്തിതങ്ങൾ പറയണമെന്നോടു
 അതു കേട്ടൊരു ഗോരം സുഭദ്രയും
 മതിയായിട്ടൊരുത്തരും ചൊല്ലില
 അതിനാലുള്ള താപം പെറുക്കാഞ്ഞു
 ധ്വജിതി തന്നിൽ കിടന്നു കരകയും
 എന്നതു കണ്ട നോർത്തു ദേവകീ
 ചെന്നു കൃഷ്ണനോടിത്തരമോതിനാൾ.

ക.ജി.

നന്ദകുമാരകാ കേട്ടാലും നീ
 സുന്ദരിയായ സുഭദ്രതാനും
 മന്ദതയായൊരു വൃത്തിയോടും
 ഖിന്നത പൂണ്ടവൾ വാണിടുന്നു
 ഉണ്ണമുറക്കുമില്ല തെല്ലും
 ക്ഷോണിയിൽ വീണങ്ങു വാണീടുന്നു
 പ്രാപ്തനെ രക്ഷിപ്പാനായിക്കൊണ്ടു
 വേണം ചിലപ്രയത്നവിചാരവും

ആളിമാനായരികത്തു കണ്ടാൽ
 കേളീവിനോദവും പൂണ്ടവളും
 മേളിച്ചു വാക്കു പറയുന്നില്ല
 മുഴുന്നതുമില്ല ചോദിക്കുമ്പോൾ
 രോഗം നശിപ്പിപ്പാൻ വൈദ്യനേയും
 വേഗത്തിൽ ചെന്നു വരുത്തീടേണം
 രാഗംനിമിത്തമാണൊണ്ടു ഞാനും
 രോഗം പറകല്ല കേൾക്കു ബാല

പോകുമ്പോൾ എന്നു പറയെ.

ദേവകി ചൊന്നൊരു വാക്കുണ്ടുവെന്നുകേട്ടുപോരും
 ഭാവവും തെളിഞ്ഞു കൂപ്പാൻ സാവധാനമായിച്ചൊന്നാൻ
 മാതാവേ നീ ചേദിക്കേണ്ട ശാന്തോദരീസോദരിയ്ക്കു
 ചേതസ്സിൽ പ്രാധിതീപ്പാൻ എതു മാർഗ്ഗം വേണമെന്നു
 ചിന്തിച്ചു ഞാൻ ചൊല്ലീടുന്നു ഹന്ത കേട്ടുകൊണ്ടാലും നീ
 ചെന്നാർബാണശരംകൊണ്ടു വെത്തുകുന്നന്തരംഗം
 പ്രാധിയുടെ വഴി പോകി ശോധനയും ചെയ്തെന്നാകിൽ
 ബാധയെല്ലാം ഭൂമെപ്പോകും ബോധിച്ചാലും മാതാവേ നീ
 സമ്പ്രാസിയാം പാതകൻതാനും കുടശരബാണമേറു
 സുന്ദരിയെക്കൊണ്ടുപോവാൻ വന്നുവെന്നതറിഞ്ഞാലും
 എന്നതുകൊണ്ടായതിന്നു യത്നംചെയ്യാം ഗുരുമായി
 എന്നു ചൊല്ലി മാതാവിനെ നന്ദിപ്പിച്ചു പോന്നു വേഗം
 നന്ദജൻ ചെന്നുജ്ജ്വലന്റെ സന്നിധിയിൽചെന്നുചൊല്ലി
 വിന്നത കളഞ്ഞുകൊൾകു പാന്നായൊരു വഴി ചൊല്ലാം

പുത്താശ്വായാസവത്തെ ചേത്തിടവാൻ തുടങ്ങുന്നു
 സത്തമനാരൊത്തുകൂടി തത്രചെന്നു വാഴും കാലം
 ബന്ധുവായ ഭദ്രയേയും ഗാന്ധർവ്വമേജ്ഞേട്ടുകൊൾക
 അന്തരംഗം തന്നിലുള്ള ചിന്തയേയും വേർപെടുത്തി
 സന്തോഷത്തോടങ്ങുകൂടിസ്സന്തതം നീ വാണുകൊൾക
 ചൊൽക്കൊള്ളുന്നദേവേന്ദ്രനും തൽക്കാലത്തു വേണ്ടവരും
 കത്തുകൂടിക്കഴിഞ്ഞേണം പത്രിയുടെ വിവാഹത്തെ

കാത്തിപ്പാട്ട്.

ഇത്തരം പറഞ്ഞു കൃഷ്ണൻ പത്താത്തിൽചെന്നു
 ഉത്തമാമാമുഗ്രസേനസത്തമനോടങ്ങു
 ഇത്തരം പറഞ്ഞുചെന്നു ചിത്തമോദത്തോടും
 സീരിയാദികളെല്ലാരും പാരമങ്ങു കേൾപ്പാൻ
 ധന്യമാശ്വായാസവത്താൽ കഷ്ടമതുകൊണ്ടു
 ശിഷ്യനാക്കു ഭവിയ്ക്കുന്നു പുഷ്പമാക്കിടേണം
 എന്നു കേട്ടിട്ടെല്ലാവരും ധന്വിപുണ്ടു നിന്നു
 ഭിക്ഷുവിനെ ശുശ്രൂഷിച്ചു ഭക്ഷണാഭി വല്ലി
 പക്ഷുളാക്ഷി ഭദ്രാതാനും ശിക്ഷയോടുംകൂടി
 മന്ദിരത്തിലിരിക്കേണമെന്നു സീരി ചൊല്ലി
 എന്നു കേട്ടനേരം കൃഷ്ണനൊന്നു ചൊല്ലിവേഗം
 സുന്ദരനാം ഭിക്ഷുതാനും കവ്യകയുമൊത്തു
 മന്ദിരത്തിൽ വാണവെന്നാൽ പിന്നെയൊന്നുംവേണ്ട
 സീരി രോഷത്തോടുംകൂടി സാരമൊന്നു ചൊല്ലി
 ധീരനായ ഭിക്ഷുവിന്റെ സാരമറിയാതെ
 നിന്ദിച്ചൊരാൾ പാപജാലം വന്നുകൂടും നൂറും

അക്കാലം ഞാനെത്തിക്കൊള്ളാം തക്കമോടു ഗുഡമായി
 എന്നുചൊല്ലിയെല്ലാവരും നന്ദിയോടെപോയി
 മെല്ലവെയെല്ലാവരമായ സല്ലാപത്തോടൊത്തു
 ചൊല്ലെഴുന്നോരുത്സവത്തെ മെല്ലവേ തുടങ്ങി
 തൽപ്പരത്തിലുള്ളപ്പോഴും കെൽപ്പുപോരാ ചൊൽവാൻ
 ജംഭരിപുകുന്ദിപോലെ കുന്ദികളും വന്നു.
 കുന്ദങ്ങളിൽചേർത്തുശാന്തകൗഠമായ പട്ടം
 അന്നോരത്തു ദേവനേയും മനമോടുകൂടി
 ഉന്നതമാം ഗജാഭയെ ചെന്നു കരയേറി
 ചെന്നു മടുത്തുളിപ്പ വേണ്ടപോലെ കൊട്ടി
 ഉണ്ടായൊരു വാദ്യഘോഷംകൊണ്ടു ദിക്കിലൊക്കെ
 പൂണ്ണമാക്കി ഭേരികളും എണ്ണമില്ലാത്ത ചൊൽവാൻ
 കണ്ണുകൾക്കാവനമുണ്ടാംവണ്ണമോരോഘോഷം
 ചന്ദ്രനിംബപോലെ ശോഭിയ്ക്കുന്ന മന്ത്രങ്ങളും
 ഉന്നതമാം തഴകളും ചെന്നുകാലുമായി
 പന്തങ്ങൾകൊടിക്കൂറുകളുന്തമില്ലാത്തുണ്ടു
 അന്തികേ പൂക്കമ്പങ്ങളും സ്വന്തം വിറഞ്ഞ
 വാരിജാക്ഷിവാദനാരിമാർമൊത്തുകൂടി
 സാരമൊരുത്തംചെയ്തങ്ങാരേടത്തിൽവാണു
 അന്നൊരു വാൾ സീരിതാനും ചെന്നുറങ്ങീടുമ്പോൾ
 വാജന്മാൻ പാതമുൻവാഴും മന്ദിരത്തിൽചെന്നു
 നന്ദിപൂണ്ടു പാതമുൻവാഴും മന്ദിരത്തിൽചെന്നു.

—

താമരക്കണ്ണൻ.—എന്നു പോലെ.

ഗാന്ധർവ്വമായി വേളികഴിപ്പാൻ
 ബന്ധുകൾചെന്നു വേണമേ

ഭീമാനജാനീയാമോദം പൂണ്ടു
 ഭാമിനിയേയും വേറാക്കേണം
 മാമുനിമാരും പ്രേമത്തോടൊത്തു
 കോമളരാക്ഷമിഗുണം
 എന്നവരെത്തു നന്നാശ്വരേണം
 കന്യകയുടെ വേളിജ്ഞ
 നന്നായ് ചിന്തിച്ചു വന്നവരപ്പോൾ
 സന്നാഹത്തോടു കൂടിയും
 ബന്ധുക്കളൊത്തു ഗാഢവുമായി
 സന്ധിച്ചു വേളിമോക്ഷവും
 അന്നൊന്നു ചൊല്ലി നന്ദജന്താൻ
 നന്ദിച്ചു പാർത്തുനൊട്ട
 പാർത്തെ വി സുഭദ്രയെകൂടി
 തേരതിലേറിപ്പോയാലും
 ധാരെ വൈരികൾ ചോരാതെ വന്നാ-
 ലാരേയും കൊല്ലരുതേതും
 മന്ദയുദ്ധേന നന്നായ് ജയിച്ചു
 സാഗ്രമോദോ പോയാലും
 സീരിയാദിയുണരുംമുമ്പെയും
 പാർത്തെ ഞാനും പോകുന്നു
 എന്നുചെയ്തു നന്ദിയോടെല്ലാം
 വന്ന വഴിജ്ഞ പോയിനാർ
 നിർഭയത്തോടെ ഭദ്രയോടൊത്തു
 ശുഭ്രം തേരിൽ കരയേറി

ഗംഭീരൻ പാതമൻ പോകുന്ന കണ്ടു
 ഡംഭോടെ പുരപാലന്മാർ
 ജംഭാരിപുത്രൻ തന്നുടെ നേരെ
 ജുംഭിതരോഷാൽ ചെന്നപ്പോൾ
 സ്കുംഭിച്ച പാതമൻ ചൊല്ലിനാനേവം
 രംഭോരുസൃതാലില്ലോ
 അംഭോജാക്കിയും ചൊല്ലിയന്നേരം
 സംഭ്രമം വേണ്ട ചിത്തത്തിൽ
 കാന്താരവിനന്ദനേത്രനായിടും
 കാന്താ കേളെന്റെ സോദരൻ
 കന്തീസുതന്റെ സാരഥ്യകമ്മം
 സന്തോഷത്തോടെ ബാല്യത്തിൽ
 ചന്തമോടുവദേശിച്ചു തന്നു
 സന്താപം വേണ്ട തേരു ഞാനില്ലാൾ
 സന്തതം തെളിച്ചിടുന്നേൻ
 എന്നുരചെയ്തു ഭദ്രയെ റോക്കി
 മന്ദം പുഞ്ചിരി തൂകിട്ടു
 ഇന്നു നമ്മുടെ വിഡ്ഢിത്തമായി
 സന്തുസിച്ചിങ്ങു വന്നതും
 മുന്നമിങ്ങിനെ വേണമെന്നതും
 നന്ദജൻ നിണ്ണയിച്ചു പോൽ
 എന്നു പാതമരം ചിത്തത്തിലോത്തു
 നന്ദിച്ചു യുദ്ധം ചെയ്തുകൾ
 അന്നേരം ഭദ്ര തേരു തെളിച്ചു

വന്നവൈരികളൊക്കവേ
ഒന്നൊഴിയാതെ ചാതുര്യമായ
മന്ദയുദ്ധത്താലോടി ചൂ
ചെന്നു മന്ദിരെ സാഗ്രമോദോ
ഇന്ദ്രപുത്രനും വാണപോൽ.

കല്യാണി കളവാണി എന്നുപോലെ.

എന്നതു സീരികേട്ടു വന്നൊരു കോപത്തോടെ
നന്ദജൻതന്നോടങ്ങു ചൊന്നാനേവം
ഇന്ദ്രജൻതന്നുടെയവിനിതകമ്ങ്ങളും
ചെന്നു നാമവനേയും കൊന്നിടേണം
സന്ത്യാസിയായി വന്നു സുന്ദരി ഭൂതേയും
അഗ്നായമായിക്കൊണ്ടു പോയവനും
എന്നുരചെയ്തുകൊണ്ടു സന്നദ്ധന്മാരായെല്ലാം
നന്ദജൻ മുന്പായവർ യാനംചെയ്തു
അന്നേരം സീരിയോടു നന്ദജൻ ചൊന്നാനേവം
ഇന്ദ്രജനേയും ചെന്നു കൊന്നുപോയാൽ
നന്ദിവികിന്നുതന്നെ വന്നീടും വൈധവ്യവു-
മെന്നതു കൊണ്ടിതൊന്നും നന്നല്ലല്ലോ
എന്നതു കേട്ടു സീരി നന്നായങ്ങോക്കുനേരം
നന്നല്ല കൃഷ്ണനോക്കു പാതമവധം
എന്നതുകൊണ്ടു നോക്കു ചെന്നങ്ങുനഗ്രഹിച്ചു
നന്ദിപുണ്ടെല്ലാവരും പോന്നിടേണം
കല്യാണം പാതമൻതാനും ചൊല്ലേറും സീരികളെ
മെല്ലൊന്നു കണ്ടനേരം കാക്കൽ വീണു

പല്ലവംപോപ്തയുള്ള നല്ല കരങ്ങൾ സീരി
 ഉല്ലാസത്തോടെ തല തന്നിൽവെച്ചു
 നന്നായ്ക്കേണം പാതം നിന്നുടെ പൃത്തികളും
 എന്നെന്നും ഗുണമായി വന്നീടേണം
 എന്നരുൾചെയ്തു സീരി നന്ദിപൂണ്ടല്ലാവരും
 പോന്നിങ്ങു ദ്വാരകയിൽ ചെന്നിരുന്നു.

രൂപ്മിണീസ്വയംവരം.

പത്തുവൃത്തം പാട്ടു.

ഒന്നാം വൃത്തം

അഞ്ചിതകേളീ! മനോഹരഭാഷിണി!
അരികിൽ വരിക ശുകജായേ
അഞ്ചാതെ പാക നീയഞ്ചുജനോത്രന്റെ
അമിതചരിതമഭിരാമം
ആദരവോടിഹ രൂപ്മിണിതന്നുടെ
അഴകിയ പരിണയലോഷം
ആദിതുടന്നുരചെയ്താറി വിരവോടു
അവില ദുരിതഹരമല്ലോ
ഇങ്ങിനെയുള്ളൊരു വരമൊഴിമാരുടെ
ഹിതമതിഞ്ഞൊരുശേഷം
ഇംഗിതവേഗിനി കിളിമകളുന്വാടു
ഹിതമുരചെയ്തു സാമോദം
ഈശ്വരനാകിയ മധുരിപുതന്നുടെ
ഗുണഗണമതിരമണീയം
ഈശ്വരി പൂമകളാകിയ രൂപ്മിണി
ഹിതമൊടു കേട്ടൊരു നോരം
ഉള്ളിലിന്നൊരു മദനശരാത്തികൾ
ഉരുതരമേശുകമൂലം
ഉള്ളമഴിഞ്ഞൊരു ഭൂസുരവരനൊടു

ഉചിതവചനമുരചെയ്തു
 ഉഴിയിൽവന്നു പിറന്നവളുണ്ണാരു
 ഉരഗശയനനംബുജാക്ഷൻ
 ഉന്മാമകന്നു വസിച്ചുരളീടന്നു
 ഉദധിനടുവിൽ മണിഗേമേ
 എന്നുടെ മോഹമിതവൊണ്ടു ചെന്നു നീ
 ഏവമിതുരചെയ്തുവേണം
 എന്നുടെ ജനനഫലത്തെ വരുത്തുവാ -
 നിന്നൊരു കനിവരുളേണം
 ഏടലർസായകനെന്നുനാതളിരിൽ
 ഏരിപൊരി വളരുവതിനായി
 ഏറിനകരുമാവിരുതു തുടന്നിതു
 എത്രപട പുനരവനുണ്ടോ
 ഐഹികസുഖപരലോകസുഖങ്ങളു -
 മഴകൊടു നൽകുമധീശൻ അയ്യോ
 നീയെന്നെ വെടിഞ്ഞുരളീടൊല്ലാ
 അതിവിത കൈവണങ്ങുന്നേൻ
 ഒട്ടുമുപേക്ഷ ഭവാനരുതേ കൃഷ്ണ!
 ഒരുദിനം താമസിഞ്ഞൊല്ലാ
 ഒട്ടല്ലിനിസ്തീർന്ന വൈരികൾ ശിവ! ശിവ!
 ഒരുജനമില്ലനുകൂലം
 കാമനായേവിന താതനും മാതാവും
 ഒരു ശൺസപ്പിറന്നോനും
 കൈവേളുടെ വിചാരിച്ചുറപ്പിച്ചു
 ഒരുമൃഗനെന്നെക്കൊടുപ്പാൻ

അവുഴിയോക്കുമ്പോളതു ബഹുസങ്കടം
 അതു ബതകിം കഥനീയം
 കൗരസസുതനുടെ വശരായുന്നിതു
 അപ്പുറമമ്മയുമയ്യോ!
 അക്ഷിലൻ ശിശുപാലാരാധിപ-
 നതിജ്ജാതിശയമൃഗൻ
 അക്രമിയാതെ തുണച്ചുരജീടക
 അഖിലപതേ മുകിൽവണ്ണ
 ഇങ്ങിനെ ചെന്നുചെയ്തുമഹീസുര!
 ഇതു മമ പരമുപകാരം
 ഇങ്ങിനെ രശ്മിനി ഭൂസുരവരനൊടു
 ഇംഗിതമുചെയ്തു ഗുരും.

—
 രണ്ടാം വൃത്തം.

കൊണ്ടൽവണിയാൾ ചൊന്നവാക്കുകൾ
 കൊണ്ടാടിക്കേട്ടു ഭൂമിദേവൻ
 കൊണ്ടൽവണ്ണന്റെ കോമളാകൃതി
 കണ്ടുപോരുവാനാശയോടേ
 ദ്വാരകാവുരിപ്പുക്കുമല്ലവേ
 വാരിജാക്കുനൊച്ചെന്നു കണ്ടു
 ആരണഭവാനാരവാനെന്നു
 കാരണാത്മാവു ചോദിച്ചപ്പോൾ
 രശ്മിതന്നുടെ സോദരിയാകും
 രശ്മിനിയുടെ വാക്കിനാലെ
 വന്നു ഞാനൊടോ! വാസുദേവ കേ-

ഒന്നു ഭൂസുരൻ ചൊൽതുടങ്ങി
 കഞ്ചനേർമിഴി ചൊന്നവാക്കുകൾ
 കഞ്ചലോചന കേട്ടുകൊൾക
 മഞ്ജുളാനന മാധവ ഭവാനർ
 മഞ്ജുവാണിയേ രക്ഷിക്കേണം
 കേശവ! നിന്നെക്കേട്ടുകേട്ടവൾ
 ശൈശവേതന്നെ മോഹിക്കുന്നു
 ആശയംതന്നിലവ്യസംഗമം
 ആശയില്ലവൾക്കുംബുജാക്ഷ
 കല്പവൃക്ഷത്തെക്കണ്ടു കാംക്ഷിക്കും
 കല്പവല്ലിയ്ക്കു കാഞ്ഞിരത്തെ
 കാംക്ഷയുണ്ടാമോ കാർമുകിൽവണ്ണ
 കാമസുന്ദര കൈതൊഴുന്നേൻ
 ചേദിഭൂപന ദാനംചെയ്യാനായി
 സോദരനെനെക്കല്പിക്കുന്നു
 ചേതമെന്തയ്യോ! ഭൂഷുക്കിങ്ങിനെ
 ചേതസി കൃപലേശമുണ്ടോ
 അർപ്പനമെന്റെ അമ്മയ്ക്കുമിതു
 ഇല്ലയല്ലെന്നു ഭാവമുണ്ടു
 സ്വർഗ്ഗനാദം സോദരൻതന്റെ
 ഇല്ല ലംഘിപ്പാനാളല്ലേതും
 ആരുമില്ലിനിസ്സാധാരം കൃഷ്ണ!
 ചാരുസുന്ദര! നീയല്ലാതെ
 പൂരപ്പോത്തമ! പാരാതെന്ന നീ
 തേരിന്മേലേറിക്കൊണ്ടുപോക

ദേവകീസുത! ദേവ! നീയെന്റെ
 ജീവനായതും ജീവനാഥ!
 ദൈവമായതും ദേഹമായതും
 കേവലം ഭവാനേകനാഥ!
 കൊണ്ടുവെണ്ണ! നീയെന്നെ വൈകാതെ
 കൊണ്ടുപോയില്ലെന്നാകിലോ ഞാൻ
 ഇണ്ടൽകൂടാതെ ഇശ്ശരീരത്തെ
 ഇന്നുവേക്ഷിപ്പാൻ ഭാവിശ്ലസ
 ജന്മകോടികൾ കൊണ്ടെന്നാകിലും
 നിന്മെയ് ചേരുവാൻ യോഗമുണ്ടാം
 ചിന്തയാ നിന്നെ ചിന്തിക്കുന്നോർ
 ശമം നീയല്ലോ നൽകീടുന്നു
 നിമ്മലൻ ഭവാൻ നിശ്ശുണ്ണൻ ഭവാൻ
 നിത്യനോഷ നീ വാസുദേവൻ
 നിൻപാദാംബുജേ വന്നു സേവിപ്പാൻ
 ഇന്ദ്രമോടെന്നെ കല്പിക്കേണം
 നിൻസാദമല്ലാതെ മറ്റൊരു
 സമ്പത്തിന്നു വരേണ്ടതില്ല
 അച്ചുതാനന്ത മാധവ! കൃഷ്ണ!
 സച്ചിദാനന്ദ! സാധുശീല
 തപച്ചരിതങ്ങളുളളിലെപ്പോഴും
 തോന്നിടേണമേ ഗോപിനാഥ!
 ഇത്തരമുചെയ്തു രൂപ്മിണീ
 സ്വതപരമതുണത്തിച്ചേൻ ഞാൻ

ഇത്തരമുരചെയ്ത വൈകാതെ
ഉത്തമാകൃതേ! വാസുദേവ!

—:~:—

മൂന്നാം വൃത്തം.

സുന്ദരിമാർമണി തന്റെ നല്ല
സന്ദേശവാക്കുകളെല്ലാം
ഇന്ദിരാതന്നുടെ നാഥൻ കേട്ടു
വന്ദിച്ചുകൊണ്ടരുചെയ്തു
വന്നാലും ഭൂമീസുരേന്ദ്ര തവ
വാണീവിലാസമശേഷം
നന്നു നമുക്കനുഭൂലം സുഖം
മിന്നു നമുക്കുപജാതം
രുചിണീ കന്യാകുതന്തൻ കുചം
കുചമുചമ്പോട്ട രണ്ടും
നമ്മുടെ മാറിടം തന്നിൽ
ചേപ്പാൻ നല്ലൊരു സംഗതി വന്നു
കുണ്ഡിനം തന്നിൽ വസിക്കുന്നൊരു
പെണ്ണിനെക്കൊണ്ടിങ്ങു പോരാൻ
പുണ്യമെന്നിരിക്കുന്നു വന്നുവെന്നു
നിണ്ണയിക്കും ഭൂമീദേവ!
പൂന്തേൻമൊഴിയവൾ പണ്ടേ
ഏന്റെ സപാതേ വസിക്കുന്നു ഹൃദയം
ചെന്താർശരസുരുളയ്ക്കോ ഹൃദി
ചെന്തീക്കനലു സമാനം

വെന്തുരുകീടനു ചേതോദൃഢം -
 മെന്തു ചെയ്തുതിതെല്ലാം
 സിന്ധുരഗാമിനിതന്റെ അതി
 ബന്ധുരമാകിയ രൂപം
 ചിന്തിച്ചു മാനസം തന്നിലതു
 ബന്ധിച്ചുറപ്പിച്ചു ഞാനും
 ബന്ധുവാനിന്റെ പ്രയത്നംകൊണ്ടു
 സാധിക്കുമെന്നുടെ കാര്യം
 സാധിക്കുമെന്നു വരുമ്പോളുള്ളി -
 ലാധിസ്തു മാരപാസമുണ്ടാം
 ബാധിസ്തു മംഗളൻതാനും ചെറു
 ബാധിസ്തു മിപ്പരമാത്മം
 വില്ലുമെടുത്തു കുലിച്ചു നമ്മേ -
 കൊല്ലുവാനായ്ന്നടുക്കും
 മുല്ലവിശിഖനമപ്പോൾ തന്നെ
 തെല്ലു കനിവെങ്കലുണ്ടാം
 ഭീഷ്മകാനിനിയോടു ചെന്നു -
 ബുദ്ധ്യം തുടങ്ങിയെന്നാകിൽ
 നമ്മുടെ ഭാഗ്യമിതെല്ലാം ബന്ധു
 മന്ദമൊന്നിങ്ങു വന്നു
 പെണ്ണെന്നി രശ്മിനിതന്റെ പല്ല
 കൺമുറത്തല്ലടി കൊൾവാൻ
 എത്ര കൊതിയ്ക്കുന്നു ഭൂമിതന്നിൽ
 അത്രിയവീരന്മാരെല്ലാം

മേടിവീഡാലിൽ മുപ്പു നിന്നു
 ചേദിനൂപൻ ശിശുവാലൻ
 ചേദിപ്പാനുള്ളൊരു യോഗം വന്നു
 വേദിയൻ താനറിഞ്ഞാലും
 എങ്ങനെയുള്ള നൂപനാരെല്ലാം
 കണ്ടങ്ങിരിയ്ക്കവേ തന്നെ
 കണ്ടിവാർക്കേഴിയെത്തരിലേറി
 കൊണ്ടിങ്ങു പോരും മുക്കുന്ൻ
 കണ്ടാലും ഭൂമീസുരേന്ദ്ര നൂപ
 കണ്ടകന്മാരുടെ ഭാവം
 രണ്ടു ദിവസത്തിൻമുമ്പേ ചെന്നു
 കൊണ്ടിങ്ങുപോരാമിദാനിം
 തേരിൽക്കരേറുക ഭൂമീദേവ
 തോർച്ചിയെപ്പോലെതന്നെ
 പാരാതെ കണ്ഡിനാർത്തിൽ ചെന്നു
 പാലോലും വാണിയെക്കാൺക
 വന്നു വിൻവല്ലഭനെന്നു തത്ര
 ചെന്നു പാറത്തരിയില്ലാം
 എന്നാൽ തവിട്ടൊരു സമ്മാനാപ്പ
 മനോരമതന്നെ ലഭിയ്ക്കും
 എന്നരുൾചെയ്തു മുക്കുന്ൻ തന്റെ
 സ്വന്താനാശു വരുത്തി
 മന്ദിരത്തിൽ വിനുപ്പാലം തന്നെ
 മായവൻ യാത്ര തുടങ്ങി
 കയ്യുമരിയാതെ ഇവരും കൃഷ്ണൻ

തേവിന്മേലേറിത്തിരിച്ചു
 വാടും നഗരവും കാടും പിന്നെ
 തോടും പുഴയും കടന്നു
 കണ്ഡിവാമുദിരം തന്നിൽ ചെന്നു
 പുണ്യതീർത്ഥം മുക്കുവൻ
 കണ്ഡിവാമാമൻ വരേന്ദ്രാഭ്യേന്ദ്രൻ
 കണ്ണൊഴിച്ചു വണങ്ങി
 അഞ്ചാതെ പൂജിച്ചു മെല്ലെ മണി-
 മഞ്ചെ വസിച്ചിട്ടു മോദാൽ
 ചഞ്ചലലോചനൻ കൃഷ്ണൻ നൃപ-
 സഞ്ചയം തന്നിൽ വിളങ്ങി.

നാലാം പുത്തം.

തൾമിണിയോടു ചെന്നു പര്യടയ്ക്കേ
 ഗുഹമോദമതരചെയ്തു ഭൂസുന്ദരൻ
 തൾമിസോദരി! കേൾക്കു വീ! നിന്നുടെ
 രൂപസൗന്ദര്യം നിഷ്പലമല്ലെടോ!
 വന്ദനാദനൻ നിന്നുടെ വല്ലഭൻ
 വന്ദനീയശരീരൻ മനോഹരൻ
 ഇന്ദിരാപതി സുന്ദരപുരുഷൻ
 ഇന്നിഹ വന്നു വാണരുളീടുന്നു
 കാളിന്ദീതടം തന്നിൽ പലകാലം
 കേളിയാടി നടന്നോരു ബാലകൻ
 കാളിയന്റെ മറ്റേതെങ്കിലുംതെരവാ
 കാതണ്യാമൃതവാരിധി മാധവൻ

ഗോവിമാരുടെ വീടുകളിൽ ചെന്നു
 ഗോരസത്തെക്കുവന്നോരു ഗോവിന്ദൻ
 ഗോപബാലകന്മാരോടൊരുമിച്ചു
 ഗോക്കളെ മേച്ചു മേവും ദശാന്തരേ
 പാഞ്ഞുവന്ന ശകടത്തെത്തന്നുടെ
 പാദംകൊണ്ടു ചവിട്ടിത്തകുത്തവൻ
 പൂതനായെന്നു പേരാം പിശാചിയെ
 പ്രേതരാജപുരത്തിലയച്ചവൻ
 വല്ലവിമാതാടുകുന്ന വസുന്ദരൻ
 മെല്ലേച്ചെന്നു കുവന്നോരു ഗോപാലൻ
 ഹൊക്കുമേറ്റുമായാലുംകൊമ്പത്തു
 വെക്കും ചെന്നു വസിച്ചു മുകിൽവണ്ണൻ
 കുന്നെടുത്തു കടയാൽ പിടിച്ചുടൻ
 റിന്നു ഗോകുലം പാലിച്ചു ബാലകൻ
 റാദഗോപനെ റാകുലോകം തന്നിൽ
 ചെന്നുകൊണ്ടിങ്ങു പോന്നോരു പൂതപ്പൻ
 രാജീവായതലോചനാമാതമാൻ
 രാസക്രീഡകൾ ചെയ്തോരു ഗോവിന്ദൻ
 രാജപുംഗവനാകിയ കംസനോ
 വ്യാജമീനം വധിച്ചു മഹാബീരൻ
 വാരിമാശിനാടുവിൽ വിരവോടു
 ദ്വാരകാപുരി തീഞ്ഞൊരു കേശവൻ
 വാരിജേക്കുണ്ണേ! നിന്റെ വിവാഹത്തെ
 വൈകാതെകണ്ടു സാധിസ്തമിന്നെടോ!
 സങ്കടങ്ങൾ കളഞ്ഞു തെളിഞ്ഞു റീ

പങ്കുജേക്കുണേ വാണാലും തൾമിണി!
 മങ്കമാർമണിയാളേ! ധരിയ്ക്കു റീ
 റികലാശ വളന്നു മുകുന്ദനും
 കേശവൻ മധുസൂദനൻ റിന്നുടെ
 കേശാഭിപാദം ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ചു
 ആശയേ മലർബാണങ്ങളേക്കൂയാൽ
 ക്ലേശത്തോടെ വസിച്ചുതളീടുന്നു
 ചന്ദനം പവിനീരും കളഭവും
 ചന്ദ്രപാദങ്ങൾ മന്ദാരിലങ്ങളും
 കുന്ദകേതകീ മുതസുഗന്ധവും
 റാദജന്നു സഹിപ്പാപൊളുതല്ലാ
 മാവിനീമണിമാലികേ! റിന്നുടെ
 മാറിൽ വന്നു കുളുത്ത കുളുർമുഖ
 മാറിൽ ചേർത്തു പുണരാതെ സന്താപം
 മാറുകില്ല മുകുന്ദന റിണ്ണയം
 വല്ലവീവരനായ മുകുന്ദന്റെ
 വല്ലാതുള്ളൊരു സന്താപം തീരുവാൻ
 പല്ലവാധരീ! റിന്നധരാമൃതം
 മല്ലാതെ മരൊരരേഷധമില്ലടോ!
 ആയതിന്നു മുതിന്നു മറാന്തകൻ
 ആയതാക്കിയാം റിന്നെ ഹരിപ്പാനായ്
 മായാമാനുഷനുദ്യോഗിച്ചീടുന്നു
 കായാന്മുറിനുമുള്ള മകിൽവണ്ണൻ
 ഇപ്രകാരമു ചെയ്തു മെല്ലവേ
 വിപ്രശ്രേഷൻ ഗുമിച്ഛോരാനന്തരം

സുപ്രസാദം കലൻ സുഖത്തോടെ
തൽപ്രദേശേ വസിച്ചിതു തഗ്മിനി.

അഞ്ചാം വൃത്തം
ദാഹകാമനിരം തന്നിൽ
സൈപരമഞ്ചു വാണീടുന്നു
സീതാപാണിയതരം ചെയ്തു
ദാഹപാലനാരോടേവം!
എന്നുടെ സോദരൻ ശൗരരി
എങ്ങുപോയി ധാരയന്മാരോടു
നിങ്ങളാതം ബോധിയാതെ
വീലവണ്ണൻ പോകയില്ല
വാരിജാക്ഷൻ വാസുദേവൻ
വാരിധിഗംഭീരൻ ധീരൻ
വാരിധി കടന്നുപോയോ
വാരിവാഹാകരൻ വിരൻ
നോരുതന്നെ ചൊല്ലിടേണം
ചാരുനോത്രൊടുമേലായി
ആരുമറിയാതെയുണ്ടോ
തേരിവേറിപ്പോയിടുന്നു
ഗോപബാലന്തന്റെ വാത്ത്
ഗോപാം ചൊന്തൊല്ല നിങ്ങൾ
കോപമിങ്ങുണ്ടായിടുന്നു
ഗോപരവാപകന്മാരേ!
ഗോപരീവല്ലഭന്തന്റെ

യേവമുള്ള വാക്കു കേട്ടു
 സേവകന്മാരിലങ്ങേകൻ
 ദേവനേ വന്ദിച്ചു ചൊന്നാൻ
 ഇന്നലേ രാത്രിയിൽ ഗുഹം
 വന്നോരു ഭൂസുരൻ മെല്ലേ
 നന്ദഗോപനന്ദനനെ _
 സ്തമ്പനോ കരേറി വേഗാൽ
 കണ്ഡിനന്തന്നിലുള്ളോരു
 പെണ്ണിനെ കാംക്ഷിക്കുമുലം
 പുണ്യരീകാക്ഷന്റെ രാഗം
 പൂരിപ്പാൻ ജ്ഞാണ്ടുപോയി
 രഗ്ഗീമിണിതന്നുടെ പാലു
 രൂപസൗന്ദര്യത്തെക്കേട്ടു
 സന്തോഷിച്ചു സീരപാണേ!
 സതപരം ഗമിച്ചു കണ്ണൻ
 കിങ്കരന്റെ വാക്കു കേട്ടു
 സന്തോഷിച്ചു സീരപാണി
 എങ്കിൽ പോകുവാമല്ലോ _
 മെന്റൊച്ച കോപ്പുകൂടി!
 ആറു തേർ കാലാളുകളും പാലു
 സേനയോടുകൂടി രാമൻ
 യാനങ്ങളിൽ കേറിക്കൊണ്ടു
 യാറാം ചെല്ലു വേഗത്തോടെ
 വൈദികന്റെ മന്ദിരത്തിൽ
 വൈകാതെ ചെന്നു രാമൻ

വാസുദേവനോടും ചൂടി
വാണരുളി മഞ്ചംതന്നിൽ.

—
ആറാം വൃത്തം.

അതുനോം മനവന്മാരത്ര വന്നു വസിക്കുന്നു
അംഗരാജൻ വംഗരാജൻ കലിംഗാധീശൻ
കുരുവീരൻ കേരളേന്ദ്രൻ കേകയൻ കോസലാധീശൻ
കുന്തിഭോജൻ കുന്തളേശൻ കരുശാധീശൻ
ശിശുപാലൻ ജരാസന്ധൻ മാളവൻ മാദ്രിഭൂപാലൻ
കൊങ്കണേശൻ വങ്കണേശൻ പുള്ളിനാധീശൻ
അവനതീമനവൻ പിന്നെ അസ്രഭൂമീപതി -
വീരൻ സിന്ധു രാജൻ സിംഹളേശൻ
ജനകാധീശൻ ഭൂമിജൻ പാണ്ഡ്രഭൂപാലൻ
ഭൂമിഭൂലേശൻ കശ്മീരേന്ദ്രനിഗ്രസോൻ
ചന്ദ്രസോൻ വിഷ്ണുധാധീശൻ നരപാലനാ -
രനേകം നാട്ടിലുള്ള നായകന്മാരത്രവ -
നോരിത്രയെന്നൊരവധിയില്ലാ
വളരെ ബ്രാഹ്മണന്മാരും വൈശ്യരും ശൂദ്രരും
തത്രവന്നുകൂടി വണ്ണമെല്ലാമിവണ്ണം തന്നെ
മണിമഞ്ചമുകളേറി മനവന്മാരിടതിങ്ങി
മന്തമാസ്രം മാരിലോറു മയങ്ങിപ്പോയി
മധുവോലും വാണി വന്നു മാലവെസ്സുമെന്തുമോഹം
മന്നിലുള്ള മനവന്മാർക്കുഖിലന്മാർക്കും
ഏറിയൊരു സുന്ദരതപമാഭിജാതുമെറിയൊരു
വിത്തമാർക്കുചിത്രയില്ലെന്നൊരത്തൻ ഭാവം

രസികനാണെന്നുവന്നാൽ രാഗമുണ്ടായ്തമല്ലോ
 രാമമാക്കിന്നോത്തു കണ്ടാലൊന്നിങ്ങേയുള്ളു
 ബലവീര്യമുള്ളവരേ ബാലക സ്വാലാഭമുള്ളു
 എന്നതുകൊണ്ടൊന്നിങ്ങേ തരമാവുള്ളു
 കലശലുകൊണ്ടു ധമ്മക്കുറവരക്കു വിശേഷിച്ചും
 കൂടുമെന്നാൽ കേടുമില്ല നമുക്കെന്നേകൻ
 അരാചന്മാരിപ്രകാരമാശ്വസ്യ വസിക്കുന്നു
 അങ്ങുമിങ്ങും തിങ്ങിവിങ്ങി വിളങ്ങിടുന്നു
 ശിശുപാലൻ വേർപ്പതിന്നു കോപ്പുകൂട്ടിക്കാപ്പുകെട്ടി
 തൃഷ്ടിയോടെ പുഷ്ടിയോടെ തുറിഞ്ഞുകൂടി
 കളവാണി രഗ് മിണിയും കാഞ്ചിമാല
 കടകങ്ങൾ കാതിലയ്യുമോതിരവു-
 മണിഞ്ഞുകൊണ്ടു സമിമാരും താനുമായി
 സഞ്ചരിച്ചു സഭതന്നിൽ സന്നിധാനം
 ചെന്തരളും ദേവിയെക്കാണാൻ
 ഗിരികന്യാദേവിതൻ
 തിരുമുമ്പിൽ ചെന്നുവന്നു താണുവീണു
 കൈവണങ്ങി സ്തുതിച്ചുവന്നു.

എഴാം വൃത്തം.

ജയ ജയ ഭഗവതി! മായേ! ദേവി!
 ജഗതി മധുരതര കായേ!
 ജാഗിനി! പരമശിവ ജായേ!

ഗൗരീ! ജനനി! പരമരമണീയേ!
 കൗതലവിലസിതവലയേ!
 ദേവി! വിരചിതഗിരിവരനിലയേ!
 അരിജനകുലബലവിലയേ! നിന്റെ
 ചരണയുഗളമനുകുലയേ
 സതതം സരസതരശീലേ! ദേവി!
 സകല ഹൃദയഹരശീലേ!
 സജലജലദകചജാലേ! പാഹി
 സവിനയ ജഗദനുകൂലേ!
 ഉരുതരഘനകചഭാരേ! ദേവി!
 ഉരസിതരളതരഹാരേ!
 പരിസരചരപരിവാരേ! പാഹി
 പരിചൊടു ജനിതകുമാരേ!
 മനസിജമധുരശരീരൻ കൃഷ്ണൻ
 മനുജവിജയരണശൂരൻ
 മനസിവസിതസുകുമാരൻ
 മമഹിതനാം നന്ദകുമാരൻ
 അവനെന്റെ വരനായി വരുമോ? ദേവി!
 അതിനൊരു വരമിങ്ങു തരുമോ?
 തവ മതമതിനനുഗ്രഹമോ? ശിവ!
 തരുണി! നീ കനിഞ്ഞരുളേണം
 നളിനായനാഭിരാമൻ കൃഷ്ണൻ
 നരകമുരമദവിരാമൻ
 തരുണീജനങ്ങൾക്കൊരു കാമൻ കൃഷ്ണൻ
 താമല്ലാത്തവരോടു വാമൻ

നരസുരമുനിജനപാലൻ കൃഷ്ണൻ
 നായനമധുതരബാലൻ
 അവിശമസുരകലകാലൻ കൃഷ്ണൻ
 അനാലഹദയനാസകുലൻ
 വിജയന സഖി മമ ഹരണം ചെയ്യാൻ
 വിരവിനൊടവനിങ്ങു വരണം
 ഗിരിശരമണി തവ ചരണം രണ്ടും
 ചിരതാമിഹ മമ ശരണം
 ജയ ജയ ഗിരിവരതനയേ! ദേവി!
 ജയ ജയ കൃതവിപുവിജയേ!
 ജയ ജയ പുരഹരദയിതേ! ദേവി!
 ജയ ജയ പൂർണ്ണിയനോയിതേ.

എട്ടാം വൃത്തം.

അംബികാ പദാരവിന്ദവന്ദനാർക്കം ചെയ്തുകൊണ്ടു
 അംബുജാക്ഷിമാർ തൊഴുന്ന രാജകുന്ദകാ
 ആളിമാർ മനോജ്ഞപാണിനാളികം പിടിച്ചുകൊണ്ടു
 കേളിയാടി മെല്ലെ മെല്ലെ മല്ലലോചനാ
 മഞ്ചവാസിയായ ഭൂപസഞ്ചയാന്തികേ സുഖോ
 സഞ്ചരിച്ചു സാരസാക്ഷി തഗ്മിണീ മുദാ
 പത്മനാഭനാശു ചെന്നു പങ്കുജാക്ഷി മൗലി തന്റെ
 പാണി പങ്കു പിടിച്ചു തേരിലേറിനാൻ
 വാമലോചനേവമൊരു കോമളാനനേ കൃശാംഗി!
 രാമസോദരോഹരേഷ രാമമാർമണേ!

പ്രാണനായികേ! വിനയം നാണമെന്തിവിന്നു വിന്റെ
 പ്രാണവല്ലഭൻ മകന്ദരോഷ ഞാനെടോ!
 കൊണ്ടൽവീലവേണി വിന്നെക്കൊണ്ടുപോവതിന്നു തന്നെ
 കൊണ്ടൽവണ്ണനെന്നു നാമമുള്ള ഞാനെടോ!
 നിന്നുടെ വിധോഗമായ വഹ്നികൊണ്ടെരിഞ്ഞെരിഞ്ഞു
 വിന്നമെന്നുടെ ശരീരമിത്രനാളെടോ!
 ചന്ദ്രപാദനാംഗമേന ചന്ദ്രകാന്തമെന്നപോലെ
 ചന്തമോടു ശീതശീതമിന്നു മാധവം
 കണ്ണിനുള്ള ജന്മലാഭമിന്നെവില്ല പൂണ്ണമായി
 കല്പകാമണേ! ജപോ പോക നാമെടോ!
 സ്വന്ദനോ വസിച്ചുകൊൾക സുന്ദരാനോ! സുഖോ
 നന്ദനാനന്ദൻ ഭാഗ്യമുത്തിയായ നീ
 ഏവമോതി ദേവനായ ദേവകീസുതൻ മുരാരി
 ദേവിയെ ഹരിച്ചുകൊണ്ടു യാത്രയായിതേ
 ഭൂപമണ്ഡലങ്ങളാത്ര കോവഭാരഗൗരവേണ
 ചാപലം പറഞ്ഞടുത്തു ചാപവാണികൾ.

— — —

ഭവതാം വൃത്തം.

ഗോപകുമാരക! നില്ലെട നിന്നുടെ
 ചാപലകർമ്മമിദം നെട്ടു ഭൂപതിമാരുടെ
 മുന്നിലഹംമതി ശോഭനമായ്തരമോ?
 വെണ്ണയും പംലും കവൻ ഭുജിയ്ക്കുന്ന
 കണ്ണനീവണ്ണമഹോ! നല്ല വെണ്ണിനെ—
 കണ്ടു കൊതിച്ചു ചതിച്ചു

കൊണ്ടുപോവാൻഗ്രഹം ഗോരസമല്ലിതു
 ഗോപശിശോ! തവ ചോരണമോഹമയ്യോ!
 അതു നീരസമായ്തരമെന്നു ധരിയ്ക്കുണ-
 മിങ്ങിനെ ചെയ്തുകൊണ്ടാൽ
 കെൽപ്പു പെരുത്ത ശിശുപാലമെന്നു
 കല്പിച്ചു കന്യകയെ അതി ദുർ-
 ബലനാം പശുപാലനാടങ്ങുമൊ?
 ദുഷ്ടോഹമെന്തിനാഹോ! ഗോക്കളെ
 മേച്ചു നടക്കുന്ന നിന്നുടെ ഗോഷി
 ഫലിച്ചീടുമൊ? കള്ളശപാക്കളെപ്പോലെ
 കടന്നു കവന്നതു വാശത്തിനുള്ള വഴി
 ക്ഷത്രിയകന്യയെ വിങ്ങുൾക്കു വന്നു
 തൊടാമൊ? കരോരന്മാരേ!
 രാജപുത്രിയെ മോഷണം ചെയ്തതു
 വിങ്ങുൾക്കു ഭൂചണമല്ല ഭ്രമം
 തമിസരോദരിയായ കുമാരിയെ
 വിട്ടു ഗമിയ്ക്കു വല്ല അതി-
 തിമവാക്രമമുള്ള നൃപന്മാക്കു
 വൈരമുണ്ടാക്കിടൊല്ല ചാപമെടുത്തു
 കലച്ചു വലിച്ചു പിടിച്ചു ചൊടിച്ചുവരും
 വല്ല ഭൂപതിമാരോടു പോരിന്നു
 പോരുമോ ഗോരസചോരനാഹോ!
 നില്ലെടാ! നില്ലെടാ! നിന്നുടെ വംശമ-
 തില്ലെന്നു വന്നുകൂടും തടവില്ലെടാ!
 നില്ലെടുത്താഹോ ചെയ്യുന്ന വീര-

നുപന്മാക്കപ്പോൾ ഇത്ഥം പറഞ്ഞു
 രണത്തിന്നൊരുമ്പെട്ട ക്ഷത്രിയ വീരന്മാരെ
 കൃഷ്ണൻ യുദ്ധമതികൾ ജയിച്ചുടൻ
 മണ്ടിച്ചു രണ്ടര നാഴികയാൽ
 തമ്മിണി തന്നുടെ സോദരനാകിയ
 തൾമി കയത്തുടനേ കരയുഗ മത്തിലമ്പും ധനുസ്സു
 മെടുത്തു തൊടുത്തങ്ങടക്കും വിധേയ
 എത്തിപ്പിടിച്ചു വധിപ്പാനൊരുമ്പെട്ട
 നിന്നമുകുന്ദനപ്പോൾ പല യുക്തിപറഞ്ഞു കരഞ്ഞുവിരോ
 (ധിച്ചു
 തൾമിണി കാക്കൽ വീണു കേശവനാതു മഹാജയൻ
 (തന്നുടെ
 കേശമരിഞ്ഞുവിട്ടു പിന്നെ മിശയ്യം താടിയും മോടിയു -
 മൊക്കവേ ഹേദിച്ചയച്ചുടനെ രാമനും
 കൃഷ്ണനും വൃഷ്ണിജനങ്ങളും തൾമിണിയോടും കൂടി
 വിജ ധാമമതാകിയ ദ്വാരകതന്നിലിരുന്നു സുഖിച്ചു
 (വാണു

പത്താം വൃത്തം.

ചഞ്ചലാക്ഷി തൾമിണിയോടേവം
 ചാരുവാക്യം പുഞ്ചിരി പൂണ്ടരുൾ ചെയ്തു ദേവൻ
 വഞ്ചിതയായല്ലോ തൾമിണി! നീ
 വല്ലാത്തൊരു വല്ലഭനേ ലഭിച്ച മൂലം
 വല്ലവിജനങ്ങളുടെ ജീവനാഥാ! ഭവാനു

വല്ലാറായതും മമ ഭാഗ്യമല്ലോ
 വല്ലാത്തൊരു വല്ലഭനെന്നയോ റാഥ!
 ഇതു ചൊല്ലരുതെന്നോടു കാന്ത വാസുദേവ!
 ചേദിഭൂമിപാലൻ ശിശുപാലൻ ബാലേ! നിന്നെ
 ആദി കാലേ തന്നെ മോഹിപ്പിക്കുന്നു മേദിനീ
 വെണ്ണിലാവായനിന്നെ ലഭിക്കാഞ്ഞു
 വേദിപ്പിക്കുന്നു പാരം ഭൂമിപാലൻ
 ചേദിരാജൻ മൃഗനവൻ ചേദിപ്പിക്കയാലൊരു
 ചേതമില്ലിങ്ങതുകൊണ്ടു
 കൊണ്ടുവെണ്ണചേതസി നിറച്ചിരുന്ന
 റിൻപാദാബ്ജമിന്നു ചേരവാൻ
 സംഗതി മമ വന്നുവല്ലോ ഭൂപാ -
 ലന്മാർ വേറുക്കേണ്ടുന്ന നിന്നെയിപ്പോ -
 ളൊരു ഗോപാലൻ വിവാഹം ചെയ്തയാലേ
 താപമില്ലെന്നുണ്ടോ വന്നീടുന്നു ബാലേ!
 നിന്റെ താതമാതാക്കൾക്കു
 മനതാരിൽ താതനുമെനിപ്പുമെന്റെ
 മാതാവിന്നുമത്രബോധമില്ല -
 നാക്കിടൊല്ല വല്ലഭ! നീ
 ജാതിഭേദമുണ്ടോ നിറക്കുഞ്ചുജാക്ക!
 പരമാദി പൂരുഷൻ നീ എന്ന -
 റിയും ഞങ്ങൾ വിത്തമില്ലാത്തുള്ള
 കാന്തന്മാരിൽ നാരിമാക്കു
 ചിത്തരാഗമുണ്ടാകയില്ലല്ലോ

പത്തുകാശിനും വകയെന്റെ
 കയ്യിൽ കണ്ടമാവില്ല
 മത്തകാശിനി മാർമെലേ!
 പത്തുദിക്കുകൾക്കും പഞ്ചഭൂതങ്ങൾക്കും പിന്നെ
 പത്തുമൊരനാലുമുള്ള ലോകങ്ങൾക്കും
 സത്തുക്കളുസത്തുകൾക്കുമാദിനാഥൻ
 ഭവാനത്ഥമില്ലെന്നുചെയ്താലാക്കും ചേരും
 സുന്ദരന്മാരോടു ചേർന്നിരിപ്പാനല്ലൊമോഹം
 സുന്ദരിമാരായ നിങ്ങൾക്കെല്ലാം
 എന്നതുമീശ്ശോപാലനാക്കില്ല കല്യാണാംഗി!
 എന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാമല്ലോ വേദം
 സുന്ദരപുരുഷന്മാരിലഗ്രഗണ്യവിനാ
 കന്ദപ്പൊന്നൊന്നെല്ലാവർക്കും നോധമല്ലോ
 എന്നുള്ളൊരു കന്ദപ്പൊന്നെൻ ദപ്പമെല്ലാം
 കൃഷ്ണ! വിനാടൽ കാണുന്നോരും
 വിനാപോകും വിദ്വയുണ്ടെന്നാകിൽ
 കൊള്ളാമല്ലോ കോമളാംഗി!
 വിദ്വയുള്ള ധാരിമാർക്കു പാത്താൽ
 വിദ്വയമിജ്ജാതിയല്ല നാലേ! പൂജം തന്നെ
 വിദ്വയായി ജീവിയ്ക്കുന്നു ഞങ്ങൾ
 വിദ്വകൊണ്ടുവിയേണ്ടുന്ന തത്വമെല്ലാം
 നിന്റെ വീര്യമെന്നെവിനിയ്ക്കുബോധമുണ്ടു കാന്ത!
 വിദ്വയുമവിദ്വയുമതികൃമിക്കും വിന്നെ
 വിദ്വാനുമവിവാൻ ദണ്ഡം വിശ്വനാഥ!
 ഇങ്ങിനെ വിനാകു ഭാവമെങ്കിൽ

പങ്കുജാക്ഷിയിങ്ങുവന്നാലും റീ ജീവനാഥേ!
 ഇംഗിതമറിവാനേവം
 ചൊന്നേറിനു ഞായം
 ഇങ്ങിതു ശങ്കയില്ലേതും ഞാലേ
 അങ്ങതു മറിവാൻതു ദണ്ഡമിപ്പോൾ റാഥ!
 മന്നിലെങ്ങും റീയല്ലാതെ മറാരുള്ള
 ഉള്ളിലും പുറത്തുമെല്ലാം വ്യാപിപ്പിക്കു വോ-
 റെള്ളിലെണയ്ക്കു തുല്യനാണെന്നു കേൾപ്പു
 പങ്കുജമുക്തംപോലെ റാല്ലഭംഗിയുള്ള
 കൊങ്ക രണ്ടമെന്റെ മാപ്പിൽ ചേക്കു
 പങ്കുജാക്ഷി! എന്തെപ്പണന്നാലും
 പാരമുള്ള സങ്കടം ശമിപ്പിക്കു റീ ഞാലേ.

=====

വാമനാവതാരം.

കൈകൊട്ടിക്കുളിപ്പാട്ട്.

— — —
വൃത്തം ഫ.

അഞ്ചിതകളിൽ എന്താവാലെ,

വൈഷ്ണിളിപ്പെണ്ണുകിടാവേ വരികെണ്ടെ -

യരികിൽ വിരവിനോടു ഞാലേ!

വങ്കജലോചനൻ സങ്കടം പോക്കുവാ -

നമരജനാദി പരിതാപം

ഉണ്ണിയാൽ നല്ലൊരു ദണ്ഡു കമണ്ഡലു -

വണ്ണോജനായനൻ ധരിച്ചു

വിണ്ണോരിൽ നാഥന്റെ ശത്രുവാം ദൈത്യന്റെ

മന്ദിരമകം പൂക്കു ദേവൻ

മണ്ണൊരു മൃന്നടി യാചിച്ചു ത്രൈലോക്യ -

മിത്രനും കൊടുത്തതു ചൊൽക

ഇങ്ങിനെ നാണൊഴി കേട്ടൊരു തത്തയും

ഭംഗിയിൽ പറഞ്ഞതുകുടങ്ങി

സംഗ്രാത്തിൽ പണ്ടു വിണ്ണോരിൽ നാഥനാ -

മിത്രനെസ്സുപദി ജയിച്ചു

ചങ്ങാതിമാരെടുമെന്നിപ്പു മാണാലി

തുംഗപരാക്രമശാലി

ഇന്ദ്രിഭവനങ്ങളൊക്കെയുമോജസു

സതപാമടക്കി വസിച്ചു
 അക്കാലമുൾക്കാമ്പിലേററം വളർന്നിതു
 ചൊൽക്കൊള്ളുമദിതിയ്ക്കു താപം
 ഇക്കാണും ലോകങ്ങൾക്കൊക്കെയു മീശപരൻ
 തൃക്കഴലിണ മമാലംബം
 മന്നിലിന്നാരിമാക്കെല്ലാക്കു മീശപരൻ
 തന്നുടെ കണവറെന്നല്ലോ
 ഇങ്ങിനെചിന്തിച്ചു തന്നുടെ കാന്തന്റെ
 വന്ദ്യമാം ചരണങ്ങൾ കൂപ്പി.

വൃത്തം പ.

ശ്രീമിണീപാദം എന്താവാലെ.

വിണ്ണോർമാതാവാം വെണ്മണിമാലിക
 വെണ്മയിൽ കണവന്റെ കഴൽ കൂപ്പി
 എണ്ണമില്ലാത്ത സങ്കടമൊക്കെയു -
 മെണ്ണിയെണ്ണിച്ചറഞ്ഞതുടങ്ങി റാൾ
 പതിഭേവതമാരായ ഞങ്ങൾക്കു
 പതിയല്ലാതെ മാറു ഗതിയുണ്ടോ?
 അതിനെത്തു കഴിവിനി ബഭ്രുവാവേ!
 മതിതന്നിൽ വളരുന്ന സങ്കടം
 ഉണ്ണികൾ നമുക്കെണ്ണമില്ലാതെ
 വിണ്ണിലോ മാറു വാഴേണ്ട മന്നിലോ?
 വിണ്ണോർനായകനാകും മകനിലോ -
 ജണ്മവത്തിലൊളിച്ചു കിടക്കുന്നു

ദിതി പെറുളള മക്കൾക്കു പാർക്കുമ്പോൾ
 ഉതിസുതപ്രമിതെന്നേ പറയാവൂ
 അതിനൊത്തൊരു കാരണം പാർക്കുമ്പോൾ
 പതിയല്ലോയീജാതിക്കു ദൈവതം
 പത്തുതൂണും പതികൾക്കു ഭത്താവാം
 നിന്തിരുവടിക്കുണ്ടോ ചരിഭ്രമം?
 ചതികൊണ്ടു പ്രയോഗിച്ചുസുരനും
 മതിമാനായ വാസവൻതന്നെയും
 ഗതിയില്ലാതെയാക്കി വിരൂപിച്ചാൽ
 ഗതിയെന്തിനി ബീഭത്സാവേ! ചൊല്ലുക
 എന്നുണ്ണിതൻ വൃസനാങ്ങോർക്കുമ്പോൾ
 ഉണുളളിലും വളരുന്ന സങ്കടം
 എന്തെന്നിന്നു നന്മ വന്നിടുവാൻ
 വെണ്മയോടടുത്തേണമേ ഭത്താവേ!
 സതിമാരിൽ മതിഗുണമേറുന്നോൾ
 രദിതിതൻ വചാങ്ങൾ കേട്ടുടൻ
 മതിമാനായ കശ്യപൻപൂവിട്ടു
 പിതൃ ചിന്തിച്ചു ചൊല്ലിനാൻ മെല്ലവേ.

പുത്തം ന.

ബന്ധുരാംഗി! എന്നുപോലെ.

ബന്ധുരാംഗി! കാനേ! ശൃണുസന്താപങ്ങളിതു
 ചിന്തിക്കിലിന്നൊരുമലമില്ല പാത്താൽ
 കാനൻ നിറച്ചീടിലെന്തിന കഴിവിന്നയോ!
 പണ്ടു കൃതം കിന്തു ഭവിയ്ക്കുന്നതിനിഹ

സംശയമുണ്ടോ പാത്താൽ?

ഭർത്തൃപുത്രമീത്രസുഹൃത്ബന്ധുക്കളെന്നല്ലാ -
മെത്രയും നിറച്ചീടുകിലാത്തിമൂലം

ഇത്രിജഗത്തിൽ വസിച്ചീടുന്നൊരു നാരിമാക്കു കാണേ!

ഭർത്തൃഹിതാ ചരണങ്ങളൊഴിച്ചൊരു വൃത്തിയുണ്ടോ?

തേജസ്സിനും ജലത്തിനും മുത്തിക്കണ്ണും ഭേദം

ഭജിപ്പുന്നതെന്നുപോലെ ദൃശ്യമെല്ലാം നീജാങ്കുരമതു

ചിന്തിച്ചീടുകിലൊന്നുതന്നെയല്ലേ

ബീജമതകുരപരിണതിതന്നിൽ വേറെയുണ്ടോ?

സന്തതം വിളങ്ങീടുന്നവസ്തുവെല്ലാം കാണേ!

ചെന്താർമാ വിവീകാന്തന്റെ മായയല്ലോ

എന്തിഹപരവതു മഹിവരനും

രജ്ജുലതാദോ പാത്താൽ?

കാന്താവിതൊക്കെ വിറച്ചു കവിഞ്ഞുപറഞ്ഞീടേണം

ധർമ്മാദിപുരുഷങ്ങളെ ഉൾമ്മിഷ്ടന്മാർ ബാലേ!

ധർമ്മാസഹായത്താൽ വീണ്ടീടുന്നു ധർമ്മം

ധർമ്മവിധർമ്മമിതെല്ലാം പ്രാണനാഥ! ഭവാൻ

ധർമ്മമിതെന്നുചൊണ്ടീടുകിലതു ധർമ്മത്തെ

ഭക്തനായെന്നനാകും മകാ! പ്രദൻ ശിവൻ

വ്യക്തം വാതകീലയോ ദേവീ! ഉൾദേഹം? വ്യക്തം

ഭർത്തൃജനങ്ങൾ കൊടുത്തിടുന്നു കാന്ത! പാരം

ഭക്തിവിശേഷംകൊണ്ടുജിവാഞ്ജരിതമെല്ലാംതന്നെ

ചന്തമോടനികേചെന്ന കാന്തന്റെ മൊഴി

ബന്ധുവാം കശ്യപൻ കേട്ട ചിന്തചെയ്തു

ഹന്ത സതീജനകമനീയാംഗി സുന്ദരിയാൾ കഷ്ടം!

വെണ്ണുതകുന്നതൊരപം വിശ്വൊട തിത്തിടേണം

വൃത്തം ര്.

‘കല്യാണീ കളവാണി’ എന്നോദമല.

കല്യാണി! സതീജനകല്യേ! കമനീയാംഗി!

നല്ലൊരു വചനത്തെക്കേട്ടീടേണം

നല്ലാരിനണിമാക്കു വല്ലഭവല്ലഭംകൊ-

ണ്ടല്ലാസമേരം നല്ല ചൊല്ലുണ്ടാകും

ഇല്ലതിനൊരുവാദം പല്ലവധരി! ഞാലേ!

ചൊല്ലുനല്ലതുമെല്ലെച്ചൊല്ലിടുന്നേൻ

എല്ലാലോകങ്ങൾക്കുള്ളോ-

രല്ലൽതീർത്തുകോടേ

വല്ലഭേ പാലിക്കുന്നു ലക്ഷ്മീകാന്തൻ

നല്ലതുവ്രതഞ്ചിൽ പാലോലുംചൊഴിയാലേ!

ഇല്ലാ വികല്പം തെല്ലംകേൾക്കുമെല്ലെ

ചൊല്ലുന്നു പയോഗ്രതം തെല്ലംവികല്പമില്ലാ

മല്ലാരിപ്രിയമെന്നു ചൊല്ലുളളോരും

മുന്നമെന്നുടെ താതൻ പത്മജനൊന്നു വിളി-

ച്ചൊന്നുകഥിച്ചതിന്നു ചൊല്ലിടുന്നേൻ

ഇന്ദിരാകാന്തൻതന്റെ വന്ദ്യമാം പാദപത്മം

നന്നായി ധ്യാനംചെയ്തു വന്ദിക്കേണം

മന്നിൽപ്രസിദ്ധമാകും ഹാൽഗുണശുക്ലവർണ്ണ

ന്നോംഭിവസന്തൊട്ടുങ്ങാരംഭീർത്തോ

പിന്നെപ്പന്ത്രണ്ടു ദിനം നന്നായി ഹോരുകൊണ്ടു

ന്നു ത്രയോദശിയിൽ വീട്ടീടുക

മുന്നമിറ്റയോഗ്രതം നന്നായനുഷ്ഠിക്കയാൽ

ധന്വേ! സന്താനസുഖം വന്നതിറ്റേറ്റാൽ

ഇന്ദിരാമണാഴ്ചന്റെ കൺമാത്തെല്ലുകൊണ്ടു -
 ഞാനു കടാക്ഷിച്ചിട്ടും ജന്മഫലം
 ഇന്നു നന്നായി വ്രതമധ്വനമനുഷ്ഠിക്കിൽ
 വന്നിട്ടും കാമിതങ്ങൾ മംഗലാംഗി!
 ഇങ്ങിനേ കശ്ശുപന്റെ മംഗലഗീരകേട്ടു
 മംഗലാംഗിയായ ദേവമാതാവപ്പോൾ
 തുറകൊതുക്കത്തോടുമൊന്നു വണങ്ങി മെല്ലേ
 മങ്ങാതെ വ്രതവിധി ചോദ്യം ചെയ്തു
 അംഗനാമരാം ഞങ്ങളെങ്ങിനേ വ്രതമിന്നു
 മങ്ങാതാനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ജീവനാഥ!
 മംഗളമുത്തി കണ്ണാമാവല്ലഭ കൃപാകാന്ത!
 എങ്ങിനെ വരുമെന്നു ചൊല്ലിടേണം.

സുന്ദരി! മമ വല്ലഭേ! കേൾക്ക
 വന്നല്ലോ തവ ഭാഗ്യവും
 മൂന്നും ചെയ്തുള്ള കർമ്മത്തിൻ ഫലം
 മിന്നുവന്നു ഭവിയ്ക്കുന്നു
 പത്മജൻ തന്റെ നന്മൊഴി തനിൽ
 വെണ്മയിൽ മനംകൊണ്ടതും
 നന്നു വന്നിട്ടും കാലത്തിങ്കലേ
 സന്മാർഗ്ഗാപ്തി ഭവിയ്ക്കുള്ളൂ
 മീനാമാസേമാവാസിപാദാന്തേ
 മാന്ദസം തെളിഞ്ഞാചാനേ
 സ്തോനവും വിധിപോലെ ചെയ്തന്തേ
 ദാനവും കഴിഞ്ഞു കാന്തേ!

ഭാനുദേവദാദിസ്തന്നേരത്തു
 മാനിനി! കാന്ത ചാരത്തു
 മാനസകാമമങ്ങോരത്തു
 മാനസേ ചേക്കു പാരത്തു
 തന്നുടെ കാന്തസമ്മതംകൊണ്ടു
 വന്നിടം കൃതകൃത്യത
 മന്നിടത്തിലോ തണ്ഡുലത്തിലോ
 തന്നുടെ ഗുരുതന്നിലോ
 മിന്നിടം സപ്തവിഗ്രഹത്തിലോ
 വന്നിടുന്നതിമിയിലോ
 ഏങ്ങിനോ ഗുരുവക്ത്രമെന്നാകി-
 ലങ്ങിനെ പൂജിച്ചിടേണം
 അംഗങ്ങളൊക്കെ വേവേറെ നന്നാ-
 യ്ക്കുണ്ടാതെ ധ്യാനിച്ചിടേണം
 മംഗലമുന്തി ലക്ഷ്മീകാന്തനാ-
 ത്തംഗമാം ഭോഗിഭോഗത്തിൽ
 ഭംഗ്യാ ദേവന്റെ രണ്ടു ഭാഗത്തും
 മംഗലാംഗിമാർ വാഴുന്നു ഭൂമിദേവിയും
 ലക്ഷ്മീദേവിയും സന്ധിതാപാംഗത്തോടുകൂ-
 മാനിനിമണിമൗലിരത്നമേ!
 മാനിച്ചീടുക വക്ത്രങ്ങൾമാഭൂമീകാന്തൻ
 മാനിനി! കാമം മാനോലുംമിഴി! പൽകീടും
 മാനഭംഗവും തീർത്തുദേവേശൻ
 മക്കളെപ്പരിപാലിയ്ക്കും
 ഇങ്ങിനെയുള്ള വക്ത്രമൊക്കെയും

തിങ്ങിന കെരുകത്തോടും
 ഭംഗിയിൽ കേട്ടു ദേവമാതാവും
 മങ്ങാതങ്ങു വണങ്ങിനാൾ
 ഭർത്തവക്ത്രത്തെയോത്തുന്നാൻ
 യുഗത്തളിരിൽ ഗ്രഹിച്ചുടൻ
 മന്ത്രിഭാവവും കൈക്കൊണ്ടാദരാൽ
 മന്ത്രിശുദ്ധി വരുത്തിനാൾ
 വാത്തു പിന്നെയുമോത്തു തത്പരം
 കീർത്തിച്ചോളം ഭഗവാന്റെ
 മൂർത്തി നാലായ് ചമഞ്ഞു
 മന്ത്രിയും വൃത്തികൊണ്ടു വിളങ്ങുന്നു
 ഇങ്ങിനെ ചിന്തിച്ചുഗണാമണി
 വിണ്ണോർമാതാവാം ദേവിയും
 മങ്ങാതേ ഗുണം ദാദശാഹം
 മങ്ങാരംഭിച്ചു വഴിപോലെ.

വൃത്തം—സു.

‘മതിമാനാകിയ’—എന്നുപോലെ.

സുദതികൾ മുമ്പായദിതിയുമപ്പോൾ
 ഭൂദിതം സ്വഭർത്സാ മുദിതമാനസാ
 ഹൃദയം തന്നിലഴകോടെ ചേർത്ത
 വിദിതസ്വധർമ്മാ സ്വദി ചരിച്ചു
 ഇരേഴലകിനു വേരായ് മേവിനാ
 നാരായണനെ വിരവൊടു ചിത്തേ
 തരസാ ധ്യാനിച്ചുതരഭക്ത്യാ

പരമാനന്ദരേണ വിളങ്ങി
 പാരതൂഴിയിൽ നിരവധികം ചര
 സ്ഥിരജാതികളും ബഹുവിധമുണ്ടു
 പരമാത്മാവ് വിനാശിച്ചിടലെന്നിഹ
 ഹരിയെന്നല്ലാതിഹ പലതുണ്ടോ?
 ഇതിമതിതന്നിലതിസുഖമോടെ
 സതികളിൽ മുമ്പായ ദിതിയുമപ്പോൾ
 കരുണാവിധിയാം നാരായണന്റെ
 ചരണസദോജം വിനമൃതടുങ്ങി
 രത്നാഞ്ചിതമാം കറകുകിരീടവു -
 മരിക്കേ വിലസിന് ചിഷരങ്ങളും
 മീനാകൃതിപൂണ്ടഴകിന് കണ്ഡല -
 മിരുഭാഗങ്ങളിലങ്ങിനെ ചാത്തി
 മിന്നൽപ്പിണരുകളെന്ന കണക്കെ
 മിന്നിടുന്ന കടാക്ഷജാലങ്ങൾ
 രത്നപ്രഭാമുകരാഞ്ചിതമുത
 മിന്നിടുന്നിതു ഗണ്ഡയുഗളം
 ചുണ്ടുകൾ രണ്ടുതെത്ര മനോജ്ഞം
 തൊണ്ടിപ്പഴമിണ്ടൽ പൂണ്ടു ഗമിസ്തം
 ശണ്ണകൾ കൂടിടും ദന്തങ്ങൾ കണ്ടാകി -
 ലിണ്ടലോടും കൂനുകൾമളമപ്പോൾ
 ചന്ദ്രക്കലയ്ക്കുള്ള കുറുമൊഴിച്ചിട -
 മിന്ദിരാകാന്തന്റെ ഫലലതിലകം
 കണ്ണമതമ്പോട്ട കാണുന്നവോരം
 കുഞ്ഞുപൂണ്ടഴന്നീടുന്നു കുംബു

കണ്ടാവിണ്ടൽകുളയുമുക്കേയുര -
 ബന്ധമുണ്ടു കടകുമുണ്ടു
 തണ്ടാരിൽമാതിൻ കണവന്റെ മാറിടേ
 ഉണ്ടമാലകളും ശോഭിയ്ക്കുന്നു
 കൊണ്ടാടീട്ടമക്കുഴയൂരേത്തവു -
 മുണ്ടു വിലസുന്നു കണ്ണത്തിങ്കൽ
 ലക്ഷ്മീഭഗവതീവിലയനമാകിനാ
 വക്കോദേശമതെത്ര മനോജ്ഞം
 വീക്ഷണവിലസിതളംഗമാലാവലി
 വക്ഷസി ശുഭഭരി വിത്തവിപാസം
 അക്ഷിയുഗങ്ങൾക്കു വീക്ഷണസാരമല്ല -
 മക്ഷണമേകനാ നാഭിഹൃദം
 ഇഷ്ടധനുസ്സം വഹിക്കുന്നു മനോജ്ഞം
 ലക്ഷ്മീമണാളന്റെ തുത്തുട കണ്ടാൽ
 ശുക്ലണ്ണസമങ്ങളാം മുട്ടുകൾ രണ്ടും
 വക്ഷണയുക്തമാം ജംഘായുഗളം
 രത്നചവിതമാം നൂപുരമണ്ഡിത -
 മിന്ദിരാകാന്തന്റെ പ്രപദയുഗളം
 സന്ധ്യാഭുകാന്താ വിളങ്ങുന്ന ചേലയു -
 മെന്നൊരു വിസ്തൃതമണിനെ ചാത്തി
 സന്തതം യോഗിപ്രവരാളയത്തി -
 ലന്തരം കൂടാതെ വാഴുന്നു സുപ്താ
 ചെന്തീക്കനലുകൾക്കൊക്കുമസ്സംസാര -
 സന്താപം തീർത്തപ്പൊദയുഗളം
 ഇങ്ങിനെ ധ്യാനിച്ചു മംഗലമുത്തിയാം -

ഗംഗാധരപ്രിയ നാകം മുകുന്ദം
 സംഗങ്ങളും വിട്ടമരജനാനിയും
 മങ്ങാതെ പന്ത്രണ്ടു രാത്രി വസിച്ചു
 ഇപ്പയോവ്രതാരിഷ്ടകൊണ്ടപ്പൊഴേ -
 യുർപ്പവിൽ വിളങ്ങീടും ജാഗ്രതൻ
 ചിൽപ്പമാനാമിലേശ്വരൻ ശോവിന -
 നരരക്ഷാവിവോടെ വെക്കും വിളങ്ങിനാൻ.

— — — — —

പൃത്തം ൭

കോടശ്വേഗങ്ങളെ — എന്നു പറയെ

പൃഥ്വീകർമ്മകാന്തന്റെ പൃഥ്വീ കണ്ടടൻ
 പാകാരിമാതിൻ മനം തെളിഞ്ഞു
 പാരിച്ച രേടിയും താപവും വേടായി -
 കൈകളും കൂപ്പിപ്പുകഴി മെല്ലെ
 പത്മനാഭ! ഹരേ! പാഹി മാം ശോവിന!
 പങ്കജലോചന! വാസുദേവ!
 പണ്ടു കൃതപാപംകൊണ്ടു ജഗൽപ്പതേ!
 പിണ്ടിപഴിയുന്നു വിഷുവേഷം
 പട്ടിപോലെ കെട്ടിൽപ്പെട്ടു വലയുന്നു
 പെറുളള മക്കളിൽ പാടുപെട്ടു
 പെണ്ണുങ്ങൾക്കീവക ദണ്ഡമോരോവിധ -
 പെണ്ണമില്ലാതണ്ടു പങ്കജാക്ഷ!
 കണ്ണാ! നിൻ പൃഥ്വീ വെണ്മയിൽ കാണുന്ന
 കണ്ണാകുംവേദമീജാതിയുണ്ടോ?
 എങ്ങിനെ വഴുതേണ്ട മംഗലംഗി നിന്നെ
 യംഗമാരാധം തെങ്ങിപ്പേര?

ഭരംഗങ്ങളൊക്കെയും വെച്ചേറെ കാണണം
 മംഗലമുത്തേ! കനിഞ്ഞീടേണം
 വേദങ്ങൾ യാഗങ്ങൾ യോഗങ്ങൾ വേദാന്തം
 ദേവ! സതികൾക്കു പണ്ടേയില്ല
 ഭർത്തൃപരായണമാരായ ഞങ്ങൾക്കു
 കൃത്യം മരോത്താനമുണ്ടോ നാഥ!
 മന്ത്രിയും ശുദ്ധിവരുത്തി നിജകൃത്യം -
 വൃത്തികൊണ്ടിശ്ചര! തോഷിക്കേണം
 ഇങ്ങിനെ വിണ്ണോറിനാതിൻ വചനത്തെ -
 ത്തിങ്ങിനമോദോ വാസുദേവൻ
 നന്ദനവുകേട്ടു പാരം തെളിഞ്ഞുട -
 നംഗനമാർമണിയോടു ചൊന്നാൻ
 ധന്വേ! കൃശോദരി! മാന്വേ! തവ ഭാഗ്യം -
 മന്വേനമാജ്ജിതമിന്നു വൃതം
 മന്നമേ മാതസ്സുവാത്തികളൊക്കെയും -
 മന്വേനമിങ്ങുവായിതല്ലോ
 വൃത്രാരിമുന്വായ പുത്രന്മാർക്കുള്ളൊരു
 ഉൾത്താപമൊക്കെയുമിങ്ങറിഞ്ഞു
 ശത്രുജയവും വരുത്തിയിത്രെപോകൂ -
 മെത്രയുമുക്കോടടക്കി മെല്ലേ
 സുത്രാമാ സ്വൈപരം സുധർമ്മയിൽ വാഴുവാ -
 നത്ര ജനനി കനിഞ്ഞതിപ്പോൾ
 കാത്തിടിവിത്തൊഴിലത്രയും ഭഗവദ് -
 മിത്രിഭവനമടക്കിടുവാൻ
 ശത്രുക്കളെത്രയും വധിച്ചു ദൈത്യന്മാർ

മത്തഗജംപോലെ വാഞ്ഞടക്കം
 എങ്കിലുമിന്നൊരുപായം നിരൂപിക്കാം
 മകമാർമൗലേ! ശൃണു വചനം
 സങ്കടം വേണ്ടാ ജനനിയ്ക്കു ചെറുമേ
 തങ്കലിന്നുണ്ണിയായ് ഞാൻ പിറക്കാം
 ചിണ്ണപയോവ്രതംകൊണ്ടു തോഷിയ്ക്കുന്നു
 പൂണ്ണവ്രതഫലമസ്തു ദേവി!
 നിണ്ണയിയ്ക്കാം ഫലം ഭക്തികൊണ്ടൊക്കെയും
 വണ്ണിച്ചീടുന്നു മുനീശ്വരന്മാർ
 ഞാൻചൊല്ലും വാക്യങ്ങൾ ഞാഞ്ചകത്തെപ്പൊഴും
 തഞ്ചിച്ചു ചഞ്ചലം വിട്ടു നന്നായ്
 അഞ്ചാതെ സന്ദരി! കാന്തശുശ്രൂഷയും
 സന്തോഷമോടെ ചരിച്ചുവാഴ്ക്ക
 ഇങ്ങിനെ മംഗലമുത്തി ജനാദ്യനൻ
 ഭംഗിയിലങ്ങും ചെയ്തു പിന്നെ
 മംഗലമസ്തു തേ അംഗാരതമേ!
 എന്നുരചെയ്തു മറഞ്ഞു നാഥൻ.

—:—:—

വൃത്തം വൃ.

‘തെച്ചിമന്താരം’ എന്നുപോലെ

ഷോത്തമന്റെ വാക്യം പാരാതങ്ങു കേട്ടു ദേവ -
 മനുഗ്രഹമെന്നങ്ങുറച്ചു ചിത്തേ
 മങ്ങു പാരിൽ വീണു ചിരനേരം വണങ്ങിനാൾ
 യത്നം മറഞ്ഞുള്ള വഴിനോക്കിയും
 യയണ! ഹരേ! കൃഷ്ണ! മുരാരേ! നരകാധക!

ശരണമെറിഞ്ഞു നീയേ രമാവല്ലഭാ!
 മരണം വരുമളവിൽ ശരണം നീയല്ലാതുമുണ്ടോ?
 ഗരുഡവാഹന! പോറി! കരുണാനിധേ!
 ചരണങ്ങൾ ധ്യാനിച്ചുള്ളിൽ മുരവൈരി ഭഗവാന്റെ
 അമരജാപിയകംപുക്കു മെല്ലവേ
 കരങ്ങുളംകൂപ്പി മെല്ലെ ബ്രഹ്മത്തുപാദം വണങ്ങിനാൾ
 കരിമുകിൽവണ്ണനുടെ വചനംപോലെ
 ഉരുതാഭക്തിപൂണ്ടു മറിമാങ്കണ്ണിയും പിന്നെ -
 ത്തരംഗോക്കി വലംവെച്ചു പരമാഗ്നിയെ
 ചിരദോരം വാൻതന്റെ വരംഗവും റോക്കിനോക്കി -
 പ്പുരോഭാഗേ വില്ക്കുമൊരു വരംഗനായും
 കരുണാകാന്തവിഞ്ചിവിത്തരുവെന്നു ദൈവമേ
 വികാരവുമില്ലാ പാത്താലുരിയാട്ടവും
 നാരിമാക്കു വരാല്ലാതൊരു ഗതിയുണ്ടോ പാത്താൽ?
 കരുണാഗ്നീവരം കാന്തൻ കവിയുണർപ്പോൾ
 അരികത്തു മരുവുന്നു വരമുരു കാംക്ഷിക്കുന്നു
 തരുണിമാർമണിയാകും മമ വല്ലഭാ
 പുരാണപുരുഷൻ തന്റെ കൃപാപൂർണ്ണപാത്രമായി -
 പ്പുരുഷോത്തമവിവളിൽ ജനമാന്ദീടം
 ഇരുളുകൾ വേർപെടുക്കും തരുണഭാസ്കരൻപോലെ
 നിരായൻ ജനിയ്ക്കുമ്പോൾ ദുരിതം തീരും
 നാരസുരവരനാക്കും ഗുരുവാകും മുനീശപരൻ
 ഭാരങ്ങടെ മനോരഥമതുമറിഞ്ഞു
 നാരായണനാളിയ വരമതുമറിഞ്ഞുടൻ
 നിരൂപിച്ചു തരുണിയെ വിളിച്ചു ധീമാൻ

തരുണിമാർമണേ! കാന്തേ! വരികരികത്തു ബാലേ!
 ചിരഭൃതതപസ്സിന്റെ ഫലമസ്തു തേ
 സൂര്യനും പോയസ്തമിച്ചു കൂരിരളും വനകൂടി
 കാൽപ്പും കഴിഞ്ഞു കാന്തേ! വരികരികിൽ
 പുരികങ്ങളൊന്നിളക്കി കടക്കണമുനകൾകൊണ്ടു -
 ബുദ്ധതരകടാക്ഷത്തോടടുക്കുന്നേരം
 വരനങ്ങു കരംപിടിച്ചുരികത്തങ്ങിരുത്തിനാൻ
 ചിരനേരം പുണർന്നു സുഖമേകിനാൻ
 പൂർവ്വാഭിമുഖം തന്നിൽ പരിചൊടു ഭാര്യതന്നിൽ
 പാരമ്യമുവാക്കി മുനികരുണാവിധി
 ചരാചരാതമാവാം വരൻ തരുണീഗർഭവാസവും
 കരുണയാമന്നുളി വിളങ്ങി ദേവി
 വിരിഞ്ചനമറിഞ്ഞുടൻ സുരവൃന്ദമോടുകൂടി
 അരയന്നമുകുളേരിയെഴുന്നള്ളി
 കരങ്ങളുംകൂപ്പിമെല്ലെയമരേശന്മാരുമൊത്തു
 വിരഞ്ഞു സൂക്ഷ്മങ്ങൾകൊണ്ടു പുകഴ്ത്തി ദേവൻ.

—:~:—

പുത്തം ന്.

‘ജയജയ’ എന്നു പറഞ്ഞു.

ജയജയ ജഗദീശ! ഹരേ! വിഷ്ണോ!
 വിധവാദിസമസ്തഭൂതാത്മാൻ
 അയിമുരമഥാ! ധമസ്തേ വിഭോ!
 ഭയഹര! ഭുജംഗശയനാ!
 വിധതം തേ ചരണകമലം ഞങ്ങൾ
 വന്ദനേന പൂജി യ്യാ നിത്യേന

ധരണീഭഗവതിയ്ക്കു ദേവോ! നിന്റെ
 ഉരുതുവാ ഭവിച്ചിടുന്നിപ്പോൾ
 ചരണം തേളവനേ ചരിയ്ക്കുന്നേരം
 ഭാണവീഡകളുണ്ണു തീരം ജനനി!
 ലോകമാതാവേ! ദേവീ ശൃണു
 ജനനമരണദുഃഖഹാരി
 ജനാനാമം നിന്നുടെ ഗഭേ ഹരി
 ജനനമരണജരാഹിനൻ -
 വിളങ്ങിടം ഭഗവാന്റെ രൂപം ദേവി!
 തെളിഞ്ഞിടം ലോകങ്ങളെല്ലാം
 വെളിപ്പെടാം സുജനഹൃദയം തന്നിൽ
 വിളയാടമരമാരെല്ലാം
 സകലഭൂവനവാസവാസേ! ദേവി!
 സുദളകമലാഭാസഹാസേ!
 സംഘജനനോടജവാസേ! ദേവി!
 കമലാവല്ലഭ കൃപാമാസ്മൈ ഹവാ -
 ശാലകളുല്പസിയ്ക്കുമപ്പോൾ
 സവനകമ്മമെല്ലാം കഴിയ്ക്കും
 അവനീവാലകരം രസിയ്ക്കും മെല്ലെ
 അവനിയിൽ ധമവും നടക്കും
 ഭൂവനങ്ങൾ വിരവോടടുക്കുമിനൻ
 വൃസനം തേ സമസ്തം നശിയ്ക്കും
 ഭൂവനദ്രോഹികളെയൊടക്കും ദേവൻ
 ശിവവുമിങ്ങു ലോകേ ഭവിയ്ക്കും
 കമലഭവാമുഖ്യദേവന്മാരും

വിമലവാക്യമോതുന്നസേരം
 സകലലോകമാതാവാം ദേവി പരം
 വിമലമാനസേ ചേർത്തു പരം
 കമലാകാന്തനൊന്നുടെ ഗർഭത്തിൽ
 സകലപുണ്യരാഖിലഗർഭൻ
 ഭഗവാദിന്നാവതരിച്ചീടും നൂറാം
 വിഗമത്തിൻ പൊയളും കണ്ടീടും
 വിഗതാന്തഃപരിതാപത്തോടും ദേവി
 ഭഗവാന്റെ ചാണം വിറച്ചു.

പുത്തം—൧൦.

ഏകിലന്റെ വാസുദേവ്—എന്നുപോലെ.

കമലജ വചനം കേട്ടു കമലാവല്ലഭൻ തെളിഞ്ഞു
 താമലമാമദിതി തന്റെ
 സകലപുണ്യമായി ഗർഭം
 ഭാദ്രപാദശീവാസരേ ഭാസ്വന്ദു മദ്ധ്യംഗതേ
 ശ്രോണയാം വിജയ നാമ
 ഭാദ്രപ്രദമുത്തം പോൽ
 ദേവദേവനഖിലേശൻ
 ദേവിതന്റെ ഗർഭത്തിൽ
 ദിവ്യരൂപൻ പ്രത്യക്ഷനായ്
 സാദരമവതരിച്ചു പൊന്നും കിരീടവും
 നല്ല രത്നപ്രഭാകണ്ഡലങ്ങൾ
 മിന്നും മണികളും ചാർത്തി
 മിന്നിടും കൌസ്തുഭരത്നം

വാലു കൈകളിലും വാലു
 വാലായുധങ്ങളും തൂക്കി
 മാലകളും മഞ്ഞപ്പട്ടം
 കാലിണ നൂപുരങ്ങളും
 കോടക്കാർവണ്ണനുമപ്പോൾ
 ഹാടകവിറം കലൻ
 കോടിസൂര്യഭയം പൂണ്ടു
 ഗർഭധവാഹനൻ വിളങ്ങി
 ദേവദന്ദഭിവാക്യങ്ങൾ
 ദേവന്മാരും തുടങ്ങിനാർ
 ദേവിമാരങ്ങൊത്തു വന്നായ്
 ദേവദേവനെയും വാഴ്ത്തി പാട്ടു -
 കളും കൂത്തുകളും പാടിയുമാടിയും മെല്ലെ
 പാടി തോടി പന്തോരാട
 പാടിയ മിടഞ്ഞു താളം
 കൂടിയാടിക്കളിയ്ക്കയും
 കൂടെക്കൂടെയിട ചേൻ
 ചെമ്പടയുടനെയുമിടചേൻ മമ്മതാളം
 കൊട്ടിയുടുത്തുടയ്ക്കു നാടകമങ്ങിടചേൻ
 നന്ദനഭവസുമങ്ങൾ നന്ദിയോടങ്ങാരാധിച്ചു
 മനീടവും റോക്കി മെല്ലെ
 വന്ദനവും ചെയ്തുവന്നായ്
 നാരദാദി മുനികളും
 നീരജ സുതഭവന്മാർ
 വാരിജാക്ഷൻ തന്നെക്കണ്ടു
 സാരവേദികളും കൂപ്പി

സാരഗീതകളങ്ങോതി
 തിരുനാമങ്ങളും ചൊല്ലി
 തെരുതെരെ വാഴ്ത്തി മുനി
 വരന്മാരും വിരവോടെ
 കരുണാകരനാം ദേവ -
 നരുതരകാന്തിയോടും
 പരിചിൽ വിളങ്ങുന്നേരം
 ചരണങ്ങൾ കൂപ്പിദേവി -
 തിരുവുടൽ കണ്ടാളദിതി -
 കരങ്ങളും കൂപ്പിനിന്നു
 ഉരുതര ഭക്തിപൂണ്ടു
 വിരവോടെ സ്തുതി ചെയ്തു
 കുമിമകിൽ വണ്ണൻതന്നെ -
 യറിവേരും പ്രജാപതി
 ചിരഹാരം റോക്കി റോക്കി -
 കരങ്ങളും കൂപ്പി വാഴ്ത്തി

വൃത്തം—മഥ.

‘സുരസിമാർമ്മി’—എന്നുപോലെ.

നാരായണ! ഹരേ! കൃഷ്ണ! വിഷ്ണോ!
 ചരേണം നിന്നുടെ പാദേ
 പാതം പരിതാപമെല്ലാമിഹ
 ഹാരണപുരുഷ വന്ദേ!
 പാമില്ലാതുള്ള സംസാരത്തിൽ
 പാഞ്ചഭൂതാ ഭൂമിജ്ഞാ

പാദപാദസംസാരത്തിൻ പര-
 തിരം കരേറുക ദേവ!
 ഈരേഴുലകിനും നീയേ ഗതി
 നീരജനാഭ! നമസ്തേ!
 നാരിമണിയാമദിതിതാനും
 നീരജ പുത്രസുതനും
 പാദപാദ പാശ്ചിമവതമപ്പോൾ
 ചാരവേ വിന്നു വണങ്ങി
 കാരണപുരുഷൻ താനമപ്പോൾ
 ചാരയൊഴുതിയാൽ വിന്നു
 പാരിടത്തിൽ നരവേഷം പൂണ്ടു
 വേദൊന്നായാടം കണക്കെ
 ചാരവേയ പുനമമ്മതാനും
 നോരേ വിവിജ്ഞാദിയെല്ലാം
 പാദപാദ പാകിയിരിപ്പോൾ
 ചാരവടുവേദം പൂണ്ടു
 പാദം വളന്നൊരു മോദത്തോടെ
 സാരജ്ഞന്മാരാം മുറികൾ
 പാദപാദപാദൻ കർമ്മങ്ങളെ
 അപ്രജാപാദനൊക്കൊണ്ടു
 സാരവേദികളും ചെന്തിപ്പിച്ചു
 പാദം തെളിഞ്ഞു ലോകങ്ങൾ
 നോത്തുപാദമണ്ണിനുപ്പോൾ
 സൂര്യനും സാവിത്രി നൽകി
 യജ്ഞോപവീതം ബ്രഹ്മസ്സതിയാം
 സജ്ജനാശ്രമം നൽകി

മെഴുഞ്ചിയും നാൽകിതു താതാപ്പോ-
 ള്ളജപലിച്ചു ബ്രഹ്മചിഹ്നം
 നൽകിയജിനവും ഭൂമിയപ്പോ-
 ലേകിതു ദണ്ഡവും സോമൻ
 നാൽകിതു മാതാവുമപ്പോൾ തന്നെ
 കൗപിനാച്ഛാദനം മോദാൽ
 അപ്പോൾ കൊടുത്തു കുടയും വിയ-
 ദാപ്പും കമണ്ഡലം ബ്രഹ്മാ
 സപ്തർഷിമാരും കുശാൻഡം നാൽകി-
 യപ്പോൾ ജപമാലാ വഹി-
 അമ്പൊട്ട യക്ഷന്മാരും ഭിക്ഷവാത്രം
 കമ്പം വെടിഞ്ഞു കൊടുത്തു
 ഇമ്പമോടംബികാതാനുമപ്പോൾ
 അമ്പൊട്ട ഭിക്ഷയും നാൽകി
 ബ്രഹ്മവചസ്പീ വിഭുങ്ങിതദാ
 ബ്രഹ്മസഭയിങ്കലുണ്ണി
 ബ്രഹ്മോക്താമായൊരുപയ്യുമപ്പോൾ
 ജിഹ്വകുമാരൻ കഴിച്ചു
 അന്നവിടുനൊരു വാത്ത കേട്ടു
 വിണ്ണോരിൽ നാഥസഹജൻ
 നെല്ല വാജി മേധന്മാരും ബഹു-
 നന്നായിച്ചെയ്തുകൊണ്ടിപ്പോൾ
 മണിടത്തിൽ ബലി വാഴുന്നെന്നു
 മൂന്നുതരംസനാനെന്നും
 സന്ദേഹം കൂടാതവിടെച്ചെന്നു

നന്നായിക്കാച്ചുണ്ടളെല്ലാം
ഇന്നു നമുക്കു ലഭിക്കാമെന്നു
നന്നായൊച്ചു മുക്കുന്റ.

വൃത്തം—എം.

‘കൊച്ചിന്’.

മെല്ലവേ ദണ്ണം കടയും മല്ലവൈരിയപ്പോൾ
കല്പഭാവത്തോടെടുത്തു ഉല്ലസിച്ച് ഭേവൻ
ചൊല്ലു പൊങ്ങും ബലിതൻറ നല്ല യജ്ഞവാദേ
കില്ലകൂടാതേ ഗമിച്ചു കിൽനിഷരഹിതൻ
മന്ദമോരടിവെണ്ണുവോളൊന്നുതട്ടു ഭൂമി
ഇറിക്കാകുന്നതന്നുടെ മായയാക്കു ചൊല്ലാം?
മന്ദം മന്ദം നടന്നുണ്ണി ചെന്നു നമുദായാം
നന്ദിയോടുത്തരതിരേ സുന്ദരാംഗനാപ്പോൾ
തത്ര സത്രേ വാണീടുന്ന സത്തമനാരെത്തു
ജതപിഗാദിമുഹിഗുരുമാത്തകൗതുകത്താൽ
തത്ര വന്നീടുന്ന ബ്രഹ്മസത്തമനെക്കണ്ടു
ചിത്തമതിൽ ചിന്തചെയ്തു കത്തുമഗ്നിതാരോ
കാത്തിടിൽ സാൽകുമാരനത്ര വന്നീടുന്ന
സൂര്യനോ സോമനോ പാത്താലാർവരുനാനും
ചേരുന്നില്ല കാന്തികൊണ്ടിങ്ങാരുമാരുമയ്യോ!
ഭൂരിതാകാന്തികൊണ്ടു ചാരപണ്ണശാല
ചാരമുജ്ജ്വലിച്ചീടുന്ന പാറ്റുതീകാന്തനോ
വീരനാകും വൈരോചാരി മാരുതചിരോടും
പാരേ വരുന്നോരു വടുചാരത്രം കണ്ടു

സാരവേദികളായിട്ടുമാർച്ചവൃന്ദത്തോടും
 സുരിവരകാവ്യമുനികുബ്ജരോടുകൊത്തു
 പാത്രവുമെടുത്തു പൂജാദ്രവ്യവും ഗ്രഹിച്ചു
 സത്തമൻ നടക്കുന്നേരമഗ്നികളുമൊത്തു
 പത്തുകൾ ധൃസിയ്ക്കുന്നേരമതുതമായ്തന്നു
 കത്തുമൊരു ദേവന്മാരും മൃത്തിഭൂതരായി
 ജ്വലിഗാഭിജ്ഞത്തോടും തത്ര വിളങ്ങിനാർ
 പത്തുകളിൽ വീണു ബലി ഭക്തിയോടുംകൂടി
 മഞ്ഞുമൃത്തിയാകും ദേവം കൂപ്പി നിന്നു ചൊല്ലി.

വൃത്തം—എന്നു.

ചൊല്ലൽദേവന്മാരും എന്നു ഭാഷ്യമേ.

ഭൂസുരോത്തമ! ഭാസുരമൃതേ!
 ആസാമിദമാസ്വ ഭവാൻ
 വീരവീരനാം വൈരോചാരിനും
 പാരമിത്തിഹാ ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു
 കാരണനാം കമാരനേയും
 സാരവേദിയസുരാപ്പോൾ
 ഹേരോടേ കാൽ കഴുകിച്ചു തദാ
 ശിരസ്സിലങ്ങു വഹിച്ചുപോൽ
 ചാരുപാദജനീത മൂർത്തി
 ചേർത്തു ചെല്ലവേ ഭഗവാന്റെ
 ധന്യനായ്തന്നു പ്രാഹ്യാഭി താനും
 ചന്ദ്രശേഖരനെന്ന്പോലെ

ചൊന്നാനുണ്ണിയോടുന്നതകീർത്തി
 ധവ്വോരം ഭവദാഗമനാൽ
 എന്തു ബാലകാ! കാർമ്മിതമിപ്പോൾ?
 എന്തു സംശയം ചൊല്ലീടുക
 ചന്തമേരുന്ന വാജിയോ വേണ്ട?
 എന്തരോ! നല്ല കണ്മരമോ?
 സന്തതം വസിച്ചിടവാൻ നല്ല
 ഇല്ലമോ വേണ്ട വിപ്രമൗലേ!
 എന്തെടോ! ഗൃഹസ്ഥാശ്രമേച്ഛയോ ചൊൽ
 കിന്തു കവൃകാം യാചിച്ചിടാം
 വല്ലതിലും തേയുജ്ജ്വരാഗ്രഹം
 കില്ല കൂടാതെ ചൊല്ലീടുക
 വല്ലതെന്നാലും തന്നിടന്നേൻ ഞാ-
 നില്ലാ സംശയമിന്നെനിജ്ഞ
 ചൊല്ലേറും ബലി! ചൊന്ന വാക്യങ്ങൾ
 മെല്ലവേ കേട്ട ബ്രഹ്മചാരി
 മെല്ലവേ മല്ലവൈരിയും ചൊല്ലി
 ചൊല്ലുകൾ ബഹുമാനിച്ചുടൻ.

പുത്തം—ഹർ.

മോഹിത ഗോവിന്ദൻ—എന്നോടൊ

വാക്യങ്ങളോർക്കുമ്പോളത്ര മനോഹരം
 പാകാരിശത്രോ! നിൻ ഗോത്രസുശീലം
 ഭോഷ പാഞ്ഞു ഞെളിയുന്ന കൂട്ടം

ചൊൽക്കൊള്ളും നിങ്ങളെ വംശത്തിലുണ്ടോ?
 പുഷ്പരവോ ചന്ദ്രമുപപ്തവൃതനിൽ
 ഭക്തനാം പ്രഹ്ലാദൻ ധ്യാനിച്ചിടുന്നു
 പുഷ്പരത്തിൽ ചന്ദ്രനെക്കണക്കെ -
 സ്തൽക്കീർത്ത്യാ പ്രഹ്ലാദൻ ശോഭിച്ചിടുന്നു
 ഇക്കാരണം ലോകങ്ങളൊക്കെജ്ജയിച്ചു
 വാകാരിതന്നെയും ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടു
 ഉഷ്ണോടുകീഴിനെത്രലോക്യമൊക്കെ -
 ചിക്ഷുന്നു വന്നു ഹിരണ്യനുമപ്പോൾ
 നിന്നുടെ താതനും പണ്ടു മഹാത്മൻ!
 തന്നുടെ ജീവിതമർത്ത്യം നൽകി
 മന്നിൽ പ്രസിദ്ധമാം കീർത്തി ലഭിച്ചു
 ഇന്നു ശ്രമിപ്പുന്നതില്ലജഗത്തിൽ
 തന്നുടെ പൂർവ്വജന്മാരുടെ വൃത്ത -
 മന്യുനമാസ്ഥയാ വർത്തിച്ചിടുന്നു
 ഒന്നു പരഞ്ഞീടിലൊന്നു ഭവാനും
 അന്യമാതപം നഹി പാതമിവവീര!
 ഇന്നതുകൊണ്ടു ഞാൻ യാചിച്ചിടുന്നു
 മൃന്നസി മണ്ണേയെവിസ്തീന്നു വേണ്ടു
 ഏന്നുടെ കാൽക്കൊണ്ടുളന്നതരേണ -
 മുന്നത കിന്തേ! ദിതിജ! മഹാത്മൻ!
 തന്നുടെ കാമത്തിനൊത്തൊരുവണ്ണ -
 മിന്നു യാചിപ്പുന്നതിന്നിത്ര ധർമ്മം
 മന്നവ! പിന്നേയധികമുരസ്സിൽ
 സന്ദേഹമില്ലിഹ ദണ്ഡുനതാകും

എന്നാലിതുകൊണ്ടുതന്നെ സുഖിജ്ഞാം
 തന്നാലുമിങ്ങതി ധാതെരിതമിപ്പോൾ
 ഉണ്ണിതൻ വാക്യങ്ങളിങ്ങിനെ കേട്ടു
 ചണ്ഡപരാക്രമൻ മാബലി താനും
 ഉണ്ണിയെയെന്നവൻ സൂക്ഷിച്ചു പിന്നെ
 റിണ്ണയിച്ചുണ്ടു പാഞ്ഞു തടാവിം.

വൃത്തം—പദി

ശ്ലോകമാരം—എന്നോടൊമ്പെ.

വിപ്രകുമാരകാ! റെന്നോ റിന്നടെ
 സൽപ്രമാണോകുമിദമഥോ!
 ഉൾപ്പൂവിങ്കൽ കില്ല ചിന്ത ചെയ്താലും റീ-
 യല്ലവിചാരബലേ! വൃത്തിജ്ഞാത്രമതെങ്കിലും
 പൃഥ്വിയിലെ പൃഥ്വീസുരബാലക! പാര-
 മത്വിജ്ഞ നല്ലതു വൃതമാക്കിടൊല്ലാ
 പാത്മിവിദഗ്ദ്ധനത്തെ അത്മികളതമിച്ചു
 വൃതമായവനോടത്മിജ്ഞയെന്നതിപ്പോളതി-
 ധൃത്തന്മാരായുള്ള പാത്മിവിന്മാരുടെ
 വൃത്തിജ്ഞ ചിതമല്ലോ എല്ലാ ലോകങ്ങൾക്കു-
 മീശപരനാകും മാം കല്യാണത്തോടെടോ വിപ്ര!
 ചൊല്ലുകൾകൊണ്ടു പുകഴ്ത്തിയതിൻ ഫല-
 മില്ലെന്നു വന്നീടാമോ?
 എല്ലാം കൊടുക്കുവനില്ലൊരു സംശയം
 ചൊല്ലാൻ മടിയെത്തുണ്ണി! തവ
 നല്ലൊരു വാതെരിതമല്ലെലൊഴിച്ചു
 നെല്ലാം പാഞ്ഞീടുക

മല്ലവൈരിതാനുമിങ്ങിനെ കേട്ടപ്പോൾ -
 ക്ഷുഭം തെളിഞ്ഞു പാരം തദാ
 നല്ല കാരുണ്യത്തോടൊന്നു ചെല്ലിതു
 ചൊല്ലുജ്ജ്വലം ഭവാൻ
 ഇക്കാരണം ലോകവും ലോകാധിപനാതം
 ചൊൽകൊണ്ടുമെഴുത്തും നൂപ!
 കൈയടക്കീടില്ലെന്നതികാമിയി -
 നനുള്ള കാമം പോരോ?
 മൃന്ന പാദംകൊണ്ടു തൃപ്തിയില്ലാത്തവ -
 റിന്നു ജഗത്തുകുളങ്ങോ പാത്താൽ?
 ആനന്ദകാരണമാകുന്നു ചാതമിവ!
 മൃന്നടി മണ്ണു മതി
 ഇന്നിതുകൊണ്ടു ഞാൻ തൃപ്തനായിടുന്നു
 സന്ദേഹമില്ലാ മമ രാജൻ!
 തന്നാലുമെന്നുടെ കാൽകൊണ്ടുകുളങ്ങ -
 യുന്നത കീർത്തേ! ഭവാൻ
 സന്ദേഹം കൂടാതെ ചൊന്നൊരു വാക്യത്തെ
 നന്ദി കലൻ ബലി കേട്ടു
 കന്നു ചിരിച്ചു പറഞ്ഞു വടുവോടു
 തന്നീടുന്നേൻ വാഞ്ചരിതത്തെ.

പുത്തം—എന്ന

മധുരമൊഴി—എന്നുപോലെ.

മതിയിലിതി നന്നായുറച്ചു ബലി
 അതികൃതകമങ്ങു ജലഭാജനം

അതിസൂക്ഷ്മത! മെല്ലെയെടുത്തു കയ്യി-
 ലതുപൊഴുതു ചൊല്ലിയസുരാചാർയ്വൻ
 ചതികളിതുവീര! ഗ്രഹിച്ചിടേണം
 മതി മതി കൊടുക്കേണ്ടോ വാമൊരിതത്തെ
 മൂന്നടി മണ്ണിന്നിവൻ കൊടുത്തിടുകിൽ
 മൂന്നുലോകവുമിന്നു നശിച്ചു നൂറും
 ഇന്ദിരാകാന്താറിതു വിപ്രനല്ല
 വന്നതിവിടെ റിന്നോടു മൂന്നു ലോകം
 പടുതപറഞ്ഞാശു കരത്തിലാക്കി-
 ക്കുടിപമതിയിനൂറു നാൽക്കീടുവാൻ
 കഠിനമതിയായൊരു വിഷ്ണുവിനായ്
 ക്കുടിപത കൂടാതേ കൊടുത്തു സർവ്വം
 പടുസുമതേ! യെങ്ങിനെ ജീവിതമുണ്ടു?
 ക്കുടിപത കുറഞ്ഞൊന്നുവേണം പാത്താൽ
 അനൃതമല്ലേ ദേഹത്തിനുള്ള മൂലം
 അരുതനൃതമെങ്കിലുമാപത്തിലും
 അറിവുവളന്നുള്ളൊരു മാനവേന്ദ്ര!
 തരുണിജ്വാം തന്നിലും നാമത്തിലും
 മരണഭയം തന്നിലും വൃത്തിയ്ക്കായും
 ധരണിസുരഗോക്കടെ രക്ഷയ്ക്കായും
 ഒരു കളവുരച്ചിടിൽ വിസ്മയമല്ല
 ഇതി! വചനം കേട്ടു മുറിവുവെൻറ
 മതിഗുണമേറീടും മഹാബലിയും
 ധൃതിയിലുറപ്പിച്ചിതു ചൊല്ലി പിന്നെ
 മതികരുതി മാപതിപാദങ്ങളും.

വൃത്തം—എ.

‘വേദസ്തവടന്തേ’ എന്നു പാഠ്യം.

ഭാഗ്വഗോത്രതിലക ഗുരോ!
 ഭാഗ്യമഹോ ഭാഗ്യമോത്താൽ
 ഭോഗമശേഷം ഭുജിഷ്യാം മഹാ—
 ഭാഗ്യവാന്മാരാം നുവരും
 ഭൂതിസുഖദാരപുത്രാദിയൊക്കയും
 ഭുവിചഭുഃഖദം ദിവ്യാഭുഃഖദം
 ഇതി ച സർവ്വം വിജ്ഞാതഞ്ജനം—ഭാഗ്വ—
 നാരായണനാകണകിലിവൻ
 നാരഭാവം വിട്ടു ചേരാം
 നോരുവെടിഞ്ഞൊരുനാളും നടക്കാമോ
 കിമിഹ ശരീരൈർമലഃഘടഭരൈ—
 രുതാരകദൈഭുഃ ക്ഷണവിചലിതൈഃ—ഭാഗ്വ—
 പണ്ടു ദധീചിയും തന്റെ ദേഹം
 അണ്ടർകോനായിക്കൊടുത്തു
 കൊണ്ടാടിയിന്നതു ലോകത്തിലൊക്കയും
 ധവളിതമായി കുളർമതിപോലെ
 ശ്രവണസുഖദം കിമു ശ്രുതമഹോ—ഭാഗ്വ—
 ഞ്ഞാൽ നരകമധികമിന്നു
 വിപ്രപ്രലോഭനം തന്നെ
 ശാസ്ത്രമോത്തും പരിച്ഛിന്നമുള്ള ഞാൻ
 ദൃഢവദിഹ ന ധാത്രിസുരനൊടു
 വാത്കളെ യഥാകലയേ കഥം?—ഭാഗ്വ—
 മൃണസി മണ്ണു തരുന്നേനമം

ഇന്നൊരു സംശയമില്ല
 എന്നു പറഞ്ഞു മഹാബലിയും തദാ
 അഖിലവുമുടൻ പരമാത്മാവി ച
 വിരവൊടു ചേർത്തു വടിവൊടു നിന്നു—ഭാഗ്വത—
 ഉന്നതകീർത്തിയാം വൈരോചനി
 സന്ദേശം കൂടാതെ ധീരൻ
 മൃണാലിമണ്ണമുകൾപ്പൂർവ്വമായി
 ഉടനാതു വാങ്ങി ഉടലുടനാഹോ തലടിതി വളർന്നു—
 (ഭാഗ്വത—

ഗുരുവരനാമതു കണ്ടു കോപ—
 മുതതാമാശു വളർന്നു
 പരിചൊടു ശാപവും നൽകി മുറിവരൻ
 അഖിലസമ്പദ്യവാനാമസ്തു തേ
 അഹഹ യോഗമോ ഗുരുവിനിവനം?—
 ഭാഗ്വതഗോത്രതിലക ഗുരോ
 ഭാഗ്യമഹോ ഭാഗ്യമോത്താൽ.

പുത്തം.—പു.

‘കേരളീയടി’—പാലേ

വിസ്തൃതവലിയതുകണ്ടു തദാ
 അന്തരമെന്നിയേ തന്റെ വ്രതം
 സന്ധിപ്പാനായശ്ചുപാത്രത്തോടും
 കാന്തന്റെ ചാരത്തു ചെന്നു വേഗാൽ
 സന്തോഷത്തോടുടൻ മാബലിയും
 കാന്താഹ്വാനീതകമണ്ഡലത്തെ

ഹന്ത ഗ്രഹിച്ചുടൻ ചെന്താമരാക്ഷന്റെ
 ചന്തത്തിൽ കാലുകഴുകിത്തദാ
 കാന്തയോടും രാജാ പാദതീർത്ഥം
 എന്തഹോ! മൂർദ്ധ്വനി ചേർത്തു ധീരൻ
 വെന്തുരുക്കുന്നൊരു സംസാരതാപത്തെ
 അന്തരംകൂടാതെയങ്ങു തീർത്തു
 ചാരവാരം വാമനരൂപമപ്പോ -
 ജീരേഴലോകം നിറഞ്ഞുനിന്നു
 മൂന്നടിയങ്ങുനീടുവാനന്നേര -
 മോരടിയാക്കിതു മേടിനിയെ
 പിന്നെയുയന്നിതു പാദം മെല്ലെ
 ബ്രഹ്മലോകത്തോളം മല്ലാരിയർ
 ഇന്ദിരാകാന്തപദാബ്ജത്തെക്കണ്ടുട -
 ളന്നതഭക്തി കലന്നജനം
 തന്റെ കമണ്ഡലുവീരുകൊണ്ടു
 പാരാതളിഷേകം ചെയ്തു പിന്നെ
 ധന്വൻ തുളസീദളങ്ങൾ കൊണ്ടുചിച്ഛ
 വന്ദനംചെയ്തു പുകഴ്ത്തി വാണു
 അന്നോരമിന്ദ്രാദിദേവന്മാരും
 വന്ദനോദ്യോനസുമങ്ങൾകൊണ്ടു
 നന്ദികലൻടനാരാധനംചെയ്തു
 വന്നാൽ മുറികളും വാഴ്ന്നു നിന്നു
 ഇരടിയന്നായളന്നു പിന്നെ
 വൈഭോചനിയേറ്റു ചൊല്ലി ദേവൻ
 താത്ത്വികയായോരടിയി വിയെങ്ങെടോ

വൈരോചനേ! വീണ്ടുകൊണ്ടിടേണ്ട?
 ഇങ്ങിനെ ദേവന്റെ വാക്കു കേട്ടു
 തിങ്ങിനാ മോദേനാ മാബലിയും
 മംഗലമുത്തേ! ജഗന്നാഥ! ഗോവിന്ദ!
 എന്നുടെ മൂലംനി ചേക്കു പാദം
 ഇത്ഥമുറച്ചു മഹാബലിയും
 സത്യചിദാത്മാവി സത്യവാദി
 മത്തുവുമത്സ്യപുത്രാദി സമസ്തവു-
 മപ്പണം ചെയ്തു വിളങ്ങി തദാ
 ഭക്തന്റെ ഭക്തിവിശേഷം കണ്ടു
 മുക്തിപ്രദനായ നാരായണൻ
 ഉറത്തളിരിൽ കൃപയുണ്ടതികാരുണ്യാൽ
 ഭക്തനോടേവമരുളി ദേവൻ -
 വൈരോചനേ! ഭവാൻ ചേദിങ്ങേണ്ട
 വൈരം വെടിഞ്ഞു സുന്ദാരോടു
 ഭൂതലംവിട്ടു സുതലത്തിൽ വാഴ്ന്നീ
 മാലോകരൊക്കെപ്പകുത്തു ധീനെ
 ഏവമരുളി മുക്തൻ താനും
 പാവനമായൊരു പാദാബ്ജത്തെ
 മാബലിമൂലംനി ചേർത്തിതു ദേവനും
 ഗോവിന്ദവാഞ്ജിതമാക്കിയാം?
 വൈരോചനിയും സുതലം പൂക്കു
 സ്വർഗ്ഗാധികസൗഖ്യസമ്പൽപ്രദം
 നാരായണപദം ധ്യാനിച്ചു സർവ്വദാ
 ജഗദഗ്രന്ഥാരകം വാണ ധീരൻ

മത്സ്യധർമ്മങ്ങളിലൊത്താലിപ്പ
 ഇത്രിലോകത്തിലൊരോടത്തും പോൽ
 പാത്ഥിവാത്മാമാം വൈരോധിയില്ലാത്ത
 പാത്ഥിവാത്മാളെ പാത്തിടുമ്പോൾ?
 ഇന്നും പുകഴ്ത്തു ന്നു ലോകങ്ങളിൽ
 ധന്യൻ മഹാബലിതന്റെ ഗുണം
 ഇന്ദിരാകാന്തൻ കൊടുത്തു മഹാബലി-
 ണ്ണെന്നും നശിക്കാത്ത സമ്പത്തുകൾ
 ഇന്ദ്രനാൽ ലോകത്രയവുമേകി-
 തന്നുടെ മാതൃവൃന്ദനം തീർത്ത
 മണിടത്തിൽ പരിശുദ്ധയാം കീർത്തിയെ
 വന്നാജ്ഞതത്തിഴിമിച്ച ലോകം
 ഇന്നിക്ലമകൾ പരിശുണ്ണോഷ്ഠ
 മണിലും വിണ്ണിലും സൗഖ്യമുണ്ടാം
 പാടിക്കളിച്ചിടി കോടക്കാർവണ്ണനാം
 കൂടെക്കളിച്ചുഴൽ തീർത്തിടുമ്പോൾ.

—

കുചേലവൃത്തം.

എട്ടുവൃത്തം.

കൈകൊട്ടിക്കുളിപ്പാട്ട്.

മധുരമാഴി എന്നു പാലെ.

ഹരിചരിതം പാടുവാൻ പാടവം ചേ-
ന്നരുളുമൊരൻ തന്തേ വരികരികിൽ
ദുരിതചയം വീങ്ങുവാൻ നല്ലതായ് -
ജ്ജ്വാല കഥയെസ്സാമോദം ചൊല്ലേണം വീ
പാമധുനാ പാലും പഴവും നാൽകാം
ഗുരുക്കുതകം പൂണ്ടു ഭുജിച്ചുകൊൾക
അതിചതുരൻ കേരളകല്പദ്രു -
മതിരായ നായകൻ ചാരുശീലൻ
ഇതി സരസം ചൊന്നതുകേട്ടനോരം
മതികലരം തത്തായ് ചൊൽതുടങ്ങി.
അഖിലജഗന്നായകൻ ഭക്തന്മാർ -
ജ്ജ്വലമഖിലം വീക്ഷണ കാരുണ്യാഞ്ജി
കമലദളലോചനൻ വാസുദേവൻ
കമലമകുറുത്തുണ്ടെ ജീവനാഥൻ
കലിതരസം കംസനൊക്കൊന്ന ദേവൻ
വലരിപ്പുസംസേവിതനാദവിൻ

ഉലകഖിലം തിങ്ങും സൽകീർത്തിയോടും
 കലിശമറൻ ദ്വാദകതന്നിൽ പണ്ടു
 മധുരമൊഴിമാരാകും ഭാജ്യമാരു -
 മധികഗുണം ചേൻ സചിവന്മാരും
 അവധിവെടിഞ്ഞുള്ള തനായമാ -
 യവികലമോദോ വസിക്കുംകാലം
 ക്ഷിതിയിലൊരു ഭൂസുരൻ വാണിരുന്നാൻ
 ഗതകല്പപദഭേദം തത്പജ്ഞാനി
 ധരണിയിരിപ്പിന്നും കചേലനെന്നു
 പരയുവതിന്നിദ്ദമീസുരനൊത്തനെ
 പരമവദമോത്തു വസിക്കയല്ലാ -
 തൊരു നിറവുമപ്തമപിദേവനില്ലാ
 ഗുരുഗുണമാണ്മുള്ളൊരു വല്ലഭയും
 തരുണതചേരാത്ത തനായന്മാരും
 ഹരിചാണഭക്തനായിട്ടുമെന്ദ്ര -
 സുരവരനുണ്ടെന്നാലുമെല്ലാസ്തോഴം
 പരമഗതിക്കുള്ളൊരു മാഗ്ഗം മാത്രം
 കരളിലവൻ ചിന്തിച്ചു വാണകൊള്ളും
 ഒരുതവണയ്ക്കുകിലും രക്ഷിപ്പാനു -
 ള്ളരി വിജഗേഹത്തിങ്കലുണ്ടായിടാ
 അനവരതം ഭീക്ഷയെ വാങ്ങിവന്നു
 വാജമിഴിയാകും തൽപ്രേയസീതൻ
 തനയരെയും തന്നുടെ കാന്തനേയും
 മനമതഴിഞ്ഞൊരവുമു പോറ്റിവന്നാൾ.

വൃത്തം ൨.

കുചേലികളുവാണി എന്നുപോലെ.

കല്യാണശീലയാം തപേല്ലഭാ പല്ലവാംഗി
 വല്ലാത്ത ദാരിദ്ര്യത്താൽ ദൈവ്യമാൻ
 മെല്ലെത്തൻ വല്ലഭന്റെ ചാരത്തു ചെന്നൊരിക്കൽ
 ചൊല്ലിനാളിപ്രകാരമല്ലലോടും
 അല്ലേ മൽകാത തവ ഞങ്ങളെക്കുറിച്ചൊട്ടു -
 മില്ല വിചാരമെന്നൊന്നുതെന്തേ?
 ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ കഷ്ടപ്പെടുന്നതൊന്നും
 തീരേ ധരിച്ചിട്ടേയില്ലെന്നെന്നോ?
 കുട്ടികളിതുകാലം പട്ടിണി കിടന്നയ്യോ
 നട്ടംതിരിഞ്ഞീടുന്നു കഷ്ടം കാഷ്ടം!
 കല്ലിലും കറിയായുള്ള തവ ചാർപ്പു -
 നെല്ലാരുമെല്ലാപ്പോഴും ചൊല്ലുമല്ലോ
 എല്ലാറോരവും ഭവാൻ മെന്തിയാൽ ഭന്ധം ധരി -
 ച്ചല്ലയോ വസിപ്പതിനെത്തു ചിത്രം
 തെല്ലൊന്നു ചിന്തിച്ചാലും ഞങ്ങൾക്കുഭവാനേക -
 ളല്ലാതെ ഗതി പാരിലാരാകുന്നു?
 കാലക്ഷേപത്തെച്ചെയ്തതെങ്ങിനെയെന്നതൊരു
 കാലവുമോത്തീടാത്താൽ കായ്മമാമോ
 കഷ്ടമില്ലാ മേഞ്ഞിട്ടെട്ടായി വത്സരമി -
 തൊട്ടുനാൾ കഴിഞ്ഞീടിൽ വിഴുമല്ലോ
 ഇല്ലിനിന്നുടഞ്ഞൊരിക്കിറത്തുണിയൊഴിഞ്ഞൊ -
 നല്ലപിതാരോടയ്യോ ചൊല്ലീടുന്നു?
 ഇന്നു ഞാൻ പലേടത്തും ചെന്നേറെ യാചിച്ചിട്ടും

തന്നതില്ലാരുമെന്നിങ്ങോട്ടുമെന്നും
 ചോറു ചോരെന്നു ചൊല്ലി രോദനംചെയ്യും ബാല-
 ന്നാരുടെ മുഖമയ്യോ നോക്കിക്കൂടാ
 അങ്ങേ മന്ത്രിലുള്ള ബാലകന്മാരെല്ലാരും
 ഭംഗികലന്നീടുന്ന ഭൂഷണൗഘം
 അംഗങ്ങൾതോറും ധരിച്ചിങ്ങോട്ടു വന്നീടുമ്പോൾ
 മങ്ങുന്ന മക്കളുടെ വക്ത്രമേററം
 കൈയുമ്പേക്ഷിച്ചു വാണീടാമെല്ലായ്ക്കോഴ് -
 മുറക്കുരുണിക്കലൊന്നു ചിന്തിക്കേണം
 പെണ്ണല്ലെ ഫന്ത ഞാനിങ്ങുണുവാറില്ലെന്നാലീ -
 യുണികളെപ്പലത്തൊന്നെന്തു ചെയ്യും?
 ദ്വാരകതന്നിൽ സ്വൈരം വാണീടും മുകിൽവണ്ണൻ
 കാരുണ്യംബുധി കണ്ണൻ വാസുദേവൻ
 നല്ലൊരു ചങ്ങാതിയാണല്ലോ ഭവാനു മനം
 വല്ലതുമങ്ങു ചെന്നാൽ കിട്ടില്ലെന്നോ
 ഏവം കഡുംബിനിതൻ ഭാഷിതം കേട്ടു പൃഥ്വീ -
 ദേവനുമിപ്രകാരം മന്ദം ചൊന്നാൻ.

വൃത്തം—ന.

അതുനേരമെന്നവനാരെന്നപോലെ

ചാരുശീലേ മമ ജാതേ ഗിരിതു നീ കേൾക്കു മന-
 താരിലൊരു ലേശംപോലും വൃസാനു വേണ്ടാ
 പ്രാബല്യമായുള്ള കർമ്മം തീരില്ല ഭജിച്ചീടാതെ
 സാരമല്ലിസ്സംസാരവും ധരിച്ചുകൊൾക
 പാരിടത്തിൽ സൗഖ്യമാൻ പാത്തിടുന്ന ധനികനും

ഭാരിഭ്രമുള്ളവൻ താനും മരിച്ചുപോകും
 വെള്ളത്തിലെപ്പോളപോലെയുള്ളതാണിശ്ശരീരമെ-
 ന്നുള്ളിലോക്കിതജ്ഞാനികളരിയുന്നില്ലാ
 ദേഹം ഞാനാണെന്നു ഭാവിച്ചാമന്ത മനുഷ്യരെല്ലാം
 മോഹാസന്മാരായിത്തീൻ വശിച്ചീടുന്നു
 ലോകനാഥൻ സർപ്പത്തിനും മേന്മഭൂതൻ വാസുദേവൻ
 പാകംപോലെയെല്ലാരേയും പരിപാദിക്കും
 എന്നിവണ്ണമെല്ലാശ്ലോഘം നിണ്ണയിച്ചു വാണീടുന്നോ-
 ക്കെന്നമൊരു ദുഃഖമുള്ളിലുടിക്കൂയില്ലാ
 പെരുന്തുംകൊണ്ടൊരു കാര്യം സാധ്യമാകില്ലെന്നുള്ളതും
 പാരിലുള്ള സൂരികൾതൻ മതമാകുന്നു
 എന്നതുകൊണ്ടൊന്നിനും നാമാളാകയില്ലെന്നറിയൂ
 നന്ദജ്ഞാ നാനാത്വം വിതും ഭജിക്കൂ പാലു
 ഈശസേവകൊണ്ടെല്ലാക്കും ശ്ലേശമെല്ലാമകന്നീടും
 ലേശംപോലുചതിന്നില്ലാ വിവാദമോത്താൽ
 കല്യാണാനുകേതനാമകഞ്ചനേത്രൻതന്നെക്കാമൊൻ
 കല്യേ പാരം കൊതി പൂണ്ടു വസിച്ചീടുന്നേൻ
 വാളികഭളപയസോ വീര്യമിന്നു ചൊന്നമൂലം
 വാളെത്തന്നെയതിനായി ഗമിക്കുന്നേൻ ഞാൻ
 വല്ലഭമവിടെക്കാഴ്ചവെച്ചീടേണമതിനൊന്നു-
 മില്ലായ്ഞാൽ കണ്ണിതമുണ്ടധികമുള്ളിൽ
 വല്ലഭന്റെ ചൊല്ലിവണ്ണം മല്ലാക്കി ശ്രവിച്ചുവോരും
 വല്ലഭം തൊന്നുണ്ടൊക്കുമെന്നുടനെ ചൊന്നാൻ

വൃത്തം—൪.

മാവള്ളിശാപിമാർ എന്നുപോലെ.

പിറൊന്നാൾ കാലത്തെണീറ്റു കുചേലൻ
 മിററത്തിറങ്ങാൻ തുറുത്തെത്താരു നേരം
 നന്ദതന്ത്രജ്ഞ കാഴ്ചയതായി
 തന്നീടാം നല്ലൊരു സാധനമിപ്പോൾ
 എന്നു പറഞ്ഞൊരു കീറത്തുണിയിൽ
 വന്നായിക്കെട്ടിയവിലവളല്ലം
 കാനനന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു പതുക്കെ
 പൂന്തേൻനേർവാണി പാഞ്ഞിതു വിണ്ടും
 ഇപ്പോൾ കടം വാങ്ങിക്കുത്തിയതായു -
 ജല്ലമവിലാണിതെന്നറിയേണം
 ഒന്നുമില്ലാത്തൊരു നാമിതു വാൽകിൽ
 നന്ദതന്ത്രജ്ഞ മോദമുദിക്കും
 മല്ലാരി സൗജന്യവീശ്വരനാണെ -
 നെല്ലാജ്ഞാഴും ഭവാൻ ചൊല്ലുവതില്ലേ?
 ഭൂമീസുരൻ താനുമെന്നതു നേരം
 സീമ വെടിഞ്ഞുള്ള മോദമിയന്നു
 വല്ലഭനോടു യാത്ര പറഞ്ഞു
 മല്ലാരി നാമങ്ങളെയൊരച്ചു
 കല്യാണരൂപിതയകാണുവതിന്നാ -
 യല്ലാസത്തോടും നടന്നു തുടങ്ങി.

വൃത്തം—3.

ഭാരതം മൃഗങ്ങളെ എന്നു പറയെ.

ദപരകയിൽ കൃഷ്ണൻ വാഴുന്ന ഗേഹത്തിൽ
ചാരത്തു ഭൂസുരൻ ചെന്നു നോരും
ഭാരതം രാഗ് മിണിതാനുമായ് ഗോവിന്ദൻ
സാരോദം വാഴുകയായിരുന്നു
രാജാ വിനോദം പറഞ്ഞു രസിയെന്നു
നോരും കുചേലനെക്കണ്ടു ദേവൻ
പെട്ടെന്നു നോക്കു വിപ്രന്റെ ചാരത്തു
വിഷുവേശൻ മതിച്ചോടിച്ചെന്നു
പുലകൾ വാണീടും മാരോടണച്ചാതു
ഭൂമീസുരൻതന്നെപ്പുകി ദേവൻ
കണ്ടാലൊക്കും തദേവനും മേനിയും
കണ്ടുളൊളകൾ വിസ്മയിച്ചു
എന്തെന്നൊരാശ്ചര്യമാണിതു പാത്താലും
ചെന്നാമരാക്ഷൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ദേവൻ
എങ്ങനോ വന്നൊരു അത്ഭുതവിപ്രനേ-
യിങ്ങിനെ ചെയ്യവാനൊരു ബന്ധം?
വാരാഹിയായുള്ള രാഗ് മിണിതന്നെയും
ഭാരതത്തന്നെയുമിപ്രകാരം
പ്രേമത്തോടും കൃഷ്ണൻ പുകിട്ടണ്ടാകയി-
ല്ലീശാദിദേവന്റെ ഭാഗ്യം തന്നെ
രാജാ ജാങ്ങളിവണ്ണം കഥിയ്ക്കുമ്പോൾ
കാരുണ്യസാഗരൻ കൗടുകാലൻ
വിപ്രന്റെ പാദം കഴുകിച്ചു തത്തിതും

ഷിപ്രാ ശിരസ്സിൽ ധരിച്ചു കൊണ്ടാൻ
 സാമോദം മഞ്ചത്തിൽ വാഴിപ്പിച്ചു ചെല..
 ശാമനേയശ്ശു വരത്തിപ്പിച്ചു
 കല്യാണം വന്നതു പോലെ മുകിൽവണ്ണൻ
 സോല്ലാസം തദിനം കൊണ്ടാടിനാൻ.

പുത്തം—ന.

ശാമനേയശ്ശൻ എന്നുപോലെ.

സപ്രമോദം ശ്രീവാസുദേവൻതാൻ
 വിപ്രനോഭോരോന്നോതിനാൻ
 ഒന്നിച്ചു ഗുരുമന്ദിരത്തിൽ നാം
 വാഴിച്ചു വാണതൊക്കെയും
 ഇപ്പോഴുമുള്ളിലോർമ്മയില്ലെയി-
 ണിപ്പോളെന്നപോൽ തോന്നുന്നു
 ദേശികൻതന്റെ ഭാര്യ ചൊൽകയാൽ
 ക്ലേശംകൂടാതെ നാമെല്ലാം
 കണ്ടകമുള്ള കാട്ടിൽ പോയ്ക്കൂഴ
 കൊണ്ടു പാദം തളന്നുറോ
 ഇന്ധനംകൊണ്ടു പോന്നതുള്ളത്തിൽ
 സന്തതം നിരൂപിജ്ഞം ഞാൻ
 ആട്ടെ ഭാര്യയും നന്ദനാമാരും
 വാട്ടം കൂടാതെ വാഴുന്നോ?
 വല്ലഭനാൽകവചം തവ
 വല്ലഭനാൽകീട്ടില്ലയോ
 ക്ഷത്രുക്കളോരമെറിഞ്ഞു വല്ലഭ-

മിത്തിരി ഭവാൻ പൽകേണം
 കക്ഷത്തിലുള്ളതെന്തെന്നു പങ്കു -
 ജാക്കൻ ചൊല്ലിയെടുത്തുടൻ
 പന്നായിട്ടൊരു മുഷ്ടിയെസ്സുട -
 യെന്നതുപോലെ ഭക്ഷിച്ചാൻ
 പിന്നെയും തിന്നാനായ് തുറുങ്ങല്ലോ -
 ഉന്ദിരയാകും തൾമിണി
 പോതമെന്നെ മറക്കുതെന്ന
 ഗീത ചൊല്ലിത്തടുത്തിതു
 പിന്നെ ഭൂദേവൻ തന്നെയുണ്ണിപ്പി -
 ചൊന്നിച്ചുണ്ടു കിടന്നിതു
 ഭൂസുരേന്ദ്രൻ പിറന്നാൾ മുദാ
 വാസുദേവൻ ജനാട്ടാൻ
 സല്ലാപങ്ങളെയാറമില്ലാതെ
 ചൊല്ലി യാത്രയയച്ചിതു.

പൂത്തം ൭.

കാഞ്ചി.

ധീരനാകും ഭൂസുരേന്ദ്രൻ ദയാകയെ വിട്ടു
 പരാതെന്തൻ ശ്രേണത്തേല്ല പോരും നേരത്തിങ്കൽ
 അങ്ങു ചെന്നാൽ പത്തിയ്ക്കുള്ളോരാവലായിയോത്തു
 തിങ്ങിപ്പന്ന ശോകത്തോടുമീവിധം നിവച്ചാൻ
 ചോറു കിട്ടാഞ്ഞാടൽ തേടും വന്ദനാമരോടും
 വീരജടകുന്ദിയാകും വല്ലഭാതാവില്ലോരും
 വന്ദജന്റെ കയ്യിൽനിന്നു വേണ്ടതെല്ലാം വാങ്ങി

ചെന്നീടും ഞാനാങ്ങെന്നോത്തു മോദമാൻ വാഴും
 കയ്യിലൊന്നുമില്ലാതെകണ്ടു ചെന്നാൽ ഹാ ഞാൻ
 മയ്യൽമിഴി തന്നോടെന്തു ചൊല്ലീടുന്നു പാത്താൽ
 ആധിയെല്ലാം നിക്ഷീടുന്ന ദീനബന്ധു ദേവൻ
 മാധവനിങ്ങാനും പാൽകീടായ്ക്കുതിരുന്നോത്താൽ
 ഇങ്ങിനെയുൾതാപത്തോടുമോരോന്നെല്ലാമോത്തു
 മങ്ങിന വദനത്തോടും ചെന്നീടുന്ന വോം
 കോട്ടയും നൽഗോപുരവും മാളികയും പിന്നെ
 കോട്ടമറതായിടുന്ന ഭോജനശാലയും
 ശോഭചേൻ മറുമോരോന്നെല്ലാമങ്ങു കണ്ടു
 ശോഭനാംഗിയാകുമൊരു വാരിയേയും കണ്ടു
 എന്താണിപ്രദേശമിവളേതാണെന്നീവണ്ണം
 ചേതസ്സിങ്കൽ ശങ്കയോടും വിപ്രൻ നിന്നീടുമ്പോൾ
 അല്ല ചോറിനെങ്ങൾക്കെല്ലാം കഷ്ടി നിറയോള -
 മിച്ഛുപോലെ കിട്ടിയെന്നു ചൊല്ലി പുത്രരെല്ലാം
 മോടിയിോടുമോടിവന്നു കൂടിയവിടത്തിൽ
 തേടിനാൻ കുചേലനാപ്പോളത്തുമധികം
 എന്നുടെ പത്നിയായിതെന്നുടെ സുതന്മാ -
 രെന്നുടെ ഗേഹമാണിതെന്നുസാറിഞ്ഞു
 പുത്രരോടും പത്നിയോടുമൊന്നിച്ചു ഭൂദേവൻ
 മുത്താൻ ഭവനത്തിന്റെയുള്ളിലാശു ചെന്നു
 സാരസവിലോചനയും വല്ലഭയേ വോക്കി
 സ്മരിച്ചുൻ ഭൂസുരേന്ദ്രൻ ചോളംചെയ്താനോവം

വൃത്തം ച.

കുചി.

സാധുവകളെല്ലാമൊത്തു വിതും
 മൃഗ്നി ധരിയ്ക്കുന്ന സദ്രതമേ
 എങ്ങിനെയൊന്നിങ്ങിടുന്നതൊക്കെയു -
 മിങ്ങിനെയിങ്ങൊന്നിങ്ങൊന്നതമോ
 വല്ലഭ! ഞാനതരിയുന്നില്ല
 മല്ലാരിതന്നുടെ കാര്യം താൻ
 ഇന്നലെ രാത്രിയിലിങ്ങൊരു സുന്ദരി
 മിന്നൽപോലെ വന്നതായിക്കണ്ടൻ
 സുന്ദരിയായവളാരാകുന്നു
 വിന്നോട സംവാദമൊത്തു ചെയ്തു
 ഉള്ളതുപോലെപ്പറക വി സമ്പ്രദ -
 മുളുത്തിൽ കൊതുക്കൊട്ടല്ല മേ
 സുന്ദരിയാമവളാരെന്നുള്ള -
 തൊന്നമെൻ കാന്ത ധരിച്ചിലേ ഞാൻ
 എന്നോട്സുന്ദരി ചൊന്നതുമില്ലൊന്നും
 മിന്നൽപോലാശു മറഞ്ഞുകൊണ്ടാൾ
 എന്നാലിങ്ങമ്പോഴും ദേവദേവൻ
 ചൊന്നതുകാരണമിനിരാതാൻ
 വന്നതാണെന്നു ഞാൻ നന്നായ്ക്കരുതെന്നേൻ
 സന്ദേഹമില്ല മറിച്ചായിടാ
 ഇതന്നു പറഞ്ഞവർ മാധവനെ
 ഹൃത്താരിൽ വലിച്ച ഭക്തിയോടും
 പേരും വണങ്ങിത്തൻ നാമങ്ങൾ കീർത്തിച്ചു

വസ്തുതയിലാനന്ദമാണ് വാണു
 പാരിതിലെങ്ങും പ്രസിദ്ധിച്ചുടം.
 കേരളകല്പദ്രുമവൃദ്ധേയം
 അച്ചടിച്ചാലതൻ ഭാഗ്യത്താൽ സിദ്ധിച്ചോ-
 രമ്യഹൃദയനാം മാഹോജർതാൻ
 ചൊല്ലുകകാരണമിപ്രകാരം-
 മല്ലാസംകൈകൊണ്ടു തത്തതാനം
 നല്ല കചേലചരിതം ക്ഷണംകൊണ്ടു
 ചൊല്ലിസ്സരസം പറന്നുപോയാൾ.
 ഇന്നേ വാണുതരിന്നു മമസ്തു! നവനീ
 തത്തെനീയെന്നു ചൊല്ലി-
 കെന്നുമാവാൻ ചോദിച്ചു വല്ലരിലൊതു
 ഞ്ഞോരോരാമോദമോടും
 മനം ചെന്നിട്ടു രാധാകവകലതമതിൽ
 ച. യുവ ചിത്രതിന്നേ
 നെ ന്നാതിട്ടു നന്ദാമജ്ജനീയ കേനിവു
 ഞ്ഞോരോർ കൈതൊട്ടുനേൻ

ക ല്യാ ണ സൗഗന്ധികം.

തിരുവാതിരപ്പാട്ട്.

കല്യാണി! വാ വാ കിളികിടാവേ!
കല്യാണസൗഗന്ധികത്തെ ചൊൽവാൻ
റല്ലൊരു സാധനമല്ലോ ബാലേ!
എങ്കിലോ കേട്ടാലും മകമാരേ!
എങ്കൽനിന്നത്ര കഥാമൃതങ്ങൾ
ധർമ്മജൻ ഭീമൻ നാകുപൻ പാത്മൻ
ധാർമികനായ സരഭദേവനും
നന്നൊഴിയാളായ പാഞ്ചാലിയും
റന്ന വരുവാൻ വറുങ്ങുതോറും
തീർത്ഥങ്ങളാടി നടക്കുംകാലം
പാത്മനാരാനന്ദം പൂണ്ടുകൊണ്ടു
ഗന്ധമാദിദാഹിതന്റെ താഴെ
ചന്തത്തിലങ്ങു നടക്കുംകാലം
ഗന്ധവാഹന്റെ പരിമളത്തെ
ബന്ധംകൂടാതെയറിഞ്ഞു മെല്ലെ
ബന്ധുരാംഗിയാകും യാജ്ഞസേനി
ഗന്ധവാഹാത്മജനോടും ചൊന്നാൾ
എത്രയും റല്ലൊരു സൗരഭ്യത്തെ
തത്ര വരുന്നതു പാത്തു കാൻക
ഇത്ര നാളും ഞാനറിഞ്ഞില്ലെ

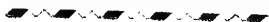
ഉത്തരമുള്ളൊരു ചാരുഗന്ധം
 ഉത്തരദിക്കിൽനിന്നിപ്രകാരം
 ഉത്തമമാകും പരിമളത്തെ
 സതപരമിങ്ങു വരുന്നു ധാരാ!
 സംശയമില്ലെന്നറിക ധാരാ!
 ദിവ്യമായുള്ള കസുമത്തിന്റെ
 ദിവ്യസൗരഭ്യമിതെന്നു തോന്നും
 അങ്ങിനെയുള്ളൊരു പുഷ്പമിപ്പോൾ
 എങ്ങാനുമുണ്ടെന്നവസ്ഥ വന്നു
 ഇങ്ങതു കൊണ്ടുവരുവാറുള്ള
 സംഗതിയുണ്ടാമോ ജീവധാരാ!
 ഏതാമുണ്ടാഗ്രഹമെന്നാസിൽ
 എന്നുടെ വല്ലഭ! ചിന്തിച്ചാലും
 വായു വരുന്ന വഴിയും പോക്കി
 വായുതായ! നീ പോകവേണം
 വല്ലഭമെങ്കിലും ചെന്നുപോരാൻ
 നല്ലൊരുപായം നിറക്കുണ്ടല്ലോ
 എന്നെക്കുറുണ്ടു നിറക്കെന്നാകിൽ
 എന്നുടെ മോഹം നീ സാധിപ്പിക്കും
 മററാരുമോത്താലെഴുതല്ലല്ലോ
 മാരുതപുത്രൻ ഭവാനല്ലാതെ
 ദുർബ്ബാഹമേററം തുടങ്ങീടുന്നു
 ദുസ്സപഭാവമുള്ള ധാരിമാരിൽ
 വൈരസ്വമുണ്ടാം പുരുഷന്മാർ
 വൈരസ്വമേകാതെ ചോദ്യം ചെയ്താൽ

കണ്ടതും കേട്ടതുംഗ്രാഹിച്ചു
 കൊണ്ടുവരികെന്നു നിർബ്ബന്ധിച്ചാൽ
 കാംക്ഷ കരഞ്ഞു പോമത്രയല്ല
 കണ്ടാലനത്ഥമായ് തീരുമല്ലോ
 കണ്ടു തിരക്കുന്ന കാമിനിയെ
 കൊണ്ടു പുറപ്പെട്ട പുരുഷന്റെ
 ഭോഷതമോത്താൽ പരിഹസിക്കും
 കണ്ടവർ കേട്ടവരെല്ലാമിപ്പോൾ
 കാഴ്ച പണവുമിരുന്നീടുന്നു
 കാമിനിമാരിൽ കണവനാഷ്
 ആശയില്ലാതെ ഭവിന്തും മേലിൽ
 നല്ലതല്ലാതെയവർമില്ല
 കള്ളപ്പൊന്നാറിന്റെ വേഷം കണ്ടി-
 ട്ടുള്ളത്തിൽ മോഹിച്ച ജാപകിയെ
 കടുകൊണ്ടാശു തിരിച്ചുവാപ്പോൾ
 കശുലാദായൊരു രാവണനാൻ
 എന്നതുപോലെ തരണിമാഷ്
 ഏറെ മോഹിച്ചാലാത്ഥമുണ്ടാം
 എന്നുള്ള മോഹം പിനക്കുണ്ടല്ലോ
 എന്നാലുമിപ്പോളിപ്പപ്പും തനിൽ
 കെഴുതുക പാരമണിസ്സു വാമാ!
 കേശശലമുണ്ടെങ്കിൽ കൊണ്ടോണം
 എന്നുള്ള വാത്സകൾ കേട്ടനേരം
 നന്നായ് പ്രസാദിച്ച ഭീമസേനൻ
 കൊണ്ടുവരുവാൻ ഞാൻ ചെന്നിടാതെ

കൊണ്ടുപിറമുള്ള കല്യാണംഗി!
 ഇതും പറഞ്ഞു ഗദയെടുത്തു
 തത്ര നിന്നാശു തിരിച്ച ഭീമൻ
 ഗന്ധമാദനൻ മുകളിലേറി
 ഗന്ധവാഹാതമജൻ സഞ്ചരിച്ചു
 കാടും മരങ്ങളും കല്പം മുളളും
 കാട്ടിൽ മരങ്ങളും തല്ലിത്തല്ലി
 പാടേ തകർത്തു തിമർത്തുകൊണ്ടു
 പാരാതെ വേഗം നടക്കുമ്പോൾ
 വൃദ്ധനായുള്ളൊരു വാനരത്തെ
 പദ്ധതിതന്നിലും കാണായ്കുന്നു
 പൊട്ടക്കുരങ്ങ്! ഹീ മാശ്ശത്തിങ്കൽ
 മിണ്ടാതെയെന്നു ശയിച്ചിട്ടുണ്ടു?
 ഹീങ്ങിക്കിടായെന്നു ഭീമസേനൻ
 ഹീങ്ങാൻ വശമില്ലെന്നാണുനേയൻ
 റാലങ്ങു ഹീക്കെന്നു ഭീമസേനൻ
 റീക്കാൻ വശമില്ലെന്നാണുനേയൻ
 മാശ്ശം തരികെന്നു ഭീമസേനൻ
 മാറിപ്പോയാലുമെന്നാണുനേയൻ
 പേടികൂടാതെ പറഞ്ഞാൽ നിന്നെ
 താഡിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഭീമസേനൻ
 താഡിപ്പിക്കേണ്ട ഹീയന്റെ ദേഹം
 ചാടിക്കടക്കാമെന്നാണുനേയൻ
 ശ്രീമന്നമാന്റെ ചലത്തിലുള്ള

ദേഹത്തെ ലംഘിക്കുന്നില്ല ഭീമൻ
 വാലും വഴിതന്നിൽനിന്നു നീക്കി
 വൈകാതെ പോകുന്നു ശ്രീമന്മാൻ
 വാനരന്മാരുടെ വാലു തൊട്ടാൽ
 വാണശ്ശേടങ്ങെന്നു ഭീമസേനൻ
 എന്നാലിളക്കാതിരുന്നു കൊൾക
 എന്നുടെ വാലിപ്പോൾ വികിളുടാ
 എന്നതുകേട്ടങ്ങിളക്കുവാവാൻ
 കുന്തികുമാരൻ ഗദയുറകൊണ്ടു
 അന്തികേ ചെന്നു പ്രയത്നചെയ്തു
 ഒന്നുചെയ്താലുമിളകുന്നില്ല
 എന്തൊരു വിസ്മയമെന്നു ഭീമൻ
 കുന്നുകളേഴുമിളക്കിയേക്കാ -
 മെന്നാലും വാലങ്ങിളക്കിപ്പോ
 ആരെടോ! നീയെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ
 റോരുചെയ്തു കവികലേന്ദ്രൻ
 നിന്നുടെയഗ്രജൻ ഞാൻ താനത്രേ
 എന്നുചെയ്തു വിരവിനോടേ
 തന്നുടെ രൂപം പ്രകാശിപ്പിച്ചു
 നിന്നു ഹനുമാനുഗ്രഭാഗേ
 ചൊല്ലോണ്ടഭീമൻ ഹനുമാൻതന്റെ
 രൂക്ഷാക്ഷൻ വീണു വമസ്സരിച്ചു
 കയ്യും പിടിച്ചു കനിവിനോടേ
 മെയ്യിലണച്ചു പുണർകൊണ്ടു
 ശ്രീരാമഭൂതന്മളിച്ചെയ്തു

വീരാ! ധരിയ്ക്ക നീ ഭീമസേനാ!
 സൗഗന്ധികപുഷ്പം കൊണ്ടുവന്നു
 സൗഭാഗ്യമുള്ളൊരു പാഞ്ചാലിക്കു
 മൃദുവാറാശു കൊടുത്താലും നീ
 വിത്തേശൻ തന്റെ കുളത്തിലുണ്ടു്
 പത്തരമാറ്റുള്ള സൗഗന്ധികം
 സതപരം ചെന്നു പഠിച്ചുകൊണ്ടു
 ബലരോഷേണ ഗമിയ്ക്ക ഭീമ!
 എന്നരുൾചെയ്തൊരു പൂർവ്വജനേ
 വന്ദനം ചെയ്തു ഗമിച്ചു ഭീമൻ
 വൈശ്രവണന്റെ കുളത്തിൽ ചെന്നു
 വൈകാതെ പുഷ്പമറുക്കുന്നേരം
 ശ്രദ്ധനായുള്ളൊരു രാക്ഷസേന്ദ്രൻ
 ശ്രോധേന ചെന്നു തടുത്തനേരം
 താമസംകൂടാതെ ഭീമസേനൻ
 താഡനംചെയ്തങ്ങു മണ്ടിപ്പിച്ചു
 പുഷ്പങ്ങളെല്ലാമുറുത്തുകൊണ്ടു
 കെല്ലൊടേ വന്നിങ്ങു മോദത്തോടേ
 പാഞ്ചാലിദേവിയ്ക്കു ദാനംചെയ്തു
 വാഞ്ചരാനുരൂപമനോഭിരാമൻ
 ഭീമനെച്ചെന്നു പുണൺകൊണ്ടു്
 സൗഗന്ധികപുഷ്പം ചൂടി മെല്ലേ
 ഒന്നിച്ചു തന്നെ സുഖിച്ചുകൊണ്ടു
 മന്ദമാസത്തോടെ വാണാളല്ലോ
 മെല്ലേപ്പറന്നുപോയ് വൈഷിളിയും
 ചൊല്ലാൻ പൂമ്പൊയ്ക്കു പൂക്കാളേവം

മത്സ്യഗന്ധികം

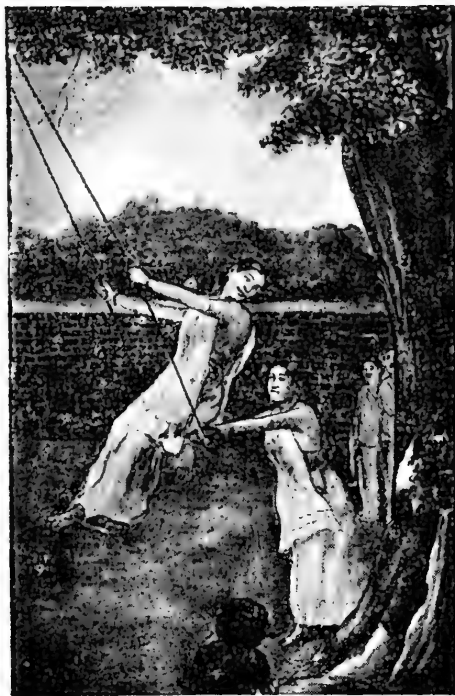
തിരുവാതിരപ്പാട്ട്.

കിളിമകളേ! വന്നാലുമെന്നരികിൽ
തെളിവൊടൊരു സപ്തമ ചൊല്ലേണോടു
ശുകവധുതാനൊന്നു കേട്ടുനേരം
സുകവികളെ വന്ദിച്ചു ചൊല്ലിടിനാൾ
ഉപരിചരനൊന്നൊരു ഭൂപൻ പണ്ടു
വിവിരാഭവി വേട്ടയാടീടുംകാലം
കമലമൊഴി കാന്തയെ ചിന്തിച്ചപ്പോൾ
നൂപവരൻ ബീജസ്വലനുമുണ്ടാ-
യതു വിഫലമാക്കരുതെന്നൊച്ച
അധികബലമുള്ളൊരു പക്ഷികയ്ക്കിൽ
ക്ഷിതിപതിത്താണു കൊടുത്തയച്ചു
മതിമുഖിതൻ കയ്യിൽ കൊടുപ്പതിന്നാൽ
അവനുമതുകൊണ്ടു പോകുന്നേരം
അവരൊന്നു പക്ഷിപ്രവരൻ വന്നു
ഇരുവരുമാഞ്ജോത്തിക്കലഹിച്ചപ്പോൾ
വിരവൊടിതു വീണിതു കാളിന്ദിയിൽ
കമലഭവശാപത്താൽ മത്സ്യമായി
യമനായതിൽ വാഴുന്നൊരപ്പരസ്ത്രീ
അരാചനുടെ ബീജം വിഴുങ്ങിയപ്പോൾ
അതുപൊഴുതു ഗർഭമുണ്ടായെന്നു

വലിയതടിയെന്നൊരു മത്സ്യംതന്നെ
 മഹിതപതി മുക്കോൻ വലവിടിച്ചു
 വലയിലകപ്പെട്ടു വിധിവശത്താൽ
 അതുപൊഴുതേ മുക്കോൻ പിടിച്ചതിന്റെ
 ഉദരമതു കീറിയ നേരത്തിങ്കൽ
 മനുജശിശു രണ്ടിനെക്കാണ്ണൊ
 മനുജവരനാഞ്ഞൊണ്ടു കാഴ്ചവെച്ചു
 അവനിപതിയുണ്ണിയെത്താനെടുത്തു
 അവൻ കൊടുത്തീടിനാൻ കയ്യകയെ
 അവളെ വളത്തിടിനാൻ മോദത്തോടെ
 തരുണിമണിയെപ്പിന്നെ കാളിന്ദിയിൽ
 യമുന കടത്തിടുവാനാക്കി മുക്കോൻ
 അവളവിടെത്തോണി കടത്തും വാളിൽ
 പരമഗുണശീലൻ പരാശരൻ താൻ
 അരുണനുദിസ്തുവോളൊരു ദിവസം
 യമുന കടന്നീടുവാനത്ര വന്നു
 മുറുകെ വരുത്തിടേണം തോണിയിപ്പോൾ
 മുകരയിൽ ചെന്നിട്ടു വേണമുക്കാൻ
 മുറുവചവചമീവണ്ണം കേട്ടനേരം
 മുറുകെ വരുത്തിടിനാൻ തോണിയപ്പോൾ
 കരുതുമൊടേ മാമുറി തോണിയേറി
 തൊഴുതവളും തോണി കരേറിക്കൊണ്ടു
 വിരവിപൊടേ തോണി തുഴഞ്ഞുപഞ്ച
 കരയുഗളശോഭയും കാർകൂന്തലും
 പൂർവ്വഗമ്യമുദയം രോമാളിയും

പാറിമതി കൈകൂപ്പും മുഖവും കണ്ടു
 മറമിളകിത്തീൻ മുറിവരണം
 തരുണിമണിയെന്നെപ്പണരേണമേ
 ഇതു പരക യോഗ്യമോ മാമുവീര്യ!
 പരവതിനുമുണ്ടു പണി വിശേഷം
 പരിണയവും റാഥ! കഴിഞ്ഞതില്ല
 അടിയനൊരു കൈവത്തറാരിയല്ലോ
 കൊടിയതൊരു മത്സ്യത്തിൻ ഗന്ധമുണ്ട്
 അടിയനുടെ മെയിലതു മസഹ്യം
 യമുനയുടെ റോരേ നടുവിലല്ലോ
 അമരമതു വിട്ടാലൊഴുകും തോണി
 ഇരുളകലെപ്പോയിപ്പലനം പോരും
 ഇരുകരയുമുണ്ടു മഹാജനങ്ങൾ
 ഇഹ കഴിവുണ്ടാമെന്നു മാമുവീര്യം
 യമുനയുടെ റോരേ നടുവിലല്ലോ
 അരിയമണൽത്തിട്ടൊന്നു കാണാഞ്ഞു
 അതിലവളാത്തോണിയണച്ചു കെട്ടി
 അവളുടെ മത്സ്യഗന്ധത്തേപ്പൊക്കി
 മുറിയതൊരു കസ്തുരിഗന്ധമാക്കി
 ഇരുകരയും കാണാതെ മഞ്ഞുമാക്കി
 അതിലവളും വിശ്വാസഭക്തി പൂണ്ടു
 മുറിവരവോ മോദാൽ പുണർനിതവർ
 അതുപൊഴുതേ ഗർഭമുണ്ടായെന്നു
 സുതനെയുടെൻ പൊരിതു കാളിതാനും
 മുറികളിൽ മുമ്പാറം വേദവ്യാസൻ
 ജനകനുമായമ്മയുമാറാറിച്ച്
 ഇതു കിളിയും ചൊല്ലിപ്പറന്നുപോയി
 ഹിതമൊടവർ പൂമ്പൊയ്ക്കുതന്നിൽ പുകു.

— ൧൧൧൧൧൧൧ —

ഉഗ്രിഞ്ഞൽപ്പാട്ട്

കുഞ്ഞില.

ഉറഞ്ഞാൽ പാട്ട്.

ഉണ്ണിയാം കുഞ്ഞൻ പണ്ടമ്പാടിയിൽ
ഉണ്ണിക്കിടാങ്ങമൊയ്ക്കലൻ
മണ്ണിൽ കളിക്കുന്ന നോരത്തികൽ
മണ്ണു തിന്നിക്കണ്ണനെനൊരുണ്ണി
തിണ്ണും പറഞ്ഞതു കേട്ടേശോദ
ദണ്ഡിയ്ക്കും കോലുമായ് പേടികാട്ടി
കണ്ണൻ കൈരണ്ടും പിടിച്ചുകൊണ്ടു
കണ്ണും ചുവത്തിപ്പറഞ്ഞിവണ്ണം
വെണ്ണയും പാലും മറച്ചുണ്ണമേ
എണ്ണമരോരോരോ സാധനങ്ങൾ
ഉണ്ണി വയർവിറവോളമെന്നും
കണ്ണാ തരുന്നല്ലോ ഞാൻ വിനക്കു
മണ്ണു തിന്നുന്നെന്തിനയ്യോ പാപം
വിണ്ണയം തല്ലുമെന്നോതിയപ്പോൾ
കണ്ണനതീവ്ഭയപ്രകാരം
കണ്ണവീർ വാത്തു പറഞ്ഞിവണ്ണം
കണ്ണൻചിരട്ടയിൽ മണ്ണു വാരി
എണ്ണിയെന്നു കളിച്ചല്ലാതെ
മണ്ണു ഞാറുന്നോളം തിന്നിട്ടില്ല

കണ്ണാണു ഞാൻ ചൊളി ചൊല്ലുമെന്നു
 ഞ്ഞീടരുതെന്നു കേട്ടു ചൊന്നാൾ
 കണ്ണാ റിൻ വാല്പിളന്റീടുകെന്നാൽ
 ദണ്ഡമതിനൊത്തു ഞാൻ കാണട്ടെ
 ഉണ്ണി വായുല്ലെത്തുന്നുകാട്ടി
 മണ്ണിൻചൊടികളെ റോക്കുന്നേരം
 മണ്ണോടു ഭൂമി ഗിരി വാങ്ങൾ
 അണ്ണവെമൊക്കെയും പാതാളവും
 വിണ്ണവർനാടും ധാരാളവും
 ചണ്ഡകിരണനും ചന്ദ്രൻതാനും
 ചണ്ഡപരശുവും ഭൂതങ്ങളും
 ചണ്ഡികാദേവിയും പുത്രന്മാരും
 ചണ്ഡരീകാക്ഷനും താർമകളും
 ദണ്ഡധരനും തൻ ഭൂതന്മാരും
 എണ്ണമില്ലാത്തുള്ള ലോകങ്ങളും
 അണ്ഡസമസ്രമെന്നല്ലനേകം
 ഉണ്ണിപ്പവിഴവായ്ക്കനിൽ കണ്ടു
 കണ്ണടച്ചാൾ പേടി പൂണ്ടുശോഭ
 ഉണ്ണി! വാൽപ്പട്ടപ്പട്ടെന്നു ചൊല്ലി
 ദണ്ഡം കലൻ വിറച്ചീടുമ്പോൾ
 അണ്ണോജക്കണ്ണൻ മുക്കുൻ കൃഷ്ണൻ
 വണ്ണിച്ചു ചൊല്ലിനാൻ ദാഹംകൊണ്ടും
 അണ്ണാക്കും ചണ്ടും വരളുന്നമ്മേ
 ഉണ്ണുവാനാമിത്ത നൽകയെന്നു
 കണ്ണാമൃതമാമൊഴിയെക്കേട്ടു

കണ്ണം മിഴിച്ചു കമാരൻ തൻറെ -
 ഉണ്ണിയെന്നുള്ളൊരു ബോധം വന്നു
 തുണ്ണമെടുത്തു മുലകൊടുത്തു
 പുണ്ണസന്തോഷം വസിപ്പേശോദ
 ഉണ്ണിയിലോരം പലതും ചെയ്തു
 പുണ്ണകുപാണവ കൃഷ്ണ പോറി
 ദണ്ഡമകറി തുണയ്ക്കുപ്പോഴും
 ദണ്ഡനമസ്കാരം ചെയ്തീടുനേൻ.

ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ പെണ്ണുങ്ങൾ കണ്ടിടത്തെ പോയിറപ്പു
 വണ്ണം തിരണ്ടുള്ളൊരാൽ മരമൊത്തിയൊന്നി മന്ദമന്ദം
 കരയേറി വന്നായൊരുകൊമ്പിൽ ചെന്നിരുന്ന
 ഖിന്നതയെപ്പോഴും ഗൃഹം ഗൃഹം

കണ്ണനെക്കാണാഞ്ഞു പാരം ശോകംപൂണ്ടെശോദ
 പെണ്ണുങ്ങളോടൊത്തു കൃഷ്ണനെ നോക്കി നോക്കി
 കാണാഞ്ഞതിതാപം പൂണ്ടിട്ടേണാക്കാവാനാമാർ
 കേണകൊണ്ടു കണ്ണായെന്നതി തിണ്ണംതിണ്ണം
 കണ്ണാ കണ്ണാ കടൽവണ്ണാ ഉണ്ണി വീയെങ്ങയോ
 പെണ്ണ നല്ലാം വന്നാലുമിഹ വേഗം വേഗം
 പെണ്ണുങ്ങളിങ്ങിനെയോരോനോതിയോതി -
 ത്തിരഞ്ഞെണ്ണാജാക്ഷൻതന്നെയുമുള്ളിൽ നണ്ണി നണ്ണി
 വാടിത്തളന്നുഴുചിങ്ങും കാടിക്കേണിടുമ്പോൾ
 ആടിയാലേറീടും കണ്ണനു മോദം മോദം
 കയ്യും മാറിൽ വെച്ചു മേല്പോട്ടേക്കു നോക്കുംനോരം
 പയ്യേ കാണായാലിന്മേൽ കളിയാടിയാടി
 വന്നുതാങ്ങശോകത്തോടെ വിനയശോദ ചൊന്നാൾ

റാന്നായിരങ്ങിൻ വാ വാ മെല്ലെ മെല്ലെ
 ഉണ്ണിയിങ്ങിങ്ങിപ്പൊൽ വാലീടാം ഞാൻ തവ
 വെണ്ണയിതു കണ്ടിലേ ബഹു ധാമം ധാമം
 ബാലകൻ കണ്ടതിമോദാൽ ചാടികീഴ്പട്ടപ്പോൾ
 ആലിൻതെല്ലാൽ കെട്ടി കിങ്ങിണി ചിത്രം ചിത്രം
 കാൽ കൈകടഞ്ഞാടീടയും പേടിയെന്ത്രേയോരോ
 ലീലകൾ കാട്ടിടേയും കരം കൊട്ടിക്കൊട്ടി
 വെന്തുവെന്ത ചിന്തയോടും ഗൗരിയേ യേശോദ
 ചിന്തിച്ചു സ്മരിച്ചതളുതസാരം സാരം
 പാഹി പാഹി മഹേശ്വരീ ശങ്കരീ പാഹി മാമകജീവകാ

(രകാ

നീലക്കാർമുകിൽ വണ്ണാമുണ്ണിയെ	
നീലകണ്ഠകുടുംബിനി സന്തതം	പാഹി
ആലിലചില്ലിൽ കെട്ടുപെട്ടാടുന്ന	
ബാലകനേതുമല്ലൽ പിണയാതെ	പാഹി
മെത്ത തന്നിൽ കിടത്തിയറക്കിയ	
പുത്രനീവണ്ണമെത്തുവാണൊന്തയോ	പാഹി

ഇങ്ങിനെ സ്മരിക്കുന്നേരം കണ്ടു കൃഷ്ണൻ താഴേയെങ്ങും
 വിളങ്ങീടും പുഞ്ചിരി തൂകിത്തൂകി
 ബാലനൊച്ചൊന്നെടുത്തവർ മോദത്തോടെ
 പോയാർ മാലയമണഞ്ഞമിഞ്ഞകൾ വാലീ വാലീ
 ഉത്തരമോരോരോ ലീല കാട്ടിക്കാട്ടി
 ശോപപത്തനോ വിളങ്ങിയ കൃഷ്ണ പാഹി പാഹി
 ദപ്പണത്തിൽ കണ്ട പന്തിശ്രാദ്ധബാലകൃതി
 ചെപ്പണിമുലമാർപാടുകിൽ മോടിമോടി.

കറത്തിപ്പാട്ട്.

ര റ മ റ യ ണ ണ

കുറത്തിപ്പാട്ട്.

ശ്രീഭവനം നാടതോറും നാട നല്ല ദേശം
ഈ ഭവനം തന്നിലേ പ്രസിദ്ധമുള്ള നാട
കുന്നമുന്നം നാട്ടിലെപ്പിറന്നൊരു കുറത്തി
വിഷ്ണുവിങ്കൽ ഭക്തിയോടെ വിശ്വസിച്ചൊരുത്തൻ
ഭക്തനായ നൽക്കുറവൻ വേട്ടുകൊണ്ടവളെ
ഇഷ്ടമോടെ പട്ടണത്തിൽ വാഴ്ന്നോരു കാലം
ഏകശക്തനെന്നങ്ങൊരു ബാലനും പിറന്നു
ആറുമാസം ബാലനും കഴിഞ്ഞതേയതുളള
അന്നൊരുനാളുകുറവനക്കുറത്തിതന്നെ
മെല്ലവേ വിളിച്ചരികിൽ ചേർത്തുകൊണ്ടു ചൊല്ലി:
ഇന്നിവിടെനിന്നു റാം പുറപ്പെട്ടുക ബാലേ!
നമ്മുടെ ജാതിയമ്മമങ്ങിയൊരുതുളള
ജാതിയമ്മം ചെല്ലിലെങ്കിൽ പാപകമ്മമുണ്ടാം
ഊരുപുററിസ്സഞ്ചരിച്ചാൽ പാപകമ്മം തീരും
വീടുപുകിരുന്നുകൊണ്ടാൽ പാപകമ്മമുണ്ടാം
എന്നതിനാലിന്നു ഞാൻ പുറപ്പെടുന്നു ബാലേ!
മന്ദിരത്തിലൊക്കവേയിരുന്നുകൊൾവാറായ്
എന്നതു പറഞ്ഞവനങ്ങുറവനാപ്പോൾ
പൂണിയുമെടുത്തുടൊ തൻവടിമേൽ ചേർത്തു
ചെപ്പടിക്കുളികളുടെ വട്ടമങ്ങു കൂട്ടി

പാമ്പിനെപ്പിടിച്ചിടുന്ന കൂട്ടമങ്ങെടുത്തു
 വാനരത്താനെ വിളിച്ചു മുമ്പിലങ്ങു നിന്തി
 അക്ഷമകൾ കണ്ടനോരമക്കുറത്തി താനും
 കൃഷ്ണനിറം ചേലയുമെടുത്തവളടുത്തു
 കട്ടചേലകൊണ്ടവളങ്ങുത്തരീയം കെട്ടി
 ഉത്തരീയം കെട്ടിയതിൽ കുട്ടിയേയുമിട്ടു
 വട്ടികൾ കലം ചിരട്ടയെന്നവളെടുത്തു
 തന്തനിത്തനായ്ക്കിനൊന്ന പാട്ടുമവൾ പാടി
 ഊരുചാറിസ്സഞ്ചരിയ്ക്കും കാലമവരപ്പോൾ
 ഭിക്ഷയുമിറന്നു നടകൊണ്ടവരുമന്ത്
 ചൊല്ലെഴുന്നയോദ്ധ്യുരപ്പരി തന്നിലകം പുക
 ചൊൽപെരിയ നാരിമാരെ മൂവരേയും കണ്ടു
 മന്നവനുടയതൊരു വന്തടി കുറത്തി
 നിന്നെ ഞാങ്കൾ കാണവേണമെന്നിരുന്നു മൂന്നും
 പുത്രരില്ലാ ഞങ്ങൾക്കുതിദിഃഖകാലം പാരം
 നാകളുടെ കൈകൾ പാത്തു ലക്ഷണത്തെച്ചെല്ലേ
 കൗസല്യാ കൈകേയിയും സുമിത്രയും കൈകാട്ടു
 എന്നതിനെ കേട്ടവരും കൈകളങ്ങു നീട്ടി
 റികളുടെ കൈക്കു നല്ല യോഗമുണ്ടു ചൊൽവാൻ
 മൂന്നു മാതാക്കൾക്കുകൂടി നാലു പുത്രരുണ്ടാം
 നാൽവരിലും മൂത്തവനു രാമനൊന്നു പേരാം
 അക്കുമാരൻതന്നെ റിങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചുകൊൾവിൻ
 കേളികേട്ട രാമാങ്ങു നാടുവിട്ടു പോകും
 മുക്തി വടസിദ്ധനാകും അത്തവില്ലാ ചൊൽവാൻ
 ഓരും മൂറി വാണിയവൻതന്നെയും വരുത്തി

മാമുനിതാൻ പന്നിവിടെ യാഗവും കഴിഞ്ഞും
 യാഗത്തിൽനിന്നുടനേ പായസം ലഭിച്ചും
 പായസത്തെ വാകി നിങ്ങൾ മൃഗം ഭുജിച്ചും
 മൃത്തയമ്മതന്നിലൊരു പുത്തിരൻ പിറക്കും
 മൂന്നുലോകമുടയപിള്ള കൌസല്യയുമുണ്ടാം
 വാരിളംകൊക്കയാളാമിളയവർക്കു രണ്ടു
 ബാലരിവർ നാൽവരിലും മൃത്തത്തു രാമൻ
 കീർത്തിയുള്ള ബാലകരിരുപേരുമായൊത്തു
 കീർത്തിയായി മുറുമേ സുഖിച്ചു വാഴും കാലം
 കൌശികനാം മാമുനിനാരിപ്പരിയിൽ വന്നു
 യാഗരക്ഷ ചെയ്തതിന്നു രാമനെ അയപ്പാൻ
 മോദമോടരുന്നോടു ചൊല്ലുമെടിയമേ
 ഏഴരണ്ടുപോകും വരശ്ശോരരശനെ വിളിച്ചു
 ലക്ഷ്മണനേയും വിളിച്ചു ഹോകയെന്നു ചൊല്ലും
 മാമുനി തെളിഞ്ഞവരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകും
 ബാലയുമതിബാലയുമിതിമന്ത്രവും കൊടുക്കും
 കാടകത്തു ചെല്ലുന്നേരം താടകയെക്കൊല്ലും
 രാക്ഷസരെക്കൊന്നു യാഗരക്ഷയതു ചെയ്യും
 കല്പതാജ്ഞിടന്നതൊരാറല്പതന്റെ ദേഹേ
 കാലു വെച്ചു രാമനങ്ങു മോക്ഷവും കൊടുക്കും
 ജനകപുരം തന്നിൽ ചെല്ലും വിവാഹമതു ക്രമമാൻ
 മുല്ലരാരിതന്റെ പള്ളിവില്ലതു മുറിയും
 കെല്പിനോടെ സീതേയങ്ങു വേട്ടുകൊണ്ടു പോരും
 വേളിയും കഴിഞ്ഞുടനേ പോരുംവഴിതന്നിൽ
 പാശ്ചാത്യരാമൻ കണ്ടുടനെ മാശ്ചാത്യം തടുക്കും

പരശുരാമൻതപാജ്ജയിച്ചുയോദ്ധ്യയതിൽ പോരും
 പന്തിരാണ്ടു കാലമുണ്ടു സൈപാമാസ്തസിയ്ക്കും
 രാജ്യഭാരം രാമനും കൊടുക്കയെന്നു ചൊല്ലും
 രാജ്യവാസിയാരുളോരൊ കക്കരം വരുത്തും
 മൃത്തയമതന്നടയ വാക്കുരുളാൽ ചൊല്ലും
 എന്തുകൊണ്ടു രാജ്യം തന്നിൽ വാഴിയ്ക്കേണമെന്നും
 രാമനും വാത്തിലേയ്ക്കുയയ്ക്കുവേണമെന്നും
 എന്നമൊഴി കേട്ടരശൻ മോഹിച്ചുണ്ടു വീഴും
 രാമനും വാത്തിലേയ്ക്കു യാത്രയങ്ങു പോകും
 കായനാദി എന്നു പൂഴ് കണ്ടുവിടെ നില്ക്കും
 ഭക്തനാം ഗുഹവരൻ ചെന്നു കടത്തിടും
 വാഹിനി കടന്നുടനെയക്കരയ്ക്കു ചെല്ലും
 ഭക്തനാം ഭക്തരാമവിടെച്ചെന്നു കാണും
 നീതിയോടൊക്കെയായയോദ്ധ്യയ്ക്കു ബയയ്ക്കും
 ദിവ്യനായഗുഹയോയും കണ്ടു വന്ദിച്ചിടും
 ജാറാകിയും ലക്ഷ്മണനും രാജവനാമായി
 പഞ്ചവടിയാരു പുണ്യദേശമതിൽ ചെല്ലും
 കാവാത്തിൽ ചൊൽപൊരിയ പഞ്ചവടിതിരേ
 പണ്ണശാലകെട്ടിയങ്ങിരിയ്ക്കുമെടിയമ്മേ
 ആട്ടിരാത്രിയും കഴിഞ്ഞുകൂടുമെടിയമ്മേ
 രാക്ഷസർകുലത്തിലൊരു ശൂന്യാരി വന്നു
 നീതികെട്ടു വാത്തയെല്ലാം പോയുമെടിയമ്മേ
 രാമാനു പോതിയൊത്തു പോകയെന്നു ചൊല്ലും
 ലക്ഷ്മണനും കോപമോടെ മൂക്കുമുഖ ചെത്തും
 കോപമാടലറി ചരൻ മുഖിലവര വീഴും

ഭൃഷണത്രിശിരാക്കുളാൽ യുദ്ധവും തുടങ്ങും
 മൃണേമുക്കാൽനാഴികയിൽ രാമായണവരെ
 കാലവും തന്നിബേണ്ഡ് യാത്രയുമയണ്ഡം
 രാക്ഷസി ഗമിച്ചുടനെ രാവണൻ വാക്കു
 വാർത്തയെവളുടനെ രാവണൻ ചൊല്ലും
 രാമായ ചെത്തിതന്നെ രാവണൻ കേൾക്കും
 രാവണനടനെ ചെന്നു മാർഗ്ഗമൊക്കുണം
 ചെന്നടനെ പൊന്നാറായ്ക്കൂട്ടിക്കവേണമെന്നും
 എന്നതിനെക്കേട്ടറവും വേഗമോടെ തന്നെ
 ചൊൽവിനം കലന്തൊരു പൊന്നാറായി തീന്നു
 സീതമുഖിൽ ചെന്നു വിളയാട്ടമേ മാർഗ്ഗമൻ
 മാറിനേയും കണ്ടു സീത രാമനോടു ചൊല്ലും
 മാറിനെപ്പിടിച്ചുതരവേണമേയെവില്ലും
 മാൻപിടിപ്പാൻ രാമായണു ചൊക്കുമെടിയമ്മേ
 ഭിക്ഷുരൂപമായിട്ടപ്പോൾ രാവണൻമെത്തും
 അന്നു സീതേക്കടുക്കൊണ്ടു പോകുമെടിയമ്മേ
 പോകുമെഴി തന്നിപ്പൊരു പക്ഷിയും തടുക്കു
 പക്ഷിയോടു യുദ്ധം ചെയ്തു പക്ഷം വെട്ടിപ്പോകും
 പിന്നെയങ്ങവളേക്കൊണ്ടു ലങ്കയിലിരുത്തും
 രാമായണത്തിപ്പുണ്ടുടനെ തമ്പിയോടും കൂടി
 കാണുന്നത്തിൽ കേറി നീളെ പോക്കുമെടിയമ്മേ
 ഭക്തനും ജടായുതന്നെ വാർത്തയെല്ലാം ചൊല്ലും
 പുണ്യനായ പക്ഷിയ്ക്കു മേക്കുവാനൊക്കുടക്കും
 അക്ഷതാമ്മവരേൽ പോടിനോടിവില്ലും
 സുഗ്രീവനെക്കണ്ടുടനെ സഖ്യവും കഴിഞ്ഞും

ദുഷ്ടിതലയെടുത്താങ്ങുവരെയെറിയും
 ഏഴമരം ചേർത്തുവിളന്നീടുമെടി രാമൻ
 വീരനായ ബാലിയേയും കൊല്ലുമെടിയമ്മേ
 ഏഴയവനും നാട്ടുകൊടുത്തിടുമെടി രാമൻ
 വായുപുത്രൻ വാരിധി കടന്നു ചാടിപ്പൊന്ന
 ജാമ്പകിയെക്കണ്ടുവെ വാത്തയും പറഞ്ഞു
 അംഗുലീയവും കൊടുത്തു ചൂഡാരത്തം വാങ്ങി
 ലങ്ക ചൂട്ടു വൻകടലും ചാടിയങ്ങു പോരും
 ചൂഡാരത്തം കൊണ്ടുവന്നു രാഘവനും നൽകും
 വാനവരുമൊത്തുടൻ ഹിരവണം തുടങ്ങും
 വാരിധിയിൽ വൻചിറയും കെട്ടുമെടിയമ്മേ
 രാവണനെ കൊൽകയെന്നു ദേവകളും ചൊല്ലും
 അങ്കുരം ചൊന്നുടനെ രാവണനെക്കൊല്ലും
 ഇഷ്ടനാം വിഭീഷണനും രാജ്യവും കൊടുക്കും
 തരുണിമണിയായ സീത തിരിച്ചിലുടൻ ചാടും
 ശുദ്ധിയും വരുത്തിയങ്ങയോദ്ധ്യയിങ്കൽ വാഴും
 അന്നെനിയ്ക്കു നല്ലതൊരു ചേല തരവേണം
 ചേലകോണിൽ നാലുവണം കെട്ടിത്തരവേണം
 കയ്യിലിടും മോതിരത്തേലൊന്നു തരവേണം
 കങ്കണങ്ങൾ താലി മാല വീലി തരവേണം
 ഏകക്കുഴ പോകവേണം പോകവേണം തായേ
 കഞ്ചെനിയ്ക്കു കഞ്ചികൊടു ചോറുകൊടെന്നമ്മേ
 കുട്ടിത്തലയെണ്ണുകൊടു തവിടുകൊടെന്നമ്മേ
 കഞ്ചിതെങ്ങി കൊഞ്ചുമെന്നാൽ കാടി കൊടെന്നമ്മേ
 കൂടെവന്നു കൂട്ടരുക്കു ചോറുകൊടെന്നമ്മേ

കാരുണ്യം കഷ്ടപ്പാടും ഏകപ്പെടുത്താം.
കാക്കതിന്നും കഴുവൻ തിന്നും നാകപ്പെടുത്താം.
കാക്കയാർകലത്തിൻ നാകൾ പാണ്ടിയിൽ പിറന്നു
നാകളുടെ ജന്മമതു നീകളറിവില്ലേ
ഇപ്പടി ഞാൻ ചൊന്നതെല്ലാമൊത്തുവരവാഞ്ഞാൽ
നാക്കുത്തുപോട്ടുവേൻ ഞാൻ കഷ്ടപ്പെടുത്താണേ
ചോതിമുഖനാണു നരനാണു ഗുരുവാണു
രാമനാണു സത്യമിതു നാകൾ ചൊന്നതെല്ലാം.

കുമാരി

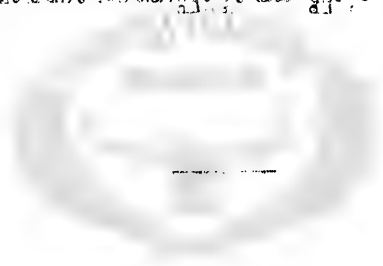
ശ്രീമദനന്തപ്പാത്തിലെയും സുരഭി
ശ്രീവരമനാഭന്റെ പാദപത്മം
നാമിന്നു ചിന്തിച്ചു ചാർത്തി രാണിയെ
വന്ദിച്ചു വാഴിക്കളിച്ചിടേണം സഭ
വന്ദിച്ചു കമ്മിയടിച്ചിടേണം
ശങ്കവെടിഞ്ഞു സന്ദേശവിളി
മകമാരേ വിങ്ങലു വന്നീടുവിൻ
കങ്കണജാലം കിലുങ്ങവെ ചെങ്കയ്യിൽ
താളംവിടിച്ചു വിരക്കശാലീലം ഗുര
പാദപങ്കജമുലം വിറച്ചു നാം
രംഗത്തിൽ മൃദംഗധ്വനി
സംഗീതവിധങ്ങൾക്കും
കുലത്തിൽ കമ്മിയടിച്ചിടേണം നല്ല
മേളത്തിൽ കമ്മിയടിച്ചിടേണം

കല്ലുകവല്ലികനകലതേ സമി
 കരമവതാകേ കലാചവതി
 ഉല്ലാസമാലേ നടനത്തിലുദ്യോഗശീലേ
 വഞ്ചിശപരി കെല്ലോടചാലേയഭീഷ്ടം
 കൊടുപ്പതുബാലേ! ഹിനസ്തമ്പോര
 ചൊല്ലൊങ്ങിന കല്ലദൂമ -
 മല്ലം തുണകല്ലാകില -
 തല്ലരിതോഷം വളത്തിടു വാനിന്ന
 ശിഖമാസ്തമിയിച്ചിടേണം
 രക്ഷാ ജനാഭരക്ഷ ചെല്ലീടുന്ന വഞ്ചി
 രാജേശ്വരി തിരുമമ്പിലിപ്പോര
 ലക്ഷണോന്മേഷം ചേരുംപടി
 ശിക്ഷാവിശേഷം നാമെല്ലാരു -
 മക്ഷിണഭോഷം കാട്ടിടേണം
 സാക്ഷാലക്ഷേണം നവരസം ചേർത്തും
 കൈകോർത്തും മടി തീർത്തും ജയമോർത്തും
 കളിയാടിക്കുമിയിച്ചിടേണം
 പദം പാടിക്കുമിയിച്ചിടേണം
 ഗുരുജനദൈവതവിശ്വാസവും
 സർവ്വഗുണഭോഷജ്ഞാനവുമെങ്ങൊയ്ക്കവും
 പരിരാഹം നീക്കം കടാക്ഷവും കരുണയും വാക്കും
 ധർമ്മത്തിൽ പരമൊരുനോക്കും
 ഭാഗിശ്രീകൾ ചിരമുഖവാക്കും സാമ്രാജ്യവും
 ഭോഷുല്ലിതു വാസ്തവനതു ചാക്കുംവൊഴുതാക്കും നാമി
 യോഗ്യം സഭയിൽ നടിച്ചിടുവാൻ

റാന്നു ഭാഗ്യം നമുക്കു പതാശിരാരേ
 രോഷാദിഭോഷങ്ങളിലു തെല്ലും
 വിണ്ണു രുദ്രാണിഭക്തിക്കിളക്കുമില്ല
 ഭൂഷണം ചെറുറുംകൂടാതൊരു ഭൂഷണം
 മുറുറും ധരണിസ്തു ശോഷര മുറുറും
 പോരാ ഗുണഭോഷണമേററും
 ചെന്താൻ പാക്കിലോന്നാ കിമു ഭോഷാകര -
 ഭൂഷേശപരയോഷാമണി
 ഭോഷാഭഗവതിയോ രമയോ രാമന്തി
 വേഷാഞ്ചിതമാസ്തിളങ്ങിടുന്നു
 പാരിതിലൊങ്ങും പരന്നിടുന്നു
 വഞ്ചി പാവുതിരാണിതൻ കിത്തിമല്ലി
 താരിന്മണങ്ങൾ ദിശി
 സൂരിഗണങ്ങൾ പുകഴ്ത്തുന്നു
 ഭൂരിഗണങ്ങൾ നൃപാമാത്ര
 വീരജനങ്ങൾ ബഹുമാന -
 ഭാരത്തോടു പാരത്തിഹ
 നോരത്തുപചാരത്തോടു
 പാരം നിറഞ്ഞ സഭാനടുവിവിന്നു
 സാരമാസ്തുമ്മിയടിപ്പിടേണം
 ഹിതമോടു രാമവർമ്മസ്രവണം
 നാട്ടിനുള്ളമുറ മാത്താഡവർമ്മവനം
 അതിപുകൾ ചേരും രൂപം കണ്ടാൽ
 മതിമദം തീരും സ്മരണ സതതമെല്ലാമം

കൊണ്ടാടുന്ന സുതരിരവരും
 ശ്രീരശ്മിണീക്ഷിതിതലോശ്വരി
 സുതയുമിവരോടുമതിമുദാ
 പാവുതീമഹിശ്വരി മേടിവിതന്നിൽ
 വിളങ്ങിടയാനിന്നു
 സാദരം കുമ്മിയടിച്ചിടേണം.

രാമലക്ഷ്മണം പാത്തിപ്പാട്ടും കുമ്മിപ്പാട്ടും പാക്കാം.

ഉത്തരരാമായണം.

കുറുത്തപ്പാട്ട്.

അഞ്ചുവണ്ണമൊത്തീടുന്ന കൊഞ്ചൽമൊഴിയിൽ
ഓഞ്ചകം തെളിഞ്ഞരികിൽ വന്നിരി വി ബാലേ
ചുഞ്ചനൊൽമലർപൊടിയും പഞ്ചസാര പാലും
ചഞ്ചലവില്പോചനോ തരുന്നതുണ്ടു ഞാനും
ഓഞ്ചകം തെളിഞ്ഞൊരു കഥയുരചെയ്താകിൽ
ചഞ്ചലാക്ഷിമാരിൽമെഴുലേ നന്നു നന്നു പാരം
എന്നതിനൊക്കേട്ടു ശുകസുന്ദരിയാൾ മന്ദം
വന്നിരുന്നു പാൽ പഴം ഭുജിച്ചുതളിച്ചെഴു
ആനമുഖനാം ഗണേശം വാണിമാതാവേയും
മാനസേ നിനച്ചു നല്ല വാത്തയതൾചെയ്തു
മാനവാകുന്ന രാമൻ ലക്ഷ്മണനുമൊത്തു
കാണാനവിവാസികളാം വാനരപ്പടയും
മാറിയായ രാവണനെക്കൊന്നു ലങ്കാരാജ്യം
ദീനതകൂടാതവന്റെ സോദരൻ നാൽകി
മാനമോടെ പോന്നയോദ്ധ്യ വാണിടുന്ന കാലം
അന്നു രാജ്യം തന്നിലുള്ള സൌഖ്യമതു ചൊൽവാൻ
പന്നഗാധീശനുപോലും യത്നമെന്നേ ചൊൽവൂ
ബാലമൃത്യുരോഗപിഡാ മാരണവുമില്ലാ
കാലവഷം വെയിലിനുമഞ്ഞൊട്ടും പിഴയില്ലാ
ഭൂമിയിൽ വിളവിനേതുമന്നു കുറവില്ലാ
കാമിനിമാകുന്നു പരസ്മീതമെങ്ങുമില്ലാ

കാമപീഡകൊണ്ടു ചില നാശമേതുമില്ലാ
 ഭൂമിസുരന്മാരെ നിന്ദിക്കുന്നവരുമില്ലാ
 സ്വാമിഭക്തിയില്ലാത ലോകരൊന്നുമില്ലാ
 യാമിനിയിലാരുമെങ്ങും സഞ്ചരിപ്പതില്ലാ
 റാമകീർത്തനങ്ങളാരുമുച്ചരിയാതില്ലാ
 സോമരവിമാർക്കു മന്ന ശോഭകാവില്ലാ
 സാമദാനഭേദഭയം ചിന്തിയാതോരില്ലാ
 വിദ്യകൊണ്ടു മത്സരിക്കും കത്സിതന്മാരില്ലാ
 സത്സഭയെ വന്ദിയാത കശ്ശലന്മാരില്ലാ
 കാണാത്തിൽ കന്നപ്പട്ടി വിന്തെറ്റിഞ്ഞു പോന്നാൽ
 കാലികൾ കടന്നു നശിപ്പിക്കുമാറുമില്ലാ
 മൃഷികുറോടൊത്തു കളിച്ചിടുമേ മാജ്ജാരൻ
 വ്യാഘ്രവൃന്ദം ഗോകുളമായൊത്തുടൻ കളിക്കും
 വാരണത്തോടൊത്തു കളിച്ചിടുമങ്ങു സിംഹം
 ശപാക്കുളോടു പന്നിവൃന്ദം കൂടവേ നടക്കും
 ഇങ്ങിനെ സുഖിച്ചു വസിച്ചിടുണൊരു കാലം
 മംഗലാംഗിയായ സീതക്കുരുവിച്ചു ഗർഭം
 മംഗലം വസിച്ചു ലോകവാസികളുമെല്ലാം
 അന്നൊരുവാൾ സീതയെ വിളിച്ചുരുളി രാമൻ
 സുന്ദരീമണി സുശീലേ കന്നൽമിഴിയാളേ
 റിന്നടെയെ വാഞ്ചരിതം പാക മടിയാതെ
 ഗർഭിണിമാരാഗ്രഹിച്ചതൊക്കവേ കൊടാഞ്ഞാ -
 ലട്കന്മാർ നല്ലവരായുരുളവിക്കയില്ലാ
 എന്ന വാക്കു കേട്ടു സീതാ മന്ദമായുരച്ചു
 ഉല്ലാസലോചനാ മൽക്കാനത കരുണാഞ്ജലേ

നിൻപാദത്തെപ്പാലനാവുംചെയ്തു വാഴംകാലം
 എൻപുരാനെയെന്നിയേതും വാണരയില്ല നാഥ
 എങ്കിലുമൊന്നിങ്കലുള്ളമുണ്ടതു പരയാം
 ശങ്കയൊട്ടും മാവാസത്തിൽ തോന്നിടാത്തുവേണം
 പണ്ടു നാം വനത്തിലേക്കു പോയിട്ടുണ്ടു കാലം
 കണ്ടു ചില മാമുനിമാർ ഭായുമാരുമായി
 കുഞ്ഞുവെടിഞ്ഞു വെടിയിടുന്നതു കാണാൻ
 ഉണ്ടു നമുക്കുല്ലമുള്ളിലാശയിരിക്കുന്നു
 അല്ലയാതെ മററിനിക്കില്ലാഗ്രഹം മനസ്സിൽ
 മുല്ലബാണതുല്യകാന്ത കല്പമതേ ദേവ
 എന്നു സീതാ ചൊന്നുനേരം രാമദേവൻതാനും
 എങ്കിലതടുത്തദിനം ചെയ്തൊന്നു ചൊല്ലി
 പങ്കജാക്ഷി മാവാസത്തെശ്ശാന്തമാക്കി രാമൻ
 ഗർഭനാഭിമാമുനിമാരന്നു രാമം കാണാൻ
 നിശ്ചിതമായിട്ടുണ്ടെന്നേരും കേട്ടൊരു കലഹം
 വിക്രമിയായുള്ളൊരുത്തൻ ഭായുയോടെതുത്തു
 ദുഷ്കൃതപ്രവൃത്തിചെയ്യുന്നെന്നത്രയും കരോരം
 ഇന്നലെപ്പോയുരൊരു ഗുഹമതിൽ വെടിയിട്ടു
 ഇന്നിവിടെ വന്നു നിന്നെക്കാട്ടിട്ടുണ്ടുണ്ടു
 അല്ലയാത്തുപോകടീ നിന്നിന്നുപത്തെ വീട്ടിൽ
 രാമനുടെ ഭായുയായ സീതയെപ്പിടിച്ചു
 കാമിയോ ദശാസ്ത്രനൊരു വത്സരം പാപ്പിച്ചു
 ഭൂമിപതിയായ രാമൻ പിന്നെയുമവളെ
 കാമിനിയായുണ്ടു കൊണ്ടുവെച്ചതിനെപ്പോലെ
 നാമിരുവരൊത്തു വെടിയിടുകില്ല മുമ്പേ

പോമിവിടെന്നല്ലയാങ്കിൽ പോകവൻ ഞാനിപ്പോൾ
 ഇത്തരം പറഞ്ഞുടിച്ചു മസ്തകം വെട്ടിച്ചു
 സതപരം മുടി പിടിച്ചു ഭൂമിയിലിഴച്ചു
 ചത്തപോലെ ഭൂമിതന്നിൽ വീണിടുന്ന നേരം
 ഹസ്തയുഗ്മം തൂക്കി വലിച്ചു കിറോടെറിഞ്ഞു
 എന്നതിനെ കേട്ടു മുനിമാരുമെഴുന്നള്ളി
 മനവരാം രാമനേയും ചെന്നുകണ്ട നേരം
 രാമദേവൻ മോദമോടെ വന്ദനവും ചെയ്തു
 സാമവാക്കുകൊണ്ടു ലോകവാത്തകൾ ചോദിച്ചു
 നാടുവാണിരിക്കുകൊണ്ടു നാശമുണ്ടോ ലോകേ
 നാടു പുററി സഞ്ചരിക്കുമിശ്ചരന്മാർ നിങ്ങൾ
 നാട്ടിലുള്ള വാത്തയെല്ലാം കേട്ടുകേളിയില്ലേ
 രാമവാക്യം കേട്ടനേരം മാമുനിമാർ ചൊന്നാർ
 രാമനാമം നല്ലതെന്നേ ചൊൽവതുളള ലോകർ
 രാക്ഷസനാം രാവണനെ കൊന്നു ലോകം മൂന്നും
 രക്ഷചെയ്തുകൊണ്ടു ലോകമൊക്കെയും വിത്തുലം
 എന്നതിനെ കേട്ടു രാമൻ പിന്നെയും ചോദിച്ചു
 എന്നുതേ ഗുണദോഷങ്ങൾ മിശ്രമായിട്ടുള്ള
 നല്ലതെന്നല്ലാതെ മറ്റു ചൊല്ലുമതില്ലാതും
 ഇല്ല നമുക്കുപ്രിയമതജീടേണം നിങ്ങൾ
 എന്നതു കേട്ടമ്മുനിമാർ പിന്നെയും പറഞ്ഞു
 മനവശിഖാമണേ മധുമഥനാഥം
 ഇന്നോരവവാദമുണ്ടു മനയിൽ നടക്കുന്നു
 വിന്നിലുള്ള പേടികൊണ്ടു മിണ്ടുകയില്ലാതും
 കന്നൽമിഴിയായ സീത രാക്ഷസേന്ദ്രഗേഹം

പുററിവാണു വത്സരമൊന്നന്നവിടെയോത്താൽ
 ഉറവരുമില്ല മറുടയവരുമില്ല
 മാരാനെന്നല്ലാതെ മറവിടെയാരുമില്ല
 കുറമതുകൊണ്ടു ചിലർ ചൊൽവതണ്ടു ശുദ്ധം
 മരൊരു ദോഷങ്ങളാലും ചെറു ചൊൽവതില്ല
 ഇത്തരം മുറിവചാം കേട്ടു രാജനാഥൻ
 ചിത്തമോദമോടു മുറിമാരെയുമെച്ച
 ഉത്തമന്മാരായ നിജസോദാരെയെല്ലാം
 സതപരം വരുത്തുകെന്നയച്ച ഭൃതന്മാരെ
 വന്നവരും രാമപാദേ വന്ദനവും ചെയ്തു
 നന്ദിച്ചുണ്ടു നില്പവരോടൊന്നുമെച്ച രാമൻ
 മന്ദമാസംപൂണ്ടു മധുവാക്രമരൂപെച്ച
 നന്മുടയ രാജ്യപരിപാലനത്തിനിപ്പോൾ
 നന്മവരുവാവിതൊന്നു ഞാനുചെയ്യുമ്പോൾ
 നിർമ്മലന്മാരായ നിങ്ങൾ സമതിച്ചിടേണം
 അല്ലയെന്നതാരുമൊന്നു ചൊല്ലരുതെന്നാടു
 രാമവാക്യം കേട്ടനേരം സോദരന്മാർ ചെന്നാർ
 വല്ലതുമരുളിച്ചെയ്തു ഞങ്ങളോടൊന്നാകിൽ
 ഇല്ലൊരു വിവാദമതു ചെയ്തറിനു ഞങ്ങൾ
 മുല്ലബാണവൈരിയാണു തെല്ലമില്ല നീക്കം
 ലക്ഷ്മീപതിയെന്നറേരമെന്നരുളിച്ചെയ്തു
 ലക്ഷ്മണ നിന്നോടു ഞാനുണ്ടൊന്നുചെയ്യുന്നു
 വാരിജംക്ഷിയായ സിതാദേവിയെ നീ നാളെ
 തേരിൽവെച്ചു കൊണ്ടുപോയിക്കൊന്നാത്തിലാക്കി
 പോരിക മരിച്ചു നമ്മോടൊന്നുരിയാടൊല്ലാ

എന്ന മൊഴി കേട്ടവൻ വന്ന ഭൂഖം ചൊൽവാൻ
 പന്നശേശൻ വേണമെന്നെന്നതേ ചൊല്ലാവും
 ജ്യേഷ്ഠനമനുജനും മഹാജനങ്ങൾ മറ്റും
 പാട്ടിൽ വരുത്തിടുവാൻ പലരുമുണ്ടു പാത്താൽ
 എന്നവരെയൊന്നുമല്ലാതെന്നോടുകൂടി ചെയ്തു
 മന്നവൻ നീ ഗോഷ്ടി ചൊന്നാലെത്തു ചെയ്തു ഞാനോ
 ഇഷ്ടകഷ്ടമൊക്കെയുമെൻ ജ്യേഷ്ഠനുമെന്താൽ
 ഒട്ടുമേ വിവാദം ചെയ്തയില്ലയിന്നു ഞങ്ങൾ
 എന്നു ചൊല്ലിയതുനാളിപ്പിന്നി കാലേ ബാലൻ
 സുന്ദനവും കൊണ്ടുവന്നു വാഹനവും കെട്ടി
 സുന്ദരിയാം സീതപാദം വന്നുവന്നു ചെയ്തു
 സുന്ദനത്തിലേറുക മുനിവേണേ പോവാൻ
 കൊണ്ടൽവേണിയായ സീതാ ചെന്നു തേരിലേറി
 മണ്ടുമാറിച്ചു തെളിച്ചൊടിച്ചു സുമന്ത്രം
 കണ്ടുകനിവാസവും വന്നുണ്ടു കഴിഞ്ഞു
 കണ്ടു ചില പൊയ്ക്കകളും വാരിയും കടന്നു
 കണ്ണതാ വെടിഞ്ഞു തപം ചെയ്തും മുനിതന്റെ
 അണ്ടർകോൽതൻ ദിക്കിലതിലോരമാം വന്നത്തിൽ
 കൊണ്ടലണിവേണിയാളാം സീതയെയിറക്കി
 തൊണ്ട വിറച്ചിണ്ടലോടെ വന്നുവന്നു ചെയ്തു
 കണ്ണനീരും വാർത്ത കേണു മണ്ണിൽ വീണുരുണ്ടു
 പുണ്യരീതിപോലനാമുഖാംബുജവും പാർത്തു
 കേണിടുന്ന ലക്ഷ്മണനോടേവമുചേ സീതാ
 വന്നിടുവാനെത്തു ഭൂഖം കാരണം റിനക്ക
 മന്നവനാം രാമനെത്തു ചെയ്തു നിന്നെ ബാല

എന്നതു കേട്ടിങ്ങലോടെ ലക്ഷ്മണൻ പറഞ്ഞു
 മന്നവനാം രാമദേവനെനോടരുചെയ്തു
 ഇന്നിലത്തിൽ ദേവിയെ വെടിഞ്ഞു പോവാായ്തോ
 എന്ന മൊഴി കേട്ടു സീതാ മോഹിച്ചുങ്ങു വീണു
 പിന്നെയങ്ങുണർന്നിരുന്നു കേണിടുന്ന നേരം
 വന്ദനവും ചെയ്തുകൊണ്ടു ലക്ഷ്മണൻ മറഞ്ഞു
 എന്നനേരം വന്ന ദുഃഖം സീതയാൾക്കു ചൊൽവാൻ
 പന്നഗാധിനായകനുമോക്കിൽ പണി പാരം
 കണ്ണു നീരിരുപുറവും വീണടനൊലിച്ചും
 മണ്ണിൽ വീണു മോഹം പൂണ്ടു പിന്നെയുമുണർന്നു
 മസ്തകം കൊണ്ടുപ്പുറുമിപ്പുറവും തച്ചും
 ഹസ്തതലംകൊണ്ടു ദേവി മാറിടത്തടിച്ചും
 എൻപുറാനേ രാമദേവയെത്തുചെയ്തു ഞാനൊ
 റിൻ പദങ്ങളെപ്പൊഴു മരൊരു ഗതിയില്ലയ്തൊ
 മംഗലനായുള്ള നിൻ മുഖാംബുജം മറന്നി-
 ട്ടിങ്ങനെ വന്നേ കിടന്നു ഞാൻ മരിക്കുമാറായ്
 പണ്ടു ഞാൻ നിമിത്തമായിക്കൊണ്ടു ചെയ്തതെല്ലാം
 കൊണ്ടുവണ്ണ രാമ നീയുമിന്നു മരണയ്തൊ
 ബാല്യകാലേ വിൽമുറിച്ചു മാലയിട്ടൊരെന്നെ
 നീല നിറം പൂണ്ടു ഭവാനിന്നു മരണയ്തൊ
 മാഴ്ചമല്ലേ ഭാഗ്വതനെ വെന്നു നമ്മെക്കൊണ്ടു
 നിഴ്ചമിച്ച രാമദേവനിന്നു മരണയ്തൊ
 കാവാനത്തിൽ പോകുന്നേരം കൊണ്ടുപോയോരെന്നെ
 മാനശാലിയായ ഭവാനിന്നു മരണയ്തൊ
 രാക്ഷസിയാം ശൂർപ്പണഖാ മൂക്കു മുല മൂന്നു

ശുദ്ധമായ ലക്ഷ്മണൻമിന്നു മറന്നയ്ക്കാ
 രാവണനൊളിച്ചു നമ്മെ കൊണ്ടുപോയ മൂലം
 കോപമോടെ വന്നവരമെന്നു മറന്നയ്ക്കാ
 വാനിയിൽ ചാടേണമെന്നു ചൊല്ലിയറിമിത്തം
 പിന്നെയുമെന്നോതിടാതെ ചാടി വഹനി തന്നിൽ
 ഇത്തരം പല പ്രകാരം രക്ഷചെയ്തു പോന്ന
 നാഥനാം വിനാശിതെന്തു തോന്നീടുവാൻ നാഥം
 ഭർത്താവാദരക്ഷ ചെയ്യാൻ കുറമുണ്ടായിട്ടൊ
 ചിത്തതാരിൽ മറ്റു പല കാംക്ഷയുണ്ടായിട്ടൊ
 എന്തുകൊണ്ടിക്കാവാത്തതിൽ സൗജ്ജിച്ഛ നമ്മെ
 വെന്തു വെന്തുതരുന്നെന്റെ മാറുസമൻ നാഥ
 പണ്ടു വിധിശാസാത്തകളെകൂടയാക്ഷം
 ലോരമൃഗജാലമായ കാമ്പോ.കിടന്നു
 വീരജാതലോചാ ഹേ ഞാൻ മരിക്കുമാറായ്
 ഇപ്രകാരം ജാനകീടെ ദുഃഖവാത്ത് കേട്ടി-
 ടുപ്രദേശേ കാട്ടുമൃഗമൊക്കെ വിന്നുപോയി
 വാരിധിലെ ഗംഗയൊഴുകാതെ വിന്നുപോയി
 അപ്പൊഴുതേ വാനീകീമുനിയുമെഴുന്നള്ളി
 ഉല്ലാസനിയായ സീതാം കണ്ടരുളിച്ചെയ്തു
 ഇപ്പൊഴെന്റെ മന്ദിരേ ഗമിച്ചുകൊൾക നീയും
 ഉല്ലാസനീ വേദിയാസ്തു രക്ഷ ഞാനിങ്ങുണ്ടു
 അപ്പൊഴുതേ ദേവിയൊളെ കൊണ്ടുപോയ് മുഹൂർത്തം
 ശിഖമായ പണ്ണശാലതന്നിലാക്കി മോദാൽ
 അക്കാലത്താലക്ഷ്മണന്താൻ വിശ്വമീച്ചീടുമ്പോൾ
 കർക്കശനെന്തു ഗുഹീൻ തക്ഷനാം കിരാതൻ

നില്ക്കു നില്ക്കു താരതാര്യ മൽക്കരവീര്യത്തെ
 ധീകൃതിയായോത്തുകൊണ്ടോമൽക്കാടിതിലൂടെ
 ഉൾക്കുരുനിലേതുമാരിളക്കവും കൂടാതെ
 മുഷ്ണോടെ നടപ്പതു വിനാക്കിലിഹ ചിത്രം
 ഇത്തരം പാഞ്ഞുട നടത്തിടുന്നവനോ -
 ടത്തരം സൗമിത്രിയതിപ്രഭുലയാസ്സുറഞ്ഞു
 ചിത്രമിതു ചിത്രം വാപദ്ധതിയേ പോവാൻ
 ഇത്ര ശുഭമുന്മുഖം വിനാകുചിപേണമെന്നോ
 ചിത്തതാരിലെത്തിയ മദഞ്ഞാടിതമം ചൊന്നാൻ
 മൃത്യുപത്താത്തിലിന്നിരുത്തുചിസ്സുചിത്രം!
 ആരതെന്നിതെന്നോടൊരു ഭിരതയുമെന്യേ
 വീരസത്തോടെ ചോദിച്ച ഗിരിനന്തരം കേൾ
 പങ്ക് കവിരഥനാമയോദ്ധ്യ പാതമിവന്തന്നുള്ളിൽ
 സന്തതിയില്ലാഞ്ഞുണ്ടായ സന്താപത്തെത്തിത്തു
 കൌശികനന്നോടുകൂടിക്കാണാത്തിൽ ചെന്നു
 വിശിഷ്ടരിയാം താടകയെ വിഗ്രഹവും ചെല്ല
 രാക്ഷസരെക്കൊന്നു യാഗരക്ഷചെല്ലു സാര -
 സാക്ഷിയാമഹല്യതന്റെ ശാപവുമൊഴിച്ചു
 ചെന്നു ജനകപുരിയിൽ ചാപവും മുറിച്ചു
 സുന്ദരിയാം സീതയെ സ്വയംവരം കഴിച്ചു
 അന്നയോദ്ധ്യയാം പുരികായാഗമിക്കുന്നേരം
 വന്നു തടുത്തൊരു ഭൂതാദനനെ വെന്നു
 മോദമോടയോദ്ധ്യ ചുക്കു ദേവിടുന്ന കാലം
 താതന്റെ വാക്കിനാലെ തപസാകൃതിയായ്
 സാദരം വഹി ഗമിച്ചു സീതയോടും കൂടെ

വീതശങ്കമക്കാലം വിരായൊ വയിച്ചു
 താവകകലമതായ രാവിനെ ഒഴിപ്പാൻ
 താപസഗണത്തിനൊരു ഭീവകമതായി
 പഞ്ചവടി തന്നിലാരു പാത്തിട്ടു കാലം രാ
 ത്രിഞ്ചരന്മാരെ വയിച്ചു ത്രിശ്ശിരാഗ്രജാഭീൻ
 മാറിയാം ദശാസ്യൻ വർത്തമാനമതു കേട്ടു
 മാറിനടെ മാതിരി തന്മാതുലം ചമച്ചു
 സുന്ദരാത്തിലോറിക്കൊണ്ടു സാറാദം ഗമിച്ചു
 സുന്ദരിയാം സീതതന്റെ സന്നിധിയിൽ വിട്ടു
 പൊൻമൃഗം ചാടിക്കുളിച്ചുപോതു സീത കണ്ടു
 കഞ്ചിഴിക്കാറാദകരം കാണത്തോറുമിന്നു
 കാന്ത വിടിച്ചിങ്ങു നാദകക മടിച്ചീടാതെ
 കാന്തയംമിനിക്കിഹ കുളിച്ചിരിപ്പതിന്നു
 ഭാര്യമാക്കുജ്ജാഗാ വിജ്ഞാതാവോടല്ലാതെ
 ആരോടുമുചെയ്തീടുമാരില്ലതുമല്ല
 വല്ലഭൻ പാതി വിജവല്ലഭയെന്നല്ലൊ
 ചൊല്ലീടുന്നു പാരിലിഹ ചൊല്ലേറുന്ന വീര
 തെല്ലു കൃപയില്ലയോ വീ ചെല്ലടുത്തു കിന്തു
 വല്ലവിധവും നിൻ കരപല്ലവത്തിലാക്കി
 വില്ലാളിവിര കൊണ്ടിങ്ങു മെല്ലവേ പോന്നീടാം
 മല്ലീശരതുല്യ മടിക്കൊല്ല കല്യാണാംഗ
 തിങ്ങീടുന്നൊരാശയാമൊഴിഞ്ഞതിങ്ങിനെകേ
 ടുണ്ടുപോയനോരമൊട്ടകന്നു നിന്നു മാറാം
 പോയതു കണ്ടിട്ടതിനെ സായകേന കൊന്നു
 മായമെന്ത്രേ പൊരുംപോതു മായാസീതയാകും

ജായയെക്കൊണ്ടു ദശവായൻ പോയ ശേഷം
 ആയതാക്ഷിയേയോപജിച്ചായരണ്ണേ പോംപോൾ
 പത്രിപുംഗവൻ താനിഷ്ട മകനിയും കൊടുത്തു
 സതപരം കണ്ഡനോയും മുതൃപ്പരി ചേർത്തു
 അഭിവരോപരി വാണ മിത്രപുത്രനാകും
 സുഗ്രീവനൊക്കണ്ടു തമ്മിൽ സഖ്യവും ചെയ്തേററം
 ഉഗ്രനായ ബാലിയേയും നിഗ്രഹിച്ചു രാജ്യം
 വൃഗ്രതകൂടാതെ വാസരാഗ്രേസരനായി
 നൽകിയംഗുലിയും വായുനാസനൻ വാങ്ങീട്ടു
 വൈകിയാതെ ലക്ഷ പക്ഷ വൈദേഹിയെക്കണ്ടു
 മൃഡാരണം മേടിമെച്ചാൽ പേടിയും കൂടാതെ
 ചാടിക്കടന്നോടി മോദത്തോടു വന്നു ചൊന്നു
 വാൽ കേട്ടുനോരും തന്നെ ചീത്തകോപത്തോടെ
 മാന്താണധാത്മജാതിയായ മകുടേന്ദ്രരോടും
 പാത്തിടാതാഴിയിൽ സേതു തീർത്തു ലങ്കയിൽ പോ-
 ജ്ജീത്തിയോടു രാവണാദി രാത്രിഞ്ചരൗഘത്തെ
 മാന്താണധാത്മജപുരത്തിൽ ചേർത്തു ഭക്തന്മാരെ
 ആത്തിയിൽ വിനാശം കരയേററിയാദിച്ചു
 താൽത്തൊഴിയാം ജനകപാത്മി വസുതയെ
 ധൃത്തിൽ നിന്നു കാത്തയോദ്ധ്യാധാത്രി ചേർത്തു വിജ്ഞ-
 വാരിധിയാകുന്ന രഘുവീരസോദരൻ ഞാൻ
 പോരാടേണമെങ്കിലിഹ നേരിടുക മൂഢ
 ലക്ഷ്മണാദി പാഞ്ഞു തൽക്ഷണമെന്നെത്ത-
 ലക്ഷിതിയിൽ നിന്നു ഗഭീരാക്ഷനെ ജപേന

കാലപുരി പോകയിതു കാവരെന്നയച്ചു
 കാലംപുകയോളൂ ശൗജ്വശാലിയാം സൗമിത്രി
 ഉല്ലാസിക്കുന്നു രണ്ടു ബാലകരുമുണ്ടാ -
 യപ്പൊഴുതശലനം കലശനാനിരുവർ
 അപ്പരപ്പനാക്കു മുനി വിദ്യയും പഠിപ്പി -
 ചുറ്റിയിൽ വാഴ്ത്തുന്നനഗ്രഹവും നല്ലി
 ചാപനാണങ്ങൾ മുനി കൊടുത്തു ബാലനാക്കും
 ഭൂപതിസുതർ വാത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചിട്ടുവോരും
 ചോട്ടുകാർ പലരുമൊത്തു കാട്ടുടെ വരുമ്പോരും
 വാട്ടമെന്നെ ചെന്നടുത്തു ഭൂപതി സുതന്മാർ
 ചോട്ടുകാരെ റിങ്ങിളിയിൽ പാതി തന്നല്ലാതെ
 കാട്ടുടെ ഗമിപ്പതിന്നയക്കയില്ല ഞങ്ങൾ
 കേട്ടു കോപം പൂണ്ടുടനെ ചോട്ടുകാർ പാഞ്ഞു
 നാടുവാഴി രാജവന്നു കാഴ്ചവെപ്പതിന്നാൽ
 ചോട്ടുകൊണ്ടു പണ്ടേ ഞങ്ങൾ പോകുമീ വഴിക്കു
 ബാലകരേ രാജവന്നി വാങ്ങ കെട്ടെന്നാകിൽ
 കാലപുരം പുകിരിക്കും റിങ്ങിളിതപേരും
 രാജദേവരിങ്ങു വന്നു ഞങ്ങളെക്കൊണ്ടിട്ടു
 ചോട്ടു കൊണ്ടുപോവതിന്നയക്കെയുള്ളു ഞങ്ങൾ
 ചോട്ടുവിട്ടു ഭൂതലത്തിൽ തള്ളിവിട്ടു ബാലർ
 ചോട്ടുകാരുൾ രാമൻ തന്നെയറിയിച്ചു
 പണ്ടു പണ്ടേ കൊണ്ടുപോരും ഞങ്ങൾ ചില കാഴ്ച
 ഉണ്ടു കാട്ടിലിന്നു രണ്ടു ബാലർ നടക്കുന്നു
 കണ്ടു പിടിപെട്ടിട്ടു കാഴ്ചയും പഠിച്ചു

കൊണ്ടുപോതും ഭാഗ്യമുണ്ടു കാട്ടിലിറക്കുന്ന
 രാമായണം കേൾക്കുകൊണ്ടു വേടിയില്ലവർ
 നാമിവിടെക്കോടിവന്നീ വാത്തയുണഞ്ഞിപ്പാൻ
 അക്ഷിതിപതിയുമതു കേട്ടതളിച്ചെഴു
 ലക്ഷ്മണ വരിക നീയും കേട്ടിലേയി വാത്ത
 പണ്ടുപണ്ടു കൊണ്ടുപോതും ചോട്ടുകാരെയിന്നു
 മണ്ടുമാറിച്ചവരെ കാഴ്ചയും വരിച്ചു
 കൊണ്ടു വാ നീ ലക്ഷ്മണയെൻ വില്ലുമമ്പുമിപ്പോൾ
 കണ്ടുകൊൾക കാലരാജ്യം വാഴുന്നവരും
 എന്നുനേരം മാതൃതിയും ലക്ഷ്മണനുമൊപ്പം
 വന്നുവന്നു ചെയ്തു ഞങ്ങൾ പോവണമെന്നു ചൊല്ലി
 യാത്രയുമയച്ചുനോരത്തോടി കവിവിൻ
 മാത്രയലംകൊണ്ടു ചെന്നു ബാലകരക്കണ്ടു
 ചിത്ത കോപത്തോടെയവരോടു യുദ്ധം ചെയ്തു
 മുഷ്ടിയുദ്ധം ചെയ്തുവന്നെങ്കടികൾ വിടിച്ചു
 കെട്ടിയിഴച്ചുണ്ടു കൊണ്ടുപോയി ദേവി മുമ്പിൽ
 പുഷ്പകൗതുകേന കൊണ്ടു കാഴ്ചയായി വെച്ചു
 അംബികേ നീ കേൾക്കുകൊട്ടും കാണാത്തതിന്മേലേ
 റാമോടൊരു വാനരൻ വന്നോറു യുദ്ധം ചെയ്തു
 ദുർമ്മതിയായുള്ളവനൊക്കൊൽവതിന്നു ഞങ്ങൾ
 അംബതന്നിയോഗം വേണമെന്നു കൊണ്ടുവന്നു
 സാരസാക്ഷി സീത ചെന്നു നോക്കീടുന്ന നേരം
 മാതൃതിയെക്കണ്ടുപോതു കണ്ണുനീരൊലിച്ചു
 പെട്ടപാടു ചൊൽവതിനിവിട പണി പാരം

ബാലരെയെൻ താതൻ സമമിവനെ റിങ്ങൾ
 ചാലവേയഴിച്ചു വന്ദിച്ചീടുവിൻ വൈകാതെ
 ദുഷ്ടനാം ദശാസ്യനെനെക്കൂട്ടുകൊണ്ടുപോയി
 പട്ടിണി കിടത്തി ലങ്കതന്നിൽ കൊണ്ടുവെച്ചു
 അന്നവിടെ വന്നു ലങ്കാരാജ്യമൊക്കെച്ചുട്ടു
 ഉന്നതനാം രാവണന്റെ മീശയും കുരിച്ചു
 എന്നവരെയെങ്ങുറിന്നു കിട്ടി ബാലനാരോ
 മാതുവാക്യം കേട്ടഴിച്ചു മാരുതിയെ ബാലർ
 സാദരമവന്റെ കാൽക്കൽ വീണു നമസ്കാരം
 വാനരശിഖാമണേ മഹാമതേയിതേതും
 ബാലരായ ഞങ്ങളറിഞ്ഞീലയൊട്ടുമയ്യോ
 ചാലവേ നമസ്കരിച്ചു ദേവി പാദപന്ഥം
 വായുപുത്രൻ വന്ദനം ചെയ്യാവോളം വണങ്ങി
 അപ്പൊഴതേ ലക്ഷ്മണനെക്കണ്ടു ബാലനാരോ
 തല്പദയുഗം നമിച്ചു വന്ദനവും ചെയ്തു
 അപ്പൊഴതേ വന്നുഴറി രാമനോടു ചൊല്ലി
 രാമദേവൻ താനെന്നു വേഗമെഴുന്നെള്ളി
 മാമുറിയെക്കണ്ടു വാത്തയൊക്കെയരുൾചെയ്തു
 മാമുറിനിയോഗത്താലെ ഭൂമിയും പിളന്നു
 ഭൂമിപുത്രീ ഭൂമി തന്നിൽ പോയ്ക്കുറഞ്ഞൊളപ്പോൾ
 ബാലരേയുംകൊണ്ടു രാമൻ പോന്നു തൻപുരിയിൽ
 മംഗലം വരുവതിന്നാജ്ഞാണീടുന്ന കാലം
 സംഗതികൂടാതെ തമ്പിതെന്നയും വെടിഞ്ഞു
 ലക്ഷ്മണൻ വെടിഞ്ഞുപോയ ദുഃഖമോടു രാമൻ
 ഇഷ്ടിതിയിൽ വാഴ്ത്തില്ലയെന്നുറച്ചു പിന്നെ

സതപതം ഭരതനും പടജ്ജനവുമൊപ്പം
 ഭക്തനാം മുനിവരനുമംബമാരുമെല്ലാം
 എന്നുവേണ്ടയോദ്ധ്യതന്നിൽ വാഴുമവരെല്ലാം
 ചെന്നു സരയൂനദിയിൽ മുങ്ങിയെഴുന്നീറ്റു
 എന്നുനോരമംബരത്തിലുള്ള വാത്ത് ചൊൽവാൻ
 ഇന്നു പണിയെന്നതേ റമുക്കു പരയാവൂ
 സ്വന്ദനങ്ങളുംബരത്തിലൊക്കവേ നിറഞ്ഞു
 അന്നുറുത്ത പൂക്കൾകൊണ്ടു വഷവും തുടങ്ങി
 മന്ദമന്ദം താണു വന്നു സ്വപ്നയാഗമപ്പോൾ
 എന്നതങ്ങു കണ്ടവരും കേരി യാഗാന്തത്തിൽ
 സുന്ദരിമാർ ഗന്ധർവ്വസ്മിമാരു പാട്ടും കൂത്തും
 ഗന്ധർവ്വന്മാർ വാദ്യവും തുടങ്ങിയതുനോരം
 അപ്രകാരം രാമഭവനങ്ങളുമെഴുന്നള്ളി.

ഉത്തരരാമായണം അവതരിപ്പാട്ടു പഥമാദ്ധ്യം.

പാതാളരാമായണം.

കുറന്തിപ്പാട്ട്.

കാമവൈരിതന്റെ തിരുമുഖിലതിമോദാൽ
കാതരത വീക്കി വിളയാടിനോരു തന്ത്രേ
മാമ്പഴമിതാദികളെ ഭക്ഷണവും ചെയ്തു
ആമയം കളഞ്ഞു പുറാദിർവോടേററം
താമരവിലോചാൻ ചരിത്രമതു ചൊൽക
തച്ചരിതം കേൾക്കയിലോരാദനമങ്ങുള്ളിൽ
സന്തതം മുഴുതുചെയ്യുന്നു കിളിപ്പെണ്ണ
പത്മജനം ദേവകളും പാൽക്കടലിൽ പുക
ഭാഗ്വതീതൻ കാന്തനോടു ദുഃഖമതുണത്തി
വന്ദനകൾ ചെയ്തപൊഴുതാദിദേവൻ ചൊന്നാൻ
മന്ദതകൾ തീപ്പതിനാ മാനുഷനായ് ഞാനും
രാക്ഷസരെ വിഗ്രഹവും ചെയ്തു വിങ്ങുകെല്ലാം
രക്ഷണം കഴിപ്പതിനാ സംശയമതില്ലാ
എന്നരുളി റാമനും മറഞ്ഞതിനുശേഷം
ഇന്ദിരാപതി പുനരയോദ്ധ്യയതിൽ വാഴും
മന്നവാരം പംക്തിരഥപുത്രനായ് ഭവിച്ചു
തത്സഹരായി മൂന്നു ബാലരും ജനിച്ചു
തത്സഭയിൽ മോദമോടു മന്നനും വസിച്ചു

കൗശികനുചൊല്ലതയോദ്ധ്യയിൽഗമിച്ചു
 കൗതുകം കലൻ ഗുപ്തവിരനോടൊരച്ചു.
 ഇരട്ടി.

കഴിഞ്ഞു യാഗത്തെ മുടക്കും ഭൂഷണമെ
 വധിച്ചു കൊടവതിനായി കരുണയോ-
 ടയിതരിക നിന്നുടെ സുതാം
 രാജവൻതന്നെ ദശരഥൻ പുനരിതു
 ഗ്രഹിച്ചുള്ളിൽ പെരികെ താപം പൂണ്ടു
 നിജഗുരുവായ വസിഷ്ഠൻ തന്നുടെ
 നികടേ ചെന്നതിതാപാൽ
 മുനിവചനങ്ങളുണർത്തിച്ച നേരം
 മുനിയുമൊന്നരൾചെയ്തു കാക്കേ
 താമസമരുതു പുത്രനെ കൊടുക്ക കൗ-
 ശികൻ പക്ഷൽ തവ സുതൻ പൂവാരൊരു
 പുരുഷനെനരപ്പതിന്നതിമോഹം
 തപനകോടികൾ പ്രഭ കലനൊരു
 സരസിജേക്ഷണൻ രാമൻ
 സഹജനായതു ഫണിപതി നൂനം
 ധരിയ്ക്ക ഭൂവതിമൗലേ
 ഗുരുവചനങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചു കൊണ്ടുടൻ
 സുതരെ മോദമതാൻ
 കൗശികപുത്രനു കൊടുത്തു കാലിണി
 തൊഴുതുനിന്നതിതോഷാൽ.
 ബാലരോടും കൂടവേ തിരിച്ചുടൻ മുനീന്ദ്രൻ
 കാണാത്തതിൽ ചെന്നപൊഴുതാശു രാജനാഥൻ

രാക്ഷസിയാം താടകയേ നിഗ്രഹവും ചെയ്തു
 തൽക്ഷണമായാഗപുരിപ്പുകുതും രക്ഷിച്ചു
 സുന്ദരാംഗീയാമഹല്യാശാപവും കൊടുത്തു
 സുന്ദരീ വിദേഹപതിനന്ദിനിയേ വേട്ട
 വന്നുപൊരുതൊരു കാരായുധനേ വെന്നു
 ചെന്നു വിജരാജപുരിതന്നിലങ്ങിരുന്നു
 താതാഭിഷേകമതുചെയ്തു തിന്നൊരുകു
 മാത്രനിജകേകയാപതിസുത മുടക്കി
 രാഘവനും തമ്മനസ്സിൽ താപമതു പോക്കി
 രാജ്യപതി തന്റെ തിരുവാദമതു നോക്കി
 വന്ദനകൾ ചെയ്തു വിജഭാമിനിയുമായി
 തന്നുടെ സഹോദരനോടൊത്തഥ തിരിച്ചു
 വിണ്ണവർ വന്ദ്രൻ പെരിയ കാനനേ വസിച്ചു
 പശ്ചിമഗിരികു പുനരുകുനം ഗമിച്ചു
 ലക്ഷ്മണനും കാത്തുനിന്നു വില്ലതും ധരിച്ചു
 സൂര്യനദിച്ചപ്പോൾ നിജകുടുംബം കഴിച്ചു
 ഭൂരിമോദാൽ ഗംഗയും കടന്നവർ തിരിച്ചു
 ചിത്രകൂടംതന്നിലവർ ചെന്നുടൻ വസിച്ചു
 തത്ര ഭരതാദികളേ പോവതിന്നയച്ചു
 പഞ്ചവടി പൂക്കു വസിച്ചീടിനോരുകാലം
 പഞ്ചദയവകുത്രനടെ സോദരീ നികാമം
 പഞ്ചശരവാസിനിയും സുന്ദരീ കണക്കേ
 അഞ്ചുശരമാലിനോടു വന്നവൾ കനക്കേ
 ചഞ്ചലവിലോചനാനാം രാഘവൻ ശ്രവിയ്ക്കേ
 കൊഞ്ചിയവൾ നിന്നു ചില വാത്തകൾ കഥിയ്ക്കേ

വാങ്ങിത്തങ്ങും കേൾക്കയില്ലായെന്നവളുടക്കേ
 പുഞ്ചിരി കലനും രാജാധാമനും തടുക്കേ
 ലക്ഷണമുള്ളമതിൽ കോപവും മുഴക്കേ
 തൽക്ഷണമസ്സന്ദരിതൻ കൊങ്കകൾ മുറിയ്ക്കേ
 രാക്ഷസി ഖരന്റെ തിരുമുമ്പിലേ പതിയ്ക്കേ
 ത്രക്കുതകലന്തൊരു രാക്ഷസർ പരക്കേ
 രാജവനരും കോപമോടെ വന്നവരേയൊക്കെ
 കൊന്ന വചനങ്ങൾ ഖരൻ കോപമോടു കേൾക്കേ
 തന്നുടെ പടാദികളേയൊക്കവേ വിളിയ്ക്കേ!

ഇരട്ടി.

വിരന്ന വമ്പട ജാത്തോടൊന്നിച്ചു
 പൊരുവായ് ഖരാപ്പോൾ വരുന്നതു
 കണ്ടു തെരുമ്പോയൊക്കെയൊടുക്കി
 ജാറാകീറാമൻ കരഞ്ഞു കൈകസീസു -
 തയും രാവണസവിയേ ചെന്നൊരുനോരും
 കരങ്ങൾ തങ്ങളിലടിച്ചു രാവണൻ
 പൊടിച്ചു പല്ലുകളെല്ലാം പെരിയ
 ഭേരികൾ കലൻ മാരിചൻസവിധ -
 മങ്ങിൽ പൂക്കു ചൊഞ്ഞു കേട്ടു
 കനകമാറിന്റെ വിചിത്രമാകൃതി പൂണ്ടു
 പറഞ്ഞവണ്ണം പോയ് ജാകാനദിനി -
 പതിയെ ഭൂരവേയാക്കി പരമാതാവിനെ
 എടുത്തു രാവണൻ ഗമിയ്ക്കുമപ്പൊഴുതോറം
 പൊരുവതിനായി വരുന്ന പക്ഷിതൻ

ചിരകു ഖണ്ഡനംചെയ്തു കനകവി-
 മ്ബിതമിയന്ന ലങ്കയിൽ ഗമിച്ചശിശുപാമുലേ
 കനകതുല്യയാം ജനകപുത്രിയെ
 ഇരുത്തി മന്ദിരേ വാണ രാഘവതി
 വിശിഷ്ടരപതിമാനേ വിധനം
 ചെയ്തതിമോദാൽ രമണീവാഴുന്ന സ്ഥല-
 ത്തു ചെന്നങ്ങു തിരഞ്ഞു കാണാഞ്ഞു
 താപാൽ കമലലോചാൻ സരജൻ-
 തന്നോടും നടക്കും നോരത്തു കാണാൻ
 ഭിജ്ജവരാകൃതി കലൻ മാരുത
 സുതപാടൊന്നിച്ചു രാമൻ സജ്വരം-
 സുഗ്രീവസഹിത സഖ്യവും സർസം
 ചെയ്തതിതോഷാൽ അമരേശാത്മജവധവും
 ചെയ്താൻ അഖിലവാന്ദരോടും
 ഒരുമിച്ചു വന്നു ജലവിധിയിൽ ചിര-
 തൊടുത്തു ലങ്കയിൽ പക്ഷ വിശിശരേശരെ
 അഖിലവും കൊന്നു ദശമുഖാത്മജനാകം
 ദിശികൾ മൂന്നിനും പതിതൻ വൈരിയെ
 വധിച്ചു സൗമിത്രിതാനും അഖിലമൊത്തു-
 വസിച്ച് നാളതിൽ ദശമുഖൻ ചെയ്തതെല്ലാം
 അഖിലമെന്നോട കഥിതൂ വൈങ്കിളി
 മടിച്ച് ടിടാതെ വീ തെല്ലം.

കഥ ആരംഭം.

രാവണന്റെ സത്സഖി ചാതാളമതിലുള്ള
 രാവണനെ വിഗ്രഹം കഴിച്ചു കഥ ചൊൽ വി

പത്തുമുഖയുദ്ധമതിൻ കൌശലവുമെല്ലാം
 ചിത്രമോടു കേൾക്കയിലിന്നാഗ്രഹമെനിക്കു
 സ്വപ്നമോടു പാൽപ്പഴം ഭുജിച്ചുടൻ നിനക്കു
 ചിത്തമതിലുള്ളതോരു ഭീനതകൾ പോക്കി
 എന്നതിനെ കേട്ടു ശുകസുന്ദരിയാൾ മന്ദം

വന്നിരുന്നു പാൽ പഴം ഭുജിച്ചുളിചെയ്തു
 കേൾക്കയെങ്കിലിന്നു ഞാൻ കഥിപ്പേറാരുവാത്താ
 ദുഃഖമതൊഴിഞ്ഞു സുഖം വന്നിടുവാനായി
 പത്തുമുഖൻ ജാനകിയേ കട്ടതിനു പേന്തു
 തത്പഗുണനായ മുരവൈരി രമഭർത്തു
 അർക്കലമണവനാം രാഘവനും ചിത്ത
 മർക്കടരും സുഗ്രീഹനുമാകയവരാത്തു
 സിന്ധുജലമങ്ങതിലെ വഞ്ചിറ തൊടുത്തു
 അന്തമതി രാവണന്റെ കോട്ടയിലടുത്തു
 ചന്തമോടു കോട്ടകളെ ആകവേ തകർത്തു
 ചാവതിന്നു വന്നവരെ കാലനു കൊടുത്തു
 മേഘശബ്ദൻ തന്നനുജൻ ആകുമതികായൻ
 ആഹവം തുടൻ വന്നടുത്തൊരു പ്രഹസ്തൻ
 കോപമോടു വാജിമുകുളേരി ത്രയവക്ത്രൻ
 ചാവതിനു കുന്ദനം റികുന്ദനമകംവൻ
 പേപെരുത്ത കുന്ദകേണ്ഡൻ മുമ്പിൽ മകരാക്ഷൻ
 നാമിറിയിരിയ്ക്കരുതു എന്നു വിരൂപാക്ഷൻ
 പോക പോക എന്നു ചൊല്ലി വമ്പൊടു ധൂമ്രാക്ഷൻ
 വൈകരുതു പോരിനഥ എന്നവനന്മത്തൻ
 വൈകവതിനെത്തു ബന്ധം എന്നനുജൻ മത്തൻ

വെല്ലുവതിനുണ്ടു ചമ എന്നു മഹാപാശ്ചന്ദൻ
കല്പമതിയായ ജനമൊക്കെയൊരുമിച്ചു.

ഇരട്ടി.

തിണ്ണെന്നിരുപുറസേനകളും തമ്മിൽ
അണ്ണവംപോലെ കാണായി
അണ്ണന്റെ സേനകൾ കൈ വരുന്നൊരു
വണ്ണം വിഭീഷണൻ കാണായി
മൊണ്ണവാഴത്തടിയൻ കുങ്കുമണ്ണനെ
പൊണ്ണൻ കുരങ്ങുകൾ കാണായ്
വണ്ഡിച്ചു മക്കൾ രാക്ഷസർ തൻതല
എണ്ണമില്ലാതോളം ചൂഴായ്
പുണ്ഡരീകാക്ഷൻ ഭഗവാനോടു പൊരാൻ
പൊണ്ണന്മാർ നിങ്ങൾ വന്നായി
പണ്ഡിതന്മാർ നിങ്ങൾ വന്നു ഗമിയ്ക്കട്ടോ
അണ്ണൻ നാണം വരായി
എണ്ണെടാ റിന്നുടെ അണ്ണന്റെ പത്തു ശി-
രസ്സുകളും വിണ്ണിലൊന്നായ്
ഭിണ്ഡിപാലാദികൾകൊണ്ടു വണ്ഡിച്ചുടൻ
വിണ്ണിലാക്കുന്നതും പാരായ്
കണ്ണുകൾ രണ്ടുമേ ചോരൈ റിങ്ങടെ
പൊണ്ണതപുമിന്നു പാഴായി
എണ്ണി എണ്ണിത്തടികൊണ്ടടിച്ചൊക്കെയും
മുണ്ഡനംചെയ്തതും പാരായ്.

ശ്ലോകം നാട്ടരാഗം.
 പൊൽത്താർമാനിനി ഹാരകൻ ദശഗുഹൻ
 മേലോപമശ്ശാപ്പിതൻ
 ഉഗ്രൻ നാൽപ്പടകണ്ണനും സമജനം
 കുറുഭോദരൻ കുറുനരം
 ചിത്തം ചിത്തുവരും പ്രഹസ്തൃതീയ
 വക്ത്രാഭിവിരാഭിയും
 മുതൃശ്ശേഹനിവേശമാക്ഷമഖിലാൻ
 നാഥസ്തു സൗമിത്രിണാം.
 കുമ്മിപദം.

ഇങ്ങിനോ ചൊല്ലിയ മക്കടരും പുന-
 രൊന്നായടുത്തു രണം തുടങ്ങി
 ഭംഗിയിൽ വന്നുള്ള രാക്ഷസസേനയെ
 ഭംഗം വരുത്തിയ മനുനാൽകി
 കുറുഭാണത്തുവരുംവിധേയ വാഹര-
 മുന്വനാം സുഗ്രീവൻ താനടുത്തു
 കമ്പംവരുത്തിച്ചവിട്ടിയവൻ തല
 ഖണ്ഡിച്ചു വാനവർ നാട്ടിലാക്കി
 മാരികണക്കേ ശരം പൊഴിച്ചുവരും
 മായാവിയാം മകരാക്ഷൻ തന്നെ
 മായാമയനായ രാമൻ തിരുവടി
 മാതരണം ചെയ്തിതു മംഗലമാൽ
 വില്ലും കുലച്ചു വരുമതികായനെ
 നല്ലനാം സൗമിത്രിതാൻ വധിച്ചു
 സപർല്ലോകവാസിയാക്കീടിനാൻ ദേവകൾ-
 ക്കെല്ലാക്കുമാപത്തു തീർത്തിനാൽ

ആയിരം പാദമാം ലോഹശുദ്ധത്തിനാൽ
 ആയാസം വാസവനാകു ചേർത്തു
 ആഹവന്തിനടക്കും കുങ്കുമപ്പൊ
 രാലവൻ കൊന്നു പാലിച്ചു ലോകം
 അന്തമില്ലാതെ ശരങ്ങൾ തൂകിവരും
 ചെന്താർശരസമനിരൂപൈരി
 തൻതല ഖണ്ഡിച്ചു സന്ദമിത്രീ താപതി
 സന്തോഷമോട് വസിച്ചവിടെ
 വാഞ്ചനയറിഞ്ഞു ദശമുഖനും
 ആത്തുവിളിച്ചു കരഞ്ഞുടവാ
 ചീർത്തു ജയിപ്പതിനുള്ളൊരുപായങ്ങൾ
 പേർത്തു നിറച്ചു തുടങ്ങി മന്ദം
 ബന്ധുവാജ്ഞാതാളലോകമതിൽ മേ
 സ്വപനമാം രാവണൻ താൻ വിനാശാൽ
 അന്തമില്ലാത്തൊന്നാകും കവികൾക്കും
 ബന്ധുവാജ്ഞാതാളലോകമതിൽ
 ഇത്തരമെങ്ങു ധരിച്ചു ദശാനനൻ
 പത്തൊ മേവുവിധെയ
 സത്പരമസ്തമിച്ചു ക്ഷണമേനേരം
 പാഞ്ചരംചെയ്തിതു രാമചന്ദ്രൻ
 അസ്തമിക്കാത്തീന മുഖേയൊടുക്കി
 തെല്ലാം മതിമതി ഇന്നു നൂറും
 സ്വപ്നസമാരാൽ ഹസ്തപരകൃമൻ
 പത്രാജയനെ ചവിട്ടാം നാളെ
 ഇപ്രകാരമാലെയും കൊടുത്തു രഘുനാഥൻ

ക്ഷിപ്രമോടു ഭക്തിപൂർവ്വം സന്ധ്യയും നമിച്ചാൻ
 അപ്പൊഴുതെ വായുസുതൻ കോട്ടയും ചമച്ചാൻ
 അന്നവിടെ രാമദേവൻ തമ്പിയുമാജ്ഞാത്താൻ
 അന്നിശിയിൽ പംക്തികണ്ഠനൊന്നു പുറാരോത്താൻ
 അന്നതു ഗ്രഹിച്ചു പാതാളത്തു രാവണൻതാൻ
 വന്നവരും നിന്നു ദശവക്ത്രനെ വന്ദിച്ചാൻ
 കൊണ്ടുവന്നുവന്നു രാമൻതന്നുടെ ശരത്തെ
 കൊണ്ടുവന്നുവന്നു ഭവിച്ചു മരണത്തെ
 ഇണ്ടുലോടമ ധരിപ്പിച്ചുള്ള വിഷമത്തെ
 കണ്ഠതലമെത്ത ഹൃദി ചൊന്നു വചനത്തെ
 മെല്ലവേ ഗ്രഹിച്ചു സഖി ചൊല്ലി വിരവോടെ
 തെല്ലൊരോരു ഭീതിയിതു കൊണ്ടുവരാറില്ല
 ഇന്നു നിൻ ശത്രുക്കളായ മായാദന്മാരെ
 ചെന്നുകൊണ്ടു പോയി ഞാനും വിരശരന്മാരെ
 കൊന്നു ഭദ്രകാളി ബലിനൽകാമിനവരെ
 എന്നു പറഞ്ഞൊന്നുവരും താരെ പാദചാരേ
 വന്ദനവും ചെയ്തുകൊണ്ടു സതപരം ഗമിച്ചു.

ഇരട്ടി.

ലക്ഷ്മണസന്നിധൗ നിന്നു പുറപ്പെട്ടു
 ഹൃദകാരമോടവൻ പോകേ
 ലോശവും കാലവിളംബരമുടാതെ
 ലോകമന്ത്രിമാരെയാകെ
 വരുത്തി സതപരം അയച്ചു ലങ്കയിൽ
 കരുത്തന്മാരവരാകെ
 തരത്തിൽ വന്നവർ മായാദന്മാരവരായ്

പെരുത്ത യന്ത്രങ്ങൾ റോക്കെ
 പോരാഞ്ഞു രാവണൻ താനും പുറപ്പെട്ടു
 ആരാഞ്ഞു റോക്കി ചുറ്റുകെ
 പരന്ന വൻപടക്കൂട്ടവും കോട്ടയും
 സരസാ കണ്ടങ്ങടുകെ
 മാരുതിതന്നുടെ കോട്ട കടപ്പുതും
 എങ്ങിനെ എന്നവരോക്കെ
 ചന്ദ്രഹാസായുധൻ തന്നുടെ സോദാ
 വേഷവും പൂണ്ടങ്ങടുകെ
 ചെന്നുമാനുടെ ധാമവും കൂപ്പിട്ടു
 ഉൾപ്പെക്കു ചെന്നു പതുക്കെ
 മായാമാനൊരു കക്കത്തൊട്ടത്തുടൻ
 മായാവി താനും ഗമിച്ചു
 മായമകന്ന വിഭീഷണനും ഞ്ഞ
 വായുസുതനെ വിളിച്ചു
 മായാസം ഭിന്നിച്ചു പവനാത്മജനും
 കുന്നിച്ചു കോട്ടയിളകെ
 പരകുശിരമാത്മജന്മാരാം സുതരെയും
 കാണാഞ്ഞങ്ങാ പാപം വീക്കു
 വെക്കുമൊന്നപരി മാരുതിയന്നേരം
 രക്ഷയുമൊന്നുടൻ റോക്കെ
 കിഷ്കിന്ധാധിപനാം സുഗ്രീവനുമതു
 കേട്ടു വിഷണ്ണനായോക്കെ .
 പോക്കുളംതന്നിൽ കിടക്കും പടയജനം
 ദക്കെ എണ്ണീറു നിരക്കെ
 പാക്കയിൽ നമ്മുടെ ദുരിതലക്ഷണം

എന്നുവെന്ന് വിളിക്കെ
 കാക്കയിലൊരു വിചിത്രമെന്നു ചില
 മകൾ പറഞ്ഞു വിയക്കേ
 കഷ്ടതകൾ നമുക്കിന്നു ഭവിച്ചതും
 കട്ടല്ല ചൊൽവതിനൊക്കെ
 ദുഷ്ടനാം രാവണൻ പെട്ടെന്നു വന്നിനി
 കട്ടല്ലഹമ്മതി ചെയ്യും
 മട്ടമതിനൊരു ഭംഗമിന്നുവരാ
 പെട്ടപാടും വൃഥാ തീൻ
 അട്ടഹാസം ഇടിവെട്ടും കണക്കാക്കി
 അഞ്ചുനാപ്പത്രനും ചൊല്ലി
 റോഷകു ഇന്നവൻ പാതാളപോകവും
 കാക്കം ജനത്തെയും മെല്ലെ
 നൊടിയിടകൊണ്ടുണ്ടാടുകീ വീരനാം
 രാവണൻതന്നെയും കൊല്ലാം
 ശ്രദ്ധമായുള്ളൊരു പാതാളപോകത്തി-
 നുടുവഴിയറിയട്ടെ
 പെട്ടെന്നുവിടമെഴിച്ചു ലങ്കാപോലെ
 ഭസ്മീകരിപ്പാൻ വരുട്ടെ

ഇങ്ങിനെ വായുതന്ത്രൻ തിങ്ങിനാ കോപത്താൽ
 ഭഗംവരാതുള്ളു വാത്സ ചൊൽവതിനൊക്കേട്ടു
 ദശഗുഹസമോദരൻ വിഭീഷണനും ചൊന്നാൻ
 ദശരഥസുതൻ ഭഗവാന്നിന്നു വരാഞ്ഞെന്നാൽ
 ദശവദനവകുത്രമിന്നു ദർശിപ്പതിലിന്നെൻ
 ദിനകരദിച്ഛിച്ചുവു പ്രാണനെ തൃജിപ്പൻ

സാദരം റീ പോകുമെങ്കിൽ മാറ്റവും ഞാൻ ചൊൽവൻ
 സിന്ധുതന്നിലുണ്ടെന്നൊരു പത്മജമെന്നാൽ
 സാധുഗുണശീലനാകും റീ ഗമിക്കിൽ കാഞ്ചനൻ
 സാഹസവുമേറെ വേണ്ടു അപ്പഴി ഗുഹിപ്പാൻ
 എന്നൊഴി കേട്ടുനമാൻ വന്ദനകൾ ചെയ്യാൻ
 ഇന്നു റീശി പോയെന്നും മുൻപിൽ വരുവൻ ഞാൻ
 വന്നുദിച്ച ഭാസ്കരനെന്നാകിൽ മമ ജീവൻ
 ചെന്നു കാലരാജ്യമേ വാഴുന്നു എന്നറിക
 ഇത്തരം പറഞ്ഞു രാമഭൃത്യനും ഗമിച്ചു
 സതപതീ വൻപടജനങ്ങളൊരുമിച്ചു
 രാമജയ രാമജയ എന്നവർ ജപിച്ചു
 അഞ്ചരവാസികളായ ദേവകൾ സ്മരിച്ചു.

ഇരട്ടി

ഹരിഹരി ഹരി ജയജയജയ
 കരുണാ സാഗരസിന്ധോ
 മരിമരിമരിപാതാളരാവണൻ
 ഏരി ഏരി പുറവിന്നു
 പരിപരിപരിപാലിക്ക രാഘവാ
 പുരിപുരി സുരലോകം
 പതിപതിപതി അയോദ്ധ്യാധിപതി
 ഗതി തരിക റീ വന്നു
 ഇത്തരം പാമസകീർത്തനം
 സതപതുമുത്തമൻ മാരുതി ചൊന്നു
 സതപരം വാരിധിതന്നിലൂടെ
 ഗമിച്ചൊക്കെത്തിരഞ്ഞവനെന്നു

പത്മജം അണ്ണവം തന്നിൽനില്ക്കുന്നതു
 അങ്ങമ കണ്ടവൻ റിന്ന
 ഭാസ്കരശ്ശികുളിപ്പാഞ്ഞു രാത്രിയിൽ
 പങ്കജം മുക്കുംപൂണ്ടു
 ദിനകരഭഗവാറെ ഭജിച്ചു
 ദീനത പാരമുൾക്കൊണ്ടു
 സൂര്യദേവഭഗവാനു മനോരത്തു
 വെക്കും വന്നദയം കണ്ടു
 പരിചിൽ വികസിതമുക്കുമനേരം
 സരസാ ചെന്നതിൽകൂടെ
 വിരനാം മാതരി ഗമിച്ചു
 കിഴ്വോട്ടു ഘോരദീശികളിൽകൂടെ
 കരുത്തൻ തകർത്തുപോകുംവഴിയൊരു
 കോട്ടപ്പുരയതും കണ്ടു
 തെരിക്കുന്നവിടം കടപ്പുതിനായി
 നടന്നു മരിക്കും പൂണ്ടു
 വിരപരാക്രമനായ മത്സ്യാത്മജൻ
 പെരുത്ത കോപവും പൂണ്ടു
 വരുന്ന വരവു കണ്ടു മരുത്സുതൻ
 മെല്ലവേയൊന്നു വിരണ്ടു
 കരുണവെടിഞ്ഞ മത്സ്യപുത്രനും
 പരിചിലെടുത്തു മെല്ലെ
 കടപ്പാറിപ്പരിതന്നിൽ ബന്ധം
 റിനാക്കെന്തടാ വാഗരകീടാ
 കാട്ടുകരങ്ങൾ നീ ഏകനോ വിരനോ

ഓടൊ മക്കടവീരാ
 ചാട്ടംവിഴക്കയാൽ കൂട്ടംവിരിഞ്ഞു ഡി
 ഓടി ഗമിച്ചതോ മൃഗം
 പാട്ടിൽ വരുത്തുവൊന്നു പാഞ്ഞുടൻ
 ചാടിക്കുതിച്ചൊരുപോരം
 ഡില്ലൊ ഡിന്നുടെ പ്രൗഢതയൊക്കയും
 അടക്കടക്ക ഡി എന്നു
 ഭൃഷ്ടിച്ചമപ്പിച്ചു മാരുതി പിന്നെയും
 തിട്ടമൊടുത്തു മെല്ലെ
 പാട്ടിൽ വരുത്തുവൊന്നു പാഞ്ഞുടൻ
 കടിച്ചു പല്ലുകളെല്ലാം
 പിടിച്ചു തങ്ങളിൽ തുടന്നു യുദ്ധവും
 മോടികലർന്നിരുപേരും
 ചാടിയുമോടിയും കൂടെക്കുതിക്കയും
 മാടിവിളിക്കയും കൂടെ
 തട്ടിയും മുട്ടിയും തലകൾ തങ്ങളിൽ
 കൊട്ടി ഒടക്കയും പിന്നെ
 കൂടെക്കൊടുക്കയും പാടേ വിയക്കയും
 മുഷ്ടിയുദ്ധം ബാഹു ചിത്രം
 ഒട്ടല്ല പാട്ടിലുരപ്പതിനിന്നിഹ
 വെട്ടുപാടും ഏറെയുണ്ടു
 ഒട്ടനേരമവർ തമ്മിൽ പൊരു -
 തീട്ടമാക്കുമൊരു ജയമില്ല
 ചടഞ്ഞു മാരുതി താടിയിൽ വിരലും
 കൊടുത്തു മെല്ലവേ കേട്ടു

ഇന്നു റിൻ കുലവും താതമാതാക്കളും
 റിന്നുടെ റാമവും ചൊൽക
 എന്നതു കേട്ടു പറഞ്ഞു മത്സ്യാത്മജൻ
 റാന്നിയോടാദരപൂർവ്വം.

വാഹരകുലോത്തമനാം മാരുതിയാം ധീമാൻ
 മാനവനാം രാഘവന്റെ ഭൂതനായൊരുനാൾ
 മാറിവിയാം സീതയെത്തിരവാ നായി വന്നാൻ
 ദീനതകൂടാതെ വൻകടൽ കടന്നുപോയാൻ
 കായമതു തന്നിൽനിന്നു ബീജവും ജനിച്ചു
 മായാജലം സിന്ധുതണിയിൽ വന്നടൻ പതിച്ചു
 മത്സ്യരാജ്ഞി അന്നതിനെ ഭോജനം കഴിച്ചു
 മത്സ്യാത്മജ നായിവിടെ ഞാനുമുതലിച്ചു
 കുത്സിതമോടുന്നു കടൽതീരേ ഞാൻ വസിച്ചു
 തൽസഖിയായ്വന്നു വാരുദേവനും കൊതിച്ചു
 ഉത്സംഗേ ചേഞ്ഞെന്നെയവൻ തൻമടിമേൽവെച്ചു
 മൽപ്രീതികളൊക്കെയുമവനങ്ങരപ്പിച്ചു
 തുഷ്ടിയോടു ഞാനവിടെ പാർത്തിരുന്ന കാലം
 ദുഷ്ടിയിൽ കാണായിവന്നീ രാവണനെയെന്നു
 ഇഷ്ടമോടു വന്നവനുമെന്നരികിൽനിന്നു
 അന്നു തന്റെ രാജ്യമതിൽ വന്നു വാഴ്ന്നു എന്നു
 ഇന്ദ്രമോടു ചൊൽവതിനെ കേട്ടു ഞാനും വന്നു
 ഇപ്പരത്തിലുഗ്രമായ കോട്ടതണിയിന്നു
 ഇപ്രകാരം ഞാനുമിങ്ങു വാണിടുന്നു മോദാൽ
 ഇത്തരം മത്സ്യാത്മജന്റെ വാക്കുകളെ തോന്നാൽ
 സതപരം ശ്രവിച്ചുടനെ മാരുതിയും മോദാൽ

ഉത്തമനാം രാമദേവൻതന്റെ ഭക്തന്മാരിൽ
ഭൂതനായ ഭൂതനൈനരിക റീയുമെന്നെ.

ഇരട്ടി.

സുഗ്രീവനാകിയ വാനരേന്ദ്രൻതന്റെ

അഗ്രേ വസിപ്പവരായി

ഉഗ്രത ഏറിയ മന്ത്രിമാർ ചാലുണ്ടവരിൽ

വച്ചിന്നു ഞാൻ മുന്പൻ

അഗ്രജനാകിയ ബാലീ കവിശപര

സഗ്രനാട്ടീന്ദ്രപൻതന്നെ

ഞാറവൻതന്നുടെ മന്ത്രിയായുള്ളൊരു

വാനരൻ വായുതപായൻ

ഹരദമനൊന്നുള്ള പൂണ്ണനാമവും

ഇന്നു മററാക്കുമുണ്ടാകാ

സകതഞ്ചരാധിപൻ തന്നെയൊടുക്കുവാൻ

രാജവരോടും തിരിച്ചു

ശക്തരായുള്ളൊരു രാക്ഷസസേനയെ

പോക്കുളംതണിൽ വധിച്ചു

തക്കമറിഞ്ഞിന്നു പാതാളരാവണൻ

വെക്കമപ്പരിയിൽ വന്നു

കർഷണനാമം ഏന്നുടെ കോട്ടയും

ഉൾപ്പക്കുചെന്നു പതുക്കെ

ശീഘ്രമായി ഭവാനാരെയെടുത്തുടൻ

ഭഗവദറിങ്ങു ഗമിച്ചു

ധിക്കാരം ചെഞ്ചൊരു വീരനൊ ഇന്നു ഞാൻ

കൊൽവതിനായിട്ടു പോന്നു

നന്നാം വരികാ മന്ത്യാവതാജസുതാ

വന്നുവന്നു ബഹുചിത്രം ആനന്ദമഹനായ്
 വന്ദനാഭം മന്ദം വിടിച്ചു പുൽകിയനോരം
 എന്നുടെ അട്ടുപൊന്നാകിൽ ഇന്നു നിജ
 വിശ്വസ്വപത്രവരും കാണാം
 അന്നു മരുത്സുതൻ വന്ദനൻ കാണവെ
 വിജാതൃതിവേഷംകാട്ടി അടിമലർകൂപ്പി
 ഏതിച്ചു സുതനും ഏറിയ ഭക്തികൾ ചെയ്തു
 അകത്തു കടന്നു മാരുതിയപ്പൊഴേ തകർത്തു
 കണ്ടവയൊക്കെ അതികൃശതരംപുണ്ടൊരു വാനര
 വാധികസുന്ദരൻ താനും അരിയെവെല്ലുവാൻ
 പണികളോത്തുടൻ പെരിയവീരനും
 തോഷാൽ അവിടെയുള്ളൊരു പെരിയ
 ചോലയിൽ അകമേ ചെന്നു വസിച്ചാൻ
 അന്നേരം രാവണസോദരീ കുന്ദവും വഹിച്ചു
 വന്നതും കണ്ടാൻ അകമേയുള്ളൊരു
 വാൽകൾ ചണ്ഡിക കലമ്പിപ്പോവതും കേട്ടാൻ
 അരികെ ചെന്നുടാവളൊടുമായി
 അധിക ഐക്യവും വീണ്ടാൻ അവളുമവ-
 നെയറിഞ്ഞു ലാലുവിൽ സരസാ കേണു പറഞ്ഞു
 അതിനൊരു പണി മാരുതിയന്നോരം
 അംഗനാതനോടു ചൊല്ലി അധികസുന്ദര
 വായുതന്യനും മണ്ഡൂകവേഷവും പൂണ്ടു
 അവളുടെ കുന്ദയോടു ജലമൊട്ടു
 വഹിച്ചു നടുയംകൊണ്ടു അകത്തു ചെന്നവൻ
 ചാടി വെളിയതിൽ അരിലവിസ്മയരൂപൻ

ആനന്ദമോടങ്ങു ചെന്നു വാഗ്ദാമവീരൻതാൻ
 അധിപതിയായുള്ള മായാത്രപന്മാരെ കണ്ടാൻ
 ആരും ഗ്രഹിയാതെ ഏടുത്താദികാലേ ദാസൻ
 ആകലം വെടിഞ്ഞു ഭൂമിദേവികയ്ക്കിൽ വീരൻ
 ഹാവികൂടാതങ്ങാൽകീ ആസ്ഥയോടു പിന്നെ
 ആലംബനം കൂടാതൊരു കണ്ഠശാലയ്ക്കു
 ആസകലവും തിരഞ്ഞു എല്ലാടവുമൊന്നു
 ആവാനുണ്ടൊക്കെയും തകർത്തവൻ നടന്നു
 ആയാസങ്ങൾ തീർപ്പിനിന്നു പകുപണ്ടുളും തിന്നു

ഇാട്ടി.

ചാടിയമോടിയും പാടിനടക്കയും
 കാട്ടിലൊളിഞ്ഞുയർന്നു ചെടികൾ തൊടികൾ
 തടികൾ തന്നിലും തടത്തിൽ കേറിനടന്നും
 പടികൾ മടികൾ കൊടിമരങ്ങളിൽ
 കാടിയിരുന്നു കടന്നും പൊടിയായുള്ളൊരു
 വൃക്ഷശാഖകളിൽ കൊടിപോൽ തൂങ്ങിക്കിടന്നും
 തട്ടുകൾ മേടുകൾ പാറുകശാലകൾ
 കേറി തകർത്തുപരക്കെ കൊടിരാവണവിരിച്ചു
 ചാസനാ രാടിമതിച്ചുങ്ങിരുന്നു വാടിയ
 ഉടലും വേടിയമുഖവും കൊടിയുവേണവു
 മന്നു മടിയിലിരിപ്പൊഴോടി വരുന്ന ചോൽ
 ഇടെന്ത്യ ഭാവവും കാഴ്ചം മട്ടലർവേണിയാം
 രാവണപതിയോടടുത്തു വാഗ്ദാമവീരൻ
 മോടി കലണോരോ മീലകൾ കണ്ടവർ

ഞ്ഞാവുതന്നൊടു ചൊല്ലി പാത്ഥിവി
 ഇന്നു കളിപ്പാനിവനൊ നീ ചേർത്തു
 തരണമരികിൽ പാർത്തു നിറച്ചവൻ
 പേർത്തു വിടിപ്പാനായ് പൂർത്തിയായോടിനടന്നു
 തക്കം നിറച്ചിട്ടു മാതൃതയും ബത
 കൂടെ പതുക്കെ നടന്നു കാന്തനം
 കന്നിയുമായിട്ടൊരുമിച്ചുവേരത്തു
 മകുടവീരൻ അന്തരം കണ്ടു വാ-
 ലാൽപിണച്ചിട്ടു സതപരം ബന്ധനംചെയ്തു
 അച്ചുഗിരിയിലിരിയ്ക്കും ഭൂമരത്തെ
 പെട്ടെന്നവിടെ ഹരിച്ചു ഭൂഷണം
 രാവണന്തന്റെ വിധിയതു പോലെയണ-
 ഞ്ഞനുഷ്ടിച്ചു വെട്ടുന്നിടിപോലെ ശബ്ദവും
 കൈക്കൊണ്ടു രാവണൻ മോഹിച്ചുവീണു
 ഹാഹാ വിധിവശമെന്നു പറഞ്ഞുടൻ
 പ്രാണനമങ്ങു ഗമിച്ചു പാതാളസോകൾ
 റോക്കുന്നവരെക്കൊ മാതൃതി തന്നുടെ
 രൂപം താന്താങ്ങൾ മാതൃതി എന്നു
 നിറച്ചുടൻ തങ്ങളിൽ തങ്ങളിൽ കൊന്നു
 സോകൾ കൈയൊടുങ്ങിയ വേരത്തു
 വാനരൻ വായുതായൻ താപംഗി ത-
 നുടെ നന്ദനൊ പുരി വാഴിച്ചഭിഷേകംചെയ്തു
 പാത്ഥിവിരാകുന്ന ഭഗവന്മാരെയും
 മെല്ലെ എടുത്തു തിരിച്ചു പൂർത്തിയായിച്ചു
 മനസ്സൊടു മാതൃതി ലങ്കയിൽകൊണ്ടിങ്ങുവച്ചു

സീമയില്ലാത്തോളം ദേവവൃന്ദങ്ങളും
 പുഷ്പവർഷങ്ങളുംചെയ്തു ബുദ്ധിമാൻ മാരുതി
 കോട്ടയും തിത്തുടൻ സാമോദമോടുവസിച്ചു
 ഇത്തരം ചൊല്ലിക്കിളിമകളുമ്പോടു
 സതപാമങ്ങളു ഗമിച്ചു.

പാതാളരാമായണം കാത്തിപ്പാട്ട്
 സ മ ര പു .

കിരാതം

കുറുത്തിപ്പാട്ട്.

എങ്കിലൊ പണ്ടൊരു കാലം പങ്കജബാണാരി
തികൾച്ചൂടും ശങ്കരൻ പരൻ പുരസംഹാരി
തങ്കഴൽവണങ്ങീടുനോർ സങ്കടമൊഴിപ്പാൻ
പങ്കജാക്ഷിയായ മലമങ്കുതൻ മണാളൻ
തികൾകലജാതനായ പാതന്മനുള്ളിലേറും
സങ്കടമൊഴിച്ചു വരം നാൽകുവതിനായി
വൻകിരാതമുത്തിയായ് ഭവിച്ചൊരു കഥയെ
പങ്കഹരമായതു ഞാൻ ഭാഷയായ് ചൊല്ലുന്നേൻ
ടങ്കമൊടു മാനുഷധരിച്ചീടും മഹേശൻ
വൻകരിതൻ വേഷമാണ്ടു വൻപൊടവിലേശൻ
പങ്കജാക്ഷിയായിടുന്ന ഗൌരിയുമകാലം
തൻകരിണിയായുടൻ കരത്തിലനുകൂലം
ശങ്കവിട്ടു കാണാത്തതോരുമനുവേലം
പങ്കജാസ്രുകേളിച്ചെയ്തു സഞ്ചരിക്കും കാലം
അംഗജാരിക്കുന്നു സർവ്വമംഗലയായിടും
അംഗനയിലന്നടൻ പിറന്നൊരു കുമാരൻ
മംഗലാത്മാവായൊരാ മാതംഗമുഖനെൻറ
ഇംഗിതങ്ങളാം വരങ്ങൾ നാൽകുവാൻ തൊഴുന്നേൻ
ഭംഗിയൊടെ വാണിയും വിളങ്ങുകെൻറ നാവിൽ
മംഗലം വരുവാൻ കൂവചെല്ലു മൽഗുരുവും

കാരണാത്മാവായിട്ടും കല്യാണമുത്തി കൃഷ്ണൻ
 വാരിജാക്ഷൻ തന്റെ ഭക്തരായ പാണ്ഡവന്മാർ
 വൈരമുള്ളിലേറെയുള്ള കൗരവന്മാർ തന്നാൽ
 സ്വൈച്ഛന്മാറി പാരവും ഭവിച്ചവർന്നല്ല
 ഭൂരിവേദം ചെങ്കൊരപകാരവുമൊന്നല്ല
 ചോരനാം ശക്തികളുമുതിനാൽ ചതിച്ചു
 ധീരരതു സത്യഭംഗഭീതിയാൽ സമിച്ചു
 സാരസാക്ഷിയാം ദൂപദപുത്രിയൊരുമിച്ചു
 പാരമഴൽപ്പുണ്ടു ഘോരകാനാം പ്രാവിച്ചു
 ചിരജടാധാരികളാം താപസരൊന്നിച്ചു
 ഭൂരിമോദംകേശവപാദാബ്ജവും ധിനിച്ചു
 വാരിജാക്ഷൻ തന്നെയൊവാസരം ഭജിച്ചു
 ധൈര്യമോടെ ദൈവതകാവാദാന്തരേ വസിച്ചു

ഇരട്ടി

മാനശാലികളാകും പാണ്ഡവന്മാരിവണ്ണം വൻകാട്ടിൽ
 ദീനായുതവുന്നാൻ വേദവ്യാസനുമെഴുന്നള്ളി
 മറകൾ വെച്ചേറെ പകുത്തമാമുറിവരൊക്കണ്ടൊരു നേരം
 പറയരുതൊരു കുതുകം പൂണ്ടവർ വിരവിൽ ചെന്നു വണ

(ങ്ങി)

ദുന്നയമേറ്റും വൈരികളാലെ വന്നു വേദമുണർത്തി
 വന്ദനംചെയ്തു ധിനാ ധർമ്മജൻ തന്നോടമ്മുറിശ്രേഷ്ഠൻ
 അരികളെ വെന്നു വരുവാൻ വിജയാ ഹരഭജനം ചെയ്തേ

(ണം)

വജ്രത്തിനാൽതെ സകലശൂഭമെന്നുള്ളിപ്പോയൊരുശേ

(പ്രം)

ഉഗ്രവീര്യമെരീടുന്ന വൈരികളെ വെൽവാൻ
 ഉൾക്കുരുണിലാശപ്പുണ്ടു ഫൽഗുനാനുമ്പോൾ
 അഗ്രജന്മാരെ തൊഴുതനുഗ്രഹവും വാങ്ങി
 ഭാഗ്യസേവചെയ്തതിനായ് നിശ്ശമിച്ചു വേഗം
 മന്ദഗിരിവികടേ ചെന്നതിഗംഭീരൻ
 മന്നവനാം പാണ്ഡുവിന്റെ സുന്ദരകുമാരൻ
 മന്ദമതുമെന്നിയേ വളൻ ഭക്തിയോടെ
 നിന്ന ശിവസേവയും തുടങ്ങിയതിധീരൻ

ഇരട്ടി

ധരണിതന്നിലങ്ങൊരു കാലു -
 നിന്നൊണ്ടുരുതരലോരമയ്ക്കോ
 ഹരഹരതുടന്നൊരുതപം മുനി -
 വരന്മാരാലുമസാധ്യം
 അതുകേട്ടിന്ദ്രനുമധികമാധി -
 പൂണ്ടബലമാരോടരുളി
 അധുനാ നമ്മുടെ തനയൻ ഫൽ -
 ഗുനാനിക ചെന്നിതുകാലം
 കരുതിയിന്നെന്റെ പദം ലഭിപ്പാനാ -
 യ്ക്കുമുള്ളിൽ ഭക്തിയോടേറും
 നരനും മന്മഥഹരനും ദേവനാ
 തരസാ സേവ തുടന്നു
 ഹരനും ചരണഭജനംചെ -
 യ്ക്കുന്നോർഖിലകാമദാപ്തോ
 അതിനാൽ പാത്മന്റെ വ്രതഭംഗം
 ചെയ്യാനാധുനാ വിഷയം പോകേണം.

ഇപ്രകാരം വാസവന്റെ കല്പനയെ കേട്ടു
 ക്ഷിപ്രമന്ത്രം വിശ്വമിച്ചാരുലാക്ഷിമാരും
 സൽപ്രമോദം പാണ്ഡവൻ തപസ്സുചെയ്തിടുന്ന
 തൽപ്രദേശം നോക്കിയവരങ്ങുടൻ നടന്നു
 സൽപുരുഷൻ പാതമുറയെ സന്നിധിയിൽ ചെന്നു
 ചിലമ്പായലിലകൾ പലതുടൻ തുടൻ
 വെൺവീണാമറ്റുളനിനാദവും മുഴക്കി
 ഏണമിഴിമാർ മധുരഗാനവും തുടങ്ങി.

ഇരട്ടി

നലമെരും നവരസം കല്യാണിയും നയത്തില്ലാടി വരാടി
 ചലമിഴിമാരഞ്ചസാതോറും പല പല ശാഗം തേടി
 ചന്തമൊട്ടുടൻ പാടിനല്ല പന്താടിയങ്ങുരസിച്ചും
 ബന്ധുരാംഗികൾ കന്തിപുത്രന്റെ മുഖിലങ്ങുളിച്ചും
 പന്തണിമുഖമാർ ഹരിയുടെ ബന്ധുവാംവിജയന്റെ
 മതിയിളക്കുവാൻ പല പല യത്നം മതിമുഖിമാർ തുടൻ
 മതിയായില്ലവതിലേതും പാതമുൻ മതിയിളക്കാഞ്ഞവരും
 അതിയായ നാണംകലൻ മത്തേഭഗതിമാരങ്ങുഗമിച്ചു.

ആറു മൃഗം ശങ്കരൊ കൂറിയന്നു പാതമുൻ
 ഏറിയൊരു ഭംഗിപ്പുണ്ടു സേവചെയ്യും കാലം
 വാമിജാക്ഷന്റെ ബന്ധുവായ പാണ്ഡവന്റെ
 ഭൂരിലോരമായൊരു സമാധികാരണത്താൽ
 വേടിപ്പുണ്ടങ്ങേഴരണ്ടു ലോകവും വിറച്ചു
 പാടിമങ്ങാകവേ ദഹിക്കുമെന്നൊച്ച
 പാരമഴൽപ്പുണ്ടു വാറോർ താപസരൊന്നിച്ചു
 പാറ്റുതീശൻ തന്നോടു സന്താപമറിയിച്ചു.

ഞയതീശ്വരൻ സ്വീകരിച്ചൊരു ഭാവമേതും കാണാഞ്ഞു
 ഞതുരായി വന്ന ദേവന്മാരാകവെ മുറിമാതം
 ഞയവസ്ഥകൾ ചെന്നു പാവ്വതിദേവിയോടറിയിച്ചു
 ഞയതു ഗിരിരാജാനിഹിതായ ഗൗരീയും കേട്ടു
 പോയശേഷവുമീയവസ്ഥകൾ കാണുന്നോടറിയിച്ചു
 സുമശരരിപോ സുമുഖ നീ മമ രമണ കേൾക്കു കൃപാലോ
 കുമതികളായ കുതകളെ വെൽവാൻ സുമതി പാണ്ഡുക
 (മാരൻ

യമസുതാനുജസഹജനായിടം വിജയനാശപൂണ്ടയ്ക്കു.

പൂത്രവൈപിപുത്രനിപ്ലോളു വന്നു മായം
 എത്രനാളുണ്ടിങ്ങു സേവ ചെയ്തിടുന്നു നിന്നെ
 അത്രപാത്മാനിന്നപായമെത്തുവതിനൂണെ
 അസ്രമരുളീടുക ഭവൻ വിശയമെന്തെ
 മംഗലാംഗിയായ സർവ്വമംഗലയിവണ്ണം
 ഭംഗിയൊടുണത്തിയൊരു വാക്കു കേട്ടു നാഥൻ
 അംഗജാരിതാനുമറ്റികവൃയെപ്പണൻ
 തിങ്ങിനാമോദം ഗിരിജാകാന്തനാരുൾ ചെയ്തു

അഖിലഗീർവാണതരുണിമാർ കൂപ്പും
 അചലനാദിനി ഞാലേ
 റിഖിലവും നിന്നാൽ വിദിതമെങ്കിലും
 നീയതു കേൾക്കു സുശീലേ
 മഹിളമാർമണി വലമഥനൻ
 മകൻ ചേന്ദ്രിമപോലെ
 മടിയുണ്ടായിട്ടല്ലതല്ലുവാൻ വരം
 മനസി മംഗലലീലേ

അല്ലമാനുഷനല്ല പാത്മന -
 നല്ലയെന്തുപയോഗി
 ഉല്ലാസം ധരിക്കുവാനുള്ളി -
 ലല്ലമില്ലാതായി
 കരവല്ലമുള്ളുപുരുഷരിൽ സുര -
 വരസുതനൊടു തുല്യൻ
 കരുതുകപാരിലൊരുവനുമില്ല
 കരുതിവേണ്ടാക്കും ശല്യം
 ഒരുപുരുഷൻ വരേണ്ടു ഗുണ -
 മഖിലവും പാതുകങ്ങളാൽ
 വരതനമണേ കരുതു പാത്മനിൽ
 മരുവുന്നായതുമുഖം

പാമുള്ളിലുണ്ടുഗർവ്വമായതു ശമിച്ചേ
 പാണ്ഡവൻ നൽവരമരുളിയാൽ മലിപ്പു
 ആയതിനും കാരണമുണ്ടായരുമതിപ്പോൾ
 ആയതാക്കി കണ്ടുകൊൾക ശൗയ്യമജ്ജനന്റെ
 ഞാനൊരു കിരാതവേഷം പൂണ്ടു പാത്മൻ മേവും
 കാണുന്നതിൽ ചെന്നു വേട്ടയാടി വിഹരിക്കും
 മാനവനുമെന്നോടപ്പോൾ ചൊറു കലഹിക്കും
 മാനിനീ നിറച്ചുകൊടുമൊക്കയും സാധിക്കും
 നീയുമ്പൊടിനൊരു കിരാതനായി
 നീലവേണി പോരികാ നമ്മോടിഹ സഹായം
 വേടുകയിട്ടിന്നു ഭൂതവൃന്ദവും പോരേണം
 കേടൊഴിച്ചു പാത്മനസ്രം നല്ലീടുവാനില്ലാ.

വാർത്തിച്ചുടം ദേവനിങ്ങിനെ പാവുതിയോടരുളി
 പ്രേമമോടൊരു ലോരവീരകിരാതനായിച്ചമഞ്ഞു
 പുരഹരന്റെ ജടമുടിനല്ല പുരികഴലായ് ഭവിച്ചു
 നിടിലക്കണ്ണൊരു കുറിയായിതീൻ നെടിയ പാമ്പുകളേ
 (ററം
 വിലസും ഹാരങ്ങൾ വിളങ്ങി വാസുകീ വലയമായി ചമ
 (ഞ്ഞു
 കുരിത്തോലങ്ങുടൻ കുറുത്തപട്ടായി തപരിതമങ്ങു ഹരന്റെ
 വെളുത്ത പൂവൽമെയ് കുറുത്തു കാണായി കുരത്തിൽ വി
 (ല്ലമങ്ങമ്പും
 വഹിച്ച കൈരാതവപുശ്രീ കണ്ടേററം രസിച്ചു ഗൌരിയു
 (മല്ലോൾ
 തരത്തിൽ തന്നുടെ വരനു തുല്യമായെടുത്തൊരു വേഷമ
 (ല്ലോൾ
 പുരികഴലേററം അഴകിൽതിരുകി ചില തളിരുകൾ മൂടി
 തെളിവേറും ശംഖിൻവളകളും കയ്യിൽ ഗളത്തിൽ താലി
 (കവാലം
 നിറമേറും കന്നിക്കുരുമാലചാത്തി മുലമേൽ കുങ്കുമം തേച്ചു
 ഉടുത്തുതാനൊട്ടു കുറുത്ത പൂഞ്ചേല എടുത്തു കുട്ടയും കോ
 (ലും
 കുരത്തിലീവണ്ണം ധരിച്ച രൂപവും തരത്തിലങ്ങു വിളങ്ങി
 എന്നതുകണ്ടപ്പൊഴേ ഹരൻ കിരാതമുത്തി
 സുന്ദരാംഗിയായ ഗൌരിതന്നോടും മഹേശൻ
 കുന്ദബാണവൈരി ഭൂതപുന്ദമൊരുമിച്ചു
 നന്ദിയോടെ കാന്നനും പുകിനുമെഴുലിദേവൻ

വൻപെഴുന്ന കിങ്കരന്മാരമ്പിനോടെ വേടർ
തമ്പുരാന്റെ മീശക്കൊമ്പർ കയ്യിൽ നല്ല വില്ലും
അമ്പുവാറും വൻകുന്തമോടിതമ്പുശ്ശലമേന്തി
ഇമ്പമോടെ വേട്ടതന്നിൽ കൂട്ടതായി കേചിൽ

കുറുത്ത കക്കരത്തലവന്മാരുടെ

കഴുത്തിൽ ചങ്ങല പൂട്ടി

കരത്തിലങ്ങുടൻ പിടിച്ചു വേടന്മാർ

തരത്തിലങ്ങു നടന്നു

ഉരത്തബാണങ്ങൾ തറച്ചു മണ്ടുന്നൊ-

തറച്ചു പന്നികൾ പിഞ്ചെ

ഉറപ്പിലാത്തുകൊണ്ടുടനൊത്തി ശരം

തൊടുത്തവൻ മെയ് പിളൻ

ചാട്ടമേണങ്ങളൊടു ബാണങ്ങൾ

കൂടെയങ്ങു തുടൻ

അടുത്ത്പുണ്ടോരൊ കുന്നാരങ്ങളെ

തേടിപ്പോയങ്ങൊളിച്ചു

എണലോചനയായ ഗൌരിതൻ

ചേണെഴുന്ന കടാക്ഷം

എണമോടുടൻ ബാണവുങ്കൊണ്ടു

നാണിച്ചിട്ടെന്നപോലെ

വലഗിരിയിലും വനതതിയിലും

വരിചൊടെ വേട്ടയാടി

കുല കരികളും പല ഹരികളും

പെരിയൊരു ഭയം തേടി

കുപയും പുലിയും കുലയും വേടന്മാൻ

കുലവും പേടിപ്പുണ്ടോടി

തലയും മുലയുമുലയവേ നട _

ന്നലം മലമകൾ വാടി

ഇപ്രകാരം ലീലപൂണ്ടു മുപ്പരാരി ദേവൻ
സപ്രമോദം വേട്ടയാടി തത്ര വാമദേവൻ
കെൽപ്പടയ പാണ്ഡവൻ ഭൂജിച്ചിടം പ്രദേശം
ക്ഷിപ്രമന്ദു വൃന്ദമോടുപുകൊരു നേരത്തു
ദുർമ്മദമേറുന്നൊരു സുയോധനാനിയോഗാൽ
നിർമ്മലനാം പാണ്ഡവനിയമവിപ്ലവം ചെയ്യാൻ
മുന്നമയച്ച മൂകനെന്ന ദൈത്യവീരൻ
തന്നുടെ ദൃഷ്ടിയോഗാൽ വന്ന ചാടി മൂഢൻ

ഉറച്ചൊരു പന്നിത്തടിയൻ വടിവാ _

യുദിച്ച കോപമൊടപ്പോൾ

ഉറച്ച പാതമൊ വധിപ്പാനാ _

യവനടുത്തനേരം കിരീടി

അഴിച്ച നിഷ്ഠയുമവിടെ നേത്രങ്ങൾ

മിഴിച്ച നോക്കിയ നേരം

തടിച്ച പന്നിയെ തരസാ കണ്ടപ്പോ _

ഉളുത്തു ഗാണ്ടിവും കയ്യിൽ

ഉറക്കെഴുന്നൊരു ശരം തൊടുത്തുടൻ

ലാക്കു നോക്കിയയച്ചു

ചാക്കടുത്തൊരു വൻകിടിക്കുതു _

മാക്കുമോടെ താച്ചു

തക്കമൊത്തു കിരാതനുമൊരു

മാർഗ്ഗം പ്രയോഗിച്ചു

വെക്കമക്കിടിപ്പുഷ്ടഭാഗേ

താച്ചവനം പതിച്ചു

ബാണബന്ധുവാം കിരാതബാണവും തിരിച്ചു
മാനിയായ പാണ്ഡവന്റെ കാക്കലേ പതിച്ചു
കാണിയും വൈകാതെ തന്റെ ബാണമെന്നൊച്ച
പാണിയിലങ്ങാക്കി ഇന്ദ്രസൂനവും വസിച്ച്
മായയാ കിരാതമൃത്തിയായൊരു മഹേശൻ
ആയതുകണ്ടുജ്ജനന്റെ സന്നിധിയിൽ ചെന്നു
ആയതാക്ഷിയായ ഗൗരിയൊടുമഥനിന്നു
പേയതായ വാഷകളവനോടരുചെയ്തു.

കുടിലദുർമ്മതേ ജള ഭവാനുടെ

പടുതന്നു നന്നോറം

മടിയാതെന്നുടെ മഹിതബാണത്തെ

തൊടുവാണെന്തടാ മൃഡാ

പടുതപമുള്ള നി ശരങ്ങൾ മോഷ്ടിപ്പാൻ

പരിച്ചവിദ്യയിതോടെ

വിടിച്ചുമേടിപ്പാൻ പരസ്വമണിനെ

നടിച്ച ഭക്തിയുമുള്ളിൽ

കുളിച്ചു പൊയ്ക്കയിൽ പുലർകാലേ

ചാമ്പൽ കുഴച്ചു മെയ്യങ്ങുംതേച്ചു

ഭുളിച്ചുകൈതവമകമേ ദന്തവും

വെളുപ്പിച്ചുങ്ങുകോടെ

അടച്ചു കണ്ണുകളതികപടം നി

ഭജിക്കുമിത്തൊഴിൽ കൊള്ളാം.

നോധമുള്ളിലോറമുള്ള ധർമ്മജനാവിന്റെ

സോദരനാം ഭീമനുസഹോദരനീവണ്ണം
 പ്രാധരാജൻ തന്നുടെ ദുഃഖങ്ങളെക്കേട്ടു
 ക്രോധമുള്ളിലാറവും വളർത്തളിച്ചെഴുതു.

മൃഗദുർമ്മതമേറെയുള്ളൊരു വേടകീട ദുരാത്മൻ
 പോട വന്നടുത്തിടുക തരമോടു നീച നിറക്കു
 പാടവംപുനരെന്നറിഞ്ഞതും വേടക്കയ്ക്കാ നീയെന്റെ
 നീടെഴും മടിയൊടുതുമ്പയും ചൂടും ശങ്കരൻ തന്റെ
 ചാണഭജനസമയേ വന്നിങ്ങു തരസാ തീണ്ടിയ റിന്റെ
 ചരിതമോക്കിലെത്തുരചെമ്പു വകതിരിവില്ലാത്ത വേട
 (ന്റെ

ശരം തൊടുമൊ നീ തരികിലും സുമശരരിപുഭഗവാന്റെ
 കരുണയാൽ കരുതൊരുശരംപത്തു ശരമയുതമാമെന്റെ

എത്രയും മഹത്വമേറും റാമുടെ കലത്തിൽ
 ശുദ്ധമായ നിസ്തുലചരിത്രമെന്തറിഞ്ഞു
 നിസ്പ്രപം നീ മൃഗനാകകൊണ്ടു പറഞ്ഞു
 അത്രയുമല്ല ദൈവാത്മ്യമിപ്പരിഷ്കേറ്റം
 എന്നിവണ്ണം പാണ്ഡവന്റെ വാക്കു കേട്ട ഹാരം
 മന്ദഹാസം ചെയ്തു വേടൻ പിന്നെയും കഥിച്ചു
 റന്നു റന്നു നിന്നുടെ കുലമരറിമയെല്ലാം
 മണിലിന്നറിഞ്ഞവരിന്നെന്നോടു സമാനം.

കഷ്ടമെങ്ങൊരു ദാശകന്യക
 പെറ്റൊരു സുതാരണായ്
 വിഷുപത്തിൽ പ്രസിദ്ധവാൻ
 വേദപ്രാസവായുതവൻപോൽ
 പുഷ്പമോദമവന്റെ സോദരൻ

ചെയ്തു രണ്ടു വിവാഹം
 തുഷ്ടി പൂണ്ടു വസിച്ച് പിന്നെ
 മരിച്ചുനജനക്കാലം
 വിധവമാരായ സാരജഭായ്മാ-
 രിതവരോടും രമിച്ചു
 വിശയം കൂടാതെവരിലമ്മുനി
 സുതരേയം ജനിപ്പിച്ചു
 ഒരുവനസ്സനായ്ക്കൻ പാണ്ടനായി
 വരുമോ നന്നായകൃതം
 ഇരുവരിൽ മൃപ്പോക്കൊരുന്റു
 പുത്രരതിസമർത്ഥങ്ങളായി

കേട്ടുകൊള്ളിനിയും തമ്പി വേട്ടരണ്ടെന്നിട്ടും
 കഷ്ടമവർ രണ്ടിലും ജനിച്ചതില്ല ബാലർ
 നഷ്ടമോദം കാന്നനം പൂക്കംഗനമാരോടും
 വിട്ടു മോഹം പാശ്വവും തവസ്സുചെയ്തു വാണു
 കേട്ടുടനങ്ങായവസ്ഥ കാട്ടിലപ്പോളെന്റെ
 കൂട്ടുകാരായുള്ള ചില മാനവരങ്ങെത്തി
 ഇഷ്ടമോടെ പെണ്ണണിമാരോടു ചേർച്ചകൂടി
 പൊട്ടരായ ഞങ്ങൾ നാലഞ്ചെട്ടൻ ജനിച്ചു
 ഹരഹരന്തനം വിധി ബലവാ-
 നെന്നവിലസമ്മതമല്ലോ
 അരിയ ദുർമ്മതേ പുനരഹോ
 നിങ്ങളൊരുമിച്ചെണ്ണതും കൂടി
 ഒരുതരണിതൻ കരം പിടിച്ചതും
 കരുതിക്കാണെടാ മൃഗം

പെരിക ധർമ്മോ വക -

തിരിവില്ലാഞ്ഞൊരു പരിഷ് ഞാനൊടാ
 അരിയെ പെരുഷം നടിച്ചു ധൂത്തുകൾ
 കമിപ്പതെന്നോട കൂടാ
 അരികളോട മൃതടലിൽ തോറൊറാൾ
 തരുണി തന്നടയാട
 വിരവിൽ ചെന്നടനഴിച്ചു കാർകഴൽ
 പിടിച്ചിഴച്ചിലയോടാ
 പെരിയ വിക്രമം പുനരെന്നെങ്ങു പോയ്
 പരക മാനവകീടാ

വണ്ണമേറും വാഴപോലെ പൊണ്ണനായ ഭീമൻ
 അണ്ണനും നിൻ തമ്പികൾ നീ എണ്ണമഞ്ചിവണ്ണം
 കണ്ണകൾ മിഴിച്ചവിടെ കണ്ടുനില്ക്കുയല്ലെ
 പെണ്ണുത്ത പുത്തുകിലഴിച്ചതോർമ്മയില്ലെ
 തിണ്ണമങ്ങരികളോട തോറു പിന്നെ നിന്റെ
 അണ്ണനും മൃത്തണ്ണനോട തമ്പിമാരും നീയും
 പെണ്ണിനോട പോയടവിതുന്നും പ്രാപിച്ചു
 ഷണ്ഡരായ നിങ്ങളും വിഷണ്ണരായ് ഭവിച്ചു

കണ്ട കാടുകൾ തോറുമങ്ങമ മണ്ടിയേറെ നടന്നു
 കണ്ട കാക്കുനി തിന്നമങ്ങു പൈകൊണ്ടു മേറി തളൻ
 ഇണ്ടൽ പൂണ്ട നടന്ന നാളൊരു ശുദ്ധനായ മനീന്ദ്രൻ
 കണ്ടു ചൊന്നപദേശമങ്ങു സത്യമെന്നു നിനച്ചു
 കരബലത്തിനാലൊരുവിധത്തിലും
 രിപുബലത്തിനെ പെൽവാൻ
 കരുത്തില്ലാത്ത നീ കരുതിവന്നിങ്ങു

ഭജിച്ച ദേവനും കൊള്ളാം
കരിത്തോലങ്ങവനൊരിക്കലാടയാം
പുലിത്തോലങ്ങൊരു നേരം
ഒരു നേരം പുനരൊരുവക നാസ്തി
കരുതവന്റെ ചരിത്രം

അമ്പിനോടെ നീ ഭജിക്കും തമ്പുരാൻ വിചിത്രം
പാമ്പുകൾ നല്ലാഭരണം ചാമ്പലംഗരാഗം
ഇമ്പമോടെ കേളൊരു മലയവന്റെ ഗേഹം
സംപ്രതി ധരിക്കമാതു കൂററവൻ വാഹം
ചെമ്പകപ്പുഞ്ചാണനുടെ ചേച്ചിയുള്ള ദേഹം
അമ്പു കൂടാതെങ്ങരിച്ച നിഷ്കരുണഗേഹം
ഡംഭനായ നീയതൊന്നും ബോധിയാതെ വന്നി-
ശ്ശംഭുവാം മുക്കണ്ണരെ ഭജിച്ചതും ദുർമ്മോഹം

ഭാഷണങ്ങളിവണ്ണം ശങ്കരഭൃഷണങ്ങളതായി
ഭാഷണം ചെയ്തനേരം പാത്മനഭം രോഷമോട്ടു കയ്ക്കൂ
എന്തു ചൊന്നതു വേട മൃഡ നീ എന്തറിഞ്ഞു ഹരന്റെ
ഹന്ത ഹന്ത മഹത്വമിന്നു പുരാന്തകൻ ഭഗവാന്റെ
ഹര ഹര പുരഹര വിഭൃഷണഗിരമനോകമിവണ്ണം
ഉരചെഴുത്താരുനാവരിയാതെ നിന്റെ മരുചുമൊ ഞാനട
(ങ്ങി

വരിക നമ്മോടു പൊരുവാനാണെങ്കിലറിയാമനേരം
(ശൌയ്യം
പെരികിന കരിമലപോലുള്ള നിന്നടലടിച്ചു പൊടിപ്പൻ

ചിത്ത കോപം പൂണ്ടിവണ്ണം പാത്മനരചെയ്തു
ചേർത്ത ഗാഢധീവം കരേ താനാസ്വയോടനേരം
കുത്തുമുത്ത സായകങ്ങളേറ്റവും തൊടുത്തു

പേട്ടുതുടൻ വേടനുടെ മൃത്തിയിൽ കൊടുത്തു
 ആയതു കണ്ടു വാനോരാകവേ വിറച്ചു
 മായമേറ്റു വേടരാജൻ താനുമങ്ങൊത്തു
 ധീരനായ പാണ്ഡവനങ്ങയ്ക്കു ശരമെല്ലാം
 ഘോരമായ വിൽമനയാൽ തല്ലിയങ്ങൊടിച്ചു

പഴിച്ചു പാരവും ചിരിച്ചതു കണ്ടു
 ജപിച്ചു കോപവുമുള്ളിൽ
 വെരുത്തു പാതമുറമടുത്തു ബാണങ്ങൾ
 തൊടുത്തു പാരം ചൊരിഞ്ഞു
 അതുനേരം പുനരിരുവപ്പം
 മേനിയതിയായിട്ടു മുറിഞ്ഞു
 ഹരവിജയനാരുടെ ശരങ്ങളാ-
 ലരുണബിംബം മറഞ്ഞു
 എടുത്തു ദിവ്യാസ്ത്രം പലതുമനേരം
 തൊടുത്തുടൻ പ്രയോഗിച്ചു
 തടുത്തു വേടനങ്ങുടനതൊക്കെയും
 മറ്റുത്തു ബാണമയച്ചും
 ഹരനും നരനും അകതാരിൽ കോപ-
 മൊരുപോലേറുമുദിച്ചു
 ഹരഹര ഘോരസമരം നാരദ-
 മുനിയും കണ്ടു രസിച്ചു
 ധീരനായ വേടനും കിരീടിയമീവണ്ണം
 ഘോരമാഞ്ജൊരുതീടുന്ന പോരതിനെക്കണ്ടു
 പാരമങ്ങുപായമുണ്ടാം പാതമെന്നെന്റച്ചു
 ഗൗരവിയും ചെന്നുനോക്കിങ്ങിനെ കഥിച്ചു

മൃഗബുദ്ധേ നീ ധരിക്ക വേടനല്ലിദേഹം
 ഗാഢരോഷം കാമനെ ചുട്ടൊരു ശൈത്യഗേഹം
 പാടവങ്ങളേതുമിവനോടിഹ ഫലിക്കാ
 പാപ്തീശനാമവനൊസ്സന്തതം ഭജിക്ക

കെൽപുടയ ധനജയനോടിങ്ങപ്രകാരം ഭവാനി
 ചിലമോടരുൾചെയ്തു വാക്കുകൾ കേട്ടു ഹന്തകിരീടി
 മതിയിലോരമങ്ങതികോപംപൂണ്ടു മലമകളെ കയ്യാട്ടു
 മതി മതി മൃഗേ ഗുണഭോഷം മമ പാവാനാളു നീയോടി
 മരിച്ചു പോരിൽ പണിടയിൽ വീഴാതെ മറയത്തങ്ങു നീ
 (പോടി
 ഉദിച്ചു കോപത്തെ ശമിപ്പിപ്പാനെന്റെ മിടുക്കു നിനക്കു
 (ണ്ടോടി
 മികച്ചു കാളുന്ന മമ ശരാശിയിൽ മരിച്ചിടാതെ നീ ചാ
 (ടി
 ഗമിച്ചുകൊണ്ടാലും മടിക്കേണ്ട വല്ല മലകൾ കാടുകൾ
 (തേടി-

കുന്തി പൊറ നന്ദനന്റെ കോപമേവം കണ്ടു
 പന്തിയല്ല കായ്മെന്നു പാപ്തീയുമപ്പോൾ
 പന്തിടത്തെ പോർമുഖ കല്പങ്ങവേ ഗമിച്ചു
 കാന്തരുടെ സന്നിധിയിൽ ചെന്നുടൻ നിറച്ചു
 വാക്കിതിനാലേ ശമിച്ചില്ലുകിടവന്റെയെന്നു
 വായ്ക്കുമഴൽ പൂണ്ടു മലമകയുമന്നേരം
 നോക്കിയുടൻ പാതമനെയ്തിടുന്ന ശരമെല്ലാം
 പൂക്കളായ് ഭവിക്കയിന്നു ശീശ്രമെന്നതളി
 വിജയനെയ്തിടും ശരങ്ങളന്നേരം
 വിവിധസുനങ്ങളായ്

വിജയം കൂടാതെവിടെക്കണ്ടോരു
 സമയേ ഹന്ത കിരീടി
 സുമശരങ്ങളാൽ പുരമനാന്റെ
 തിരുമൈ കാണാതെ മുടി
 സമരവൈഭവമതു കണ്ടനേരം
 ജനമഖിലം കൊണ്ടാടി
 മരുത്തിരുകറങ്ങുത്ത തമ്പിതൻ
 കരുത്തു കണ്ടേവം ദേവീ
 ഉരത്തു ബാണങ്ങളിവൻ ശരധിയി-
 ലൊടുങ്ങിപ്പോകെന്നരുളി
 കരുത്തൻ ഫൽഗുനൻ ശരമില്ലാഞ്ഞപ്പോ-
 ടെടുത്തു ഗാഢധീവൻ കയ്യിൽ
 കൊടുത്തു വേടന്റെ ശിരസ്സിൽ ഗൌരിക്കു-
 മുദിച്ചു സന്തോഷമുള്ളിൽ

മായയാലൊരു കിരാതനായ ദേവനാപ്പോൾ
 മാനസത്തിലല്ലമൊരു കോപവും നടിച്ചു
 ആയതു കണ്ടങ്ങു വാനോർനായകൻ വേദിച്ചു
 മായമകനുള്ള മുറിമാരുടൻ ഭജിച്ചു
 അംഗജാരിതന്റെ തിരുമൗലിയിൽ വാണിടും
 ഗംഗയുമകാർമുഖത്തെയങ്ങുടൻ പഠിച്ചു
 തുംഗമേരും തന്നുടെ തിരയിലങ്ങൊളിച്ചു
 തിങ്ങി വൻകോപമോടെ പിന്നെയും കിരീടി

നഷ്ടമാക്കുവാനു വേടനെയെന്നാച്ചകുതാരിൽ
 പുഷ്പകോപമണഞ്ഞു ഹന്ത കിരാതനായ ഹരന്റെ
 പുഷ്പിചേന്നൊരു ഘോരമൃത്തിയിലൊടുമേ മടിയാതെ
 മുഷ്ടിയങ്ങു ചുരുട്ടിവെമ്പാടു കുത്തിയങ്ങു നെരിച്ചു

കരംഭിടിക്കയും പരം തട്ടക്കയുമടൻകൊട്ടക്കയംകൂടെ
 മദം മുഴക്കയും ജയം കഥിക്കയും മരം പവിക്കയും പാടേ
 അടിക്കയും മാറത്തിടിക്കയും ചോരവടിക്കയുംകൂടക്കൂടെ
 അടിച്ചും പിടിച്ചും തൊഴിച്ചുംവഴിച്ചുമിഴച്ചുമരിശത്തോടെ

കീത്തിയേറും പാതംനം കിരാതനമീവണ്ണം
 ചീത്തകോപം പൂണ്ടു തമ്മിൽ നോത്തു പോരിടുമ്പോൾ
 ഘോരനായ വേടരാജൻ പാതംനെ കാൽകൊണ്ടു

കോരിയങ്ങെടുത്തു പാരം ഭൂരവെയെറിഞ്ഞു
 പാരഴുന്ന ഭൂതലത്തിൽ ചെന്നവൻ പതിച്ചു
 പാരമിപ്പോൾ പാണ്ടവന്റെ ശക്തിയും ക്ഷയിച്ചു
 വിരോധം വിജയനഹങ്കാരവും ശമിച്ചു

വീച്ചുമേറും വേടാങ്ങു കണ്ടടൻ വസിച്ചു

കണ്ണാരായിരമുള്ളവൻ പിറന്നപൂതപ്പനോവം

മണ്ണിൽവീണു കിടന്നു ഹന്ത

വളൻ താപമൊടുള്ളിൽ

തിണ്ണമങ്ങു വിഷണ്ണനായി

നിനച്ചു പിന്നെ നരേന്ദ്രൻ

മണ്ണുകൊണ്ടു ചമച്ച ഭക്തി-

യോടങ്ങൊരു ശിവലിംഗം

പലദലങ്ങളാൽ പുനരങ്ങുച്ചീച്ചു

പരിചിൽ പാണ്ടുതന്ത്രജൻ

മലർശരാരിതൻ ചാണസേവനം-

മതിമാറാങ്ങു തുടൻ

വിനയമൊടോറം വിജയ-

നാച്ചിക്കും വിവിധസുനാങ്ങളെല്ലാം

വിശയം കൂടാതെങ്ങൊ
 വേടന്റെ മുടിയിലമ്പൊട്ട കണ്ടു
 വിശുതനാം പാത്ഥനാങ്ങു
 വിന്നെയും വോക്കമ്പോൾ
 വിസ്തയമോരോന്നു വേടരാജാവിൽ കാണായി
 അമ്പിറോട്ട ചെഞ്ചിടയുമമ്പിച്ചിയും കണ്ടു
 ഉമ്പർപാദിയോട്ട പല്ല തുമ്പമാലകണ്ടു
 മട്ടലർബ്ബാണന്റെ മോറി ചുട്ടമിഴി കണ്ടു
 ഇഷ്ടമോടെ ഫണികണ്ഡലങ്ങൾ കണ്ടു
 ഭംഗിയേറും വാസികയും ചില്ലികളും കണ്ടു
 അംഗജവീരോധിയുടെ കണ് മുറുകൾ കണ്ടു
 തൊണ്ടിപവിഴമിളയതളിരും കണ്ടുമെലികുനിക്കും
 ചുണ്ടുരണ്ടുമന്ദസുന്ദരമന്ദഹാസവും കണ്ടു
 മതിയും നാണിച്ചു നടകൊള്ളും
 മുഖമതിയുമങ്ങുടൻകണ്ടു
 വലമൊടെ മാന്ദം മഴമുഖ്യായധം
 വിലസും ബാഹുക്കൾ കണ്ടു
 പുലിത്തോലാടയുമുദരം വാളിയും
 തുടകൾ ജാറുക്കൾ ജംഘ
 അലസതാകൂടാതെദിനം സന്ധ്യ
 നടനം ചെയ്യുന്ന വോരം
 രഥലരഥലമെന്നു കിലുങ്ങും
 പൊന്മണിച്ചിലമ്പുമങ്ങുടൻകണ്ടു
 കോമളചന്ദനമരയോടൊത്ത പല്ലവത്തും

ഓമനയേറും നഖാംഗുലികളുതുപത്തും
 മംഗലമിയന്ന രൂപമിങ്ങിനെ കിരീടി
 ഭംഗിയോടെ ഹന്തവേടപുംഗവനിൽ കണ്ടു
 വാമഭാഗേ പാവ്തിയാം ദേവിയേയും കണ്ടു
 വാമതകൂടാതെ പാത്മൻ പിന്നെയും നോക്കുമ്പോൾ
 ദന്തിമുഖനാറു മുഖാനതികേ ശാസ്താവും
 ചന്തമോടെ പോറ്റിയേറും കൂററുമവിടെ
 തുംഗശൈത്യമിയന്ന പാർവ്വതപുംഗവൻ നന്ദികേശൻ
 ഭംഗിയോടമഭംഗീരിടിയടുങ്ങിയുള്ള ഭൂതങ്ങൾ
 ഭംഗിയോടു നിരന്നു നിൽപ്പതു മങ്ങുടനെ കാണായി
 അംഗജാരിദ്രം കിരാതനാല്പിതൻ പുറമെന്നമംഗലാം
 ഗിഭവാറിയെന്നറിയാതിവളെ ഞാനിന്നു
 തുംഗരോഷവചോ ഹന്തപഴിച്ചുനേകമിതെന്നു
 ഹരഹര ചെറുമറിയാതീശനോടപകാരം ചെയ്തെന്നും
 അരിയചിന്ത പൂണ്ടു വിജയനമിതി നന്ദികൾ തുടൻ
 അമ്പിളിയോടാറുചൂടും തമ്പുരാനോ നാഥ
 അമ്പിറോടെ കാത്തുകൊൾക മാം ഭുവനനാഥ
 ചെമ്പുലിത്തോലാട ശുലം മാന്യ കപാലം
 പാമ്പുകളെല്ലുനുകൾ ധരിച്ച നിന്റെ കോലം
 അന്തകാരേ സന്തതവും ചന്തമോടിനെന്നെൻ
 അന്തരംഗം തന്നിൽ വിളങ്ങീടുവാനായ്നിന്റെ
 ചെന്തളിരടിയിണകൾ കൈവണങ്ങീടുനേൻ
 ഹന്ത വീയൊഴിഞ്ഞു മമ പിന്തുണയില്ലെന്നു
 കാൽത്തളിരിണചേർത്തു മാനസേ പേർത്തുമങ്ങു ഭജിപ്പോൻ
 ഓർത്ത കാമിതമേകിയമ്പിനോടാത്തിതീക്ഷം കൃപാലോ

ഏറാമിങ്ങറിയാതെ ഞാൻ ചെയ്ത വമ്പിഴകളശേഷം
 പോരറി നിന്നതാരിലായതു ചേത്തിടൊല്ല മഹേശൻ
 ഭരിതവാരിധി തരണംചെയ്യാനിന്നൊരു നല്ലപാലംനി
 (൯൦)
 ചരണത്താരിണ ശരണംപ്രാപിച്ച ഭജനംചെയ്യുന്നോരെ
 (൯൦)
 പെരിയ സങ്കടമഖിലം തീർത്തിപ്പോൾ വരമരുളുവാറെ
 (൯൦)
 കരുണയെന്നിലിങ്ങുളവാക്കാഞ്ഞതും കരുണക്കാരതലേ
 (ശംഭോ)

ദൃഷ്ടനായ കണ്ണനും ശങ്കറി മുമ്പായുള്ള
 വിഷുപവിരോധികളാം കൌരവസമൃദ്ധം
 ഒട്ടൊഴിയാതെ വധിച്ചു ചേരുവാൻ വിസ്മയം
 ഒട്ടുമേ വൈകാതെ വരമിന്നരുളീടേണം
 അഷ്ടമുത്തിയായ നിന്നോടോരവും വിരോധം
 പൊട്ടനായ ഞാൻ പലതും ചെയ്തതും പോരാഞ്ഞു
 കഷ്ടമയ്യോ ലോകമാതാവായ ദേവിയേയും
 ഒട്ടുമറിയാതിഹ ദുഃഖാഷണങ്ങൾ ചൊന്നേൻ

പുഷ്പാതകനായ ഞാനറിയാതെ ചെയ്തപരാധം
 വിഷുപത്തിനായി ശീ സകലം ക്ഷമിച്ചരുളേണം
 ദ്വിവിധമായുള്ള ഭരിതമാനിയും വരുവാണെന്നുടെ നാഥ
 വിബുധവാഹിനീധരകനിവെന്നിലുതകണംഗൌരിനാഥ
 ഹരഹര ഭവഹര മഹേശ്വര വരദിപാലയ ശംഭോ
 ഹരിഹരമുഖസുരവരാച്ഛിതപദ കൃപാലയ ശംഭോ
 ശ്രീപുരശാസനാ ഗിരീശരാസനാ ഹര ഗിരീശ നമസ്തേ
 നരകശാസനാശരവിഷാശനാ ഭവഭൂതേശ നമസ്തേ
 സകലഭരിതഹരണകരുണാ വരുണവാസ നമസ്തേ
 ശമാദിമാ മദനാമദവിശമാ ശിവ നമസ്തേ

ഭക്തിയോടെ പാത്ഥനോവം ചെയ്തു സൂതികേട്ടു
 മുക്തിദനം ശംഭു സകലേശ്വരനുമപ്പോൾ
 ഏറവും തെളിഞ്ഞു നാമനന്ദാ കനിവോടെ
 ഏറുകൂടാത്തു പാരിൽ വീണു കിടക്കും
 പാണ്ഡവനെയെന്നു തൃക്കൈകൊണ്ടെഴുന്നേല്പിച്ചു
 മണ്ണമണ്ണടനൊഴക്കം കണ്ണനീരും നാമൻ
 തിണ്ണമണ്ണടൻ തുടച്ചു കൈകളാൽ തലോടി
 ദണ്ഡമുള്ളതാകവേ കളഞ്ഞതളിച്ചെയ്തു
 മതിമതി ബാലമതിയിൽ സന്താപം
 മതിപാത്രമരാശേ
 അതിയായുള്ള വിൻകരബലമിപ്പോള -
 റിവാറിചെയ്തതെല്ലാം
 കരുതു മരൊന്നും കരുതിയില്ലതി
 കറിയയെപ്പയ്യയോധേ
 കരളിൽ സന്താപമിറിയേതും വേണ്ട
 സുഖർ ചൂഡസുനോ
 അരികുളയ വൻകടൽകടപ്പാറി -
 നനിയ തോണിയായുള്ള
 ശരമിതു പാശുപതമിന്നു തവ
 പരിചോടങ്ങു തരുന്നു
 വിരവിൽ വാങ്ങുക വിജയ വന്നീടും
 വിജയമെങ്ങും വിധക്കു
 ഹരനോവം പുനരളി പാത്ഥന
 ശാവും വരവും നൽകി
 ഗിരിശാചവമകളോടൊരുമി -
 ചുവിടെത്തന്നെ മറഞ്ഞു
 അരിയ കുതുകം ചെയ്തുകി പാത്ഥന -
 മുടനെയങ്ങു ഗമിച്ചു.

കിരാനം കാത്തിപ്പാട്ടു നമാവു.

ശ്രീകുരാബയമ്മ.

കുറത്തിപ്പാട്ട്.

ലോകനാഥേ! കൊടുങ്ങല്ലൂർ ശ്രീകുരാബയമ്മേ!
നീ കവിഞ്ഞീയടിയങ്ങൊക്കുകലം തീക്കേണം.
ദേവമന്ത്രുളജംഗാദി ജീവജാലമെല്ലാം
കേവലമാശ്രയിക്കും നിൻ ചേവടി കൂപ്പുന്നേൻ.
കാലടി ചേന്നുബാവച്ചേലെഴും കണകാൽ
ചാലവേയഞ്ചമ്പൻ തുണിക്കാലുപോലേയല്ലോ.
പ്രേതവീരസനം വാഴും ഭൂതനാഥകവ്യേ
സ്മിതമാം നിൻ തുടരണ്ടും ചേതസി ചിന്തിച്ചാൽ
കൊമ്പനാത്തലയുള്ള തമ്പുരാന്റെ സാക്ഷാൽ
വന്ധിയന്ന മൂക്കിനൊപ്പിച്ചമ്പിൽ വണ്ണിച്ചീടാം.
പട്ടുകയാടയാൽ മൂടപ്പെട്ട നിൻ വിതംബം
എട്ടു മൂത്തിയടുത്തോൻതേർത്തതെന്നമോക്കും
ആലിലയ്ക്കു സമഭാവം കോലിനാറിൻ മദ്ധ്യം
മൂലതായേ! മൂലോകത്തിന്മൂലവാസസ്ഥനാം
ഘോരദൈത്യക്കുടൽമാലച്ചോര ചോലപോലെ
ചേരമാപ്പോർമുലരണ്ടും ചാരുശൈലംപോലെ
എട്ടു തൂക്കൈകളിൽ വാളും വട്ടകയും പിന്നെ
കൊട്ടുമണി വൻപരിചത്തട്ടു ചീറും സപ്പം
പുഷ്പശൃലം ഖടവാംഗമാ ദുഷ്ടദൈത്യശീഷം
ഇഷ്ടമോടീയെടുത്തു നീസ്സഷ്ടമേന്തിടുന്നു
താലിമാലമണിയിവ ചേലിലണിഞ്ഞാലും

ചാലെ റിന്റെ മോടി വേണ്ടുപോലെയാകുന്നില്ല
 ദാരുണൻ കടൽമാല മാറു മുട്ടുവണ്ണം
 ദാരുണമായണിഞ്ഞെ റിൻ ഘോരതയ്ക്കു ചേരൂ.
 സോമബിംബോപമം പുത്തൻ താമരയ്ക്കും തുല്യം
 കോമളം റിൻമുഖം ദംഷ്ട്രാഭീമമത്രേ ചിത്രം!
 ചുണ്ടു തൊണ്ടിപ്പഴം ചീരത്തണ്ടുകൾക്കൊത്താലും
 രണ്ടു ദംഷ്ട്രകളും ചാടിക്കൊണ്ടു കണ്ടാൽ ഘോരം
 കണ്ഡലങ്ങളാ സിംഹം ചണ്ഡമല്ലോ രണ്ടും
 ഗണ്ഡമാകും കണ്ണാടിക്കും മണ്ഡനംപോൽ വീണ്ടും
 സങ്കടക്കാക്കുടൻ ദുഃഖവൻകടൽ കടപ്പാൻ
 കൺകട തൊട്ടരോ റീളേ റിൻകടാക്ഷപ്പാലം
 ഭക്തരേക്ഷേവലം ജീവനുക്തരാകും റോട്ടം
 ശക്തരാം ദൈത്യരഞ്ജിവാനു ദന്തരാകും ചിത്രം
 തൊറിവില്ലുമസൂരൻ പാറിടും സന്ധാരേ
 റൊറിമേൽക്കണ്ണാകും ചെന്തി ചുറിടും ചിതയിൽ
 ആളിയാടും പുക ചിന്നിപ്പാളിയെന്നോയെന്നോ
 കാളിയമ്മേ! ചികരഭ്യവാളിയായ്ക്കാണെന്ന
 കേശവാശത്തിനും മേലായേശുമാക്കിരീടും
 ശ്രീശശിലേശവുമേന്തിപ്പേശലം വിശേഷം
 ദേവി റിൻ 'പാദാദികേശ' മീവിധമോഞ്ഞുന്നാൽ
 ആവിലം തീരുമേ ഭാഗ്യശ്രീവിലാസം കിടും
 അന്തമേകും വസൂരികുമാന്തകാരികന്യേ!
 അന്തകൻ 'വറണ്ടാ'കും വന്തലേത്തട്ടിക്കും
 ലോകനാശം ചെയ്തമി മട്ടാകുമല്ലാറിനും
 'ഏകമുഖ'പ്രയോഗം റിൻശ്രീകടാക്ഷമമ്മേ!

റീ മയക്കി വിറപ്പിക്കും കോമരത്തേപ്പോലും
 ഭൂമിയിൽപ്പെടിയാതാരെൻ സ്വാമിനി പൊന്നമ്മേ!
 ഭീഷണവേഷമാണേവം ഭീഷണി കാട്ടിട്ടും
 ശേഷമുള്ളോരെ റീ പുണ്യപ്രേഷണം ചെയ്യുന്നു
 ബ്രഹ്മനാഭേ നാവിൽ വാഴും പെണ്മണിയും റീയേ
 ചിന്മയശ്രീ വിഷ്ണുമാർത്തമയായും റീയേ
 അമ്മഹാദേവാലംകാകമ്മ സാക്ഷാൽ റീയേ
 ബ്രഹ്മതപശ്ശവകം ചിന്മയിയും റീയേ
 സർവ്വവാക്കും പൊരുളാകും സർവ്വമേ റീയേ
 അപ്രയമാം ചിദാനന്ദദിവ്യതപം റീയേ
 വേദവാക്യങ്ങളേക്കൊണ്ടും വാദഭേദംകൊണ്ടും
 വൈദികന്മാരിയുന്നോരാദിമൂലം റീയേ!
 ആസ്തികന്മാർക്കെതിരായി നാസ്തികന്മാർപോലും
 ആസ്ഥയോടെ പറഞ്ഞതുതന്നാസ്ഥലവും റീയേ
 കണ്ട നാനാമതഭേദംകൊണ്ടുനോകും മട്ടിൽ
 കൊണ്ടുചെല്ലുമൊരേ സത്താം രണ്ടു വണ്ണം റീയേ
 എന്തിനേറെപ്പറയുന്നു ഹന്ത സൂക്ഷ്മത്തിങ്കൽ
 ചിന്തുവുമാച്ചിന്തിപ്പോനും ചിന്തനയും റീയേ.
 പുത്രമിത്രകുളത്രാദി ചിത്രമായയാലേ
 ഇത്രിലോകം മയക്കുന്നതത്രയും നീയത്രേ.
 വിനെയാരാണരിയുന്നോൻ പിന്നെയയാൾക്കെന്നും
 മന്ദതയില്ലവൻ നിത്രാനന്ദപുണ്ണാത്രേ.

ശ്രീഭദ്ര.

